

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TOXIC LOVE

JAGGER COLE

ZEHİRLİ AŞK

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA
KARANLIK BİR MAFYA
ROMANTİZMİ

VENOMOUS TANRILARI
BİRİNCİ KİTAP

JAGGER COLE

Toxic Love
Jagger Cole © 2023
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Morizio
Montani

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Deviant Hearts Also](#)

[Yazan: Jagger Cole](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

Toksik - Rain
Paris KÖTÜ
ADAM - Neoni
Öyleyse Varım - Billie Eilish
Kendime Not: Don't Die - Ryan
Adams I Feel Like I'm Drowning -
Two Feet My Way - Frank Sinatra
Erode - TENDER
Style - Ryan Adams
Where the Dark Things Are - Kerli
Born To Die - Lana Del Rey
Movement - Hozier
Dangerous Woman - Ariana Grande
Devil Like Me - Rainbow Kitten Surprise
Walk Through the Fire - Zayde Wølf, Ruelle
BABYDOLL - Ari Abdul
Slow Dancing in a Burning Room - John Mayer
Beloved - Mumford & Sons

I Will Follow You into the Dark - Death Cab for Cutie
Skinny Love - Bon Iver
Doomsday - Ryan Adams

Spotify'da alma listesini .
dinleyin!

TRIGGER WARNING

Bu kitap daha karanlık temalar ve Cİ, intihar ve kendine zarar verme gibi geçmiş travmaların grafik tasvirlerini içermektedir. Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikâye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* tetikleyicilerinizi bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

TEMPEST

"BU MÜSTEHCENLİĞİN DE ÖTESİNDE."

Sessizliği ilk bozan Alistair olur, sesi görkemli oturma odasında ölümcül ve tehditkârdır.

Genellikle, sessizliği bozma onuru hemen hemen her zaman bana ve koca ağzıma giderdi. Çünkü Gabriel'in deyimiyle "aklımdan geçeni söyleme" eğilimim var, bu da onun için... hayırseverlik.

Bunu daha gerçekçi, daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, çok fazla fikrim var, çok fazla filtreye sahip değilim ve bu fikirleri *dile getirme* konusunda çok az veya hiç dürtü kontrolü yok. Ama bu durumda, konuşmak için çenem yerde Charles'a bakmakla çok meşgulüm. Gabriel de belli ki düşüncelerini, savaş meydanında koreografisi yapılmış bir saldırıyı bekleyen atlı süvariler gibi düzgün ve organize bir şekilde sıraya dizmekle meşgul.

Kardeşim Gabriel'i New York'un en iyi avukatlarından biri yapan şey, argümanlarını ifade etme ve düşüncelerini o küçük düzenli çizgiler içinde tutma yeteneğidir. Ve *diğer* kardeşim Alistair'in insanları korkutup sindirme yeteneği de onu aynı derecede zorlu bir hukukçu yapıyor.

Ne yazık ki büyükbabam Charles, Alistair'den ve onun tehditkâr ses tonundan korktuysa bile bunu iyi saklıyor. Parmaklarını sandalyesinin deri kolçağına vururken sadece gözlerini deviriyor. Diğer eliyle kristal viski bardağını dudaklarının sıkılmış çizgisine doğru kaldırıyor. Saat daha on bile olmamıştı.

Ama Charles Black ile içki arasına günün uygun saati gibi sinir bozucu bir şeyin girdiğini hiç sanmıyorum.

"Bunu tam olarak nasıl müstehcen olarak

sınıflandırırsınız-" "*On sekiz* yaşında olduğu gerçeğine ne dersiniz!"

Ben ve ağzım sonunda kavgaya katıldık. Küfürlerim karşısında büyükbabamın ağzı ve çenesi geriliyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Mesele torunlarından birinin az önce onun önünde küfür etmiş olması değil - iki erkek kardeşim bunu her zaman yapıyor. Mesele benim bir *kadın olmam* ve az önce küfür etmiş olmam, nokta.

Çünkü Charles Black'in dünyasında hepimiz hâlâ 1910'da yaşıyoruz. Belki daha da öncesinde. Tanrı aşkına, kadınların oy kullanma hakkı olması gerektiğini düşündüğünden bile emin değilim.

"Tempest-"

"*Kız on sekiz yaşında*-"

"Senden bir kez, sadece bir kez, sözümü kesmemeni rica edeceğim," diye tersledi soğuk bir şekilde.

Sözünü kesmememi söylemek için *beni* bölmesinin ironisi karşısında neredeyse patlayacaktım. Öfkeli gözlerim yana kayarak Gabriel'inkilerle buluştuğunda ise bana sadece başını hafifçe sallamakla yetiniyor.

Savaşını seç evlat, dediğini duyar gibiyim.

Charles'ın bugün hepimizi buraya çağırarak istediği şeyin bir savaş olması dışında. Tüm bunları bize telefonda da söyleyebilirdi ya da doğrudan Maeve'den duymamıza izin verebilirdi.

Ama hayır. Charles çaresiz öfkemize bizzat şahit olmak istedi. Bundan zevk almak. Çünkü o böyle bir pislik.

Charles iç çekip bakışlarını önce Gabriel'e sonra da Alistair'e çevirmeden önce bana dik dik bakarak, "Teyzen on sekiz yaşında," dedi. "Ve onun için hem onun hem de bu ailenin geri kalanının yararına olacak uygun bir... *düzenleme* yapma hakkım var."

Biraz Jerry Springer'a benziyor, evet, ama teknik olarak teyzemiz olan Maeve on sekiz yaşına yeni girdi, bu da onu benden tam altı, kardeşlerimden ise on yedi yaş küçük yapıyor. Garip mi? Evet, garip. Ama o zamanlar elli yedi yaşında olan büyükbabanız, hayatının en akıllıca kariyer hamlesini yaparak neredeyse anında bir çocuk doğuran yirmi yaşında bir servet avcısıyla yeniden evlenirse olacağı budur. Ve şimdi yetmiş beş yaşında bir büyükbabam, otuz sekiz yaşında bir üvey büyükanne ve liseyi yeni bitirmiş bir teyzem var.

Jer-ry. Jer-ry. Jer-ry.

"Sana hatırlatabilir miyim Charles," diye mırıldanıyor Gabriel sessizce. Bazen çekingen biri gibi görünür ama sessizliği asla yumuşak ya da zayıf değildir. Daha çok, gök gürültüsü bulutu kırılmadan hemen önce dallardaki rüzgârın yumuşak çingirakları gibidir. Argümanlarını ve düşüncelerini düzgün küçük çizgiler halinde sıralamakta acele etmeyebilir. Ama hücum ettiklerinde, ciddi olurlar.

"Yirmi birinci yüzyıl Amerika'sında yaşadığımızı. Ve siz dürüstçe burada oturmuş görücü usulü evliliklerden bahsediyorsunuz."

Büyükbabamızın dudaklarının kenarlarında küçük bir tebessüm beliriyor ve gümüşü bıyığı ile keçi sakalının kenarları kalkıyor. Çoğu insan Charles Black'i yakışıklı, seçkin bir adam olarak görür; valiler ve eyalet senatörleriyle el sıkışan bir adam. Demir işçileri ve polis sendikalarının başkanlarının iyilik borçlu olduğu bir adam. Bir çeşit güç simsarı.

Yine de çoğu insan, zenginlik ve güçle satın alınan büyüleyici maskenin ardındaki umursamaz, kalpsiz gulyabaniyi göremiyor.

Kendi on sekiz yaşındaki kızını lanet olası mafyaya satmak üzere olan türden bir *gulyabani*: muhtemelen yeni bir kalkınma projesinde ilk hak sahibi olmak veya sağlık sözleşmesi rüşvetlerinden pay almak gibi bir şey için.

Charles'ı tanıyorsam, bu hafta kendini özellikle kötü hissediyorsa, bir Yankees maçındaki loca koltukları için de olabilir.

Sebepler her ne olursa olsun, az önce bize söylediklerinin gerçekliği boğazımıza bir yumruk yemişiz gibi hissettiriyor. Maeve'i İtalyan mafyasıyla evlendirmek

Alistair'in "müstehcen" yorumunu haklı çıkaracak kadar korkunç, özellikle de Maeve ile tasarladığı arasındaki yaş farkı göz önüne alındığında.

Ama onu evlendireceği herhangi bir mafya babası değil. *Onunla*: "Dante lanet Sartorre?! Bunadın mı lan sen?!"

Alistair'in patlaması kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden oldu ama küfür ettiğim için bana atılan sert bakışı atmadı. Ahmak.

"O bir ideal-"

"O lanet olası bir sosyopat ve canavar," diye hırlıyor Alistair, kirli sarı saçlarını eliyle karıştırırken. "Ve o bok parçasının Layla'ya yaptıklarından sonra, eğer zerre kadar onurun ya da aile sadakatin olsaydı, sen-"

"Ne, onu öldürdün mü?" Charles sıkılmış bir ses tonuyla dronelar.

Oda sessizleşiyor, üçümüz de büyükbabamıza bakıyoruz: Gabriel ve benden iki çift yeşilimsi ela göz ve Alistair'den bir çift buz gibi soğuk mavi göz.

"Söyle bana Alistair," diyor Charles yüzünde alaycı bir gülümsemeye. "Madem burada yargılamayı ve hükmü çoktan verdin, neden Dante'nin icabına kendin bakmadın?"

"Çünkü ben lanet olası bir *avukatım*, Charles," diye tısladı Alistair. "Değil..."

"Ne değil?" Büyükbabamızın dudakları daha da kıvrılıyor ve sesi daha da soğuklaşıyor, gözleri kısılıyor.

"*Sen* değil," diye mırıldandı Gabriel.

Büyükbabamız *teknik olarak* mafya değil; poker oyunlarına hile karıştıran, uyuşturucu ve silah ticareti yapan ya da bölge için sokak savaşları yapan türden. O daha tehlikeli bir mafya. İnsanların kime oy verdiklerinin farkında olmadan seçtikleri türden bir suçlu. Sistemle savaşmayı ya da ondan saklanmayı değil, onu kucaklamayı ve "*sistem*" *olmayı* öğrenmiş bir tür.

Charles krallığını iyilikler, kozlar, yağlanmış avuçlar ve muhtemelen biraz da şantajla kurdu. Politikacılarla arkadaş,

sendika liderleri ve evet, mafya da. Ve genç Maeve ile evlendiğinde bu sonuncusuyla olan ilişkisini sağlamlaştırmak üzeredir.

Şeytanın kendisine.

Dante Sartorre *da* teknik olarak mafyanın "yetiştirdiği" bir adam değil. Ama Charles'tan bile daha çok öyle olabilir. *Çok* güçlü Barone mafya ailesi tarafından yetiştirilen Dante, Charles gibi karanlık ve aydınlık arasındaki gri alanda kendine küçük bir imparatorluk kurdu. Büyükbabam iyilikle uğraşırken, Dante *hedonizmle uğraşıyor*.

Zevk. Karanlık. *Ahlaksızlık*.

Dante Club Venom'un sahibi ve işletmecisi - şehrin en güçlü, sapkın ve tehlikeli üyelerine hitap eden özel, gizli, sadece üyelere açık bir kink kulübü. Dürüst olmak gerekirse, benim gibi birinin *bilmemesi* gereken bir yer.

Ama ben biliyorum.

Ama bu konumuzun dışında. Kardeşlerim ve benim Dante Sartorre'dan nefret etmemizin nedeni mafyaların çıldırdığı bir seks kulübüne sahip olmak *değil*.

On beş yıl önce kız kardeşimize yaptığı şey yüzünden. "Henüz bilmiyor mu?"

Charles bana doğru sert bir bakış fırlattı. "Pardon?"

"*Maeve*," diye tıslıyorum. "Onu iki katı yaşındaki bir adama sattığını biliyor mu-" Kaşlarım çatıldı. "Pardon, bundan tam olarak ne elde *edeceksin ki*?"

Büyükbabamız kadehini kaldırır ve bir yudum daha alır. "İstikrar, Tempest. Hepimiz-"

Alistair, "Kurtarıcı kompleksi saçmalığını kesip atsana Charles," diye homurdanıyor. "Sanki bu odada kendinden başka kimse umurundaymış gibi bizi de bu işe dahil etme. Layla'nın ölümünde parmağı olan canavara kendi etini ve kanını satıyorsun-"

"Küçük cam kulenizden dışarı çıkın ve lanet olası gözlerinizi açın!" Charles kükrer, onun yaşındaki bir adam için şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa kalkar.

Önce kardeşime, sonra Gabriel'e, sonra da bana sert bir bakış fırlattı.

"Yunanlılar İrlandalılarla aynı yatakta, onlar *da* şimdi Bratva ile aynı yatakta. Bu arada İtalyanlar da birbirlerinin boğazına sarılmış durumda-"

"Tam olarak *ne zaman*," diye mırıldandı Gabriel soğuk bir sesle, "*hiçbirimizin* suç işiyle uğraşmadığını anlayacaksın Charles! Alistair ve ben bu lanet şehirdeki en prestijli hukuk firmasını yönetiyoruz ve Tempest-"

"Peki *sana* o hukuk bürosunu *aldırmak* için ipleri tam olarak kim çekti, hmm?" diye karşılık veriyor büyükbabamız. "Ayrıca, ikiniz de gözlerimin içine bakıp bana ellerinizin temiz olduğunu söylemeye çalışmayın. Yasal olarak kimi mutlu bir şekilde temsil ettiğinizi çok iyi biliyorum."

Pek de haksız sayılmaz. Kardeşlerim kendileri herhangi bir suç girişiminde bulunmasalar da, müşteri listeleri son birkaç yılda kesinlikle belirli bir şekilde *eğilim göstermeye* başladı: Drakos Yunan mafya ailesi. Kildare İrlanda mafyası. Rus Bratva'sının unsurları da.

Ama yine de biz suçlu değiliz. Hatta büyükbabamız gibi suçla iç içe bile değiliz. Ailemizdeki en büyük çatlak hep buydu: babamız Charles'ı kanunsuzluğa kadar takip etmek yerine hukuka yöneldi.

Gabriel soğuk bir sesle, "Bu tam bir ortaçağ, Charles," diyor. "Tanrı aşkına, o senin *kızın*. Ve Dante..." Yüzü öfkeyle bulutlanıyor ve sözünü kesiyor. Düşüncesini bitirmesine gerek yok. Hepimiz Dante Sartorre'un ne olduğunu biliyoruz.

Bir canavar.

Seks ve hedonizm satıcısı.

Kız kardeşimizi canlı gören son insanlardan biri, ölüm döşegindeyken aniden *evlendi*.

Omzunuzun üzerinde gizlenen şeytan, ruhunuzu yavaşça yozlaştırırken kulağınıza zehir fısıldıyor. Layla'ya yaptığı gibi.

"Dante'nin ne olduğunu çok iyi biliyorum," diye karşılık veriyor Charles. "Bağlantılı ama *çok da* bağlantılı değil. Güçlü ama müttefiklere ihtiyacı var ve-"

"*Tanrı aşkına, Charles!*" Alistair kükreyerek büyükbabamızın sözünü kesti. "Nasıl oluyor da onun Layla'nın *ölümüyle olan* bariz ilişkisini görmezden geliyorsun?"

"Ben onu bu yüzden hapiste görmüyorum, *avukat bey!*" Charles parmağını kardeşime doğru sallayarak karşılık verdi. "Yani son on beş yıldır kışında taşıdığın dumanı tüten bir silah yoksa-"

"O *biliyor mu!?*"

Tiz çılgılığım odayı bir saniyeliğine susturuyor. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve bir anlığına, çok tanıdık baş dönmesi dalgası üzerime çökerken, tekrar bayılacağımdan korkuyorum. Kendimi ele vermekten korkuyorum ve bunu burada, hepsinin önünde yaparsam, *neden* sorusundan kaçış olmayacak.

Ve şu anda, neden için zamanım yok.

Aslında hiçbir şey için fazla zamanım yok.

"Maeve bu aileye karşı görevinin ne olduğunu çok iyi biliyor-Tempest!"

Odanın içinden evin ana fuayesine açılan kapalı çift kapıya doğru hışımla ilerlerken Charles'ın öfkesini duymazdan geliyorum. Bir, çünkü Maeve'le *hemen* konuşmam ve nasıl yapacağımı bilmesem de onu bu durumdan kurtaracağıma dair güvence vermem gerekiyor. İki, çünkü bu odadan çıkmazsam bayılma ihtimalim çok yüksek.

"Tempest, bu oluyor!" Ben kapı kollarına uzanırken Charles arkamdan kükrüyor. "Ve Maeve-"

"Cehenneme gidebilirsin Charles," diye tükürüyorum omzumun üzerinden, parmaklarım pirinç düğmelerin etrafında kıvrılırken. "Sen ve o hasta psikopat Dante!"

Kapıları açıp içinden geçiyorum.

Ta ki sert, yontulmuş ve üç parça keten ve ipekle sarılmış bir şeye çarpana kadar. Keskin bir nefes alıp topuklarımdan geriye doğru yuvarlanırken dünyam alt üst oluyor. Anında, iki güçlü, kuvvetli, damarlı el bileklerimi demir gibi kavırıyor ve ben tekrar o sert, geniş göğse çarpana kadar beni dik tutuyor.

Gözlerim bembeyaz gömleğin üzerinde, siyah ipek kravatın belli belirsiz parlaklığında, kaslı bir boynun bronzlaşmış Akdeniz teninde ve yontulmuş, mükemmel elmacık kemiklerinde geziniyor. Çenesindeki hafif yarık. Sinsice güzel ve öpülesi dudaklar...

Yine de ruhumu ele geçiren ve onu sıkıca bağlayan gözleridir: keskin, buz mavisi ve mükemmel bir şekilde toplanmış siyah saçların altında delici bir şekilde ölümcül.

"Şeytandan bahsetmişken..." Dante sessizce homurdanıyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Ondan uzaklaşmak istercesine irkiliyorum. Ama Dante'nin güçlü tutuşu ince bileklerimi daha da sıkıyor, nabzımın fırlamasına ve başımın dönmesine neden oluyor. Güçlü parmakları daha da sıkıyor ve gözleri benimkilere odaklanırken gözlerini kırpmıyor bile.

"...Ve o görünecek," diye mırıldanıyor.

Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılıp karanlık ve rahatsız edici bir yarı-gülümsemeye dönüşüyor, gözleri içimi boşaltırken parlıyor.

"Şimdi: Umarım sürprizi kaçırmamışımdır?"

DANTE

Range Rover'dan indiğimde, Charles Black'e ait New Jersey'deki taş malikâneye bakarken kaşlarım çatılıyor.

Benimki daha büyük.

Evet, kafamın içinde çocukça bir yer ama bu noktada gerçekten umurumda değil. Çünkü inşa ettiğim her şeye ve sıfırdan gelmeme rağmen sahip olduğum her şeye rağmen, her şey hala şuna dayanıyor: sana söyleneni yap, yoksa hepsi elinden alınır.

Elbette, Long Island'daki evim Charles Black'in eski paralı, "atalarım lanet olası Mayflower'la gelmişler" dediği Westchester, New York'taki malikanesinden daha büyük olabilir. Ceplerim onunkinden daha derin olabilir ve bu noktada erişimim ve etkim *kesinlikle onunkinden* daha ileride.

Ama.

Aramızda hala büyük bir fark var. Charles kendi krallığının gerçek hükümdarı. Ancak ben hala başkalarının *etkisi altından* çıkamıyorum.

Bir yanımda bu konuda kızgın hissettiğim için kendimden nefret ediyor. Sonuçta ben gerçekten sıfırdan geldim ve her ne kadar beni şu anda hiç ilgim olmayan bir şeye doğru itiyor olsa da, şu anda sahip olduğum şeylerin neredeyse tamamı Vito Barone sayesinde.

Babam bir zamanlar Barone ailesinin donunun özel terzisi olarak çalışmış ve soyadımız olan *Sartorre'un hakkını vermişti*. Ama bu onlarca yıl önceydi, başka bir hayattaydı. Kız kardeşlerim ve ben daha çocukken annem ve babam öldürüldüğünde, Vito bizi kesinlikle yiyip bitirecek bir dünyada kendi başımızın çaresine bakmaya itmek yerine Claudia, Bianca ve beni yanına aldı.

Yıllar sonra, imparatorluğumun temelini ve ilk taşlarını koymama yardım eden yine Vito oldu. Vito'nun ve diğer İtalyan ailelerin lütfu sayesinde Club Venom'un var olmasına izin veriliyor ve ben de kurduğum bu imparatorluğu neredeyse tamamen cezasız bir şekilde yönetebiliyorum.

Ama mesele şu ki, karma çarkı her zaman geri döner. Fareli köyün kavalcısı her *zaman* parasını alır.

Ve faturamın vadesi geldi. Faiziyle birlikte.

Dürüst olmak gerekirse, yıllardır ince bir çizgide yürüdüğümü biliyordum. Club Venom, benim imparatorluğum, ne bir hizmet ne de bir eğlence sağlıyor. Arzuları, fantezileri ve hedonizmi kolaylaştırıyor. Bu, "Venom'da iki ya da çoğu zaman ikiden *fazla* yetişkin arasında yaşananlar Venom'da *kalır*" demenin süslü bir yoludur. Zengin, güçlü, tipik olarak bağlantılı ve tehlikeli olanlar, istedikleri gibi oynamak için benim kötü şöhretli evime gelirler.

Ama her zaman rızayla ve para el değiştirmeden. Bir üyelik ücreti var, ama hepsi bu.

Bu önemli. Birincisi, ben bir pezevenk değilim ve hiçbir zaman da olmak *istemedim*. Venom'da oynamaya gelenler, yüzde yüz olmak istedikleri için oradalar - bunu biliyorum çünkü her bir üyeyi kişisel olarak ve kapsamlı bir şekilde inceliyorum. Venom eskortlar, seks işçileri ya da sadece orada olmak zorunda oldukları için orada olan herhangi biri için bir yer *değildir*.

Çünkü lanet olsun. Bu.

Birinin para karşılığında seks yapmak *zorunda* kaldığı her türlü durumdan tiksинmemin yanı sıra, mafya da bu nefreti paylaşıyor. Ya da en azından güçlü bir hoşgörüsüzlük.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki beş ana İtalyan ailesinin bir nevi konsey masası olan Komisyon, yaklaşık yirmi yıl önce her türlü

seks ticaretine karışmak. İtalyanlar artık pezevenklik yapmıyor. Hem de hiç.

Birincisi, bu ahlaki açıdan kınanacak bir durum. Ancak bundan da öte, saf ticari anlamda konuşursak, bu saçmalığa değmez. Uyuşturucu, silahlar, kumarhaneler, spor bahisleri, inşaat haraçları ve şehir hizmetlerinin dolandırılması... Bunların hepsi *çok* daha fazla para kazandırıyor.

Ancak imparatorluğunun yüzeyinde yer yer buzlar erimeye başladı.

Don Cesare Marchetti'nin yardımcısı Angelo Greco'nun kızı Marcia Greco'nun Venom Kulübü üyesi olduğunu elbette biliyordum, çünkü tüm üye başvuruları benden geçiyordu. *Belki de* Marchetti ailesinin ikinci adamının kızının günah evime katılmasına izin verirken aklımın bir köşesinde bazı soru işaretleri vardı.

Ama buraya hakemlik yapmaya gelmedim. Marcia yetişkin, yirmi üç yaşında bir kadın. Cumartesi gecelerini Bratva *avtoritetleri* tarafından grup seks yaparak ya da Yakuza *wakagashira*'ya kucak dansı yaparak geçirmek istiyorsa bana ne?

Hayır, sorun Angelo'nun küçük prensesinin hafta sonu akşamlarını nerede geçirdiğini öğrenmesi değil - tamam, evet, bu bir sorun, çünkü Angelo şimdi taşaklarımı bir tabakta istiyor, şahsen ona bir kez bile *dokunmamış olmama* rağmen. Asıl sorun Marcia'nın Venom'da sadece tehlikeli ve güçlü adamlarla yatmıyor olmasıydı.

Onlardan para alıyordu.

Açıkçası, bunun olduğunu farkında değildim. Ayrıca Marcia'nın sevgili babasından yeterince büyük bir harçlık almadığı için mi yoksa para meselesi onun sapkınlığı olduğu için mi böyle olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Açıkçası, umurumda bile değil.

Ama aniden, Komisyon Venom'a benim zengin ve ahlaksızlar için küçük hedonizm tımarhanem olarak bakmıyor. Oraya bir *genelev* olarak *bakıyorlar*.

Bu da bir sorun yaratıyor.

Neyse ki, en sevdiğim uzvum kana susamış bir kaptan tarafından alınmadan ya da tüm imparatorluğum altımdan çekilip alınmadan önce, Vito zarif bir çözüm buldu. Zarif, yani, bununla hiçbir şey yapmak istememem dışında.

Çözüm bu: Komisyon aileleri neyse ki Marcia'nın kendi başına hareket ettiği konusunda hemfikir. Ancak Venom Kulübü'nün imaj sorunu devam ediyor.

-Bekâr ve evli olmayan bir erkek olarak, parasal işlemler hariç, fiilen bir "kötü şöhretli ev" işletiyorum.

Görünüşe göre asıl sorunu yaratan "bekar ve evli olmayan" kısmı. Şimdi de pezevenklik yapıyormuşum gibi görünmesinden endişe ediyorlar. Yani iş şuna geldi: Evlenin, hem de hemen ve tüm bu sorun ortadan kalksın. İçkiler akmaya, ışıklar yanmaya devam eder ve New York'un zenginleri, güçlüleri ve sapıkları kulübümde istedikleri gibi sevişmeye ve sakso çekmeye devam edebilirler.

Ama şimdi milyon dolarlık soruya geri dönüyoruz: Neden Maeve Black ile evlenmek istiyorum? Babası New York'taki her pastada parmağı olan zehirli bir örümcek olan yarı yaşındaki bir kızla?

Basit bir cevap: Hiç sanmıyorum.

Charles Black bu şehir için utanç verici, iğrenç bir leke. Ve bir çocukla evlenmeye hiç niyetim yok. Ama aynı zamanda bu oyunu, çizgilerin içinde kalarak nasıl manevra yapılacağını anlayacak kadar uzun süredir oynuyorum. Bu anlamda, Maeve Black *mükemmel bir eş*.

Babasının bağlantıları sayesinde mafyaya yeterince yakın, Komisyon da bunu sorun etmiyor. Yine de *aslında mafya* değil, bu da beni babasının nefesini ensemden hisseden muhtaç, yapışkan küçük bir mafya prensesi ile sıkışıp kalmaktan kurtarıyor.

Ayrıca Charles'ı avucumun içine koyuyor.

Bu şehirdeki her türlü insan hakkında her türlü şeyi biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Club Venom'da gerçekten ticaretini yaptığım şey bu. Seks değil. Fanteziler değil. Hedonizm değil.

Bilgi.

Bu ölçüye göre, lanet Elon'dan daha zenginim.

Charles'ın bunu bildiğimden haberi yok ama başı dertte. Yaşlandıkça, bu şehrin basamaklarını tırmanan genç nesillerle yeni ilişkiler kurmakta başarısız oldu. Bu da el sıkışmalar, anlaşmalar ve iyiliklerden başka bir şey üzerine inşa etmediği küçük krallığının temellerinin çökmeye başladığı anlamına geliyor.

Charles'ın kızının benim gibi biriyle evlenmesine *ihtiyacı var*. Ve ben de bu ihtiyacı sonuna kadar kullanmayı planlıyorum.

Şimdi, Maeve'in benimle evlenmesine onun *benimle* evlenmesine ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Yani muhtemelen bir noktada anlayacaktır. Ama henüz tüm kartları masaya koymaya gerek görmedim.

Her neyse, tüm bu nedenlerden dolayı Maeve Black ile evlenmek mükemmel bir plan.

...Gabriel ve Alistair Black ile birbirimizden *nefret* ettiğimiz gerçeği dışında mükemmel.

Detaylar önemli değil. Ailelerine ne yaptığımı düşündüklerini

biliyorum. Ancak ben gerçeği biliyorum.

Ve şimdi buradayız.

Carry, yani Carmine Barone, Vito'nun en büyük oğlu ve en yakın arkadaşlarımdan biri, arkamdan laf atıyor. Black malikânesinin cephesinden başımı çevirip ona bakıyorum, hâlâ yolcu koltuğunda oturuyor ve lanet olası ayaklarını gösterge paneline uzatmış.

"Eee?" Saatiye bakarak

mırıldanıyorum. Eğlenen bir kaşını

kaldırıyor. "Eee, ne?"

"Seni sırtıma almayacağım, hadi gidelim."

Kıkırdıyor, bir elini siyah saçlarında gezdirirken beyaz dişleri parlıyor.

"Evet, hayır, aslında burada iyiyim."

Çenemi sıkarak ona ters ters bakıyorum. Carry daha geniş sırtıyor.

"Üzgünüm, Dante... Duygusal destek için geldiğimi mi sandın?" Gülüyor, koltuğunda geriye doğru yayılıyor. "Asla, dostum. Buradayım çünkü bu benim için *son derece* eğlenceli."

Tekrar eve bakmak için döndüğümde ona parmağımı gösteriyorum.

"Bu arada, Charles'ın bir zamanlar New York'taki tüm striptiz kulüplerini yasaklamak için nüfuzunu kullanmaya çalıştığını biliyor muydunuz?" Carmy dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Sen ve yeni kayınpederin birlikte *çok eğleneceksiniz*."

Ailesi beni yanına almadan önce bile benim için bir kardeş gibi olan arkadaşşıma sert bir bakış fırlatmak için dönüyorum. "Venom bir striptiz kulübü *değil*, sik kafalı."

"Sadece düzenli olarak röntgencilik alemlerine ve kink gecelerine ev sahipliği yapan maskeli bir seks kulübü. İkisini karıştırdığım için çok özür dilerim."

"İşin bitti mi?"

"Şimdilik."

Ona bir kez daha ters ters baktım. "Demek burada kalıyorsun."

"Evet. Radyoyu açık bırakıp camı açabilir misin-" "Arabamda sigara içme lan."

Carmy'nin kıs kıs gülme sesiyle kapıyı çarparak kapattım ve bir kez daha Black ailesinin malikânesine bakarak inlemeye başladım.

Lanet olsun.

Alistair, Gabriel ve ben hiçbir zaman "arkadaş" olmadık. Ama bir zamanlar, hepimiz Knightsblood Üniversitesi'ndeyken, en azından... samimiydik. Knightsblood'da dört öğrenci kulübü var ve üçümüz aynı anda üçünün de başkanıydık: Alistair The Reckless'ın başkanıydı, Gabriel Para Bellum'u yönetiyordu ve ben de Ouroboros Society'nin başındaydım.

Sonra Layla öldü ve her şey boka sardı.

O zamandan beri ne konuştuk ne de yüz yüze görüştük. İkisi de Venom üyesi olmasına rağmen, bu da demek oluyor ki

Her bir üyeyi inceliyorum. Ya da incelediler ama umursamıyorlar.

Gabriel ve Crown and Black'in üçüncü kurucu ortağı olan güzel ve heybetli Taylor Crown, Venom'a çoğunlukla iş için gelirler: müstakbel müşterilerine iyi vakit geçirtmek ya da bugünlerde temsil ettikleri tehlikeli insanlara kötü adamlarla "takılabileceklerine" dair güvence vermek için.

Alistair de iş için geliyor. Ama oyun oynamak için de geliyor.

Hey, yargılamak yok.

Yine de bugün en hafif tabirle ilginç olacak. Sadece yıllar önce olanlardan sonra birbirimizi ilk kez canlı ve yüz yüze görecek olmamız değil. Aynı zamanda onlara, bu arada, on sekiz yaşındaki teyzeleriyle evleneceğimi de haber vereceğim.

Evet, bu kesinlikle ilgili herkes için ilginç bir deneyim olacak.

Evin ön merdivenlerinin başındaki iki koruma üstümü arıyor ve sonra geçmeme izin veriyor. İçeride bir uşak sessizce selam verdikten sonra beni gösterişli fuayeden geçirerek kapalı bir çift ahşap kapıya doğru yönlendiriyor.

"O biliyor mu!?"

Kapının diğer tarafından gelen tiz çığlıkla geriliyor ve donup kalıyorum. Bir kadın sesi ama Maeve olamayacak kadar yaşlı ve Charles'ın servet avcısı karısı Caroline'ın şu anda Rio'da kocasının parasını popo gerdirmeye harcadığını biliyorum.

Muhtemelen Ipanema'daki her kabinci çocukla da yatıyordur, çünkü evde Charles'ın buruşuk yaşlı sikine zincirlenmiştir. Ama konudan sapıyorum.

"Maeve bu aileye karşı görevinin ne olduğunu çok iyi biliyor-Tempest!"

Aaah. Evet. Yani dördüncü Siyah kardeş, Fırtına, fırtına gibi öfkelenen... şey, bir fırtına.

Aynı zamanda Siyah ailenin hakkında en az şey bildiğim üyesi.

Gabriel ve Alistair'i bir bilim adamı gibi inceledim. Alistair'in dünyanın düşünmesini istediği kadar kara kalpli olmadığını ve üç yaşındayken evlat edinildiğini biliyorum. Gabriel'in de dünyanın düşünmesini *istediği* kadar *iyi biri olmadığını* ve kimseye itiraf etmediği siyasi hedeflerini biliyorum.

Ve tabii ki Layla'yı
tanıyordum. Muhtemelen
çok iyi.

En azından onu kurtarmak için fazla iyi.

Ama Tempest? O benim için bir bilinmez. Tek bildiğim, kardeşlerinden on bir yaş küçük olduğu, çalışmadığı ve Gabriel ve Alistair'in parasıyla yaşayan bir tür vakıf fonu çocuğu olduğu. Muhtemelen Charles'ın da cebinde-

"Cehenneme gidebilirsin,

Charles!" Kaşlarım çatıldı.

Tamam, belki Charles takımında değilim.

"Sen ve o hasta psikopat Dante!"

Kaşlarımı çatıyorum ve tam kapıyı açıp içeri girmek üzereyken kapılar yüzüme doğru açılıyor. Ufak tefek, yumuşak, çilli, kalın siyah göz kalemi sürmüş, siyah saçlarını kafasında toplamış, balıkçı yaka, parlak siyah tayt ve tokalı, sivri burunlu, topuklu siyah bilekli botlardan oluşan belli belirsiz siyah bir takım giymiş bir şey göğsüme doğru hızla geliyor.

Nefesi kesiliyor, sendeleyerek benden uzaklaşıyor. Sanki içgüdüsel olarak ellerim dışarı fırlıyor, güçlü parmaklarım onun çok ince bileklerine dolanıyor ve sıkıca kavıyor. Ne yaptığımı anlayamadan, düşmesini engellemek için onu yukarı çekiyor ve göğsüme doğru çekiyorum.

Nefesi kesiliyor. Çok kalın eyelinerlı iri yeşilimsi ela gözleri benimkilere doğru sürükleniyor. Hedeflerine ulaştıklarında, korkmuyor. Ürkmüyor ya da korkmuş görünmüyor.

Kızgın görünüyor. Öfkeli. Onu lanet kışının üstüne düşmekten alıkoyduğum için kızgın.

Fırtına gerçekten de iyi bir isim.

Bana dik dik bakıyor, parlayan ela yeşili gözleri etraflarındaki siyah denizin derinliklerine gömülmüş. Yüzü çok solgun ve çok ince görünen sadece bilekleri değil. *Her yeri çok ince* görünüyor.

"Şeytandan bahsetmişken..." Sessizce homurdanıyorum.

Tempest bana zehir gibi bakıyor ve kollarını geri çekecekmiş gibi hareket ediyor. Ama ben sadece yumuşak bileklerini biraz daha sıkı kavıyorum.

"Ve o görünecek."

Çenesi meydan okurcasına sallanıyor. Ağzı

büzülür. "Şimdi: Umarım sürprizi

kaçırmamışımdır?"

Ben ne aptalım ne de asabi biriyim. Burada yapılacak en akıllıca hareket, odadaki gerginliği mümkün olduğunca çabuk yatıştırmak ve bu konuyu mantıklı yetişkinler gibi ele almak olacaktır. Ama ben mantıklı düşünmüyorum. Bir, çünkü bana "hasta psikopat" denmesinden *hoşlanmıyorum*, özellikle de arkamdan. İki, çünkü Gabriel ve Alistair'in bana fiziksel olarak saldırmamak için kendilerini zor tutuyor gibi görünmelerini gerçekten takdir etmiyorum.

Ancak rasyonel düşüncemin çöküşünün üçüncü ve en büyük nedeni, hiç tahmin etmediğim bir şeydi.

Bu o.

Ve nedenini bilmiyorum.

Yani kız bana gözümünden mi yoksa sık deliğimden mi bıçaklamaktan daha çok zevk alacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Ayrıca sahneye çıkıp The Cure ya da Morrissey'e yedek şarkı söyleyecekmiş gibi giyinmiş. Benim zevkime göre çok kısa ve çok ince. Fazla gothy. Çok *bıçak gibi*.

Ve yine de...

Teninden parmak uçlarıma yayılan bir uğultu var; onun yakınlığının bana

yaptığı bir şey.

Sikeyim.

Bu cazibe.

Teyzesiyle evlenmek üzere olduğum düşünülürse, bu çok uygunsuz bir durum. Taşaklarımda sigara söndürmeye ya da anatomimin yumuşak kısımlarına sivri uçlu şeyler sokmaya olan bariz ilgisinden bahsetmiyorum bile.

Bu her neyse *şu an* sistemimden çıkmasına ihtiyacım var- "Çek o lanet ellerini üzerimden, seni sübyancı bok parçası."

Ve bir çözüm kendini gösteriyor...

Bir anda, onun yakınlığında hızla boğulma hissim kayboluyor. Kulaklarımda gümürdeyen nabzım sustu. Kan hızla şişen aletimi terk ediyor.

"*Affedersiniz?*"

Tempest bana ters ters bakıyor, bileklerini büküyor ve sonunda çekip kurtarıyor. Bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha atıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve alt dudağını dişlerinin arasında sıkarken bana bakıyor.

"Beni duydun."

"*Tempest!*" Charles hızla bize doğru yürüyor. Onu bir kenara itip tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra yağlı, çıkarıcı bir puşt gibi nankörce bana bakıyor.

"Bay Sartorre, evime hoş geldiniz." Elini uzattı, ben de isteksizce tuttum. "Şunu söylememe izin verin, bu anlaşmanın ikimiz için de *harika olacağını* düşünüyorum ve ailelerimizin-"

"Bana ne dedin sen?"

Charles'ı görmezden gelip arkasındaki Tempest'a alaycı bir bakış fırlatıyorum. O sadece omuz silkiyor.

"Sana ne olduğunu söyledim. Lanet olası bir *çocukla* evleniyorsun, değil mi?"

"Sizin gibi bir ailede büyüdüğünüz için görücü usulü evlilik kavramına aşinasınızdır. Ve teyzen on sekiz yaşında."

"Takviminde günleri işaretliyorsun, değil mi?" Alistair sessizce tıslıyor.

Gözlerimi ona doğru kaldırırken iç geçiriyorum. "Seni tekrar görmek çok güzel Alistair," diyorum, yoksulluğu bitirmekten bahseden zengin bir ünlünün tüm samimiyetiyle.

"Git kendini becer, Dante," diye karşılık verir.

"Şimdi, şimdi, bu günlerde Dante *Amca* kendini beceriyor, değil mi?"

Alistair'in alnında bir damar patlar. Ağzı kısır bir çizgiye dönüşür. Mucizevi bir şekilde kendini tutuyor.

"Burundan gir, ağızdan çık, Alistair," diye mırıldanıyorum. "İçeri...ve dışarı. İçeri... ve dışarı. Şimdi huzur. Huzur-"

"Eğer buraya gelme amacın suratına bir yumruk yemekse, bunu hemen şimdi yapabilir ve hepimize zaman kazandırabilirim, Dante," diye homurdanıyor Gabriel sessizce.

"Hayır, buraya gelmekteki amacı zar zor genç kızları becermek-"

"*YETER*"

Kükremem Alistair ve Gabriel'i susturuyor, ikisinin de yüzünde en ufak bir kıpırdanma bile olmuyor. Daha da önemlisi, Tempest'ı tepeden tırnağa ürpertiyor ve yüzündeki o küçük Wednesday Addams sırtışını bir anlığına siliyor.

Bir anlığına gerçekten korkmuş görünüyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, onun alaycı küçük zırhını delmenin keyfini çıkarıyorum. "Eğer beni aşağılamayı bitirdiysen-"

"Bütün gece devam edebilirim-"

Büyükbabasının yanından geçip kişisel alanına girdiğimde sarsılıyor.

"Ona dokunursan," diye homurdanıyor Gabriel, "elimizde *çok* büyük bir sorun olacak."

Ona buz gibi bir gülümseme fırlatıyorum. "Eminim ki hukuki süreç *nefes kesici* olacaktır, Gabriel. Ama burada sevgili kız kardeşim Hurricane'e dokunmak gibi bir niyetim ya da en ufak bir ilgim yok."

"Bu *Tempest*," diye tıslıyor.

Soğuk mavi gözlerimin tüm ağırlığını ona yöneltmek için döndüğümde güçlükle bastırdığı titremenin tadını çıkarıyorum.

"Gerçekten umurumda değil. Ve bir konuda tamamen açık olalım, olur mu?" Ona karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Benden hoşlanıp hoşlanmaman *zerre kadar umurumda değil*. Hatta umarım sevmiyorsundur, böylece yüzündeki o bıçak gibi bakışla benden uzak durursun. Anlaştık mı?"

Cevabı dudaklarını sessizce büzmek ve tam olarak gizleyemediği bir ürperti oluyor.

"Harika. Şimdi, iki şey var. Bir," diye parmaklarımla yüzünün önünde işaretliyorum. "Lanet olası teyzenle *bir şey* yapmak gibi bir niyetim yok. Ben otuz dört yaşındayım, o on sekiz ve spoiler vereyim, sanırım ben *kadınlardan hoşlanıyorum*, kızlardan değil. İki, görücü usulü evlilikler sevişmek için değil, siyasi nüfuz, anlaşma ya da iş içindir. *Hepsi* bu kadar, *kapış*?"

"Siktir git-"

Uzattığım parmağımın dudaklarına değmesini engellediğimde nefesi kesiliyor.

"Her zaman son sözü söyleme dürtüsüne karşı koy, küçük Kasırga. Sana ne kadar tuhaf gelse de, ağızlar bazen kapanmak için yaratılmıştır."

Tempest bana dizini taşaklarıma sokmak istiyormuş gibi bakıyor.

"Maeve'le neden evleniyorsun, Dante?" diye mırıldanıyor Gabriel sessizce. "Belli ki ona aşık değilsin, çünkü onu *tanımıyorsun* bile. Ve az önce fiziksel niyetinin olmadığına dair yaptığın etkili konuşma da... her neyse. Peki, neden?"

"Sebepler."

Bana ters ters bakıyor. "Belirtmek

ister misin?" "Özellikle değil."

Charles ortaya çıkan sessizliğe sinirli bir şekilde güler ve ellerini birbirine kenetler. "Sadece kırıksıklıkları gideriyorum, sanırım, değil mi?"

Elbette.

"Her neyse, eminim Maeve ile tanışmak istersiniz-"

Elimi kaldırmadan önce yirmi saniye kadar daha, torunlarının üçünün de her şeyin adaletsizliği, benim ne kadar boktan biri olduğum ve Charles'ın ne kadar canavar olduğu, vesaire vesaire hakkında böğürüp durduğu kaosu tadını çıkarmama izin veriyorum.

"Aslında, Charles, hayır. Sadece bugün uğrayıp yeni yeğenlerimle tanışmak istedim."

Ben onlara mutlulukla gülümserken, üçü de bana saf ölüm bakışları fırlatıyor.

"Eminim Maeve ve benim daha sonra birbirimizi tanımak için bol bol vaktimiz olacaktır."

Tempest'in gözleri bana doğru tehlikeli bir şekilde kısıldı. O daha ağzını açmadan Charles boğazını temizliyor.

"Tempest, neden yukarıya teyzenin yanına çıkıp ona Bay Sartorre hakkında her şeyi anlatmıyorsun?"

Tempest bana soğuk bir bakış attı.

"Biliyor musunuz? Bu harika bir fikir. Seninle aynı odada olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ederim."

"Hislerimiz karşılıklı," diye gülümsüyorum.

Burnunu kırıştırıyor, başını dik tutarak yanımdan geçmek için hamle yapıyor. Ama tam o geçerken ben yana dönüp bileğini kardeşlerinin göremeyeceği şekilde sıkıca kavıyorum.

"Uslu dur, *küçük kasırğa*," diye mırıldanıyorum kulağına sessizce, dokunuşumla sertleşirken. "Yoksa on sekiz yaşındaki teyzelerle yatma konusundaki tutumumu yeniden düşünmeye ikna edilebileceğime eminim."

Bana doğru döndüğünde gözlerindeki ateş yakacak kadar kavurucu. Bir yanımda bana saldırmasını bekliyor. Ama açıkçası çarpıcı bir kendini kontrol gösterisiyle, sadece dudaklarını kıvrıyor ve yakınımı eğiliyor.

"Maeve'e dokunursan, seni beceririm." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Pençe çekiçle. "Capice"?"

Sonra döner ve kapıların arkasından çarparak kapanmasına izin vererek odadan çıkar.

Charles beceriksizce boğazını temizler. "Şey, özür dilerim-" "Devam edelim, olur mu?"

Gülümsüyor. "Anlaştık. Hazır avukatlar da buradayken, evlilik öncesi sözleşmelere hızlıca bir göz atalım mı?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Sanki Charles'tan bir şey almakla ilgileniyormuşum gibi. Ama tamam, tabii; uydurduğu evlilik öncesi saçmalıkları gözden geçirebiliriz. İki torunu hemen önlerine koyduğu evrakları incelemeye başlıyor ve arada sırada beni uygun bir pencereden aşağı atmak ister gibi bakıyorlar.

İnsanı çileden çıkaran bir şekilde, kara bir bulut sürekli düşüncelerime girerek dikkatimi toplantıdan uzaklaştırıyor. Çok fazla göz kalemi, zehir dolu bir ağız ve zehirli bir dili olan kara bir bulut.

İnanılmaz bir şekilde, önümüzdeki yirmi dakika boyunca takım elbise pantolonumun önünde sikimin zonklamasına neden olan kara bir bulut.

Sonunda Charles'tan yağlı bir veda ve Alistair ile Gabriel'den iki soğuk "git bir araba çarpsın" bakışıyla ayrıldığımda, Carmy'nin beklediği yere doğru dışarı çıkıyorum. Onu cipin yan tarafına yaslanmış, dudaklarından bir sigara sarkarken bulduğumda, yanında boyaya kazınmış olarak gördüğüm şeye kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer o sendiysen, hiç de eğlenceli değil ve bunu düzeltmek için para ödüyorsun." "Ben değil," diye yavaşça nefes veriyor ve bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Eee?"

"Siyahlar içinde gotik bir piliç, yaklaşık o kadar büyük." Elini kaldırdı, göğüs hizasında. Çenem sıkıştı.

Lanet olsun ona.

"Garaj yolundaki taşlardan birini kullanmış."

Carmy'ye bakıyorum. "Peki sen hangi cehennemdeydin?" "Ben mi?" Omuz silkiyor.

"Arabadaydım dostum."

Göz kırpıyorum. "Ve sen... bunu yapmasına *izin* mi verdin?"

"Ellerinde doğaçlama silahlar olan korkunç gotik kızlarla öfkelerinin hedefi arasına girmemeye özen gösteriyorum. Sen de denemelisin. Daha uzun yaşarsın."

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve cipin yan tarafına kazınmış "gençleri sikmeyi seviyorum" yazısına bakıyorum.

"Eğer bundan bir şey çıkarmak istiyorsanız, daha sonra evin içine geri döndü."

Eğer "bir şey "den kastı, onu çıplak ellerimle boğazlarken bir yandan da canına okumaksa, o zaman...

Kaşlarımı çattım.

Biraz sakinleşmelisin dostum.

"Torpido gözünde biraz koli bandı var," diye mırıldanıyorum Carmy'ye. "Bir işe yaramak ister misin?"

Bant rulosu çatıdan uçarak gelip omzuma çarptığında irkiliyorum.

"Üzgünüm dostum," diye sırtıyor Carmy. "Ben veliaht prensim. Kendimi kimseye kullandırtmam. Ayrıca, bu *senin* araban."

Rulodan bir parça bant koparıp arabaya kazınmış en kötü kelimelerin üzerine yapıştırırken onu tersliyorum.

"Çocukla neden evlendiğini biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Tüm kartları göstermeye pek gerek olmadığını düşündüm."

"Muhtemelen akıllıca. Bunu bir koz olarak kullanabilir ve anlaşılmadan daha fazlasını elde etmeye çalışabilirler." Boğazını temizlediğinde, kafamı kaldırdığımda onun

duman çıkartıyor ve mezarlık yolunda tepiniyordu. "Onlar, uh... o kıza olanlar yüzünden senden hala nefret ediyorlar mı?"

"Adı Layla'ydı," diye sessizce homurdandım. "Ve kesinlikle biliyorlar."

"Biliyor musun, basit bir konuşma bunu açıklığa kavuşturabilir-"

"Söz verdim Carmy," diye mırıldandım.

"Biliyorum dostum." Arabanın ön tarafına doğru yürüdü ve omzuma vurdu. "Sadece diyorum ki, senden nefret eden bir aileyle evlenmek üzere olduğun düşünülürse, bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Muhtemelen öyle olur."

İkimiz de bantlanmış Range Rover'a bindik ve ben motoru çalıştırdım.

"Dürüst olmak gerekirse Alistair ve Gabriel havlıyorlar," diye kaşlarını çatıyor Carmy, ben uzaklaşmaya başlarken pencereden eve bakıyor. "Ama şu piliç var ya... o bir sorun olacak."

"Elbette öyle."

Bildiğinden daha fazla.

TEMPEST

"PEKİ... NASIL BİRİ?"

Maeve odasındaki pencerenin yanındaki okuma koltuğunda bağdaş kurmuş oturuyor, büyük bir battaniye pelerin gibi etrafını sarmış. Bana alaycı bir gülümseme verirken kucağında bir eskiz defteri ve bir çizim kalemi duruyor.

Babamla aynı babadan olmalarının sonuçlarından biri de bazen babama *çok benzemesi*: aynı yeşil gözler ve siyah saçlar, aynı burun, aynı elmacık kemikleri, aynı hafif elf çenesi.

Bunun da ötesinde, kişilik olarak Nina'ya o *kadar çok* benziyor ki bazen neredeyse acı veriyor: en iyi arkadaşımın hayatı boyunca sahip olduğu o masum meraklılık.

Ta ki hayatının elinden alındığı geceye kadar.

Ölü babama benzemek ve ölü en iyi arkadaşım gibi davranmak arasında Maeve'e karşı bir zaafım var. Ayrıca ondan *çok* da büyük değilim ve özellikle de o liseyi bitirmek üzere olduğu için, her şeyden çok akran olduğumuzu hissediyorum.

Tabii ki bu yüzden de korkunç gerçeği ballandıra ballandıra anlatmak yerine ona karşı acımasızca dürüst olmaya karar verdim.

"O bir domuz," diye mırıldandım. "Sırf genetiği yüzünden tüm dünyanın önünde eğilip ayaklarını öpmesi gerektiğini düşünen, tanrı kompleksli, narsist bir pislik." Maeve'e ekşi bir yarım gülümseme veriyorum. "Üzgünüm ama sen sordun."

Yutkunuyor, yüzü biraz soluyor. Sonra başını sallayarak dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştiriyor. "Genetik mi dediniz...?"

Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yüzüm yanıyor.

"Hayır, hayır..." Yüzümü buruşturuyorum ve sabırsızca başımı sallıyorum. "Kastettiğim bu *değildi*. Yani, evet, adam klasik olarak yakışıklı, sanırım. Eğer dünyadan sıkılmış, bıkkınlık dolu, Armani modeli görünümünü seviyorsanız."

"*Ateşli* insanlardan hoşlanıyorsan çekici biri."

Gözlerimi deviriyorum ve yatağın kenarında oturduğum yerden bir yastık almak için arkama uzanıyorum. Yastığı ona fırlattığımda Maeve gülüyor.

"*Seksi* değil, kibirli. Muhtemelen ayna karşısında mastürbasyon yapan türden bir kibir." "İğrenç! Yani... seksi bir pislik, temel olarak."

Yüzümü buruşturuyorum. "İkinci kısma daha çok odaklan. Kibirli, kaba ve iğrenç biri. Yani adam lanet bir *seks kulübü* işletiyor Maeve. Ve senin iki katın yaşında."

Gözlerini karalama defterine indirdiğinde kahkahası aniden kesiliyor. "Onunla evlenmek istemediğim konusunda beni ikna etmek zorunda değilsin, biliyorsun..." diye mırıldanıyor sessizce, boğazı düğümleniyor.

Kahretsin.

Hızla yatak odasına geçip ona sarılıyorum, nefesi kesilirken saçlarını okşuyorum.

"Anlamıyorum," diye boğuk bir sesle omzuma sarılıyor ve sonra gözyaşlarıyla dolu gözlerini çekip benimkilere bakıyor. "Bu neden oluyor?"

İrkiliyorum, göğsüm keskin bir şekilde daralıyor.

"*Bu neden oluyor? Bunu neden yapıyorsunuz?*"

Başka bir zamandan, başka bir sevdiğimden gelen yürek burkan yakarışlar hafızamda yankılanıyor. Çılgılık atma isteğimi bastırırken bedenim titriyor.

Nefes al.

Sertçe nefes alıyorum, kendimi merkezde kalmaya ve kendi şeytanlarıma değil Maeve'e odaklanmaya zorluyorum. Onu sıkıca kucaklıyorum.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı?" Şiddetle söylüyorum. "Söz veriyorum."

Kaçıp gitmesini önerecek kadar saf olmayacağım ya da on sekiz yaşında olduğunu ve kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğunu belirtmeyeceğim. Doğrudan Charles'ın çatısı altında büyümemiş olabilirim ama onun dünyasının nasıl işlediğini anlıyorum.

Elbette, Maeve gidebilirdi. Ama sonra ne olacak? En iyi ihtimalle, şimdiye kadar yaşadığı korunaklı, ayrıcalıklı hayata rağmen bir şekilde kendi başının çaresine bakabilir. Ama Charles ya da Dante onu eninde sonunda, muhtemelen çok geçmeden bulacak ve onu bu duruma geri sürükleyecektir. Ve yine, bu *en iyi* senaryo.

Çok daha az uygun senaryolar, etrafta sinsice dolaşan ve *tam da* Maeve'in olduğu türden bir kızı avlayan avcı türlerini içerir.

Masum. Meraklı. Alışılmışın dışındalar ve bir şeyler kanıtlamak istiyorlar.

Nina ve benim gibi.

Bir de kardeşlerim var tabii. Maeve'e kalacak bir yer vereceklerini biliyorum. Ama talihsiz gerçek şu ki onlar bile Charles'a karşı bağışık değiller. Büyükbabamız, Gabriel ve Alistair'in nefret etmesine rağmen Crown ve Black yönetim kurulunda önemli miktarda güce sahip. Çoğu zaman, yönetim kurulunda o koltuğa sahip olması onlar için sadece bir sıkıntıdır. Ama tüm bunlar yüzünden Maeve'i aralarına alırlarsa hayatlarını ve işlerini *cehenneme* çevirebilir.

Geriye ben mi kalıyorum? Hayır, ben onun için uygun bir güvenlik ağı değilim. Sadece bir işim ya da kendime ait bir param olmadığı ve hala ölmüş babamın eski evinde yaşadığım için değil. Kendim berbat durumda olduğum için bile değil.

Hayır, Maeve için bir güvenlik ağı olamam çünkü *burada* çok uzun süre *kalmayacağım*. Bunu ne o ne de bir başkası biliyor.

Pencerelerin yanındaki duvara yaslanıyorum. Maeve kalemi eline alıp boş boş sayfa üzerinde gezdirmeye başlarken sessiz. Bu benim bir saniyemi alıyor.

Sonra bir baktım ki *benim* çok hızlı ama çok muhteşem bir portremi çiziyor.

Nedense bu, içine atılmak üzere olduğu her şey için beni daha da kızdırıyor.

Ölmeden önce babamız ve büyükbabamız yıllarca neredeyse hiç konuşmamışlardı. Babam hiçbir zaman Charles'ın ona hazırladığı hayatı istememişti: dolandırıcılık, kanundan kaçmak ve suçlularla karanlık anlaşmalar yapmak. Bunun yerine babam Yale'de hukuk doktoru diplomasını aldı ve Charles'ın onun için seçtiği mafya prensesi yerine bir valinin kızıyla evlendi.

Layla, Gabriel, Alistair ve ben Charles'ın mafya benzeri etkisi altında büyümedik. Ve aynı şeyi Maeve için söyleyememekten nefret ediyorum.

O bütün bunlardan çok daha iyi. Çok *iyi* ve çok yetenekli. Ve Charles onu şehrin en kötü şöhretli *seks kulübünü* işleten Bay Ukala Psikopat ile evlenmeye zorladığında tüm bunlar boşa gidecek. Yani cidden.

"Charles bir zaman çizelgesinden bahsetmedi-

" "Yarın."

Dehşet içinde göz kırpmıyorum, ağzım açık

kalıyor. "Ne?!"

"Hayır..." Başını iki yana sallıyor. "Düğün falan değil. Ama yarın Bay Sartorre'un evine gidip kan işaretini imzalamam gerekiyor."

Siktir git, Charles. Siktir git. Siktir git. Siktir git.

Zavallı kızı o psikopatla evlendirmekle kalmıyor. Mafya dünyasındaki kan bağıını kullanıyor: Yeraltı suç dünyasının demir gibi sağlam anlaşmalar için kullandığı kurşun geçirmez, mürekkeple yazılmış, *lanet* olası bir kan sözleşmesi.

Boşanabilir ya da evliliğinizi feshedebilirsiniz.

Kan işaretinden kaçış yok ve Charles bunu biliyor. Tam ortaçağa uygun.

"Maeve..." Tam gözyaşları yüzüne dökülmeye başlarken ona sarılmak için geri dönüyorum.

"Gerçekten korkuyorum, *Tempest*."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum sessizce ona sıkıca sarılırken.
"Biliyorum ve bunu düzelteceğim."

"Nasıl?"

Bilmiyorum.

Bilmiyorum çünkü zamanım tükeniyor. Bu kadar acı çekmemin nedenlerinden biri de bu: Maeve'i bu karmaşadan kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum, çünkü altı ila sekiz ay içinde *burada* bile olmayacağım.

Ona sıkıca sarıldığımda göğsüm daralıyor. Ama ağlamıyorum, çünkü zaten her şeyin adaletsizliği ve hayatın ne kadar adaletsiz olduğu hakkında tüm gözyaşlarımı döktüm.

Artık gözyaşlarım olmayabilir. Ama hala bir kalbim var. Ve azmim. Ve içimde henüz sönmemiş sıcak, erimiş bir kıvılcım.

Aniden, buzlu bir bıçağın derimi parçalaması gibi, kör edici bir netlikle yüzüme çarpıyor. Maeve'i kurtarmamın bir yolu *var*.

Normalde kafamda oluşan bu fikri tamamen intihara meyilli olarak nitelendirirdim. Ama benim durumumda, bu sadece fevkalade şiirsel.

Zarif bir şekilde.

Sırf erkek oldukları için bir kadının hayatını kontrol edebileceklerini düşünen dünyadaki tüm erkeklere son bir "siktir git". Ayrıca Maeve'in Dante'yle evlenmesini engellemek için tek şansım bu.

Büyük sırrım yüzünden tek şansım.

Benim zalim kaderim.

Herkesin anlatacak bir hikayesi vardır. Benimki kısa bir hikaye. Uyarıcı bir masal da diyebilirsiniz. Çürümüş, kara bir uyku öncesi hikayesi.

Oh, ve sonunda ölüyorum.

Ama o pisliği de yanımda götürmeden olmaz.

DANTE

"BU SADECE *EVLİLİK*, DANTE."

Çalışma odamda Carmy'nin küçük kardeşi Nico'nun kanepelerimden birine yayılmış olduğu yere bakarken boğazımdan kısık bir homurtu kaçıyor. Omuz silkiyor.

"Demek istediğim, bu dünyada, bu sadece *yaptığınız* şey. Bu bir sonraki adım. Yani, inşa ettiğin şeye bir bak, dostum." Kaşlarını kaldırıp yüksek, yaldızlı tavanlara, zevkle döşenmiş zarif mobilyalara ve dışarıdaki kumsalın ötesindeki Long Island Sound'un göz kamaştırıcı manzarasına bakıyor.

Evet, beş yıl önce burayı satın aldığımda kendimi biraz şımarttım. Otuz dört yaşında, hiç evlenmemiş, çocuk sahibi olmamış ya da bunlardan herhangi birini yapmak için en ufak bir isteği olmayan bekar bir adamım. Rasyonel bir dünyada, okyanus kıyısında tek *başıma* yaşadığım on bin metrekareselik, altı yatak odalı bir eve ihtiyacım olmazdı.

Ama aynı zamanda sıfır pişmanlığım var. Nico haklı: Kendime büyük bir imparatorluk kurdum, özellikle de hayata bir terzinin oğlu olarak başladığımı düşünürsek.

"Bir sonraki adım mı?" diye homurdanıyorum, ruh halim bozuk.

D günü geldi. Yakında Maeve ve babası, nişanımızı pekiştirecek olan kan işaretini birlikte imzalamamız için gelecekler. Ve daha da önemlisi, imparatorluğumun başındaki yerimi sağlamlaştıracak.

Komisyon'u oluşturan tüm baronlarla görüştüm: Luciano Amato. Scialami ailesini yöneten Michael Genovisi. ř anda Carveli ailesini ayrıcalıklı, şımartılmış, psikopat küçük Napolyon tiran gibi yöneten uzaktan kuzenim Massimo. Hatta Cesare Marchetti bile, artık "yuva kurduğum" için kaptanı Angelo'nun bahçe makasıyla sikimin peşine düşmeyeceğine dair bana güvence verdi.

Hepsi bu evlilikten ve onun getirdiği "barış, bağlantılar ve anlayıştan" yana.

Ne yazık ki bu fikirden hâlâ her zerremle *nefret* ediyorum.

"Evet, bir sonraki adım," diye omuz silkiyor Nico, elindeki viskiden bir yudum alıyor, bar arabamın ikramı. "Biz *mafya*yız, Dante. Biz doğuştan, sen ise koşullar ve birliktelik sayesinde. Görücü usulü evlilikler beklenir."

"yle mi?" Tersledim. "O zaman lanet liseli çocukla evlenmeye ne *dersin*?"

Carmy yarı açık pencerelerimden birinin yanında oturduğu yerden kıkırdıyor ve sigarasının dumanını deniz havasına üflüyor.

"O on sekiz yaşında, Dante."

"*Ve*?" Mırıldanıyorum.

"Ve..." fkeyle nefes veriyor. "Bakın, on sekiz yaşındaki kızlarla yatmayı onaylamıyorum..."

"Bunu bizim için açıklığa kavuşturmana *ok* sevindim, kardeşim."

Carmy Nico'yu görmezden geliyor ve bakışlarını bana odaklayarak onu tersliyor.

"Demek istediğim, *yapabilirsin* ve kendini *To Catch A Predator*'ın bir bölümünde bulacak değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "*Yapabileceğim ama yapmakla* hiç ilgilenmediğim birçok şey var, salak herif." Bakışlarımı Nico'ya çeviriyorum. "Madem görücü usulü evliliğe bu kadar heveslisin, sahte karın nerede lan? İkiniz de mi?"

Nico kollarını iki yana açar. "İkinci doğan olmanın ayrıcalığı, dostum. Babam için öncelikli değilim. Ve hatırlarsan, Carmy'nin birkaç ayarlanmış nişanı *vardı...*"

"Evet," diye sırtıyor Carmine. "Ve sonra babaları *benimle* gerçekten *tanıştı.*"

Başımı sallıyorum. "Evlenmeden önce söz konusu görücü usulü nişanlılara aletini sokma eğiliminin müstakbel kayıinvalideler üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmadığından eminim."

Carmine sigarasını tütürürken kaşlarını çatıyor. "Ne yani? Sanki önce test sürüşü yapmadan bir araba satın alacaktıydın gibi? Ve şunu da eklemeliyim ki, bu arabalar test sürüşü için gerçekten yalvarıyorlardı."

"Her zaman yeni bir şey deneyebilirsin, ne bileyim, kendini dizginlemek gibi," diye iç geçiriyorum.

"*Yapabileceğim ama yapmakla* hiç ilgilenmediğim pek çok şey var, salak herif," diyerek az önce ona söylediklerimi papağan gibi tekrarlıyor.

"Bu sadece iş, Dante," diye omuz silkiyor Nico, bana en iyi sempatik bakışını atmaya çalışarak. "Komisyon'un eski kafalı olduğunu biliyorsun. Sen de onların oyununu oynuyorsun. Bu hatunla evlen, onları yakandan düşür, sonra da hayatını yaşa. Ona şehirde bir yer ayarla, istediğini yapmasına izin ver... ihtiyatlı bir şekilde, duhh... ve sen de aynısını yap. Bunun hayatında hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yok."

Evet. Güzel bir düşünce. Ama kendimi çok iyi tanıyorum.

İki arkadaşımın benim aramdaki fark yetiştirilme tarzımız. Elbette Carmy ve Nico evliliğin ciddiyetine neredeyse hiç saygı duymuyorlar; ebeveynleri Vito ve Giada, birbirlerine yakın olmadıkları zamanlarda en mutlu zamanlarını yaşıyorlardı. Ama aynı zamanda eski usul Katolikler, yani birbirlerini ne kadar mutsuz etseler de boşanmak söz konusu değildi. Bunun yerine, evliliklerinin muhtemelen yüzde doksanını ayrı yataklarda ve çoğu zaman *başkalarının* yataklarında uyuyarak geçirdiler.

Ama ben farklı bir evde büyüdüm. Annem ve babam bizden alındıkları güne kadar birbirlerine deli gibi aşıklardı. Evlilik *demek*

ve ne yazık ki, şu anki koşullarım göz önüne alındığında
-Kız kardeşlerime ve bana aşıladıkları bir değer.

Yani, elbette yapmam gerekeni yapacağım, çünkü ben büyük bir çocuğım ve içinde faaliyet gösterdiğim dünyanın nasıl işlediğini anlıyorum.

Hoşuma gitmesi gerektiğı anlamına gelmiyor.

"Kardeşimin kusuruna bakmayın," diye iç geçiriyor Carmy. "Evliliğın kutsallığına hiç saygısı yok."

Nico kaşlarını çatır. "Ben öyle demedim."

"Bir bok dediğini söylemedim. Evli kadınları tercih etmenden bahsediyordum. Yani, *sen* olmayan erkeklerle evli olanları."

Nico çaresizce omuzlarını kaldırır. "Hey, kalp kalbin istediğini ister."

"Bu kalp D-I-C-K- diye yazılır."

Boğazımı temizleyip Rolex'ime dikkatle baktığımda ikisi de sustu.

"Tam zamanında, ha?"

Carmine'a başımı salladım. Evet, Maeve ve babası o lanet kan işaretini imzalamak için yakında burada olurlar.

"Duygusal destek için yanınızda olmak isterdik, yani her şey bittikten sonra sizi zil zurna sarhoş etmek için, ama şehre dönmemiz gereken bir toplantımız var."

Kaşlarımı çattım.

"Drazen?" "Evet,"

diye başını sallıyor

Nico.

Drazen Krylov, Krylov Bratva ailesinin Sırp-Rus lideri ve yeni New York'lu. Birkaç ay önce Carmine ile arkadaş olmayı başardı ve onun aracılığıyla Venom'a misafir giriş kartı alarak benimle tanışmak ve Club Venom'a yatırımcı olma teklifinde bulunmak için üstü örtülü bir manevra yaptı.

Örtülü bir şekilde, ama Drazen her ne kadar lanet bir deli olsa da, beni etkilemeyi başardı. O kadar ki artık Venom'a da yatırımcı *oldu*.

Ayrıca onun, Carmine ve Nico'nun birlikte yürüttükleri kendi işleri olduğunu da biliyorum. Ama bunlar her neyse, muhtemelen onlarla hiçbir şey yapmak istemediğimi bilecek kadar akıllıyım. Çizgimin nerede olduğunu biliyorum. Benim oyunum Venom ve bilgi ticareti. Bu ikisi ve o psikopat her ne gizli suç işliyorsa, eminim ki ayrıntılarını bilmek istemiyorum.

Barone kardeşler gittikten sonra kendime bir yudum viski koyuyorum ve çalışma odamın okyanusa bakan penceresinin yanındaki en sevdiğim koltuğuma gömülüyorum. Öğleden sonra geç oluyor ve saatime tekrar bakıyorum.

Hay sikeyim. Vakit neredeyse geldi.

Nefes veriyorum ve pencereden kıyıya tembelce vuran dalgalara bakmak için dönüyorum. Tüm bu durum tam bir bok gösterisi. Ve bu kasırganın kendisi bana çarpmadan *önceydi*. Tam anlamıyla.

Fırtına.

Simsiyah saçları ve kalın göz kalemiyle Tempest. Zehirli dili ve solgun teninden yayılan meydan okuyan enerjisiyle Tempest, onu boğazlamak mı yoksa önümüzdeki Salı gününe kadar becermek mi istediğinizden emin olamamanıza neden oluyor.

Ya da ikisi birden, aynı anda. O güzel dudaklarındaki kendini beğenmiş sırıtsı silmek için her ikisi de *gerekebilir*. Gerçi o dudakları aletimin etrafına germenin de aynı etkiyi yaratabileceğini düşünüyorum.

Bardağımın yarısını yudumlarken yine kendi kendime homurdanıyorum.

Benden hoşlanmadıklarını açıkça belli eden pek çok insanla yolum kesişti.

Hiçbiri beni rahatsız etmedi, hatta ikinci bir kez düşünmemi bile gerektirmedi. Ama Tempest söz konusu olduğunda, her zamanki umursamama modumu sürdüremiyorum. Onunla, aslında, tam tersi.

Onu düşünmeden duramıyorum.

Hüzünlü, duygusal bir şekilde değil. Sikeyim hayır. Ama onu hayal etmeden duramıyorum.

-O ve o derin ela yeşili gözleri. Küstahça büzülmüş dudaklar. Bütün

Karanlığın prensesi, Marilyn Manson hayranı havası omuzlarından bir toksin gibi damlıyor.

Bu kadınla ilgili herhangi bir şeyin beni neden böyle etkilediğine dair en ufak bir fikrim yok. Daha da kötüsü, bunu sistemimden nasıl atacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Charles'ın ofisinden hışımla çıkıp göğsüme saldırmasının üzerinden iki gün geçti.

O zamandan beri en az üç kez şişmiş başından döl fişkırana kadar sikimi okşadım. Ve bu seferlerin her birinde siyah göz kalemi, sinsi, dudak büken ve bıçak gibi keskin, öfkeli gözler hayal ediyordum.

Fırtına. Diğer adıyla evlenmem gereken *kadının-kızın-yeğeni*.

Bu... oldukça sorunlu.

Çalışma odasının kapısının çalınması

dikkatimi çekti. "Evet?"

Kapı açıldı ve güvenlik şefim Lorenzo kafasını içeri uzattı. "O burada,

Bay Sartorre."

Dudaklarım yüzümü buruşturacak kadar inceldi.

Mükemmel zamanlama.

"Tamam. Onlara eşlik edebilirsiniz."

Lorenzo'nun kaşları çatıldı. "O aslında yalnız, efendim."

İlginç. Bir parçam yarım saniyeliğine Charles'ın Maeve'i tek başına göndermesinin bir tür güç gösterisi olup olmadığını merak etti. Ama sonra öyle olup olmamasının umurumda olmadığını fark ediyorum. Maeve *burada, bu da* demek oluyor ki bu lanet kan işaretini imzalayıp bu işi bitirebilirim.

"Peki, o zaman eskort-"

"O, uh..." Lorenzo endişeli mi yoksa eğleniyor mu emin değil gibi görünüyor. "Arabadan inmiyor efendim. Kesinlikle reddetti."

Bir iniltiyle nefes veriyorum, burnumun köprüsünü çimdiklemek için uzanıyorum. Doğru ya. Neredeyse gerçek bir çocukla evlendiğimi unutmuşum.

"Siktir et," diye iç geçiriyorum ve sandalyemden kalkıp masama geçiyorum. Altındaki dahili kasanın kodunu girip kan kalemini, Dickensvari tüy kalemini ve üzerinde iki kuyu ve iki küçük iğne ucu bulunan küçük gümüş diski çıkarıyorum. Lorenzo izlerken, başparmağımı diskin bir tarafına batırıyorum, kanımı küçük kuyuya akıttıktan sonra tüyü içine daldırıyorum.

Çabucak imzalıyorum, sonra da kanlı parmak izimi sayfaya basıyorum. Öyle olsun. Kulübüm her şeyim ve onu korumak için her şeyi yaparım.

Malikânemin ön kapısından hışımla çıkarken yüzümde karanlık bir parıltı var. Beyaz taştan araba yoluna park etmiş, motoru çalışır durumda siyah bir SUV var. Renkli siyah camlardaki kendi yansımama bakarken gözlerim kısılıyor. Tam parmak eklemlerimle cama vurup bu işi bitirmek üzereyken arka koltuğun camı birkaç santim açılıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Cidden böyle mi yapacağız?" Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım. Arabanın içinden yanıt gelmiyor.

"*Maeve*," diye homurdanıyorum. "İkimizin de bunu istemediğini anla, ama bu olmayacağı anlamına gelmez-"

Küçük, narin bir el penceredeki çatlaktan içeri giriyor, avuç içi yukarı bakıyor. Arka dişlerim gıcırdıyor.

"Bak, evlendiğimizde istediğin kadar saklanabilirsin," diye mırıldandım. "Herkesin içinde ve düğünde bana gülümsediğin ve itaat ettiğin sürece. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Arabanın içinden gelen sessizlik.

"Birbirimizi anlıyor muyuz-"

El başparmak şeklinde kıvrılır.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İşte bu yüzden artık kimse görücü usulü evlilik yapmıyor. Evliliğin kendisi yeterince kafes. *Bu* tür bir evlilik mi? Çok saçma.

Ama siktir et. Eğer bu şekilde yapmak istiyorsa, öyle olsun.

Kontratı, tüy kalemi ve küçük metal diski elimde tutuyorum. "Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun-"

Eli bir kez daha başparmağını kaldırıyor. Gözlerimi devirerek liseli müstakbel gelinime lanet olası sözleşmeyi ve kanıyla imzalaması için aparatı uzatıyorum. Kontratı alıyor ve ben orada durup camlardaki yansımama bakıp başımı sallarken elini arabanın gölgelerine doğru geri kaydırıyor.

Muhtemelen başparmağını batırdığı için içeriden gelen hızlı acı tıslamasını duyduğumda biraz sırtıyorum. Bir saniye sonra, imzalı sözleşmeyi, tüy kalemi ve diski tutan el tekrar dışarı kayıyor.

"Bunu yetişkinler gibi yüz yüze yapabildiğimize sevindim," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Baban ve ben konuşacağız, ama sen ve ben gelecek hafta özel olarak buluşup düğün ve..." Boğazımı temizliyorum. "Bu düzenlemenin hükümleri-"

Daha cümlemi bile bitirmemiştim ki cam tekrar açıldı.

"Gerçekten mi?" SUV vites değiştirip uzaklaşmaya başladığında mırıldanıyorum. Orada durup arka çamurluğuna bakıyorum ve ağrıyan başparmağımı avucuma sürtüyorum.

Birden Maeve'in arabasının yanından geçerken kaşlarımı çatıyorum. Gümüş renkli Bentley marka bir şehir arabası malikânemin kapısına yanaşmış, şoför camdan eğilerek güvenliğimle konuşuyor. Güvenlik başını sallıyor, kapı açılıyor ve Bentley içeri girmeye başlıyor. İki araba birbirini geçiyor ve Bentley önümde durup motoru kapatınca kaşlarım çatılıyor.

Arka kapılar açılır ve Charles Black dışarı çıkar...

Maeve ile birlikte.

Gözlerimi araba yolundan aşağıya, cipin aniden hızlanmaya başladığı yere çeviriyorum. Bakışlarımı yumruğumdaki sözleşmeye ve kalbime indiriyorum.

Düşüyor. İmza özensiz ve zor okunuyor ama imza satırında "Maeve Black" yazmadığı kesin.

Oh, lanet olsun.

"Kapıyı kapatın!!" Kükreyerek kollarımı havada güvenlik görevlilerine doğru salladım. "KAPATIN ŞU LANET KAPIYI!"

Adamlarım en iyilerin en iyisidir. Anında harekete geçtiler, kapıyı çarparak kapattılar ve silahlarını çekerek yaklaşan SUV ile arasına girdiler. Siyah Escalade hızla dururken fren lambaları kırmızı yanıyor ve adamlarım sürücü tarafına yaklaşıyor.

"Neler oluyor, Dante?!" Charles bana doğru hışımla geliyor. Öfkeli parmağını cipe doğru uzattı. "Bu da kim lan?!"

Kan işaretini elimden kaptı. "Kim imzaladı bu lanet şeyi-"

Cipin arka kapısı açılır ve biri dışarı çıkar.

Siyah botlar. Siyah balık ağı. Siyah bir mini etek ve çizgili Freddy-Kruger kazağı, çok siyah saçlar, çok soluk bir ten ve çok *fazla göz kalemi*.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Tempest cipin yanında dimdik, gururlu ve kendini beğenmiş bir şekilde duruyor, yüzünde boktan bir sırıtişla bana bakıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor, nabzım kulaklarımda uğuldarken benimki onunkine saplanıyor. Az önce bozulmaz bir yemine adımı yazdırmak için kanımı akıttığım başparmağım zonkluyor.

Onunkinin hemen yanında.

Durumun ciddiyetini anladığımda kulaklarımı bir çınlama sesi dolduruyor.

Küçük cadı yavaşça, hâlâ bana sırıtarak, siyah manikürlü orta parmağını kaldırıyor ve beni tersliyor.

Sikeyim. *Ben.*

TEMPEST

"SENİ HER ŞEYE BURNUNU SOKAN KÜÇÜK *sürtük*!"

Şehre geri döndük, Charles beni arabasına atıp

Beni 5th Ave ve 89th adresinde bulunan ve Central Park'a bakan eski paralı zarif dairesine götürdü. Normal şartlar altında, kendi büyükbabanız tarafından "her şeye burnunu sokan küçük *sürtük*" olarak adlandırılmak muhtemelen travmatik olurdu.

Ancak bu noktada beni gerçekten travmatize etmek için kötü sözlerden daha fazlası gerekiyor. Dahası, Charles'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil, yüzüme karşı ne söylediği daha da az umurumda.

Şu anda damarlarımda zonklayan kendini beğenmişlik hissi dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Az önce ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?!"

Öfkeden kuduran büyükbabama iyi niyetle gülümsüyorum. Yüzü kıpkırmızı ve kırılmış, seyrelmiş saçlarının gümüş halkasının ortasındaki kel kubbe bana hırlarken parlıyor.

"Elbette."

Az önce ne yaptığım hakkında *her türlü* fikre sahibim. Az önce kendimi *Dante'yle* kutsal olmayan bir evliliğe bağladım.

Bir ürpertinin tırnaklarını sırtımda gezdirmesine izin veriyorum, sonra onu görmezden gelip sinirlerimi çelikleştiriyorum. Az önce ne yaptığım ve bunun bana neye mal olacağı önemli değil, çünkü

Bu kolayca ödeyebileceğim bir bedel. Benim hayatım zaten neredeyse sona erdi, ama en azından az önce yaptığım şey Maeve'in de genç hayatını kaybetmesini engelledi.

Yine de, sonunda durumun gerçekliğini sindirirken içim burkuluyor.

Dante ile evleniyorum.

Titriyorum.

Günah krallığını demir bir yumruk ve ölümcül bir iradeyle yöneten soğuk, delici mavi gözlü ve kara buzdan kalpli Dante.

Babamızın tüm çabalarına rağmen, Black ailesinin bir üyesi olarak mafya tipleriyle yolunuzun kesişmemesi imkânsız gibi bir şey. Ancak daha önce tanıştığım mafya adamlarından hiç korkmamış olsam da, nedense Dante Sartorre söz konusu olduğunda aynı şövalye tavrına sahip değilim.

Onunlayken gerçek bir korku hissediyorum. Aynı zamanda endişe, şüphe ve ensemde bir tehlike uğultusu hissediyorum.

Ancak Dante Sartorre'u düşündüğümde hissettiklerim arasında en kötüsü, göğsümün tam ortasında kor gibi yanan şeydir.

Yasak ve korkunç derecede yanlış bir *sıcaklık*.

Dante'yi düşündüğümde, onun gibi bir adamla birlikte gelen tehlikeyi düşünmeliyim. Peşinde olduğum gizli örgüte çok benzeyen bir örgütü yönettiği gerçeğine odaklanmalıyım. Ya da sadece onunla evlenmekle kalmayıp, o lanet olası kan işaretini imzalamak için evine gittiğimde Maeve gibi davranarak *onu* bu evlilik için *kandırdığım gerçeğine*.

Daha önce beni sevmiyorsa, şimdi de sevmeyeceği kesin.

Dante'yi düşündüğümde aklıma gelmesi gereken her şey bunlar. Ama bunun yerine, hain ve muhtemelen dengesiz zihnimin odaklandığı tek şey çenesinin yontulmuş çizgisi gibi görünüyor.

Dudaklarının yumuşak ama erkeksi kıvrımı.

Gözlerindeki mavi alevin heyecan verici kıvılcımı.

İçimdeki her bir tetiği çekecek şekilde ondan karanlık bir gücün yayılma şekli.

"Cevap ver bana, seni küçük orospu!" "Bu kadar yeter!"

Dante hakkındaki puslu, bulanık, korkunç düşüncelerim paramparça oluyor. Kardeşlerim hışımla Charles'ın ofisine girerken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Gabriel gözlerinde buz gibi bir parıltıyla büyükbabamıza bakıyor. "Dedim ki *Yeter* Charles," diye feveran ediyor.

"Affedersiniz," diye tersliyor büyükbabamız. "Son baktığımda burası *benim* evimdi ve burada *benim* işimi konuşuyorduk, senin küçük *amcık* kardeşin az önce sikti-"

"Ona bir daha böyle bir şey dersen, Charles," diye hırladı Alistair odadakileri ürperten bir ses tonuyla, "baş etmeye hazır *olmadığın* bir sorunla karşı karşıya kalırız."

Büyükbabamız ona küçümseyerek bakıyor ama zorlamıyor da. "Tatlı küçük kız kardeşinin az önce ne yaptığını biliyor musun?!"

Alistair'in gözleri, Charles'ın ofisinin köşesinde korkmuş ve iri gözlerle kendine sarılmış b i r ş e k i l d e oturan Maeve'e kayar.

Bu yüzden buradalar.

Dante'nin malikanesinden şehre dönüş yolunu Charles'ın arabasında, azarlanarak ve genellikle bağırarak geçirdim. Sanırım Maeve kardeşlerime neler olduğunu anlatmak için o zaman mesaj attı.

Charles'ın beni pencereden atmadığından emin olmak için burada *olabilirler*. Ama bana attıkları soğuk bakışlardan anlaşılıyor ki, az önce yaptığım şeyden sonra ikisi de benden pek memnun değil.

"Hadi, Tempest," diye mırıldanır Gabriel sessizce. "Gidiyoruz. Şimdi."

"Sen ne sikimsin!" Charles hırlayarak parmağını bana doğru uzattı. "Buradan geçmiyoruz!"

"Sizi temin ederim," diye tersliyor Alistair. "Kesinlikle öyleyiz."

"Eğer bir avukata ihtiyacım olsaydı, *Alistair*," diye kükrer Charles, "emin ol, arayacağım son kişi sen olurdun! Şimdi defol git buradan-"

"Tempest bizimle gelmeden böyle bir şey olmayacak." "Bana tekrar söyletme!!!"

Koluma yumuşak bir dokunuşla irkiliyorum, dikkatim Charles'tan ve kardeşlerimin bağırışlarından uzaklaşıyor. Maeve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde bana bakıyor.

"*Neden*, Tempest?" diye sorar sessizce. "Bunu neden yaptın?"

Dante'nin evinden bu yana ilk kez konuşabildik, Charles bütün yol boyunca bana bağırıp çağırdı.

Çünkü bu ödeyebileceğim bir bedel, demek istiyorum. Ama yapamıyorum, bunun yerine onu ayı gibi kucaklarken dudaklarıma yapabildiğim en sakın gülümsemeyi yerleştiriyorum.

"Çünkü o adamla evlenmeyeceksin," diye tısladım şiddetle. "Merak etme, her şey yoluna girecek."

"Hayır, *değil*!" Geri çekildi, yüzü kül rengi ve çökmüştü. "Tempest, bunu benim için yapamazsın!"

İnan bana, yapabilirim.

"Olan oldu Maeve," diyorum sessizce. "O pislikle evlenmeyeceksin."

"Ama *sen öylesin*!" diye mırıldanıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece bana güven, tamam mı? Elimde bir koz var."

"Ama-"

"Tempest..."

İrkiliyorum, döndüğümde Gabriel'in tam arkamda durduğunu ve o ürpertici, avukat bakışlarından birini bana yönelttiğini görüyorum. Gabriel o insanlardan biri.

Normalde o kadar yumuşak huyludurlar ki, bu tür bir "sessiz kızgınlığa" kapıldıklarında, öfke patlamalarına eğilimli olsalardı olacağından iki kat daha korkutucu olur. Şu anda, gözlerinde yanan "sessiz öfke" beni Charles'ın ofis halısının üzerinde küle çevirecek kadar sıcak.

"Gidiyoruz," diye tersledi soğuk bir şekilde. "*Şimdi*."

Dönüp Maeve'e bakıyorum, o da ağabeyimin bakışlarından en az benim kadar ürkmüş görünüyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum sessizce, kardeşimin gazabıyla yüzleşmek için dönmeden önce elini sıkmak için uzanıyorum.

"Gidelim," diye homurdanıyor ince ince.

"Sakın o kapıdan çıkayım deme!" Alistair, Gabriel ve ben kapıya doğru yürürken Charles kükrüyor.

"Siktir git Charles," diye mırıldanıyor

Alistair. "Bu iş daha bitmedi!"

Gabriel kapı koluna uzanırken çenesi sıkıştı. "Charles-" "Lanet olası bir *kan işareti*ni imzaladı!"

Her şey hareketsiz kalır. Gabriel'in gözleri kısılıyor. Alistair'in gözleri de yavaşça dönüp bana dikilmeden önce öyle. "Bunu gerçekten *yapmadın, değil mi?*" der gibi tek kaşını kaldırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarken boğazım düğümleniyor. Yavaşça başımı salladığımda kardeşlerimin yüzlerinin solduğunu *görü y o r u m .*

"*Tempest...*" Gabriel nefesinin altında tıslıyor.

Üçümüz yavaşça ona doğru dönerken Charles soğuk bir şekilde gülüyor. "Sözleşme değil. Anlaşma değil," diye alay ediyor. "Lanet olası bir *kan işareti*. Ve bunlarla yönetilen dünyaya katılmamayı seçebilirsiniz, ama inanın bana, o dünyanın umurunda olmayacak."

Gözlerini bana dikeyyor, burun delikleri açılıyor.

"Tempest artık Dante Sartorre ile evleniyor ve bunu değiştirmek için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok." Dudakları kıvrıldı. "şimdi oturup bunun aileyi nasıl etkileyeceğini düşünmek en akıllıca şey olur-"

"Bunun *seni* ve kişisel mafya işlerini nasıl etkilediğini kastediyorsun," diye tıslıyor Alistair. "Ki bu umurunda bile değil Charles."

Gabriel ofisin kapısını açıyor ve kardeşim beni içeri çekip kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken Charles hâla kükrüyor. Hepimiz Charles'ın dairesinden çıkıp koridora çıkar çıkmaz Gabriel beni duvara çarpıyor, yüzü öfke dolu. Alistair de arkasında durmuş, en az onun kadar tehditkâr ve öfkeli görünüyor.

"Ne yaptın lan sen?!"

"Maeve'i o lanet domuzla evlenmeye zorlayacaktı!" Kendimi tutamadım. "Başka ne yapabilirdim ki?!"

"Öncelikle Dante Sartorre'un *yakınına bile yaklaşma!*" Alistair soğuk bir şekilde tersler.

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyor musun, ikinizin de onun küçük seks kulübünün üyesi olduğunuzu bilmeyecek kadar aptal olduğumu düşünmen biraz aşağılayıcı."

Kardeşlerim endişeyle birbirlerine ve sonra da bana bakıyorlar.

"Bu... iş için," diye homurdanıyor Gabriel.

"Evet, *iş*." Gabriel yüzünü buruştururken ben de oral seks hareketi yapıyorum.

"Bana bir iyilik yap ve bunu bir daha *asla* benim önümde yapma," diye inliyor, hasta görünüyor.

"O zaman *bana* bir iyilik yap ve zekama hakaret etmeyi bırak! Bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıydım. Maeve aileden biri."

Alistair'in gözleri kısılır. "O Charles'ın kızı ve-"

"O. O. *Aile*," diye tıslıyorum acımasızca. "Nokta! Nokta!" İkisine de ters ters baktım. "Vay canına, sanırım bunun ne anlama geldiğini bir tek ben anlıyorum."

İkisi de bir an sessiz kaldılar, bana dönm e d e n önce bakıştılar.

"Kan işaretini *gerçekten* imzaladın mı?" Gabriel

homurdanıyor. Başımı sallıyorum ve gözlerini sıkarak

kapatırken inliyor.

"Yani, Tanrı aşkına, Tempest..."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. İkisinin de bunu ele alışındaki ciddiyetle ilgili bir şey var ki, ben de aniden bunun tüm ağırlığını hissediyorum.

Tüm korku.

Yaptığım şeyi yaptım çünkü hızla yaklaşan bir son kullanma tarihim var. Ama yarın değil. Ya da ertesi gün, hatta gelecek hafta ya da gelecek ay. Ve çok yakında, ne kadar ömrüm kaldıysa o kadar süre Dante'ye zincirlenmiş olacağım.

Birdenbire, bu, daha önce kabadayılık ve acelecilikle beslendiğim zamanlara kıyasla çok daha ürkütücü bir olasılık gibi geldi.

Gözlerimi ellerimden kardeşlerimin yüzlerine doğru çekerken zayıf bir şekilde yutkunuyorum.

"Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim, tamam mı? Onun Dante'yle evlenmesi çok ayıp olur."

Gabriel parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirir. "İkimiz de seninle aynı fikirde değiliz, Tempest."

"Şey," diye omuz silkiyorum. "Artık değil. Sorun

çözüldü." "Az önce bir kurşunun önüne basmış olman

dışında."

"Evet, şey..." Dudağımı çiğniyorum ve tekrar yere bakıyorum.

"Resmileştikten sonra, eminim siz ikiniz benim için bir yol bulursunuz... bilirsiniz..."

Alistair soğuk bir şekilde güler. "Neye, Tempest? Bu mafya *yemini* saçmalığı!" diye tıslar. "Ne yani, Gabriel'le daha iyi şartlar için pazarlık edebileceğimizi ya da sözleşmeye hükümler ekleyebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Zayıfça gülümsüyorum. "Yani, sen... *yapabilirsin*, değil mi?"

İkisi de ölümcül bir sessizliğe büründüğünde kalbim
yerinden çıkacak gibi oluyor. "Çocuklar-"

"Tempest, burada evlilik hukukundan ya da nafakadan bahsetmiyoruz. Aslında *hukuktan da bahsetmiyoruz*," diye mırıldandı Gabriel. "Bu onun da ötesinde bir şey. Bir kan işareti *kesindir*. Nokta. Nokta. Sakın pas geçmeyin ve iki yüz dolarınızı alıp *siktirin* gidin."

Soğuk bir his omurgamdan aşağı süzülürken tenim karıncalanıyor.

"Az önce ruhunu şeytana sattın, Tempest," diye mırıldanıyor Alistair karanlık bir sesle. "Ve artık Gabriel'in, benim, senin ya da Tanrı'nın yeşil dünyasındaki *herhangi birinin* bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

DANTE

"YANI, BİR *GOOMAR* ALACAKSIN. KOLAY."

Vito kıkırdarken başımı sallayarak inliyorum. Benimkinin yanındaki havuz şezlonguna uzanmış, purosunun etrafında sırtarak tahta bir kibriti ustalıkla yakıyor ve ince kesilmiş ucuna getiriyor. Kibriti Fernet Branca bardağının yanındaki yan sehpaye tünemiş kül tablasına bırakmadan önce kiraz tutuşuyor ve turuncu renkte parlıyor. Sonra şezlongunda arkasına yaslanıp havuza ve benim arka bahçeme bakıyor.

Vito, nam-ı diğer Don Vito Barone, Barone mafya örgütünün başı, benim için her zaman ikinci bir baba gibiydi. Başlangıçta daha çok eğlenceli bir amca gibiydi sanırım. Ama gerçek babam ve annem ben henüz on beş, Claudia on altı ve Bianca sadece iki yaşındayken öldüğünde, o eğlenceli amca üçümüz için de bir baba oldu.

Vito bizi yanına aldı ve iki öz oğlu Carmine ve Nico ile birlikte büyüttü. Hepimize iyi bir hayat verdi ve nüfuzunu -ve servetini- kullandı.

-Claudia ve beni Knightsblood Üniversitesi'ne, Bianca'yı da çok yetenekli bir dansçı olduğu anlaşıldığında Lincoln Center'daki Amerikan Bale Okulu'na sokmak için.

Babam Vito'nun kişisel terzisi olarak iş yaparken beni Barone'lerin evine her götürdüğünde Carmy ve Nico ile takılarak büyüdüm. Don Barone'nin stil anlayışı ve modaya olan sevgisi göz önüne alındığında, babamın *çok* fazla işi vardı. Bu yüzden babamın ölümünden sonra Carmy ve Nico'nun arkadaşım olmaktan çıkıp benim ve kız kardeşlerimin gayri resmi kardeşleri haline gelmeleri hiç garip gelmedi.

Bu... olduğuunda... Claudia'nın yasını tuttular ve sanki kendi kanlarından biriymiş gibi onun ölümünün intikamını almak istediler. Bianca'yı aynı şekilde korumak için canlarını vereceklerini biliyorum. Vito da öyle, gözünü kırpmadan.

"Cidden, bir *goomar*. Bu saçmalığa çözümün bu mu?"

Vito Küba sigarasını üflerken sırtıyor. Ona bir göz atıyorum ve yanımda yayılmış, küçücük siyah speedo giyen altmış beş yaşındaki adama kıkırdama dürtüsüne direniyorum.

Carmine, Nico, Bianca ve ben ona cilt kanseri kavramını anlatmaya çalışsak da yaşlı Barone tam bir bronzlaşma bağımlısı. Ne zaman bunu yapsak, Vito Roma'nın ihtişamı ve üstün İtalyan genleri hakkında ağdalı bir şekilde konuşmaya başlıyor.

Vito yıllarca şehir merkezindeki lüks çatı katının büyük verandasında güneşlenirken oldukça mutluydu - şu anda giydiği gibi komik derecede küçük bir speedo olsun ya da *olmasın*. *Ta ki* New York onun etrafında büyümeye devam edene ve yeni komşuları Montepulciano yudumlayan ve herkesin görmesi için taşaklarını bronzlaştıran çıplak İtalyan adamdan şikayet etmeye başlayana kadar.

Görünüşe göre, son derece bağlantılı ve ölümcül derecede tehlikeli mafya babaları bile milyonlarca dolarlık kooperatif yönetim kurullarının baskılarına boyun eğiyor. Kim bilebilirdi ki?

Her neyse, Vito'nun bugünlerde güneşlenmek için gittiği yer benim havuzum.

...hız göstergesini zorunlu hale getirdim.

Neredeyse ilkbahardayız ve bence güneşlenmek için yeterince sıcak değil, beyaz keten pantolon, İtalyan mokasenleri ve ütülenmiş siyah bir polo tişört giymişim.

En fazla bu kadar rahat olabilirim.

Kot pantolonlar motosiklet sürmek içindir. Spor ayakkabılar ve tişörtler spor salonu içindir. Kesinlikle lanet bir kapüşonluya *sahip değilim*.

Stil ve modaya olan düşkünlüğüm kesinlikle usta terzi Bruno Sartorre'un oğlu olarak büyümemden kaynaklanıyor. Ama Vito'nun terziliği altında

modaya uygun bir göz ve lüks zevki. Yani, güneşin etrafında sadece birkaç tur atabilirsiniz. Duruma uygun giyin.

"Tamam, bir çözüm değil. Ama bir yan parça almak kesinlikle hayatını biraz daha mutlu edebilir." Sırıttıyor. "Aletinden bahsetmiyorum bile."

Öz babamla beni evlat edinen baba arasındaki farklar beni her zaman biraz eğlendirmiştir. Bruno görgü kurallarına çok önem verir, kaba konuşmaları ve küfürleri tasvip etmezdi. Bu arada, Vito'nun sikişmek, cinsel organlar ve babama felç geçirecek diğer benzer konular hakkında bir denizci gibi konuşmadığını hayal bile edemiyorum.

"Şey," kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu düşüneneğim." "Düşün. Evliliğimi kurtardı, Dante."

Gözlerimi devirip sırtıtmamı bastırıyorum. Vito ve Giada'nın evliliğinin... sanırım *gri alanları* diyebilirsiniz... hakkında zaten oldukça iyi bir anlayışa sahibim.

Giada hayattayken, beni evlat edinen anne ve babam zamanın yarısında birbirlerini boğazlıyor, diğer yarısında ise yatak odalarına kapanıp birbirlerinin beynini nefretle sikiyorlardı. Aralarındaki "anlaşma" her neyse bunun ayrıntılarını bilmiyorum ve bilmem *gereken bir* dünya da hayal edemiyorum. Ama Vito'nun evin içinde ve dışında bir sürü *goomari* olduğunu biliyorum ve Giada'nın da olduğundan şüpheleniyorum, sadece bu konuda çok daha ihtiyatlıydı.

"Peki ya sevgili eşiniz? 'Evliliğinizi kurtaran' bir yan parça hakkında ne düşünüyordunuz?"

Vito purosunu üflüyor ve omuz silkiyor. "Bunu pek düşündüğünü sanmıyorum. Evliliğimizin son on yılında bahçıvanı becermekle meşguldü."

Bir kahkaha attım.

"Eşek gibi sik, ya da bana öyle söylendi," diye devam ediyor Vito, ellerini birbirinden kolayca bir ayak uzakta tutarak. "Onu işe aldıktan sonra yürüyebildiğine hayret ediyorum."

Sırıtırıyorum. "Belki benim de bir bahçıvan tutmam gerekecek."

Bunu söylediğim anda tenimde garip bir his dalgalanıyor: öfke ve tiksinti arasında bir yerde, kayarak uzaklaşmadan önce tam olarak belirleyemediğim bir his.

"Belki." Vito bana dönüyor ve güneş gözlüklerini indiriyor, kaşları çatılıyor. "Dinle. Açıkçası onu çok iyi tanımıyorum ama ben bile Tempest Black gibi bir kadını idare etmek için özel bir tür erkek gerektiğini söyleyebilirim, dostum."

"Hiçbir şeyi *halletmeme* gerek yok," diye homurdandım. "O ve ben bunun ne olduğunu anlıyoruz."

"Elbette, elbette," diye iç geçiriyor Vito, purosunu sallayarak. "Ama sadece çok aptal bir adam karısını asla idare etmek zorunda kalmayacağını düşünerek bu işe girer. Ve sen, Dante, aptal değilsin."

Şezlongumda arkama yaslanırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne sikim isterse yapsın, umurumda değil. Herhangi bir *muamele* olmayacak."

"Ha! Hiç bir kadınla yaşamamış bir adam gibi konuştun," diye sırtıyor Vito. İç çekiyorum. "Bütün bunlar seni eğlendirdi mi Vito?"

"Büyük ölçüde," diye kıkırdıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanırken geriniyor. "Bu arada, hediyeni hiç kabul etti mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hediyem" *benden değildi*. Hepsi Vito'nun fikriydi ve ben karşı çıkınca adamlarından birine benim adıma lanet paketi Tempest'a göndertti. Bu bir hafta önceydi, Tempest o lanet kan işaretini imzaladıktan hemen sonra.

Cevap vermeyince Vito bana dönüyor ve gözlüklerini tekrar indiriyor.

"Bu konuda hâlâ kızgın mısın?"

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "İnsanların kelimeleri ağzıma tıkmasından ya da benim adıma konuşmasından hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Bu kez gözlerini deviren o oluyor, beni uğurlarken **p u r o s u n u** dudaklarının arasına geri itiyor.

"*Sinyor* Drama Queen'i dinle. Kimse sana laf sokmaya çalışmıyor, Dante. 'Gerçek' olup olmadığına bakılmaksızın, böyle bir zamanda bir yüzük hediye etmek adettendir. Bayan Black'ten hoşlanmayabilirsiniz."

"Denizci gibi ağzı olan ve bir grunge grubunun solistiymiş gibi giyinen lanet olası bir cadı," diye homurdanıyorum. "*Ondan hoşlanmamak hafif kalır.*"

Evet, Vito Tempest'a lanet olası bir *nişan yüzüğü* gönderdi. Benden. O da hemen daha büyük bir kutuyla evime geri gönderdi.

...çünkü bana bir çekiç ve bir şişe kayganlaştırıcı ile birlikte geri geldi.

Anlaşıldı.

"Güzel bir kız, değil mi?"

"Hayır, değil."

Vito homurdanıyor. "Ne yani, kulübünüze sık sık gelen kadınları mı tercih ediyorsunuz?"

"Beni *evlenmem* için kandırmayan kadınları tercih ederim. Onlar," diye homurdanıyorum. "Ayrıca, Venom'da oynamadığımı çok iyi biliyorsun."

Bu benim kesin kurallarımdan biridir: Yemek yediğim yere sıçmam. Club Venom benim işim ve imparatorluğum, oyun alanım değil.

Vito başını sallayarak havaya, "Adam bir kek dağının üzerinde oturuyor ve aç olmaktan şikayet ediyor," diyor.

Ona ters ters baktım. "Şikayet etmiyorum." "Geldiğimden beri yaptığın tek şey bu."

"O zaman buruşuk taşaklarını çatı katında güneşlendirebilir ve 5th Avenue kooperatif yönetim kurulunun gazabını göze *alabilirsin*," diye mırıldandım.

Vito yüksek sesle gülüyor ve bana bakmadan önce Fernet Branca'sından bir yudum alıyor. "Tempest Black'ten çok daha kötü olabilir, dostum." Kaşları karardı. "Şu lanet olası Yunanlılardan biri gibi."

Gülümsememi geri alıyorum. Vito Drakos ailesinden *nefret ediyor*, ki haklı da. En küçük oğulları Deimos *-ilginç sapkınlıkları* olan lanet bir psikopat-

Club Venom'da bir gece Vito'nun yeğeni Francesca'nın ödünü kopardı. O gece kapıda çalışan adamlar amcasını tanıdıkları ve isminden korktukları için içeri girebilmişti. Daha sonra, onu tekrar içeri almayı düşünürlerse *benden* çok daha fazla korkmalarını sağladım. Ayrıca o küçük psikopat Deimos'u Venom'dan kovdum ve üyeliğini kalıcı olarak iptal ettim.

"Bekarlığa veda partin için bir striptizci kiralamaktan bahsettiğimde kendi babamı hayal etmemiştim."

Carmy evden çıkıp arka verandaya doğru adım atıyor. Çenesini Vito'ya doğru sallarken yüzünü buruşturuyor.

"Tanrı aşkına baba, lanet olası pantolonunu giy."

Vito memnun bir şekilde karnını sıvazlayarak homurdanıyor. Hâlâ gençken sahip olduğu heybetli fiziğe sahip. Ama adam altmış beş yaşında ve şarabı ve makarnayı seviyor.

"Zirvedeki erkek formu seni korkutuyor mu oğlum?" Vito sırtıyor, Fernet'sini geri atıyor ve ardından speedo'nun içinden paketini avuçluyor.

Carmy gözlerini deviriyor. "Hayır, ama o lanet olası muz hamaktaki *zirve erkek formun* beni terapiye sokacak."

"Bu da muhtemelen hayatında seninle düzenli olarak etkileşimde bulunmak zorunda olan herkes için iyi bir şey olacaktır."

Carmy kaşlarını çatıp başını eğmeden önce beni tersliyor ve açık hava hoparlörlerinden hafifçe çalan Sinatra'yı fark ediyor. Gözleri doldu.

"Tanrım, Dante. Bu küçük oyun buluşmalarında bile sana bu eski zaman saçmalıklarını mı dinletiyor? Bir gün buraya geleceğim ve *seni* de küçük şirin bir G-string içinde bulacağım, değil mi?"

"Beni mi hayal ediyorsun Carmy?"

Vito oğluna parmağını sallamadan önce içten bir kahkaha atar. "Bu *eski zaman boku* som altın Sinatra. Sen de Dante gibi biraz müzik zevki edinmelisin. Neyse, ben gidip kafayı vuracağım."

Babası ayağa kalkarken Carmy bana sırtıyor. "Evet, bunun üzerinde çalışacağım baba."

Carmine ve ben kahkahalarımızı bastırırken, babasının speedo'sundan dışarı sarkan kıcıyla içeri girmesini izliyoruz.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, o şeylerden birini giymek için taşaklı olmak lazım," diye iç geçiriyor Carmine, babasının boşalan şezlonguna otururken.

"Evet, o taşaklar sandalyenin her yerindeydi Carm."

Şezlongun en ucuna doğru kayarken yüzünü buruşturuyor. "Ee, bir şey var mı?" Başımı üzgünce sallıyorum. Carmy nefesinin altında küfrediyor.

Maeve Black ile evleneceğim zaman Carmine, Nico ve ben Charles Black'ten alabileceğimiz her şeyi almanın yolları için bir sürü fikir ürettik. Evet, *Venom*'u ve imparatorluğumu elimde tutmak için evlenmem gerekiyor. Ama imparatorluğu etrafında parçalanıyor ve çimento ve inşaat demiri sunan tek kişi benim. O maça benden daha çok ihtiyacı vardı.

Ancak artık lanetliler kraliçesiyle evlendiğim için Charles'la yaptığımız planlar artık geçerli değil. Yine de onu sıkıştırmanın yollarını arıyordum - yani kızı yerine torunuyla evleniyorum. Ama bir engelle karşılaştım.

Güzel versiyonu: Tempest Charles'tan nefret eder. Bunun pek de hoş olmayan versiyonunda çok daha renkli bir dil kullanılıyor. Yani Tempest'la evliliğimi kullanarak Charles'a karşı herhangi bir koz elde etme ihtimalim çok zayıf görünüyor.

Önceden *Maeve*-Charles'la evlenerek ona bir iyilik yapıyordum. Ama şimdi o kan işaretinde Tempest'ın adı yazıyor.

Bana iyilik yapıyor. Elinde koz ve güç var. Tabii bunu bilmesi gerekmiyor. Hem de *hiç*.

Ağır bir şekilde nefes verir. "Kahretsin. Bu berbat-" Carmine gözleri benimkilere kayınca yüzünü buruşturdu. "Yani, bilirsin, nispeten konuşuyorum. Berbat gibi değil-"

"Lanet olası Tempest Black ile evlenmek

zorunda kalmak gibi mi?" Omuz silkiyor. "Hey,

o..."

"Deli mi?"

"Dik başlı," diye sırtıyor. "*Fırtınalı*, eğer isterseniz."

"Otorite sorunları ve berbat bir stil anlayışı olan bir velet." Carmine i geçirir. "Dostum, senin standartlarına göre benim bile kötü bir tarzım var."

Kravatsız, gömleğinin st iki düğmesi açık, siyah takım elbisesine şaşkınlıkla bakıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yani..."

"Dostum, bu *Armani*. Sen bile Arma hakkında bir bok söyleyemezsin-"

"Ceketinizin kesimi en az sekiz yıllık, pantolonunuzun paası yarım santim kadar daraltılmalı ve kravatsız Fransız manşeti takmanız için *hiçbir* neden yok. Tom Ford'un ne yaptığı umurumda değil."

Carmine yavaşça başını bana doğru sallarken sessizleşiyor. "Sen lanet olası bir zppesin, kardeşim."

"Hey, sen sordun."

"Ben...yapmadım, aslında?" Gözlerini deviriyor. "Biliyor musun, Tempest'la düğüm atmak zorunda kaldığın için seninle dertleşmeye hazırdım. Ama kahretsin, sanırım şimdi *onun* için daha kötü hissediyorum."

"Evet, bu zor zamanlarda aradığım destek buydu. Teşekkürler, Carmy."

Ağır ağır i geçiriyor. "Eskiden eğlenceliydin, biliyor musun? Ve Tempest konusunda neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Yani, evet, o biraz kaba saba biri. Ama, bonus! Bir mafya prensesinin tüm yükü ve psikopat aile dramasıyla gelmiyor."

"Hayır, sadece kardeşleri Alistair ve Gabriel Black'in psikopat aile dramı. Tartışarak bir yere varabileceklerini düşünseler beni seve seve boynumdan bıaklardı-."

"Tekrar ediyorum, bir konuşma-"

"Carmine."

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ, benden bu kadar." Boğazını temizliyor. "Hey, en azından ateşli."

Kaşlarımı çattım. "Pardon?"

"Nişanlın. Harika bacaklar. Güzel yüz. Harika kalçalar."

"O zaman onunla evlen."

"Peki bu tam olarak neyi başaracak?" "Onunla evlenmek zorunda kalmamamı mı?"

Homurdanıyorum.

Carmine genişçe sırtıyor. "Belki siz ikiniz resmen evlendikten ve ona ne isterse yapabileceğini, çünkü bunun göstermelik olduğunu söyledikten sonra, ben *onun* yan parçası olabilirim, anlıyor musun?"

Çenem gıcırıyor ve "bahçıvan tutma" fikri karşısında hissettiğimden pek de farklı olmayan bir duygu tenimi sarıyor, sinirlerimi çiğleştiriyor ve kanımı ısıtıyor.

"Yani her yerinde deli yazıyor ve dostum, deli piliçler mi?" Carmy kurt gibi ıslık çalıyor. "Bu orospular senin sikini çiğ çiğ sikecek-Dante?"

Gözlerimi kırpıştırıp sersemliğimden sıyrılıyorum ve Carmine'a doğru bir lazer deliği açtığımı fark ediyorum. Kaşlarını çatıyor, tek kaşını kaldırıyor.

"İyi misin dostum?"

"Evet," diye başımı sallıyorum. "Evet, iyiyim. Sadece aklımda çok şey var."

Bana sırtıyor. "Şey, bunun için bir tedavim var. B ile başlıyor... sonra A..."

"Eğer *bekarlığa* veda *partisiyse*, cevabım hayır."

"Bu bekarlığa veda partisi!" *diye bağırıyor*. "Ve senin cevabın cehennem evet." Uzanıp omzuma vuruyor. "Yani," diye göz kırptıyor. "İstediğin kadar tıslama nöbeti geçir. Ama evleniyorsun, Dante."

TEMPEST

HASTANELERDEN NEFRET EDİYORUM.

Yani, çoğu insan onları *sevmez*. Ama bulanık dehşetler ve sessiz gözyaşlarıyla dolu o geceden beri - Nina'nın öldüğü gece - sersemlemiş, uyuşmuş, çıplak ve bir sağlık görevlisinin ceketine sarılmış halde bir tanesine getirildiğimden beri, onlardan *nefret ediyorum*.

Sanırım beni etkileyen antiseptik koku, sanki binanın kendisi duvarları içinde yaşayan her şeyi yok etmeye çalışıyormuş gibi. Burun deliklerinizi yakan ve cildinizi çiğ bırakan o kimyasal çamaşır suyu ve ispirto kokusu.

Bana göre bu, sondalı, istilacı testlerin, yaralara, yırtıklara ve tahrip edilmiş etlere sürülen çubukların kokusu. Hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını söyleyen bir koku.

Ölümün kokusu.

Dr. Han ofisinin kapısını arkamdan kapattığında koku biraz azalıyor. Ama tamamen engelleyemiyorum. Belki de psikosomatiktir. Ya da belki kimyasal zehirlilik bu yerin zeminine ve duvarlarına o kadar derinlemesine işlemiş ki bundan kaçış yok.

Dr. Han o profesör edasıyla boğazını temizliyor ve masasının etrafından dolaşarak karşıma oturuyor. Elindeki testlerimle dolu bir dosya klasörünü karıştırarak kaşlarını çattı.

Bugün neden bu kadar yenilmiş görüldüğünden emin değilim. İkimiz de bu son muayene ve testlerin benim sorunumla ilgili herhangi bir şeyi değiştireceğine dair bir yanılsamaya kapılmış değiliz.

Ölmek berbat bir şey. Daha kötü olan tek şey *yavaş yavaş* ölmektir.

Bugün olmayacak. Ya da yarın. Hatta ondan sonraki gün de olmayacak. Gelecek hafta ya da gelecek ay da olmayacak. Ama son Noel'inizin çoktan geçip gittiğini bilmek garip, boş, tuhaf bir his.

Tüm bunları iki ay önce, aile hekimim uyuşukluğumu, iştahsızlığımı ve bazen genel kafa karışıklığımı açıklayacak bir şey bulamadığında keşfettim. Bunun travmamın hayatıma sızan berbat bir tezahürü ya da uykusuzluk gibi bir şey olduğunu düşündüm. Ancak sevk edildiğim uzman Dr. Han başka bir şey buldu.

Buna şiddetli geç başlangıçlı metilmalonik asidemi deniyor ve genellikle bebeklerde görülen nadir bir karaciğer hastalığı. Bunun anlamı, vücudumun yağları ve proteinleri etkili bir şekilde parçalamayı bırakması ve bunun da kanımda metilmalonik asit denilen bir şeyin birikmesine neden olmasıdır.

Uyuşukluk ve iştahsızlık daha da kötüleşecek. Beynimdeki bulanıklık da öyle ve büyük ihtimalle yakın zamanda rastgele nöbetler geçirmeye başlayacağım. Önümüzdeki birkaç ay içinde, kanımdaki toksisite böbreklerimi kapatmaya başladığı için muhtemelen diyalize girmem gerekecek.

Ve tüm bunlardan sonra, yaralanmaya hakaret eklemek için, beni öldürecek.

Bu yüzden yaptığım şeyi yaptım. *Bu yüzden* kendimi o Dante şeklindeki kurşunun önüne attım. Çünkü Maeve'in önünde koca bir hayat var.

En iyi ihtimalle sekiz ayım var. Ve bu pek hoş olmayacak.

"Yani," diye omuz silkerken ağzımın kenarlarını kaldırıyorum. "Sanırım hâlâ bir mucize arayışındayım?"

Dr. Han derin bir nefes alıp yavaşça vermeden önce zayıfça gülümsüyor. Gözleri elindeki dosyadan benimkine kayıyor.

"İyi tarafından bakarsak, seviyeleriniz tutarlı."

Sürekli olarak *boktan* demek istiyor. Ama tutarlılık iyidir. En azından yirmi dört yaşında ölmek için tam zamanında geldim.

"Aldığınız renal protein blokerleri böbreklerinizdeki toksisiteyi yavaşlattı, bu iyi bir şey. Bu, konuştuğumuz diyeti sürdürdüğünüz sürece henüz diyalizden bahsetmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor." Kaşlarını çatıyor. "Kilon hakkında biraz endişeliyim..."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon?"

"Öğün atlıyor musun, Tempest?"

Çok zayıf olduğumu *biliyorum*. Başlarda etrafımdaki herkes forma girdiğimi ya da spor salonuna eskisinden daha fazla gittiğimi düşünüyordu. Ama şimdi, erkek kardeşlerim bile verdiğim kilolar karşısında dillerini ısırmaya çalışıyorlar.

Ama "öğün atlıyor musun" sorusu sanki balo için zayıflamaya çalışıyormuşum gibi aptalca bir anlama geliyor. Gerçek şu ki, neredeyse hiç aç değilim. Çoğu zaman ağzıma yemek koyma fikri bile midemi bulandırıyor.

"Hayır..."

Sayılır. Bazen.

Bana sert bir bakış attı. "Mide bulantısı mı?"

Omuz silkiyorum ve ellerime bakıyorum. Bundan nefret ediyorum. İspirto ve ölüm kokusuyla dolu bir binada daha fazla istilacı soru.

"Çünkü eğer öyleyse, Tempest," diye devam ediyor, "sana bir şey reçete edebilirim. Ayrıca iştah açıcı ve bulantı kesici olarak esrar da tavsiye ederim."

Sırıtmayı başarıyorum. "Munchies'in beni kurtaracağını mı söylüyorsun?"

Dr. Han bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Onkoloji servisini ziyaret etmenizi ve oradaki dördüncü evre kanser hastalarından bazılarıyla konuşmanızı isterim. Yemin edeceklerdir, sizi temin ederim."

Tırnak etlerimi ve tırnaklarımdaki siyah cila kalıntılarını boş boş karıştırarak başımı sallıyorum. Büyükbabamın evinde geçen güne geri döndüğümde içimden sırtıyorum.

Çalışma...

şeytanın ta kendisiyle karşılaştığımda.

Sevgili nişanlım.

Bileklerimi nasıl kavradığını, sonra da gözlerinin ellerime ve tırnaklarıma nasıl dikildiğini hatırlıyorum. Küçük kulübündeki haremindeki kadınlarda görmeye alışık olduğundan *emin olduğum* manikürlü Fransız uçları yerine yontulmuş siyahı gördüğünde yüzünde beliren buruşuk burun ifadesini yeniden canlandırıyorum.

Bir sonraki buluşmamızdan önce onları ekstra siyah ve parlak bir şekilde yeniden boyamak için not alıyorum, belki de ekstra puan kazanmak için biraz kurukafa tırnak sanatı ile. O da bu *akşam*, nişan partimizde olacak.

Tamam, bu *gerçek* bir nişan partisi değil. Daha da kötü. Bu mide bulandırıcı derecede sahte anlaşmayı kutlamak yerine, daha çok bir midilliği jüri heyetine göstermek gibi.

Ve tahmin et kimin tırıs tırıs gitmesi

bekleniyor. Yuuup.

Dante bu gece beni, aralarında Komisyon'a mensup en az üç aile reisinin de bulunduğu, şehrin en bağlantılı, nüfuzlu ve tehlikeli mafya babalarına "takdim edecek".

Yani evet, siyah ve beyaz kafatasları, kesinlikle. Belki biraz daha fazla şok değeri için onları biraz yontarım.

Dr. Han derin bir nefes alır. "Tempest, sen-" "Hayır."

Bu sorudan çok sıkıldım. Ama o sormaktan yorulmadı.

"Seni gerçekten konuşmaya çağırıyorum-"

"Ben iyiyim."

Dr. Han, *hayatımdaki insanlarla bana neler olduğu hakkında konuşmaya başlamamı* istiyor. Çünkü ben... henüz konuşmadım.

Hem de hiç.

Hiç kimse, ama hiç kimse vücudumu içten dışa zehirleyen zehirli kandan haberdar değil. Ne Gabriel, ne Alistair, ne Maeve; hiç *kimse*.

Ve bu şekilde devam edeceğim.

Layla'yı kaybetmek zordu. Hepimiz için elbette, ama bu olduğunda ben sadece on bir yaşındaydım. Kardeşlerim ise yirmi iki yaşındaydı. Kız kardeşimi kaybettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Ama Alistair ve Gabriel'i nasıl yaraladığını ve parçaladığını asla unutmayacağım.

Zaten yeterince şey yaşadılar. Hayatlarının önümüzdeki altı-sekiz ayını benim sokakta ölmem konusunda endişelenerek geçirmelerine gerek yok.

"Tempest, korkularını ya da nasıl hissettiğini ailene ve sevdiklerine anlatmak çoğu zaman faydalı olur. Sadece onlar için değil, sizin için de."

"İyiymi dedim Dr. Han," diyorum sessizce, sesim ince ama kaşlarım çatılırken sert. "Ve eğer tek kelime edersen-"

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Etik kurallar var, bunu biliyorsun. Olmasaydı bile, bir milyon yıl geçse de bir hastanın arkasından asla böyle konuşmazdım, tamam mı?" Gülümsüyor, ama bu solmakta olan bir çiçeğe bakan bir adamın gülümsemesi. "Bu bir tehdit değildi, sadece..." Omuz silkiyor. "Sevdiklerinizle konuşmak yardımcı olabilir, yani."

Bu bir tehdit değildi.

İtiraf etmeliyim ki her şeyi tek bir şeymiş gibi algılama eğilimim var. Mecburum: on yedi yaşımdan beri giydiğim zırhın bir parçası bu. Bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söyledim ama...

Evet. İşte bu.

Dr. Han boğazını temizliyor. "Peki, hayatınızda yeni bir şeyler var mı?"

"Otuzuncu yaş günümü kutlayacağım yerlerin kısa bir listesini yapıyordum."

Dr. Han bir an için endişeli görünüyor. Ben sırtınca omuzları gevşiyor ve beceriksizce boğazını temizliyor.

"Sadece küçük bir mizah, Doktor."

"Evet, çok komik." Gülümsüyor. "Gerçi mizah genel olarak yardımcı *olabilir*." Testlerimi önünde düzgün bir yığın halinde yeniden düzenlerken iç geçiriyor. "Başka bir şey yoksa, üç hafta sonra görüşürüz."

"Ayrıca, evleniyorum."

İçimden uçup gidiyor, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da daha kötüsü, neden
Söylediğimde yüzüm *kızarıyor*.

Dr. Han'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" Sıcak bir şekilde gülümser. "Tebrikler, Tempest! Bir ortağın olduğunu fark etmemiştim."

"Oldukça yeni." Omuz silkiyorum. "Mafyanın içinde ve bir seks kulübü işletiyor."

Dr. Han'ın kaşları bir an için çatılır, sonra alaycı bir şekilde gülümser. "Daha fazla darağacı mizahı, ha?"

Hayır, bu gerçek.

"FIRTINA."

Koluma dokununca irkiliyorum ve başımı çevirip Taylor'a bakıyorum.

Ateşli kumral kaşları çatıldı. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememişim."

Genelde biraz ürkek biriyimdir, özellikle de ben duymadan biri arkamdan yaklaşırsa. Ama Taylor bana tam olarak sinsice yaklaşmadı. Yani, öğleden sonraydı, yatak odamın ortasında duruyordum ve odanın kapısı arkamda ardına kadar açıktı.

Taylor, kardeşlerimle Şövalyekan Üniversitesi'nde tanıştıkları çocukluğumdan beri benim için bir abla gibiydi. Bildiğim kadarıyla, ikisiyle de arasında hiçbir zaman romantik bir şey olmadı.

İşile evli olduğu göz önüne *alınırsa*. Üniversiteden sonra birlikte hukuk fakültesine devam eden ve sonunda Crown and Black'i kurarak bugün olduğu gibi güçlü bir hukuk firması haline getiren üç iyi arkadaş.

"Ben sadece..."

Sözümü kesiyorum, yüzüm kızarıyor.

Yatağımın üzerine serpiştirilmiş kıyafetlere bakıyordum. Bu geceki etkinliğı atlamanın ya da Dante'nin yüzünde patlamasının yollarını düşündüğümü iddia etmek istesem de, bu doğru olmazdı.

Gerçek şu ki, olayı hiç düşünmüyordum. *Onu* düşünüyordum.

Bu gezegende geçirdiğim yirmi dört yıl boyunca hayatın adil olmadığını çok net bir şekilde gördüm. İyi adamlar sıklıkla kaybediyor ve kötü adamların çoğu zaman kazanma gibi iç karartıcı derecede korkunç bir eğilimleri var. Hayat iyi oynamıyor, sizi mahvetmeye çalışıyor ve elinden geldiğince hile yapıyor.

Örnek olarak Dante ile şu anki durumumu verebilirim.

Yani adam bir mafya babası, *gerçek anlamda bir* seks kulübü işletiyor, on sekiz yaşındaki akrabamla evlenmekte ve muhtemelen onu becermekte bir sakınca görmüyor ve hayat planlarına çomak soktuğum için şu anda benden neredeyse kesinlikle nefret ediyor.

Ama hey, en azından önünde yaşayacak bir hayatı *var*. Ağla lan nehir gibi.

Bu adam beni iliklerime kadar tiksindirmeli. Tıpkı hiç ödemediğiniz park cezasını ya da yedinci sınıftayken aşık olduğunuz kişinin önünde korkunç derecede aptalca bir şey söylediğinizi hatırlamak gibi, bilincinize girdiğı anda zihninizin arkasına ittiğiniz o rahatsız edici düşüncelerden biri *olmalı*.

Keşke.

Çünkü kafamın bir köşesine itebileceğim ya da dikkatimi dağıtan şeylerin altına gömebileceğim kasvetli bir düşünce olmak yerine, o tam tersi. Aşağılık, kibirli,

Ne kadar yozlaşmış ve acımasız olursa olsun, Dante Sartorre beynimin korteksinin en ön kısmına girmeyi ve orada kalıcı bir yerleşim kurmayı başardı. Ve ne kadar denesem de onu oradan çıkaramıyorum.

Eğer dünya biraz olsun adil olsaydı, Dante'nin tüm zehirli karakter özellikleri kambur, çatık kaşlı, pis, eli ayağı birbirine dolaşan bir trol haline dönüşürdü. Bunun yerine, gülünç derecede mükemmel bir çene çizgisi, nabzınızı hızlandıran gözleri ve bir Marvel süper kahramanının yapısıyla lanet olası bir Armani modeline benziyor.

Kokusundan bahsetmiyorum bile. Demek istediğim, bu kadar güzel kokması gerçekten delice, temiz, hafif baharatlı *güzel* bir koku gibi. Günahın ve Şeytan'ın ta kendisi olduğu düşünülürse bu hiç mantıklı değil. Adam kükürt, kükürt taşı ve düşmanlarının yanmış ruhları gibi kokmalı, taze sabun, sabah çiği ve temiz çarşaflar gibi değil.

Evlendiğimizde bana *dokunmaya* kalkarsa onu öldürebileceğim yaratıcı yolları hayal etmek yerine, burada durup yatağa bakmamın ve Dante Sartorre'un yatağa uzanmış, çıplak, iki parmağıyla beni çağırdığını hayal etmemin nedeni de tüm *bu nedenler*.

"Pam beni içeri aldı," diyor Taylor, Gabriel'le paylaştığım eve nasıl girdiğini açıklamak için. Kendisine ait bir ailesi yok, bu yüzden Taylor kardeşlerimle tanıştığından beri hemen hemen her tatili burada bizimle geçiriyor.

Gabriel hala burada, hepimizin büyüdüğü West Village konağında yaşıyor çünkü birincisi, burası muhteşem. Ama ikincisi, değişiklikten nefret ediyor, hayatının her yönünü düzenli, tertipli ve rutin sevdiğinden bahsetmiyorum bile. *Ben* hala burada yaşıyorum çünkü ne bir işim, ne param ne de yaşayacak başka bir yerim var.

Tüm bunlar bir yana, burada yaşamayı seviyorum. Bana ailemizi hatırlatıyor, gerçekten muhteşem bir ev ve biraz psikopat bir seri katil seviyesinde tam bir temizlik manyağı olmasına rağmen Gabriel ile yaşamaktan keyif alıyorum.

Bu arada, diğer kardeşimizin hala bizimle yaşamamasının nedeni de *tam olarak bu*.

Alistair de her şeyin düzenli, tertipli ve kesin olmasını sever. Ama Gabriel'in değil, kendi şartlarına göre düzenli, tertipli ve hassas. Ayrıca haftada seksen saat ya da daha fazla birlikte çalıştıklarından bahsetmiyorum bile. Bunun üzerine bir de birlikte yaşamak, eminim birinin diğerini öldürmesiyle sonuçlanacaktır.

Bir süre burada sadece Gabriel ve ben vardık. Ama yaklaşık altı ay önce Pam'i tam zamanlı temizlikçi ve aşçı olarak işe aldı. İlk başta şüpheciydim. Ya da belki de dışarıdan birinin, kardeşimle burada sadece ikimiz yaşarken kurduğumuz havayı bozacağından endişeliydim. Ama söylemeliyim ki, bana gerçekten alıştı.

Pam, ilerleyen yaşlarını klas bir şekilde kucaklayan kadınlardan biri. Belli ki kendine iyi bakıyor ama altmışlı yaşlarının sonunda olduğu gerçeğini saklamak gibi bir takıntısı da yok. Makyajda aşırıya kaçmıyor, gümüş rengi saçlarını boyamıyor ve evde çalışırken bile bir şekilde her zaman şık görünüyor.

Belki de onu bu yüzden seviyorum. Kendi ölümlülüğünüzün namlusuna bakarken, hayatın kaçınılmazlığını ve sonunu kucaklayan birini görmenin rahatlatıcı bir yanı var.

Tam o sırada açık yatak odasının kapısı çalındı. Pam elinde kremalı, yeşil bir smoothie ile dolu büyük bir milkshake bardağıyla içeri girdiğinde sırtıtıyorum.

"Al bakalım, tatlım."

Pam bizim için çalışmaya ilk başladığında smoothie oyunundaki başarısıyla beni *çok etkiledi*. Hatta daha önceki favori kombinasyonlarımdan bazılarını Dr. Han'ın bana uygulattığı diyeteye uygun hale getirdi. Tabii ki bunun doktor tarafından zorunlu tutulduğunu bilmiyor. Sadece sağlıklı olduğumu düşünüyor.

"Avokado, yaban mersini, vanilyalı yoğurt, chia tohumu, kenevir tohumu, ıspanak ve badem sütü."

Bardağı ondan aldığımda hala küçük bir mide bulantısı dalgası hissediyorum. Ama nedense smoothie'leri biraz daha kolay tolere edebiliyorum ve öğürme refleksimi tetiklemiyor gibi görünüyorlar.

"Beni cidden şımartıyorsun, Pam."

Maeve'e dönmeden önce başıyla onaylıyor. "Siz de bir tane ister misiniz, Bayan Crown?"

Taylor sulu yeşil içeceğe bakar. "Ben... iyiyim, teşekkür ederim." Pam gittiğinde Taylor yine şüpheyile smoothie'ne bakıyor. Sırıtiyorum.

"Biliyorum, kismuk gibi görünüyor. Ama aslında lezzetli. Keto diyetindeki bir şey için lezzetli."

"*Neden* diyet yapman gerektiğini düşündüğünü bana tekrar hatırlatır mısın?" Taylor'ın bakışları bedenimde bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Dangalak bir adamın söylediği bir şey değil, değil mi? Demek istediğim, Tempest, harika bir formdasın. Hatta diyebilirim ki-" Ağzı kapandı.

Hatta çok zayıf olduğunu bile söyleyebilirim.

Gözlerinde söylenmemiş sözleri görebiliyorum.

"Bak, benim yeme bozukluğum falan yok, Taylor." "Ben-"

"Sadece gıda hassasiyetleri için farklı eliminasyon diyetleri deniyorum, hepsi bu."

Dr. Han'ın kafamın içinde bana neler olduğunu aileme ve arkadaşlarıma anlatmam için beni cesaretlendiren sesini duymazdan geliyorum.

Taylor boğazını temizliyor ve çenesini sallayarak yatağımın üzerine serilmiş kıyafetlere bakıyor.

"Bu gece ne giyeceğimi seçmeye çalışıyordum." Kaşlarını çattı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Evet, ablalık hisleri var. Kardeşlerim beni şiddetle korurlar. Ama onlar için "koruyucu" demek zırh giymek ve bana zarar vermeye çalışan herkesle kılıç veya savaş baltası kullanarak düello yapmak demek. Taylor'da bu daha tatlı, insani bir dokunuş.

Layla öldüğünde kardeşlerimin her şeyle başa çıkmasına yardımcı oldu. Ve başıma gelenlerden sonra, erkeklerin, hatta kardeşlerimin bile yanında olamadığım zamanlarda en büyük can simidim oldu. O benim için

Sonrasında yaklaşık altı ay boyunca eve kapanmak yerine bugünlerde dışarıda olabiliyorum.

Yine de ona bir bakış attım.

"Bu boktan gösteriye gelmek istemezsin."

"Yok artık! Orada desteğe ihtiyacın var."

Sırıtiyorum. "Alistair ve Gabriel dışında mı demek istiyorsun?"

"Tekrar ifade edeyim," diye iç geçiriyor. "Testosteron içinde boğulmayan *ve savrulan* bir yumruktan daha ilerisini düşünebilen bir desteğe ihtiyacın var. Ayrıca, Dante benim müşterim."

Ailem ve Dante arasındaki...*geçmiş*i göz önünde bulundurursak, kişisel ve ticari yasal ihtiyaçları için Crown ve Black'i kullanması çılgınca. Bununla birlikte, Gabriel'e göre, gerçekten etkileşimde bulunduğu tek kişi o.

Bu cazip bir teklif. Kardeşlerim bu gece geliyorlar. Ama Taylor'ın orada olması beni kesinlikle biraz daha rahatlatır. Belki kızlara özgü bir şeydir, belki de haklıdır: İşler ters giderse Gabriel ve Alistair gibi hemen yumruk atmaya başlamadan mantıklı bir şekilde arkamı kollayabilir.

Ama onu orada *istemediğimden* değil. Onu orada *tutamam*.

Bu gece Dante'nin evine gittiğimde boşluğa ihtiyacım var. Misafirlerini etkilemek istediğim için değil.

New York'un en gizli kink kulübünün başkanıyla evlenmek yapılacaklar listemde hiç yer almamış olabilir. Ancak parmağımı batırıp kanımla o sayfayı imzaladığım günden beri, Dante'nin dünyasına girmenin bazı potansiyel artılarını düşünmeye başladım.

Erişim gibi iyi tarafları var.

İlk başta, on yedi yaşındayken başıma gelenlerden sonra, bana ve Nina'ya yapılanların "rastgele kötü şansı" içinde debelenip durdum. Ancak yavaş yavaş, terapiyle ve gittiğim hayatta kalanlar gruplarında, bize yapılanların belki de o kadar da tesadüfi olmadığını anlamaya başladım.

Benim için bunu perçinleyen yüzüklerdi.

Bu, o geceyle ilgili asla unutamayacağım tuhaf, korkunç ayrıntılardan biri. Geri kalanı korkunç bir bulanıklık olsa da, son derece net bir şekilde hatırladığım şey, içine aslan başı oyulmuş, gözleri iki küçük taşla süslenmiş ve kordonuna "AC" yazılmış altın yüzük.

Bana zarar veren adam bir tane takıyordu. Parmakları bileğimi sıkıca kavrayıp beni yere mıhlarken ağırlığını hissettiğimi asla unutmayacağım. Ve o tek değildi.

...En yakın arkadaşıma tecavüz edip öldüren adamlar da bunları giyiyordu.

Çoğu insan için bunlar korkunç ve acı dolu bir hikayedeki önemsiz küçük ayrıntılar olabilir. Ama benim için bunlar ipucu. Ekmek kırıntıları. Ve sonunda ne bulabileceğimi düşünmekten korksam bile izleri takip etmekten vazgeçemiyorum.

Hepsinin kim olduğunu bilmiyorum. Ama eşleşen yüzüklerin tesadüf olmadığını biliyorum. Bu, o adamların birbirleriyle bağlantılı ve organize oldukları anlamına geliyor: bir kulüp ya da belki bir tür kardeşlik. Venom Kulübü'nün kendine has bir şey *olduğunu* ve aslan başlı yüzükler içermediğini bilsem de, aynı zamanda belirli zevklere ve arzulara sahip erkekleri çeken gizli, gizli bir kulüp.

Aradığım şey örtüşme. Bağlantılar. Beni belki de aslan yüzüğü takmaktan ve genç kadınları istekleri dışında incitmekten hoşlanan Venom Kulübü üyelerine götürebilecek *herhangi bir şey*.

Dante Sartorre ile evlenmek ruhumu şeytana teslim etmek anlamına gelebilir. Ama aynı zamanda bana ipuçlarına -kulüp kayıtları, üye detayları- erişim sağlayabilir ve benimki bitmeden arkadaşımın hayatını alan adamların izini sürebilirim.

"Tempest?"

Düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekerken göz kırpıyorum.

"Üzgünüm Taylor, bugün kafam çok karışık." Nefes veriyorum. "Bak, gelmeni çok isterim ama Dante'nin müşterin olması bir çıkar çatışması yaratmaz mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Öyle olmak *zorunda* değil."

"Tay," diye iç geçiriyorum, ona yarı yalan söylemekten duyduğum suçluluk duygusunu örtmek için gülümsüyorum. "New York mafyasının kimler olduğu belli olacak. Bu pek de iyi bir görüntü sayılmaz, değil mi?"

Homurdanıyor. "Müşterilerimizin yarısının kim olduğunun farkındasın, değil mi?" Sonra nefes veriyor. "Peki, eğer beni orada istemiyorsan-"

"Taylor..."

Sırıttıyor ve kolumu sıkmak için uzanıyor. "*Şaka* yapıyorum kızım. Muhtemelen haklısın. Bu bir aile meselesi ve ben o değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Cehennem değilsin."

Kıkırdıyor. "Yine de bir davetiye almadım. Ve Dante Sartorre'un dünyasında bu, davet edilmediğin anlamına gelir. Nokta."

Kaşlarımı çatıyorum. "O her zaman böyle bir pislik midir?"

"O..." Kollarını takım elbisesinin ceketinin üzerinde kavuştururken kaşları çatılıyor. Ofisten yeni geldiğine eminim. "*Verimli*. Bazen acımasızca. Bir kelime yeterli olacaksa birkaç kelime kullanmaya gerek görmeyen bir adam, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Yani o bir neandertal."

Taylor kaşlarını çatarak başını sallar. "Tek söyleyebileceğim, eğer onun on sekiz yaşında bir çocukla ya da *seninle* evlenmeye çalışacak türden bir adam olduğundan şüphelenmiş olsaydım, onu uzun zaman önce müşterim olmaktan çıkarırdım."

Ağzım buruşuyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Bütün bu şey..." Öfkeyle başka tarafa bakıyor. "Bunun için çok üzgünüm-" "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz," diye mırıldanıyorum.

Taylor başını sallayarak yanıma geliyor ve bana çok ihtiyacım olan sarılmayı yapıyor. Geri çekildiğinde, ikimiz de Dante'yi ciğerlerimizden çıkarmak için sözsüz olarak anlaştık.

"Yani..." Yatağımın üzerindeki giysi yığınınına başıyla işaret ediyor. "Ne giydiğini biliyor musun?"

"Tabii ki evet."

Yığından birkaç giysi seçip yerleştiriyorum: siyah yırtık skinny jean, siyah Joy Division tişörtü ve dizime kadar çıkan topuklu botlar.

Taylor yüzünü buruşturuyor.

"Ciddi olamazsın."

"Oh, tırnaklarımı da boyuyorum. Siyah ve kafataslı," diye gülüyorum. Taylor hiçbir şey söylemiyor. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, ne oldu?"

"Sadece..." Dişlerini emiyor. "Gabriel'in her zaman savaşlarını seçmeni söylediğini biliyor musun?"

"Evet, ama bunu söylemek onun için kolay. Gerçekten *de* savaşlarını seçiyor ve sadece mahkemede kazanma olasılığının yüzde doksan beş veya daha yüksek olduğunu bildiği savaşları seçiyor."

Sırıtıyor. "Peki bu gece Dante'yi şok etmek ya da kızdırmak için giyinmek istediğin savaş mı?"

"Evet?"

Kıkırdıyor ve bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına itiyor. "Karar senin."

Dudaklarımı büzüyorum.

Lanet olsun. Haklı olduğu bir nokta var.

Eğer bu gece oraya Dante'yi kızdıracak şekilde giyinmiş olarak gidersem, ki dün mesajla etkilemek için giyinmemi ima etmişti, bu onu sinirlendirecek ve dikkatini benim üzerimde tutarak ortalığı karıştıracak başka bir şey yapmamı bekleyecek. Akşam için planlarım arasında bu aptal partiden kaçmak ve Dante'nin evinde Venom ile yüzüklü adamlar arasında herhangi bir ipucu ya da bağlantı aramak olduğu düşünülürse, bu hiç de ideal değil.

Kahretsin.

"Tamam, tamam," diye kabul ediyorum. "Peki. Belki görünüşümü biraz yükseltmeye ikna olabilirim."

"Siyah olmayan bir şey önerebilir miyim?"

Derin bir iç çektim. "*Olabilir.* Ama hala tırnaklarımı siyaha boyuyorum ve küçük kafatasları yapıyorum."

Ne de olsa şeytanla evleniyorum.

TEMPEST

"GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN, TEMPEST."

Arka koltuktan dikiz aynasına bakıyorum ve Gabriel'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Teşekkürler. Şaşırmış gibisin."

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılıyor. "Eğer bir bahisçi olsaydım, bu gece goril kostümüyle ya da bir death metal şovuna gidiyormuş gibi geleceğine bahse girerdim."

"Kahretsin, o kadar tahmin edilebilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Sadece söylüyorum, güzel görünüyorsun."

Pırıltılı gümüş rengi, kolsuz, ayak bileğine kadar uzanan, zevkli bir şekilde alaycı yakalı, sırt dekolteli ve yanlardan uyluğun ortasına kadar uzanan yırtmaçlı elbiseye bakıyorum.

Spoiler değil: Taylor'ın, benim değil. Bu fiyasko için uygun bir kıyafet bulmama yardım etmeyi teklif ettikten sonra, ikimiz de gardırobunda ne kadar çok *uygunsuz* şey olduğunu fark ettik. Askılı gümüş topuklu ayakkabılar da aynı nedenle ona ait. Ama itiraf etmeliyim ki, bu saçma şeyin içinde kendimi Avrupalı bir prensesin kostümünü giymiş gibi hissetsem de, kardeşlerimin giydiği smokinlerle Joy Division tişörtünden biraz daha iyi uyum *sağlıyor*.

Beni bu durumdan kurtarmaları için onlara baskı yaptığım ya da bana milyonuncu kez ne halt düşündüğümü sordukları noktayı çoktan geçtik. Bunun yerine, gece boyunca Dante'nin evine doğru giderken sessizce oturuyoruz.

İki hafta önce o kan işaretine imzamı gizlice attığım Hamptons malikanesi.

Alistair boğazını temizliyor, gözleri öndeki yoldan dikiz aynasındaki benimkine kayıyor.

"Bugün neden Sina Dağı'ndaydınız?"

Omurgam sertleşti, kalbim bir anlığına durdu. Dr. Han'ın ofisi Mount Sinai'de. Aynada ona kaşlarımı çatarken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Beni mi gözetliyordun?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki hayır. Katerina'nın büyükannesinin diyaliz seansları orada yapılıyor. Katerina bugün onunla birlikte olmak için izin aldı ve daha sonra geldiğinde sizi nefroloji merkezinin lobisinde gördüğünü söyledi."

Katerina, Alistair'in sekreteri, kardeşimin demir yumruklu yönetimi altında bir şekilde mutlu bir şekilde çalışan tatlı, sessiz bir genç. Lupus'a bağlı böbrek sorunları nedeniyle diyalize giren bir büyükannesi olduğunu biliyordum.

...Büyükanneimin de aynı *bölümde* diyalize girdiğini hiç fark etmemiştim. Dr. Han'ı görmeye gittiğim *binada*.

Hay sikeyim.

"Eee?"

Gözlerimi kırptırıyorum, başımı kaldırıp dikiz aynasında tekrar ağabeyimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Peki ne?"

"Diyaliz merkezinde ne işin vardı?" Omuz

silktim. "Hiçbir şey."

"Tempest-"

"Alistair, unut

bunu."

Tamamen yanlış bir şey söyledim. Her iki kardeşim de konu yalanları ya da çekilecek ipleri bulmaya geldiğinde okyanustaki kan damlalarının etrafındaki köpekbalıkları gibidir. Özellikle Alistair'e "unut gitsin" ya da "endişelenme" demek

konuşmak istemediğiniz o özel şeye ölümcül bir hassasiyetle odaklanmasını sağlamanın kesin bir yoludur.

"Tempest, bilmemiz gereken bir şey varsa duymak isterim."

"Birine tıbbi geçmişini sormanın yasa dışı olduğuna eminim, Avukat Bey."

Gabriel, "Birinin tıbbi geçmişini rızası olmadan *açıklamak* öyledir," diye mırıldanıyor. "Onlara bunu sormak değil."

"Patates, po-tah-to. Kendi işine bak-"

"*Tanrı aşkına, Tempest!*" Alistair tıslıyor. "Sadece soruyorum-"

"Aman *Tanrım*," diye iç geçiriyorum bıkkınlıkla. "Eğer bilmen *gerekiyorsa*, benim kadın doğum doktorum da aynı binada."

Birazcık bile doğru değil.

"Kişisel tıbbi meselelerimle bu *kadar* ilgilendiğinize göre, onunla görüşüyordum çünkü... endişeliydim."

İki kardeşim de gerildi, gözleri aynadan benimkine kaydı. "Ne için endişeleniyorsun?" Gabriel sessizce söylüyor.

"Şey, şehrin her yerinde ziyaret ettiğim tüm o isimsiz zafer delikleri... Demek istediğim, korunmadan emmek ve becermek için *çok fazla* rastgele yarak var. Kim bilir neler kapmışımıdır?"

Araba sessizleşiyor. Kardeşlerimin yüzlerindeki iğrenme ifadesinin tadını çıkararak sırtışıma bastırıyorum. Gabriel bana bakmak için dönüyor.

"Bu hiç komik değil."

Başparmağımı ve parmağımı birbirinden bir santim uzakta tutarken sırtışıma serbest kalıyor. "Bu bir *biraz* komik."

Hem öyle, hem değil. Benim yaşadıklarımı yaşayan ve başa çıkma mekanizması olarak hiper-cinsel aktiviteye yönelen kadınlar var. Bu konuda gölge düşürmek ya da yargılamak istemem ama bu ben değilim.

Ben tam tersiyim. O geceden beri biriyle yemek randevusuna bile zar zor oturabildim. Onları becermeyi unut.

Alistair'in yüzündeki ekşi ifadeyi fark edince

sırıtiyorum. "Sadece sık üstüne sık-"

"Evet, tamam, anladım. Teşekkürler, Tempest," diye mırıldanıyor.

"Evet sınıf, bu akşam insanların özel hayatlarına burnumuzu sokmakla ilgili ne öğrendik?"

"*Anladım* dedim. Ahlaki üstünlüğünüzü kaybedebilirsiniz."

Gülüyorum. "Yıllık kontrolüm için gelmiştim. Sakin ol. Ve ön tarafta oturan iki yargılayıcı küçük pisliğe ne ifade ederse etsin, bu arabada seks kulübüne giden tek kişi *ben değilim*."

Araba ana yoldan ayrılıp Dante'nin malikânesine açılan devasa metal kapının önünde durduğunda Gabriel iç geçiriyor; daha önce kaçmaya çalışırken üzerime kapanan kapı.

"Oraya iş için gidiyorum, Tempest. Bunu daha önce de yaşadık." "Alistair'in yok."

Alistair kapıdaki görevlilere kimliğini gösterip bizi içeri alırken konuşmaya ara veriliyor.

"Özel hayatımda ne yaptığım ya da yapmadığım..."

Alistair arka koltukta yüzümdeki bok yemiş sırtışı fark edince sözünü kesiyor. Dudaklarımı şapırdatıp mutlu bir şekilde karnımı ovuştururken gülümsemem genişliyor.

"*Num-num-num!* Bu lezzetli ironiden bir porsiyon daha alacağım, yanında da çifte standart lütfen!"

Araba durduğunda Gabriel inmeme yardım ediyor ve Dante'nin geniş malikânesinin merdivenlerini çıkarken ikisi de bana kolunu uzatıyor. Gençliğimden beri topuklu ayakkabı giymemiştim ve bu belli oluyor. Umarım yeni nişanlım zarafet ve şıklık beklemiyordur. Bu geceden sonra beni bot ya da spor ayakkabı dışında bir şeyle göremeyecek.

Evin ön fuayesinden yaldızlı bir koridora ve büyük, çarpıcı bir balo salonuna yönlendiriliyoruz. Bir *balò salonu*. Yani, ben fakir büyümedim, kardeşlerim de çok iyi, ama bu?

Bu bir sonraki seviye. Ayrıca, dumanı tüten bir saçmalık yığını olduğu açık olan bir şeyi "kutlamak" için bu kadar çaba sarf etmek de son derece saçma geliyor. Yaylı çalgılar dörtlüsü ve iki yüzden fazla olması gereken konuklara şampanya tepsileri dağıtan garsonlar arasında, sanki Jay Gatsby'nin evine girmişim gibi hissediyorum.

Partide dolaşan tehlikeli ve güçlü yüzlerden bazılarını ben bile tanıyorum. Scialami mafya ailesinin başı Michael Genovisi, Alistair'in müşterisi ve içeri girdiğimizde kardeşime başıyla selam veriyor. Odayı tararken bakışlarım garip bir şekilde tanıdık gelen, yüzünde sıkıntıyla korku arasında bir ifade olan sarışın güzel bir kıza takılıyor.

"Eloise LeBlanc," diye mırıldanıyor Gabriel nefesinin altında. "Onu ofiste görmüş olabilirsiniz. Babası André, ABD merkezli yasal ihtiyaçları için bizi kullanıyor. Birkaç kez onunla birlikte gelmişti."

Bakışlarım tekrar Eloise'e dönüyor ve siyah saçlı, yüzünü buruşturmuş, yakışıklı ama kötü niyetli görünen İtalyan bir adam ona yaklaştığında kaşlarımı çatıyorum. Anında tüm vücudu geriliyor ve geri çekiliyor. Sonra adamın eli kalkıp Eloise'in ensesini kabaca sarıyor ve kulağına bir şeyler hırıldayarak yaklaşıırken Eloise'in yüzü daha da solgunlaşıyor.

O sürüngenin kim olduğunu sormak için Alistair'e baktığımda donup kalıyorum. Kardeşimin yüzü kararmış ve gerilmişti, bakışlarında ölümcül bir ifade vardı ve odanın diğer ucundaki çiftte saplanıyordu.

"Massimo Carveli," diye mırıldanıyor Gabriel, gözleri Alistair'e doğru kayıyor. Kardeşimizin çenesi demir gibi sıkılmış, alnında bir damar patlamış. "Carveli tahtını ele geçirmek için geçen yıl babasını öldürdüğü söyleniyor." Gabriel'in yüzü ekşiyor. "O Eloise'in kocası."

Adamın zavallı kadına daha da yaklaştığını, kulağına bir şeyler tısladığını ve kadının irkilmesine neden olduğunu gördüğümde midem sıkışıyor. Eli gözle görülür bir şekilde kadının ensesinde sıkışıyor.

"Acıyor-"

"Fırtına."

Gabriel'e bakıyorum, o da ciddiyetle başını iki yana sallıyor. "Bırak onu. Ciddiyim. Massimo lanet olası bir deli."

"Ama o-"

Alistair'e doğru dönüyorum ve onun çoktan hışımla, öfkeli adımlarla balo salonunun kenarındaki bara doğru gittiğini görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Tamam, onun-" "Tempest."

Tekrar başını sallayan Gabriel'e dönüyorum. "Sadece... bırak onu. Güven bana."

Birden, temiz keten ve baharat kokusu duyularımı istila ederken ürperiyorum. Sırtım dikleşiyor, onun karanlık, kötücül enerjisi zehirli bir kara bulut gibi üzerimde dalgalanırken tenimin üzerinde bir karıncalanma kayıyor.

Dönüyorum ve gözlerim onunkilerle kilitlendiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Dante.

Kardeşıme bakarken beni tamamen görmezden geliyor.

"Gabriel."

"*Dante*," diye mırıldanıyor Gabriel sıkılmış dişlerinin

arasından. "Mütevazı evime hoş geldin-"

Gabriel, "Şu nazik ev sahibi ve formaliteleri bir kenara bırakalım," diye çıkışıyor. "İkimiz de senin ne olduğunu biliyoruz."

Dante'nin dudaklarının köşeleri şeytanca kıvrılıyor. Hâlâ bana bakmıyor. Pislik herif.

"Ah, ama eski dostum, biz artık bir *aileyiz*. Sevgili kız kardeşin sayesinde..."

Dante'nin buz mavisi gözleri nihayet dönüp benimkileri delip geçerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Dudakları hâlâ gülümsemek için kıvrılmış ama içi boş.

Boş.

Sıcaklıktan ve samimiyetten
yoksun. Tek gördüğüm soğuk,
karanlık bir kötülük. "Bunu
göreceğiz."

Dante soğuk bir ifadeyle, "Evet, eğer lanet olası bir *kan işaretini* iptal
etmenin bir yolunu bulursan, Gabriel," dedi, "bana haber ver. Bu arada, bize
izin verirsiniz..."

Dante'nin kolu aniden belimi sarıp beni yanına çekerken nefesim kesiliyor,
gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Vücudunun sıcaklığı ve sertliği tenimi
elektriklendirirken bir ürperti tırnaklarını omurgamdan aşağı sürüklüyor.

"Ve süper kahramanı oynamak için pelerinini giyip bana ellerimi onun
üzerinden çekmemi söylemeden *önce*," diye sessizce homurdanıyor Dante,
Gabriel'e dönerek, "bu geceki kutlamanın tüm sebebinin *nişanımız*
olduğunu unutmayalım." Buz gibi gülümsüyor. "Partinin tadını çıkar,
Gabriel."

Kolu etrafımda sıkılaşıp beni kalabalığın içine doğru sürüklerken
ürperiyorum.

"Sen ne *halt* ediyorsun-!"

"Yaptığım şey yeni nişanlımı göstermek için odada bir tur atmak, *canım*,"
diye tıslıyor Dante. "Sayende bütün bu akşamın amacı da bu zaten."

"Ellerini kullanmadan da yapabilirsin."

Elimi tutup balo salonunun köşesinde yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı vals
müziği eşliğinde beni döndürürken yine nefesim kesiliyor.

"Tam olarak *ne* yapıyorsun?!" Tıslıyorum, beni göğsüne doğru çekip
benimle dans etmeye başladığında titriyorum, bir eli benimkini tutuyor,
diğeri sıkıca belimi kavırıyor.

"Nişanlımla dans etmek."

Kendimi çekmeye çalışıyorum ama demirden tutuşu elimi ve kalçamı daha
da sıkıyor, beni bedenine daha da çok çekiyor.

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum, ona ters ters bakarak. "Ve sakın bana bunun gösteriş için olduğunu söylemeye kalkma." Gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor, bizi dans ederken izleyen çeşitli konukların gülümseyen, hafif sarhoş yüzlerine bakıyorum. "Sanki bu insanlardan herhangi biri bizim gerçekten bir çift olduğumuzu düşünüyormuş gibi."

"Ne isterlerse düşünebilirler. Ama izin verin de size, içine daldığınız bu dünyanın nasıl işlediğini açıklayayım," diye homurdanıyor Dante. "Kapalı kapılar ardında bir şey var. Ancak halkın içinde *benim lanet olası karım* olacaksın."

Bunu söylediğinde karnımda hissedeceğim sarsıntıya hazırlıklı değilim.

Benim lanet karım olacaksın.

Ham, acımasızca dürüst ve özür dilemeden sahiplenici.

...Ve kulağıma hırıldayarak söylediğinde *tenimi ısıtıyor*.

"Şu anda," diye mırıldanıyor Dante, "bu benimle dans etmeni, rolünü oynamanı ve iyi bir kız gibi gülümsemeni gerektiriyor."

İçimde elektrikli ve zonklayıcı bir şeyler atıyor.

Lanet olsun ona.

Dante beni tekrar döndürüp kollarına çekmeden önce ustalıkla daldırırken karnım çırpınıyor.

"Şok olduğumu söylemeliyim."

"Öyle mi?" Tükürdüm.

"Evet. Buraya bir yetişkin gibi giyinerek geldin. Tüm gardırobunun konser tişörtleri ve yırtık kotlardan oluştuğunu sanıyordum."

"En iyi çuval bezimi düğüne saklıyorum *tatlım*," diye takılıyorum. "Her neyse, gelinlik senin üzerinde Bayan Crown'un üzerinde olduğundan daha iyi duruyor."

Gerginleşiyorum, içimdeki acı sancıları yutmaya çalışıyorum, gözlerim onunkilere kayıyor, onlar da eğlenerek parlıyor.

Ben kıskanç *değilim*. Taylor ve Dante'nin profesyonel bir ilişkiden daha *fazlasına* sahip olup olmadıkları umurumda *değil*. Yani, bunu daha önce de

merak etmiştim. O

-Ona bir bakın. Taylor da seksi, başarılı, şık ve kendine güvenen biri. Venom Kulübü'nün bir üyesi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Her zaman Gabriel gibi sadece iş için gittiğini söylerdi. Ama... kapalı kapılar ardında Dante ile arasında neler olduğunu kim bilebilir?

Ya da açık olanları, o yerin doğası göz önüne alındığında.

Dante'nin dudakları kulağıma değip beni bir nefesle gerçeğe döndürene ve omurgamdan aşağı bir başka sıcak ürperti gönderene kadar hala kaşlarımı çattığımı fark etmiyorum.

"*Devam et,*" diye fısıldıyor karanlık bir

şekilde. "Sor." Ona ters ters bakıyorum.

"*Neyi soracaksın?*"

"Eğer onu becerdiysem."

Ağzımı açmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Aptal numarası yapma, çünkü öyle olmadığını biliyorum. Bayan Crown ile benim bir müvekkil ve hukuk müşavirinden *daha fazlası olup* olmadığımızı bilmek istiyorsunuz."

Boğazımda yükselen taze safra dalgasını geri yutuyorum.

"Umurumda değil."

Sırıttıyor. "Oh, eminim."

"Hayır, haklısın, umurumda," diye alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sadece beni onun iyiliği için endişelendirdiği için, onca insan arasında *seninle yatmak* gibi berbat hayat seçimleri yaptığı için. Ya da ona iğrenç bir şey vereceğin için."

Dante kıkırdar. "Benim hakkımda çok düşük bir fikre sahipsiniz

Bayan Black." "Tanrım, neden acaba?"

"Taylor benim *avukatım*, Tempest. Dişçimle ya da vergilerimi ödeyen yaşlı ve hoş adamla da yatmadığımı duyunca şaşırabilirsin. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayır, onu becermedim." Kulağıma günahkârca mırıldanıyor, kokusu beni bir uyuşturucu gibi sarıyor.

"Sana zaten söyledim, ben-"

Dante aniden beni tekrar döndürüyor ve kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor. Gerçekten hazır olmadığım ya da kabul etmek istemediğim bir heyecan içimde patlıyor ve dudağımı sertçe ısırma neden oluyor.

"Hmm."

Ona ters ters bakarken içimdeki telaş anında buharlaşıyor. "*Ne?*"

"Beklediğim kadar kötü bir balo salonu dansçısı değilsin. Mosh pit'in senin hızına daha uygun olduğunu düşünmüştüm."

Bir odada vals yapabilecek kadar Crown and Black etkinliklerinde, galalarda ve hissedar partilerinde koşturularak büyüdüm.

Yine de *yapamayacağımı* varsaymasının küstahlığı beni sinirlendiriyor. Bir sonraki dönüşte, beni tekrar döndürdüğünde, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Kayışlı topuğumla ayağına *sertçe* basmaya çalışıyorum.

Dante bir homurtu yutarken dişleri gıcırıyor.

"*Opsie!*" Bir mankafa gibi kıkırdıyorum. "*Çok* beceriksizim! Muhtemelen aptal ve küçük bir kız olduğum ve daha önce hiç böyle danslı büyük bir partiye gitmediğim içindir!!!"

Dante bana soğuk ve karanlık bir bakış

fırlatıyor. "Eğleniyor musun?"

"Bir sürü," diye sırtıyorum sakarca. "Ne *harika* bir parti."

Dante beni tekrar döndürüyor ve bu sefer topuğumu bir kez daha onun ayağına doğrulttuğumda, eli aniden kalçamdan kayınca sarsılıyorum. Elbisenin ikiye ayrıldığı çıplak tenimin üzerinde ustalıkla geziniyor, iri parmakları kalçamın etrafında demir bir mengene gibi gerilerek ayağımı onunkine vurmamı engellemeden önce dokunuşu zonklayıcı, elektriklenmiş ürpertiler bırakıyor.

Ağzı aniden kulağıma ve boynumun kıvrımına değecek şekilde alçalıyor.

"*Bu yatağı sen yaptın, küçük kasırğa,*" diye hırlıyor karanlık bir şekilde.

"Şimdi de içinde uyuyacaksın."

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama betonla savaşmak gibi bir şey bu. Bir santim bile kımıldamıyor.

Dante sessizce homurdanıyor: "Panç kasesinin içine işemek için *duyduğun ölüm cül* ihtiyacı yutacak ve uslu duracaksın." Kalçamı kalçasına doğru çekip, dörtlü Tchaikovsky'den tangoya geçerken beni döndürüp daldırırken içim erimiş kurşuna dönüyor.

Aniden yer değiştiriyorum, dizim taşaklarına doğru sarsılıyor. Ama demir gibi elleri beni *tekrar* yerime oturtuyor, dizim kalçasında, göğüslerim taş gibi sert göğsüne çarpıyor, tüm bedenim ona doğru bastırılıyor.

"Uslu *dur* dedim," diye

homurdanıyor. "Yoksa?" Ben

de karşılık veriyorum.

"Yoksa ben *sana*

öğretirim." Yüce *İsa*.

O bana karşı ne kadar güçlü, zorba ve otoriter olursa, içimin o kadar *ısınması çok ama* çok büyük bir haksızlık.

Siktir git, travma. Sen de, sorunlar.

Tenimi saran karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum ve onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum. Tahmin edilebileceği gibi, bu beni vücuduna daha sıkı sarılmaktan başka bir yere götürmüyor.

"Seni bir daha uyarmayacağım *canım*," diye mırıldandı Dante.

"Evliliğin eğlenceli olacağı kesin," diye tükürdüm. "Şimdiden beni tehdit mi ediyorsun, Ike Turner?"

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "Tehdit *ben değilim.*" Bakışlarını yanımdan geçirip odanın içinde dolaştırıyor. "Bunlar iyi adamlar değil. Çoğu değil. Ve eğer evlilik anlaşmaları ve kan işaretleriyle ilgili son dakika değişikliklerinden memnun olmadığımı düşünüyorsan..."

"Tanrım, artık bir genci beceremeyeceğin için çok üzgünüm. Bu senin gibi bir sürüngen için gerçekten üzücü olmalı-"

Parmakları kalçamın çıplak tenine demir gibi saplandığında keskin bir nefes alıyorum. Eli aniden birkaç santim daha yukarı kaydığında kanım ateşe dönüyor.

Tanrım. Lanet olsun. *Lanet olsun*. Onun dokunuşunda beni sarmala sokan şey ne? Bunun on yedi yaşımdan beri bir erkekle yaşadığım en yakın ilişki olduğunu göz ardı ediyorum.

Dante'nin dokunuşu... başka bir şey. Yasak ama çekici bir şey. Cızırtılı ve tehlikeli bir şey, hem ödümü koparıyor hem de daha fazlası için dudağımı ısırمامı sağlıyor.

"Bir kez daha," diye homurdanıyor Dante. "Teyzenle evlenmemin iş anlaşmalarıyla ilgisi vardı, uyku anlaşmalarıyla *hiçbir ilgisi yoktu* ve son kez söylüyorum, onu becermekle hiç ilgilenmedim ve ilgilenmiyorum."

"Umarım öyle değildir," diye karşılık veriyorum gözlerimde zehirli bir parıltıyla. "Bu mafya bozuntularından herhangi birinin, evlendikten sonra aletini başka kızlara soktuğunu görünce çok mutlu olacağından şüpheliyim."

Dante tehlikeli bir şekilde gülmeye yaklaşıyor. Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bu *mafya bozuntularının* yarısının yataklarını ısıtan en az iki *goomarı* vardır."

"Pardon, şimdi neleri var?"

Dante'nin gözleri döner. "*Goomarlar*. Metresler. Yan parçalar." Titriyorum.

"Yani, *eğer isteseydim*," diye homurdanıyor, "bir an için bile Maeve'in masadan kalkacağını düşünmeyin."

Öfkem alevleniyor ve kolum ona vuracakmış gibi sarsılıyor. Ama tabii ki Dante'nin demir pençesinden kurtuluş yok. Beni vücuduna doğru daha sert çekerken dişlerimi sıkıyorum.

"Ama tekrar söylüyorum, genç teyzenle ilgilenmiyorum," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere dikilmiş.

"O zaman kendine bir *goomar* bulsan iyi olur," diye tükürdüm. "Çünkü ben karın olduğum sürece gecelerin çok yalnız geçecek."

Dudakları karanlık bir eğlenceyle kıvrılıyor. "Peki neden?"

"*Yalnız* geçirecekleri için mi?"

Dante'nin dudakları sanki bunu komik buluyormuş gibi köşelerinden kıvrılmış duruyor. Kaşları çatılır. "Tam tersine, istediğim zaman sana sahip olacağım."

Soğuk bir kahkaha attım. "Milyon yıl geçse de böyle bir şey olmayacak, sürüngen. Kendi yatağında gayet iyiyim."

"Bu bir tartışma değil, bir anlaşma

noktası." "Ne sikimse-"

"Dante."

Aramızda kaynayıp köpüren gerilim, adam yanımıza gelip boğazını temizlediğinde düşük bir kaynamaya geri dönüyor. Dante dönüyor, geri adım atarken elleri aniden benden uzaklaşıyor.

Bunu yaptığında hissettiğim şeyin rahatlama olmaması

saçmalık. Tam tersi.

"Ne oldu?"

Adam en az Dante kadar uzun boylu ve geniş omuzlu; biraz kaba saba ama yine de son derece yakışıklı. Bir saniye sonra onu, imza günü Maeve gibi davrandığım sırada arabamı karşılamaya gelen adam olarak tanıdım.

"Ele almak isteyebileceğiniz bir konu var." Adam öksürüyor ve sesini alçaltıyor. "Silvio burada."

Dante başını sallarken çenesi sıkılır. "Tamam. Teşekkürler, Lorenzo." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor, gözleri parlıyor. "Devam edecek."

"Ya da *değil*-"

Fedaisiyle birlikte yürümeye başladı bile, bu kadar kibirli bir zorba olduğu için ona mı yoksa ona bağlandığım için *kendime* mi daha çok kızacağım konusunda kararsız kaldım.

...Söz konusu zalimin yakınında olmanın bende uyandırdığı fiziksel hislerden bahsetmiyorum bile.

Lorenzo'yla birlikte kalabalığın arasından ilerleyen Dante'nin arkasından ters ters bakıyorum.

Sonra dönüp odanın bir ucundan diğerine yürüyorum, tanımadığım insanlar beni hiç umursamadığım bir nişan için tebrik ettiklerinde hiç çaba sarf etmeden gülümsüyorum. Genelde fazla içmem. Ama bu gece, memnuniyetle bir istisna yapıyorum. Barda bir cin tonik sipariş ediyorum ve odayı incelemek için döndüğümde büyük bir yudum alıyorum.

Gabriel elbette Gabriel gibi davranıyor, kalabalığın arasından elini kolunu sallayarak geçiyor. Kabul ediyorum, bu insanların çoğu Crown ve Black'in müşterileri. Ama Gabriel'in bu gece buradan bir ya da iki *yeni* müşteriyle ayrılması da beni şaşırtmaz.

Ancak Alistair ortalıkta görünmüyordu. Daha önce saatli bomba gibi görüldüğü için gidip onu bulmaya çalışacaktım ki aniden yanımda bir varlık hissettim.

"Sanırım tebrikler sırayla."

Sarsıcı bir hisle döndüm. Massimo Carveli. Zihnim içeri ilk girdiğimiz ve Gabriel'in bana onu işaret ettiği ana geri dönüyor. Kardeşimin bu adama "lanet olası bir deli" dediğini de hatırlıyorum.

Daha önceki sarışın kızın yanında duruyor, karısı Eloise LeBlanc. Güzel ama korkmuş görünüyor. Eli hâlâ tehditkâr bir şekilde kızın ensesinde.

Ve şimdi ona daha yakın olduğum için sol gözünün etrafındaki karanlığı görebiliyorum, morluğu gizlemek için üzerine kapatıcı sürülmüş.

Elim cin toniğimin etrafında sıkılaşıyor. Dişlerim sıkılıyor.

Seni orospu çocuğu.

"Karım," diye kolayca gülüyor Massimo, bakışlarımın nereye takıldığını açıkça görüyor. "Bazen çok sakar oluyor. Değil mi tatlım?"

Eloise hüznle gülümser. Müzikal bir Fransız aksanıyla, "Evet, gerçekten," diyor. "Çok beceriksizce."

Yemin ederim, boğazını temizlediğinde içkimi bu herifin suratına fırlatmama yarım saniye kalmıştı.

"Ama dediğim gibi, tebrikler sırayla." Sırıttıyor. "Kuzenimle evlendiğin için."

Kaşlarım çatıldı. Massimo'nun sırıtışı genişliyor.

"Şey, sadece uzaktan kuzenim. Ama yine de Dante'yi ailemden biri olarak görüyorum ve şimdi bu *seni de ailemden biri* yapıyor."

Tanrım. *Tabii* ki Dante böyle sürüngelemlerle "aile" olur. Harika.

"Yine de," diye devam ediyor Massimo, güçlü çenesini düşünceli bir şekilde okşayarak, "sanırım daha büyük tebrikleri kuzenime borçluyum, çünkü artık güzel kulübünü elinde tutabilecek."

Bekle, ne?

"Ah... evet, tabii ki," diyerek bilgili bir baş sallama numarası yapıyorum. "Evet, bu... iyi."

Zaten oldukça sarhoş görünen Massimo elindeki şampanyayı geri deviriyor. "Biliyor musun, bunu ondan alacaklarından *emindim*. Komisyon'daki bu bağınaz yaşlı adamlar, bir şekilde hala tek bir adamın böyle bir kulübü yönetmesi fikrini tatsız buluyorlar..." Başını sallıyor. "Evli olup olmaması kimin umurunda derim. Ama sonra, ben yaşlı bir adam değilim."

Pekala şimdi.

Bu çok ilginç.

Bakışlarım Massimo'nun yanından kayıyor. Balo salonunun karşısında, okyanusa bakan bir balkona açılan bir dizi muhteşem Fransız kapısından Dante'nin genç bir adamla hararetli bir şekilde konuştuğunu görebiliyorum. Gözlerim sırtına saplanıyor, çenem geriliyor.

Sen. Anne. Şerefsiz.

Bunca zamandır, bu evlilik olayını *Charles'a* bir iyilik yapıyormuş gibi gösteriyordu. Ya da Maeve ile ondan bir şey almak için evlenecekmiş gibi.

Şimdi gerçeği görüyorum.

Onun bana, benim ona ihtiyacım

olduğundan *çok daha fazla* ihtiyacı var.

İçimden karanlık bir şekilde

gülümsüyorum.

Bunu en büyük avantajım olarak kullanacağım.

"Aileye hoş geldiniz, Bayan Black," diye mırıldanan Massimo, Eloise'i de yanına alarak, kahkahalar atan sarhoş mafyaların arasında kayboluyor.

Buradan *defolup gitmeye* hazırım. İçkimi barın üzerine bırakıp kardeşlerimi bulmak için dönüyorum. Ama tam bunu yaparken, soğuk sıvı yan tarafımdan aşağı sızıyor ve elbisemi ıslatıyor.

"Aman *Tanrım!*"

Kız Maeve'in yaşlarında görünüyor, siyah saçlarını zarif bir topuz yapmış ve şu anda kalp şeklindeki dudaklarının yaptığı "O" harfi kadar yuvarlak olan delici mavi gözleriyle. Bakışları dehşet içinde benimkilere kayıyor.

"*Çok* özür dilerim!" diye ağzından geçiriyor, bardan bir avuç kokteyl peçetesi kapıldığı gibi yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve elbisemi beceriksizce lekelemeye başlıyor.

"Hayır, hiç sorun değil-"

"Cidden, Tempest, *çok* özür dilerim! Ben dünyanın en büyük sakarıyım-" Ben gerildikçe duruyor, gözlerim kısılıyor. "Biz...?"

Kız daha da kızarıyor, burnu kırılıyor. "Tanrım, şimdiye kadarki en kötü ilk izlenim. Özür dilerim, merhaba..." Elini uzatıyor. "Bianca." Zayıfça gülümsüyor. "Ben Dante'nin kız kardeşiyim."

Oh.

"*Yemin ederim*, seni ıslatmak planda yoktu! Ve bu sadece buzlu su, söz veriyorum! Ama elbiseni mahvederse, *lütfen* bana haber ver. Kuru temizlemeyi seve seve karşılarım."

Yüzünde zerre kadar kötülük yok. Aslında, bu kız o kadar tatlı ve o kadar masumiyet yayıyor ki, şu gerçeği kabul etmekte zorlanıyorum

Dante'nin kız kardeşi. Ama durup ona gerçekten baktığımda... evet, öyle olduğuna şüphe yok.

Aynı burun, aynı elmacık kemikleri, hatta neredeyse ucube derecesinde aynı gözler.

Özür dileyerek gülümsüyor. "Cidden, çok özür dilerim. Sadece merhaba demek için gelmişim, ama sonra sen çok hızlı döndün-" diye kekeliyor. "Yani, senin hatan olduğunu ima etmek için söylemiyorum, sadece-"

Sırıtarak sözünü kestim, elini tuttum ve sıcak bir şekilde sıktım. "Tempest, merhaba. Cidden, hiç endişelenme."

Bianca gözle görülür şekilde rahatlar.

"Yani..." Mırıldanıyorum. "Sanırım kardeş olacağız."

"Evet. Sadece kardeşimle evlenmeyi gerektirdiğı için senin adına üzgünüm." O kızarıırken ben kıkırdıyorum.

"Yani, beni yanlış anlamayın! Onu seviyorum ama... Evet, hayır, onunla evli olmayı hayal bile edemiyorum."

"O zaman iki kişi olduk."

Gülüyor, bana bakarken biraz utangaç bir şekilde dudağını ısırıyor. "Bu arada, şu kan izi olayında ne yaptığını duydum." enesini eğiyor. "ok fena bir şeydi."

Kollarımı açtım. "Bu bir hediye."

Bianca yine gülüyor. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

Başımı sallıyorum, barda duran ve neredeyse hiç dokunmadığım cin toniğ e doğru başımı sallıyorum. "Teşekkürler ama pek içki içmem."

"Ben de öyle," diye omuz silkiyor. "Ben bir dansçıyım. Vücut bir tapınaktır ve tüm bunlar."

Aklımın bir köşesinde Gabriel'in bundan bahsettiğini hatırlıyorum. "Evet, bale, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. SAB."

Gözleri yanımdan geçiyor, nefesinin kesildiğini ve vücudunun biraz gerildiğini fark ediyorum.

"Kahretsin."

Eğilip arkama saklanmaya çalışıyormuş gibi bana yaklaştığında kaşlarımı çatıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, Dante'nin gözleri balkondaki gözlerime takılınca hafifçe titriyorum. Ama yanında duran genç adam da karanlık bir ifadeyle bize doğru bakıyor. Bianca'nın kaçınmaya çalıştığı kişinin o olduğunu tahmin ediyorum.

"Hadi," diyorum sessizce, koluna girerek. "Hadi buradan çıkalım."

Burnu kırışıyor. "Sanırım Dante kalmamı tercih eder. Odada tur atmam gerekiyor ve-"

"Bianca. O senin kardeşin, patronun değil." Tekrar balkona bakıyorum. Dante ve diğer adam hâlâ hararetli bir şekilde konuşuyorlar. Ona döndüğümde Bianca hâlâ kararsızca dudaklarını çiğniyordu.

"Tamam," diye geveliyor sonunda utangaç bir sırıtışla. "Ama önce..." Dönüyor ve barmene gülümsüyor. "O ne içiyorsa ondan bir tane alayım."

"Ağabeyin kötü örnek olduğum için beni öldürecek, değil mi?" "Bu seni onunla evlenmekten kurtarır."

İçkisinden bir yudum alıp sırtınca gülüyorum. "Hadi, saklanabileceğimiz bir yer biliyorum."

DANTE

"BU ÇOK AŞAĞILAYICI, DANTE!"

Silvio'ya *asıl* hakaretin nişan partime davetsiz gelmek olduğunu söyleme dürtüsüne direniyorum, özellikle de kız kardeşimden uzak durması kesin bir dille söylendikten sonra.

Silvio Bonpensiero gibi ikinci sınıf bir salağın Bianca'yı kendisiyle çıkmaya nasıl ikna ettiğine dair en ufak bir fikrim yok. Zaman zaman işin içinde zorlama ya da uyuşturucu olduğundan endişelendiğim oldu, ancak kız kardeşimin uyuşturucu kullanmadığı ve hayatında şantaj olarak kullanılabilecek hiçbir şey yapmadığı gerçeği dışında.

Her halükarda, Silvio ve Bianca bir ay kadar önce bir süre tesadüfen çıkmışlar ve Bianca aklını başına toplayıp ilişkiyi bitirmiş.

Ancak Silvio bu mesajı almakta *gerçekten* zorlanıyor.

Kız kardeşim ilişkilerini bitirdiğinden beri, o herif onu okulunda, dairesinde, kendi evimde ve şehirde tuttuğum yerde ve hatta Club Venom'da -sanki Bianca'nın oraya gitmesine milyon yıl geçse de izin verecekmişim gibi- aramaya geldi ve sonunda aşağı inip ona siktir olup gitmesini söyleyene kadar kapıda olay çıkardı.

Normalde şimdiye kadar Silvio'ya kız kardeşimin peşinde sürünmeye devam ettiği için sert bir dil kullanmaktan *çok* daha kötüsünü yapardım. Ama ne yazık ki o küçük pislik Frank Bonpensiero'nun oğlu.

Amato ailesinden. Annesi aynı zamanda Luciana Amato'nun *yeğenidir*.

Bu da Silvio'nun ayrı küçük kutularda dünyanın çeşitli noktalarına postalanmasını hayır anlamına geliyor.

Şanslı küçük pislik.

"Babamın kim olduğunu *biliyorsun*," diye yüzüme karşı sızlanıyor. "Ve yine de buradasın, bana öyle davranıyorsun-"

"Ne gibi, Silvio?" Tıslıyorum. "Davetsiz misafir gibi mi? *Haşere* gibi mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "*Bu ne cüret! Bu ne cüret-*"

"Evet Silvio, babanın kim olduğunu gayet iyi biliyorum." Yakasını avucumun içine aldığımda nefesi kesiliyor. "Ama taşaklarını kesip *seni* onlarla *boğmamamın* tek nedeninin bu olduğunun da aynı derecede farkında olmanı istiyorum," diye yüzüne doğru hırlıyorum.

Tasmasını çözüp geri çekiliyorum. Bunu yaptığım anda kafasını içerideki balo salonuna çeviriyor ve bakışlarını takip ettiğimde çenem sıkılıyor.

Sadece kız kardeşime *tekrar* baktığı için değil. Çünkü bakışlarını Bianca'ya doğru takip ettiğimde, parıldayan gümüş rengi elbisesi, siyah saçları ve yumuşak, solgun teni de gözümün önüne geliyor.

Fırtına.

Silvio'ya baktığım kadar kötü niyetle bakmam gereken Tempest. Ancak planlarımı altüst eden bu işgüzar sinsiyi baktığımda hissettiğim kötü niyet değil.

Daha karanlık bir şey. Yasadışı.

Tempest Black'e bakıp onu yerdeki bir deliğe sokma fantezisi kurmuyorum. Bu fantezi daha çok onu *dizlerinin üzerine çöktürüp*, o arsız, hınzır dudaklarını ardına kadar açıp, saçlarını avucumun içinde karıştırırken sikimi beklemesi gibi bir şey.

Birden ona baktığımı fark ettim. Daha da kötüsü, o da bana bakıyor.

Sikeyim.

Silkinip kendime geliyorum, Silvio'nun yakasından tekrar tutuyorum ve kafasını Bianca'ya bakmaktan uzaklaştırıyorum.

"Babana ve onun hesap verdiği kişiye duyduğum saygıdan ötürü, seni kendi rızanla gitmeye davet ediyorum. Ancak bu teklifin bir zaman sınırı var Silvio. Bir dakika içinde, kendi ayakların üzerinde yürüyüp gitme daveti Lorenzo'nun seni dışarı *atmasına* dönüşür. Ve hoş karşılanmadığın her dakika için, seni dışarı atmadan *önce* evimde bir kat daha merdiven çıkmasını söyleyeceğim."

Silvio bana ölümüne bakıyor. Ama vücudunda gerçek bir "sert adam" kemiği yok. Silvio baştan aşağı şımarık bir mafya prensi.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Babam bu saygısızlığı duyacak."

Aman Tanrım.

"Kırk saniye, salak."

"Bana emir veremezsin, Dante. Ben senin küçük kulübündeki fahişelerinden biri değilim-"

"Otuz saniye."

Silvio ağır ağır yutkunuyor. Gözleri benden Lorenzo'ya kaydı.

"Bu iş daha bitmedi," diye mırıldanıyor Silvio. "Kız kardeşin ve ben bitmemiş-"

"Kız kardeşim ve sen, tıpkı evimdeki varlığınıza olan toleransım gibi, bittiniz. On beş...hayır, on saniye."

Silvio ağzını açmaya başladı. Sonra bana son bir kez bakıp balo salonundan çıkışa doğru hışımla uzaklaşmadan önce ağzını kapatacak kadar sağduyulu.

Muhtemelen bu aptalın bütün gün yaptığı en akıllıca şey.

Lorenzo'ya, "Ayrıldıktan sonra onu takip ettir," diye homurdandım.

"Tamamdır, patron."

Ben balkonun gölgesinde bekleyip tüm bu fiyaskoyu incelerken Lorenzo içerideki kalabalığın arasında kayboluyor.

Bir nişan partisi.

Bana bir rahat ver.

Aslında hiç evlenmek istemediğimden değil. Demek istediğim, eğer teknik konulara girmek istiyorsak, bir keresinde sekiz dakika kadar evli kaldım.

...Tempest'ın kız kardeşi Layla'ya, ölmeden hemen önce.

Bugünlerde evlenmek için herhangi bir motivasyonum ya da isteğim yok çünkü zaten *evliyim*. İşime. Kulübe. Ördüğüm bilgi ağlarına.

Ve bu *diğer* işimi saymıyor bile. Benim...haçlı seferim, eğer isterseniz. Benim avım.

Ama bu tamamen başka bir hikaye.

Kendimi durduramadan bakışlarım bara yöneliyor. Artık orada durmuyor. Aslında Tempest'ı *hiçbir yerde* göremiyorum. Ama o küçük kaos ajanını aradığım için kendimi azarlayamadan omzuma ağır bir el iniyor.

"Tebrikler, dostum."

Daha ona doğru dönmeden ağır Sırp aksanı beni ele veriyor. Hiçbir standarda göre küçük bir adam değilim. Ama lanet olsun, Drazen Krylov'un yanında kendimi küçük hissetmemek benim için bile zor.

Adam *uzun boylu*, geniş omuzlu ve Henry Cavill'in Superman'i gibi yapılı. Yakışıklı bir adam ve zenginliği bir tarz olarak benimsemiş. Drazen'in hiç *fakir olup olmadığını* bilmiyorum. Ancak paralı askerden Bratva kralına dönüşen Drazen, yaklaşık bir yıl önce Çariçe Aleksandra'nın yüzyıl önce Romanov ailesi yıkıldığında Drazen'in büyük-büyük-büyükbabasına miras bıraktığı kraliyet mücevherlerinden oluşan uzun zamandır kayıp bir hazinenin bulunmasıyla *milyarlar kazandı*.

Şimdi, Krylov Bratva ailesini müthiş bir imparatorluğa dönüştürmek için çalışırken New York'u evi olarak görüyor. Ayrıca Carmy ve Nico ile dost ve iş ortağı oldukları için bir çeşit arkadaş da oldu. Ve tabii ki Club Venom'da yatırımcı olduğu için.

Gözlerimi deviriyorum. "Tebrikleri geçelim."

Drazen sırtıyor. "Şey, koşullar ne olursa olsun, o çok güzel. İşte bu kadar."

"Kaba, geveze ve tam bir baş belası." Ben iç çekerken o kıkırdıyor.

"Peki suç ortaklarınız nerede?"

"Carmine ve Nico mu?" Çenesini içerideki kalabalığa doğru sallayarak homurdanıyor. "Ateşle oynuyorlar."

Diğer bir deyişle, buradaki tehlikeli mafya babalarından hangisiyle evli olursa olsun, bir çift memesi ve nabızı olan her şeye asılmak.

"Dışarıda onlarla birlikte avlanmamana şaşırdım Drazen," diye göz göze geldik. "Gerçi son zamanlarda seni Venom'da pek görmedim, belki de...?"

Kollarını iki yana açıyor. "Hayır, iş benim yeni metresim oldu. İmparatorluklar kendi kendine kurulmaz. Ama aynı zamanda," diyerek yüzünü buruşturuyor, "başkasının nişanını kutlarken kadın peşinde koşmak bana hiç hoş gelmiyor."

"Evet, hiçbir şey yapmak istemediğim bir kadınla ayarladığım -ve çalıntı olduğunu da eklemeliyim- evliliğimin kutsallığını lekelemek istemeyiz."

Drazen kendi kendine kıkırdar. "Beni eğlendiriyorsun, Dante. Bu dünyada defalarca buna benzer evlilikler görerek büyüdün. Yine de senin başına geldiğinde şok oluyor ve öfkeleniyorsun. Herhalde sana fayda sağlayabilecek bir evlilik olasılığını düşünmüştündür."

"Evlilik olasılığını *hiç* düşünmemekle yetindim," diye homurdandım. "Dediğiniz gibi, imparatorluklar kendi kendilerine kurulmaz ve bazılarımız Romanov elmasları konusunda biraz eksik kalıyoruz."

Drazen derin, gürleyen bir kahkaha atıyor. "Dokunaklı." Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor. "Yine de söyle bana. Kardeşleri ve senin arandaki bu husumet nedir? Onların şirketinin müşterisi olduğunu sanıyordum."

Dilim dişlerimin üzerinde geziniyor. "Öyleyim ama Bayan Crown ile çalışıyorum. Gabriel, Alistair ve ben üniversiteye birlikte gittik."

"Ne yaptın, kız arkadaşlarını mı siktin?"

Bu işleri daha basit hale getirmez miydi...

"Hayır. Onlar benim..." Başımı yavaşça sallayıp orta mesafeye bakıyorum. "Karmaşık bir durum," diye sessizce homurdanıyorum.

Drazen başka bir şey söylemek için ağzını açıyor. Ama tam o sırada Lorenzo yüzünde karanlık bir ifadeyle aniden bana doğru adım atıyor.

"Dante..." Drazen'e bakıyor. Devam etmesi için başımı salladığımda boğazını temizliyor. "Özür dilerim patron. Silvio'nun izini kaybettik."

Kahretsin.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani sanırım onu takip ettiğimizi anladı ve bizi evin içinde bir yerlerde kaybetti. Adamlarım şu anda tüm kamera kayıtlarını inceliyor ama..."

Büyük bir ev.

Bir *sürü* lanet kamera var.

"Siktir," diye mırıldandım. "Kesinlikle hâlâ arazide mi?"

"Tabii çitlerden atlamadıysa. Ferrari'si hâlâ burada ve kapıdaki adamlar onu başka biriyle çıkarken görmemişler."

"*Bulun onu,*" diye tıslıyorum. Nabzım aniden yeniden atmaya başladı.

"Kahretsin, Bianca'yı da bul, *hemen.*"

Yüzünü sertçe buruşturuyor. "Hallediyoruz patron."

Telsizine bir şeyler mırıldanır ve tekrar partiye dalar. Drazen boğazını temizler.

"Yardım etmek için ne yapabilirim? Dışarıda arabalı beş adamım var."

"Bunu kabul ediyorum, teşekkürler," diye homurdandım. "Silvio Bonpensiero'yu arıyoruz. Sana resmini mesaj atarım. Muhtemelen kız kardeşimi arıyordur-"

Bir çığlık geceyi yırttı. Dönüp balkonun korkuluklarına tırmanıyorum: Bu çığlık partinin içinden gelmedi, dışarıdan geldi. Geriliyorum, bakışlarım evi çevreleyen bahçelerin karanlığına saplanıyor.

"Seni lanet *orospu!*"

Drazen ve ben aynı anda dönüp yukarı bakıyoruz.

Hay sikeyim. Bahçeden gelmiyor. Lanet olası *çatıdan* geliyor.

Drazen hemen arkamdayken balo salonuna geri dalıyorum, yan kapıya doğru bir hamle yapıyorum ve kapıdan içeri dalıyorum. Bir koridordan aşağıya, ana merdivenlerden yukarıya, başka bir koridordan aşağıya ve sonra çatı katındaki verandaya çıkan merdivenlerden yukarıya çıkıyoruz.

Silahımı çoktan çıkarmıştım ve çatıya açılan kapıyı çarparak açarken arkamdan Drazen'in silahına bir mermi yerleştirdiğini duyabiliyorum.

"Sakın *ona dokunma!*"

Verandanın karşısında, Tempest kız kardeşimle Silvio'nun arasında parıldayan bir intikam meleği gibi dimdik ve öfkeli bir şekilde duruyor. Bianca'nın gözleri kocaman ve yüzü solgun, Tempest'ın arkasına sinmiş durumda. Bu arada Silvio öfkeyle hırlıyor ve elini kanayan yanağına götürüyor. Lanet olsun, bunlar *çizik izleri* mi?

"Seni küçük *amcık-*"

Her şey bir milisaniyede olur. Silvio Tempest'ı kenara itmeye gider. Ama ona doğru bir adım atar atmaz, Tempest hızlanır ve elindeki viski bardağını adamın yüzünün diğer tarafına *çarpar*.

Silvio acı içinde çığlık atar, kırılan camlar ve kan her yere saçılırken anında dizlerinin üzerine düşer. Tempest da çığlık atar, parçalanmış camı yere düşürür.

Drazen ve ben avluya doğru kaçarken elini tutuyor.

Silvio'ya sertçe diz çöküyorum, onu yere çarpıyorum ve ayak parmağımı yumuşak karnına batırıyorum.

"İzle onu," diye hırlıyorum Drazen'e. Sırp adam zevkle sırıtıyor, ayakkabısının topuğunu Silvio'nun ensesine dayıyor ve silahını o sümüklü pisliğin kafasına doğrultuyor. Bianca'ya doğru koşuyorum ama o başını sallıyor.

"Ben iyiyim! Ona yardım edin!!"

Dönüyorum ve gözlerim Tempest'a kilitleniyor, yerde diz çökmüş, elbisesinin eteğini kanayan eline tutarken yüzünü buruşturuyor.

Sikeyim.

"BEN İYİYİM, DANTE. CİDDİYİM."

Bianca beni iterek Tempest'ın mutfak tezgâhında oturduğu ve Lorenzo'nun sargılamayı yeni bitirdiği eline baktığı yere doğru yürüyor. Ciddi bir şey değil: dikiş gerekmiyor. Yine de Gabriel ve Alistair olanları öğrendiğinde kopacak kaçınılmaz fırtına için pek de heyecanlı değilim.

Görünüşe göre Silvio bir yolunu bulup oraya gitmiş, kız kardeşimi ve Tempest'ı içki içerken bulmuş ve Bianca'yla bir şeyler yapmaya çalışmış. Ama sonra Tempest aralarına girdi, onu itti ve ona vurmaya çalıştığında onu tırmaladı. Drazen ve ben tam zamanında içeri daldık ve Bianca'nın cin toniğini adamın kafasının yan tarafına vurduğunu, adamı oldukça kötü bir şekilde kestiğini ve bu süreçte kız kardeşinin de kötü bir *şekilde yaralandığını* gördük.

Bu olaydan bir sonuç çıkacaktır. Neyse ki, Silvio'yu azmettirici olarak gösteren çatıdaki güvenlik kayıtları elimde. Drazen ve adamları şu anda onu Drazen'in tanıdığı ve görünüşe göre gerçek bir profesyonel olan mükemmel bir Rus doktora götürüyorlar. İyileşecek.

Ama Frank Bonpensiero benim eski bir dostum değil ve moron oğlunu çok seviyor. Bu zel bir muamele gerektirecek.

Bununla daha sonra ilgileneceğim. Daha da önemlisi, Bianca biraz sarsılmak dışında iyi.

"Bunu yapmamalıydın."

Tempest ona alaycı bir gülümseme verir. "Neden olmasın? Yani, siktir et o pisliği. Seninle böyle konuşamaz."

Kız kardeşim dönüp bana gülümsüyor. "O tam bir baş belası, dostum. Tebrikler."

Sessizce başımı sallıyorum. "Lorenzo, kız kardeşimin eve sağ salim döndüğünden emin olur musun?"

Bianca'nın gülümseme si bana ters ters bakarken kayboluyor. "Gerçekten mi? Beni odama gönderen sen misin? Bu *da* ne demek oluyor, Dante?!"

Ona doğru yürürken başımı sallıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Hayır, B. şu anda seni olabildiğince güvende tutmaya çalışıyorum." Gözlerimi onunkilere kilitlemek için geri çektiğimde kaşları yumuşuyor.

"Benim evim şu anda dört farklı aileden mafya ile kaynıyor ve yüzeyin altında kim bilir kaç farklı dram gizleniyor. Bu arada *senin evin* mafyadan arınmış ve lanet olası bir kale."

Bunu biliyorum çünkü onu yapmak için küçük bir servet dedim.

"Ayrıca, Lorenzo ve adamları bu işin ters tepmeyeceğinden emin olmak için orada olacaklar. Tamam mı?"

Lorenzo yıllardır benim güvenlik şefim ve Bianca'nın büyümesini izledi. Onun için hiç tereddüt etmeden mayına basar.

"*Tamam* mı?"

Bianca dudaklarından hava üfleyerek i geçiriyor. "Tamam, tamam. Tamam." Kaşlarını çatar ve Tempest'a döner. "Benimle gelmek ister misin? Yani, tuhaf olmak istemem ama gelip benim evimde takılabilirsin."

"Hayır. Bayan Black ve benim konuşmamız gerek."

Bianca dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Dante-"

"Partiyi bitirir bitirmez sana uğrayacağım," diye mırıldanıyorum usulca ve ona tekrar sarılıyorum. "Tamam mı?"

Başını sallarken dudakları bükülüyor. "Tamam." Bana kaşlarını çatıyor. "*Ona iyi davran,*" diye mırıldanıyor dönüp Tempest'a sarılmadan önce. "Teşekkür ederim. Cidden."

Tempest gülümseyerek "Sorun değil," dedi ve ona sarıldı.

Lorenzo kız kardeşimi mutfaktan çıkarıp Tempest ve beni yalnız bıraktıktan sonra mutfak sessizleşiyor. Tırnaklarımı çenemde gezdiriyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

"*Ne,*" diye mırıldanıyor test edercesine.

"Kokteyl bardağınızla neredeyse kör ettiğiniz kişinin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bana bakıyor. "Hayır. Sadece onun kız kardeşine elini sürmeye çalışan bir pislik olduğunu biliyordum. Onu durdurduğum için bana cidden *kızgın mısın?!*"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır ve öyle olmadığımı biliyorsun. Orada olduğun için gerçekten minnettarım."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyor.

Ona ters ters bakıyorum. "*Sinirlendiğim şey,* tropik fırtına Fırtına'nın gelip eşyalarımı parçalamasını hiç istememiş olmam!"

Tezgâhtan atlıyor ve yüzünde ölümcül bir bakışla bana doğru yürüyor. Şimdiye kadar topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ve eskisinden bile daha kısaydı.

"O şerefsiz *ona zarar* verecekti, Dante. Sakın bir şekilde güvenliği geçip bu aptal partiye ilk kez geldiği için *beni* suçlamaya kalkma."

"Düzenlediğimiz aptal partiye sırf *sen* gelip o lanet olası imzayı attığın için-"

Gözleri buğulandığında duruyorum. Bir tanesi kafasının içinde geriye doğru dönmeye başlıyor ve ağzı açık kalıyor.

Ne oluyor lan?

"Tempest-"

İki gözü de farklı yönler dönerken yüzü bembeyaz oluyor. Bacakları tutmuyor ve yere devrilmeden hemen önce kollarımı uzatarak tüm ağırlığıyla göğsüme yapışmasını sağlıyorum.

Kahretsin, kollarımda o kadar hafif ki. Sanki bana doğru yığılmış bir bez bebek gibi.

Diz çöküyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve üzerinde geziniyorum. Tempest irkildi. Gözleri çırpınarak kapanıyor, sonra açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Sonra tekrar açılıyor, bu kez netlikle. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, yüzüm onunkine yaklaştığında ve kollarım onun küçük bedenini sardığında, neredeyse onu öpmeye zorlanıyorum.

Neyse ki mantık devreye girdi. Yani Tempest yine irkildi, beni kendisinden uzaklaştırdı ve ayağa fırladı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıyor, ayaklarının üzerinde duramıyor ve hızla benden uzaklaşıyor.

"Ne yapıyorum *ben*? Tempest, az önce yere yığıldın. Sanırım bayıldın."

Gözleri odanın içinde geziniyor, sanki çevresine dair hafızasını yavaşça tazeliyor.

"Doktor çağırıyorum. Sanırım daha fazla kan kaybettin-"

"Ben iyiyim."

Sert bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen ne sikimsin. Az önce

bayıldın-" "Ben iyiyim."

Saçlarını geriye doğru iterken omuzlarını yuvarlıyor.

"Ayakkabılarım nerede?"

Sözsüzce çenemi sallayarak topuklu ayakkabılarının buzdolabının yanında durduğu yere gidiyorum. Ayaklarını sürüyerek topuklu ayakkabılarını giyerken hâlâ dengesiz, kayışlarını sıkıyor ve ayağa kalkarken yavaş, derin nefesler alıyor. Başka bir şey söylemeden sallana sallana kapıya doğru yürüyor. Orada duraklıyor, bana bakmak için geri dönüyor, ağzı büzülmüş.

"Bir anlaşma önermek istiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tam olarak ne tür bir anlaşma?"

"Kardeşlerime bayıldığımı söylemeyin. Ben de onlara dengesiz bir manyağın güvenliğinizi aşmayı başardığını ve ben bu gece buradayken bana zarar verdiğini söylemeyeceğim."

Cesareti var, hakkını vermeliyim.

"İlginç bir teklif," diye sessizce

homurdandım.

Belli belirsiz etrafına bakınıyor. "Telefonumu bulmam gerek. Şehre kendi aracım ile döneceğim. Bir Uber çağıracağım ve kardeşlerime gittiğimi mesaj atacağım. Bu partiden kaçtığıma inanmakta zorlanacaklarını sanmıyorum."

"Helikopterimi arayabilirim."

"Evet, çünkü bunu açıklamak *çok* daha kolay

olurdu." Sırıtiyorum. O da öyle.

"Peki ya el? Gabriel ve Alistair'in sana ne olduğu hakkında bir ya da otuz soru soracaklarını düşünmüyor musun?"

"Elim iyi," diye mırıldanıyor Tempest. "Bir ya da iki gün içinde bandajları çıkarır ve merdivenlerde kaydığımı falan söylerim. Ama sen-"

"Küçük çöküş rutininizden bahsetmeyin."

"Aynen öyle."

"Neden olmasın?"

"Çünkü anlaşmamızın şartları bunlar."

Yavaş bir nefes alıp ona doğru yürüyorum. Tempest titriyor ama uzaklaşmıyor.

"Sen ne-"

"Şartları değiştiriyorum."

Tempest kaşlarını çatır. "Bunu

yapamazsın." "İzle beni."

Dudağını çiğniyor, bana bakıyor. "Eee?"

"Bu oyunu oynayacağım ve şartlarınızı kabul edeceğim. Ama kendiminkilere bir tane daha ekliyorum."

"Hangisi?"

"Artık sürprizler ya da saçmalıklar yok. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Tempest yüzüme ısıracı bir şey fırlatmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Ama sonra hızla başını sallıyor ve elini uzatıyor. "Peki, tamam. Hadi el sıkışalım."

Gözlerimi devirerek sırtıyorum. "Peki."

Küçük elini kendi elime alıyorum, neredeyse sarıyorum.

...Ellerimiz birleştiğinde göğsümden fışkıran ısı patlamasını kabul etmeyi *reddediyorum*. Ayrıca teninin benimkine değdiği yerdeki karıncalanma hissi ya da bakışlarımız kilitlendiğinde gözlerinin yasak bir şeyle titremesi üzerinde durmayı da *reddediyorum*.

Sonra o an biter.

Tempest uzaklaşıyor, dudağı hala dişlerinin arasındayken bana başını sallıyor ve dönüyor. Koridorda yürürken mutfak kapısından onu izliyorum. Bir keresinde tökezliyor ve elini duvara doğru uzatarak kendini sabitlemeye çalışıyor.

Omzunun üzerinden "Sadece topuklu ayakkabılar," diye mırıldanıyor. "Ben iyiyim."

Belki de az önceki topuklardır. Ama bu daha önce ne olduğunu açıklamıyor. Bu kesinlikle onun lanet ayakkabıları *değildi*.

Kan kaybı da değildi: haklı, eli o kadar da kötü kesilmemiş. çoktan olabilir, sanırım.

Zihnim gözlerinin nasıl geriye yuvarlandığını tekrarlıyor. Vücudunun kollarımda bir bez bebek gibi gevşemesi.

...açıkçası yeterince ağır değil.

Bu olabilir mi? Yeme bozukluğu mu? Tempest çok *zayıf* ve sadece zayıf da değil. Sanki bilerek yemiyormuş gibi zayıf. Bianca'nın bazı dansçı arkadaşları gibi.

Her ne ise, bulacağım. Sakladığı her neyse, ortaya çıkaracağım. Gömülü tutmaya çalıştığı her neyse, kazacağım.

Bütün sırlarını ortaya çıkaracağım, küçük kasırga.

TEMPEST

TAM DA DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ, Gabriel ve Alistair kendi nişan partimden kaçtığıma inanmak için *hiç* ikna edilmeye ihtiyaç duymuyorlar. Sanırım biraz eğlendiler bile.

Gabriel, Dante'nin Hamptons'daki malikanesinden Manhattan'a iki buçuk saatlik bir Uber yolculuğu için "sadece acil durumlarda kullanılmak üzere" Crown and Black kredi kartıma on iki yüz dolar yüklediğimi fark ettiğinde eğlencesi biraz azalıyor.

Lanet olası ek fiyatlandırma.

Elim gerçekten iyi. Birkaç gün onlardan saklandıktan sonra bandajdan kurtuldum ve kesikleri metro merdivenlerinde ayağımın takılması gibi saçma bir hikâyeyle açıklayabildim. Gabriel ve Alistair buna inandılar. Ama elimdeki küçük kesiklere her baktığımda o nişan partisini hatırlıyorum.

Yani, evet, kendimi Bianca ve onun o pislik eski erkek arkadaşının arasına atmak aptalcaydı. Bardağı kafasına çarpmak delilikti.

Ama dönüp dolaşıp geldiğim yer, o baş dönmesinin ardından bir an için bayılacakmışım gibi hissettiğim an.

...Dante'nin kollarında.

Küçük saldırımı ne kadar beceriksizce açıkladığımı ya da daha doğrusu açıklamadığımı unutmayı seçiyorum. Bunu rahatça açıklamak yerine nasıl bir kenara ittiğimi

Böbreklerim yavaş yavaş iflas ediyor ve sık sık yemek *fikri* bile midemi bulandırıyor.

Dante muhtemelen benim anoreksik ya da bulimik falan olduğumu düşünüyordur. Her neyse. Ne isterse düşünebilir.

Gözlerimi açıp onun gözlerinin içine baktığım o anı tekrar tekrar yaşamama engel olmuyor.

Nedenini hiç bilmiyorum.

Nişan partisinden bir hafta sonra, iki etkinlik için Dante'nin nişanlısı rolüne geri dönmem gerekiyor. İlki, Taylor'ın beni Crown and Black'in en iyi avukatlarından olan ve oldukça samimi olduğum Elsa ve Fumi ile birlikte bir "bekarlığa veda partisi"ne götürmekte ısrar etmesi.

Şeytanın kendisiyle anlaşmalı evliliğimi "kutlamak" için dışarı çıkma fikri aslında benim için mide bulandırıcı. Taylor fikrine hayır cevabını kabul etmese de, hepimizin siyah giymesi şartını kabul etti.

Cenaze gibi. Şirin, değil mi?

İkinci etkinlik "bayanlar gelin yemeği", kulağa berbat geliyor. *Ben olsam* katılmazdım ama gelin benim, yani... evet.

İyi tarafından bakarsak, Bianca da geliyor. Dante'nin güvenlik şefi Lorenzo'nun kullandığı arabasıyla beni Gabriel'in ve benim evimden alıyor. Sonra Bronx'a, düzinelerce süper eski tarz İtalyan restoranına ve pastanesine ev sahipliği yapan Arthur Caddesi'ne gidiyoruz.

Öğle yemeği Da Pietro's adlı biraz eski ama şirin bir mekanda, ikinci kattaki özel yemek salonunda. Bianca bana en az üç kez buradaki cannoli'nin "ölmek için" olduğunu söyledi ve buraya gelirken ne beklemem gerektiği konusunda bana koçluk yaptı, ancak arabadan inerken hala sinirlerimin titrediğini hissedebiliyorum.

"Hiç İtalyan değilsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Hiç Yedi Balık Bayramı'na ya da azizlerin günlerinden birine gittiniz mi?"

"Olumsuz."

Bianca alt dudağını çiğniyor. "Büyük bir ailen falan da mı yok?"

"Bunun sinirlerime nasıl yardımcı olması gerektiğini anlamıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Sadece sizi hazırlamaya çalışıyordum. Bu hanımlar..."

Sözünü kesiyor ve ben restoranın cephesine bakarken irkiliyorum. Şimdiden, ikinci kattaki yemek odasının penceresinden bana aval aval bakan ve birbirleriyle mırıldanan bir düzine kadar yaşlı İtalyan kadını görebiliyorum.

"Soğuk, pis sürtükler mi?"

"Şey," Bianca'nın ağzı bükülür. "*Evet*. En azından bazıları. Birçoğu ciddi anlamda güçlü aile reisleriyle evli ve bazıları da perde arkasında aile reisliği *yapıyor*. Tam Game of Thrones'a göre. Bu kadınlardan bazıları arkadaş, diğerleri ise gülümsemeleriyle birbirlerini öldürmek istiyor."

"Peki, uslu dur yoksa bu hanımlardan biri beni tatlıdan önce gebertecek mi?"

Bianca kıkırdıyor. "*O kadar da* kötü değil. Sadece... Evet,

kibar ol." "Hey, en iyi siyah kotumu giydim."

Kıyafetimde "ben" olarak sakladığım tek parça bu - bu aptal öğle yemeği için kendi küçük meydan okuma eylemim. Gabriel zaten bir punk gösterisine gider gibi giyinmemem gerektiğini çoktan ima etmişti.

Siyah skinny jean pantolonumu, kalçalarımın ortasına kadar inen ipeksi koyu bordo bir üstle ve Bianca'dan ödünç aldığım bir çift siyah kalın topuklu ayakkabıyla eşleştirdim. İçeri girene kadar oldukça şık göründüğümü düşünüyorum ve tüm mekanda elbise giymeyen tek kadın benim.

Harika.

Ama çok geçmeden yeni yüzlerin bulanıklığında kayboldum. Bianca beni Vito Barone ile kuzen olan Bayan D'Amico ile tanıştırdı.

her şeyi organize etti. Beni kocaman bir gülümsemeyle sıcak bir şekilde karşılıyor, kucaklıyor, ince belimi okşuyor ve iki meze sipariş etmemi söylüyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, öğle yemeği *çok da* kötü geçmedi. Bianca ve gerçekten iyi olan birkaç kadınla daha oturuyorum. Tek garip olan şey, Dante'yle benim "ilişkımız" hakkında ısrarla konuşmaları ve "kur yapma" sürecimizin detaylarını öğrenmek istemeleri.

Sonunda ikimizin de aynı anda köşeyi dönüp birbirimizin üzerine kahve ve portakal suyu döktüğümüz bir hikaye uydurdum, ki bunu yüzde yüz *Notting Hill*'den çaldım, ama her neyse. Yeni öğle yemeği arkadaşlarımla dolu masam bunu satın aldı ve gelmiş geçmiş en tatlı hikaye olduğunu düşündüler.

Tatlı patates gnocchi'si için endişelenmek üzere kığımın üstüne yatmaya ara vermiştim ki Bianca kulağıma kısık bir sesle eğildi.

"Peki, bundan sonra sana Julia mı demeliyim?"

"Kapa *çeneni*. Hızlı düşünmem gerekiyordu!" Tıslayarak karşılık verdim. "Tüm bu insanların kardeşine *aşık olduğumu düşünmesini* beklemiyordum!"

Bianca kıs kıs güler. "Yani, yapıyorlar ve yapmıyorlar. Bu kadınların *çoğu* anlaşmak için evlendi, yani anlıyorlar. Ama aynı zamanda garip bir grup inkârı unsuru da var ve hepsi senin de bu oyuna katılmanı istiyor."

"Bu... berbat bir şey." "Bir

de bana sor-"

"Neden bana oğlumun yüzüne tam olarak ne olduğunu söylemiyorsun, seni adi küçük sürük?"

Keskin sözler karşısında dönüp duruyoruz. Arkamızda, az önce bana ters ters bakan küçük bir kadın kalabalığının arkasında, deniz mavisinin agresif bir tonunu giymiş, sert, siyah saçlı bir kadın var. Sanki halısına bulaşmış kirlermişiz gibi burnunun ucuyla bize bakıyor.

Kızların gittiği özel bir okula gittim. Ayrıca Crown ve Black ofislerinde takılarak, kadın stajyerlerin, avukat yardımcılarının ve küçük ortakların imrenilen terfiler için birbirlerini *canlı canlı yemelerini* izleyerek büyüdüm.

Kötü kız enerjisinin kokusunu bir mil öteden alırım. Bu kadın o *kokuyu* alıyor.

Tam ona sorununun ne olduğunu soracaktım ki Bianca'nın yüzündeki korkmuş ifadeyi fark ettim. O zaman bu kadının az önce söyledikleri gerçekten kafama dank ediyor. Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkarken tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Hayır'ın hayır demek olduğunu anlamayan küçük sürüngenden mi bahsediyorsun?"

Kadın bana dudak büktü. "Ahh evet, kızaran gelin." Bianca'ya tekrar ters ters bakmadan önce yüzünde mutlak bir küçümseme ifadesiyle bakışlarını kıyafetimde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Silvio'm çok fazla içki içtikten sonra pencereden düştüğü yalanını bana söyleyecek kadar tatlıydı."

Gözlerimi deviriyorum. Daha çok Silvio'nun sürüngenlik yaparken yüzüne bardak çarpan bir kız hakkında yalan söyleyecek *kadar korkak olması* gibi.

"Silvio'yu yakaladığın için şanslısın, seni küçük orospu," diye Bianca'ya zehirli bir şekilde tükürür.

Arkasındaki kötü kız grubu mırıldanıyor ve başlarını sallayarak onaylıyor. *Tanrım, içlerinden herhangi biri bu kadının sarkık götlü oğluyla tanıştı mı?*

"Bayan Bonpensiero," diye mırıldanıyor Bianca, şimdi yüzü bembeyaz ve korkmuş görünüyor. "Özür dilerim, ben sadece... oğlunuz ve ben..."

"Oğlunuzla birlikte olmak istemiyor çünkü o bir hemoroidin tüm kişiliğine sahip devasa bir pislik."

Ölüm sessizliği. Silvio'nun annesi gözlerini bana dikti.

"*Pardon?*"

"İşte bir fikir," diye mırıldandım. "Oğluna kadınlara nesne yerine insan gibi davranmayı öğretmeye ne dersin, belki artık yüzüne highball bardağı çarpmaz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun-

"*O benim bardağımdı.*"

Silvio'nun annesi dehşet içinde bana bakarken, arkasındaki cadı sürüsü de Yunan korosu gibi soluk soluğa birbirlerine mırıldanıyor.

"Sonunda," diye sessizce tısladı, "Dante'nin biraz klas bir kadınla birlikte olmasını *umardım*."

Gülümsüyorum. "Bugün öğle yemeğini senin gibi bir amcıkla uğraşmak zorunda kalmadan yemeyi umuyordum."

Mikrofon. Bırak. Silvio'nun annesi ağzı bir karış açık bana bakarken şokla öfke arasında bir yerde kalmış gibi görünüyor. Sonunda tek kelime etmeden ağzını kapattı. Topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkmadan önce gözleri ölümcül yarıklara daralıyor, başı dik, küçük kötü kız ekibi peşinden koşuyor.

"Hani tatlıdan önce birisinin sana vurdurmasından endişe ettiğinde o kadar da kötü olmadığını söylemiştim ya?" Bianca sessizce bana mırıldanırken, odanın geri kalanı tüm bu olanları izlemiyormuş gibi davranıyor.

"Öyle mi?"

Yutkunuyor. "O kadar kötüleşmiş olabilir."

Tekrar oturduğumda ilk başta kimse bir şey söylemedi. Ama masadaki diğer hanımlardan birkaçı bana sırtarak göz kırpmıyor. Ve çok geçmeden hepimiz kimin çocuğunun kiminle nişanlı olduğunu, kimin oğlunun hapiste ya da şartlı tahliyeyle dışarıda olduğunu tartışmaya ve birlikte yemek yediğim hanımların bana nefes nefese Tanrı'nın kadın bakışına bir armağanı olduğunu söylediği, New York'u yeni evi haline getiren Sırp-Rus Bratva kodamanıyla ilgili *uzun bir* dedikodu yapmaya başladık.

"Peki ya sen Angelica?" diye sırtıyor masadaki kadınlardan biri diğerine. "Sanırım yakında koleksiyonuna bir şeyler ekleyeceksin, değil mi?"

Angelica da dahil olmak üzere tüm masa kahkahalara boğuldu. Bianca bana dönüyor ve beş parmağını kaldırıyor.

"*Beşinci kocasında*," diyor kaşlarını kaldırarak. "Kediler

yerine kocalar biriktirmeyi tercih ederim, Teresa."

Teresa bunun bir şaka olduğunu anlamış olacak ki, kırılmış gibi bir tavır takınıyor. "Kediciklerim hakkında kötü konuşmaya cüret etme."

"Peki ya sen, Tempest?" Angelica gülümsüyor. "Bir şey topladın mı?"

Başımı hayır anlamında sallarken Bianca yanımda kıkırdıyor.

"Dante yapar. Yüzük koleksiyonu yapıyor," diye ağzından kaçırıyor ve hemen ağzını kapatıyor. "Tanrım," diye bana bakıyor. "Lütfen bunu bir daha tekrarlama. Bu konuda çok tuhaf ve gizemli. Hatta onları saklıyor, nedenini bilmiyorum."

"Belirli bir tasarımcı var mı?" Teresa soruyor.

Bianca başını sallar. "Bilinen bir tasarımcıya *ait* olduklarını sanmıyorum. Tam olarak aynı değiller ama benzerler. Üzerlerine aslan başları işlenmiş büyük, kalın altın şeyler."

Soğuk bir his enseme kesiyor ve omurgamdaki her omurun üzerinden aşağıya doğru iniyor. Masanın geri kalanı yüzükler ve mücevherler hakkında konuşmaya devam ediyor ve sonra başka konulara geçiyor. Geçmiş, karanlığın içinden hırıltılı bir sesle üzerime atarken ben hala kucağımdaki masa örtüsünü beyaz parmak boğumlarımla kavırıyorum.

Beni yere yatıran adam, yüzüğünün altın şeridi etime batıyordu. Aynı şeyi hemen yanımdaki Nina'ya da yapan adamların parmak eklemleri altın aslanların mücevherli gözleriyle parlıyordu.

"Tempest?"

Bianca'ya bakmak için yavaşça döndüğümde göz kırparak gerçekliğe geri dönüyorum. Endişeyle kaşlarını çatıyor.

"İyi misin?"

"Elbette," diye mırıldanıyorum, boğazımdaki acı yumruyu yutarak.

"Evet," diye biraz daha inançlı bir şekilde zorluyorum.

Gülümsüyor. "Cannoli burada." Çenesi başını sallıyor ve ben önüme bakıyorum, tatlının getirildiğini fark ediyorum.

Dante yüzük topluyor.

Özellikle, Dante kabuslarımda gördüğüm yüzükleri topluyor. Ve bunun beni daha çok meraklandırdığından mı yoksa daha çok dehşete düşürdüğünden mi emin değilim.

Her şey sona erdiğinde Bayan D'Amico'ya doğru yürüyorum ve kullandığım dil ve huzuru bozduğum için özür diliyorum. Sadece gülümsedi ve başını salladı.

"Birincisi, bana Maria de tatlım. İkincisi, hiç sorun değil. Silvio ile birkaç kez karşılaştım..." Göz kırıyor. "'Hemoroid' benim ona takacağım isimle kıyaslandığında bir iltifat sayılır."

Sonra benim için sipariş etme cüretini gösterdiği bir kutu hazır yemeği almam için ısrar ediyor, çünkü "eğer çok zayıf olursam, koridorda yürürken kırılırım".

Bianca ile dışarıdayız ve o Lorenzo'yu arıyor, birden aklıma bir şey geliyor.

"Hey, bu gece ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir saat sonra altıya kadar provam var ama ondan sonra bir şey yok."

Arkadaşlarımla aram pek iyi değildir. Nina'nın başına gelenlerden sonra, muhtemelen bir tür kendini savunma mekanizması olarak, kişiler arası ilişkileri bilerek teşvik etmediğimi anlamak için terapist olmanıza gerek yok. Şimdi, zaman çizelgemin herkesin hayal edebileceğinden daha kısa olduğunu bildiğimden, arkadaş edinmeye çalışmak daha da zaman kaybı gibi geliyor, çünkü ne anlamı var ki?

Ama bilemiyorum. Bianca'yı *seviyorum*. Bana Nina'yı hatırlatıyor, ya da belki kendimi, gençliğimi.

"Bekarlığa veda partime gelmek ister misin?"

Bianca'nın kaşları havaya kalkıyor. Dudakları sırtacak şekilde kıvrılıyor. "Ciddi misin?"

"Evet, yani, yapmak zorundaymışsın gibi hissetme," diye omuz silkiyorum, ağzım buruşuyor. "Süslü bir şey değil, sadece birkaç kız arkadaşım beni dışarı çıkaracak-"

"Çok isterim!"

Gülümsüyorum.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle!"

"Yani..." Homurdanıyorum. "*Kız arkadaşlarım derken*, kardeşimin iş ortağını ve iki çalışanını kastediyorum." Bianca'ya zayıf bir gülümseme veriyorum. "Arkadaşlarla aram pek iyi değildir..."

"Gelmeyi *çok* isterim," diyerek bana gülümsüyor.

Mutlu bir kıvılcım - teşhisimden bu yana oldukça sessiz olan türden
-Ona sırtarak karşılık verirken içim titriyor.

Belki birkaç arkadaşla daha ihtiyacım olabilir.

Geçici olsalar bile.

DANTE

O DELI.

O kesin olarak *deli*.

Onu tanıdığım kısa süre içinde Tempest'ı bir kez olsun mantıklı, *temkinli* ya da ne *bileyim*, *her* şeyi enine boyuna düşünen biri olarak görmedim. Demek istediğim, o kadar küçük olmasına rağmen kaosun kişileşmiş hali.

Ama bu çok fazla.

Kulüp müziği göğsüme çarpıyor, mekanın göz kamaştırıcı mavi ve pembe ışıkları ben kalabalığın arasında gezinirken ritme uygun olarak yanıp sönüyor. Burada olduklarını biliyorum çünkü Lorenzo nadiren kız kardeşimin nerede olduğunu bilmiyor ve Bianca da Tempest'ın bekârlığa veda partisine son anda davet edilmiş.

Uyuşturucunun verdiği enerji ve pudralı burunlarıyla sırtarak üzerime atlayan iki kulüp kızını görmezden geliyorum. Düşük bir hırıltıyla ve çenem dik bir şekilde onları iterek, en üst katın çevresini saran VIP kabinlerine ve odalara çıkan merdivene ulaşana kadar daha fazla terli dansçının arasından geçiyorum.

Burası Club Venom değil, ama içeri daldığım Soğuk Savaş temalı kulüp Doomsday, ünlülerin uğrak yeri olduğu için oldukça sıkı bir güvenliğe sahip.

Bununla birlikte, merdivenlerin altındaki iki fedai beni gördüklerinde başlarını sallıyor ve hemen kenara çekiliyorlar.

Yani beni dava et: Sahibini tanıyorum ve önceden aradım.

Üst katta, DJ kabinine bakan cam bir odada dans eden, peşinde olduğum grubu hemen görüyorum: Tempest, Bianca, Crown and Black'in en iyi avukatlarından biri olan Fumi Yamaguchi ve Drakos Yunan mafya ailesinden Hades Drakos ile evli olan bir başka en iyi avukatları Elsa Guin.

Hepsi tepeden tırnağa siyahlar

içinde. Lanet bir cenaze gibi.

Ne kadar şirin.

Akla gelebilecek her fırsatta orta halli bir parmağı havaya kaldırması için Tempest'a güvenin. Ve işte kızaran gelinin kendisi, kulüpte gümbürdeyen müzikle dans ediyor, çıplak kolları havada ve daracık siyah elbisesi her bir parçasına yapışıyor...

Sikeyim.

Yürümeyi bıraktığımı ve odanın dışında öylece durup Tempest'a baktığımı fark etmiyorum, ta ki olması gerekenden daha uzun bir süre geçene kadar. Gözlerim onun sallanan kalçalarında, dar elbisesinin içindeki göğüslerinin kabarıklığında geziniyor. Koyu renk saçlarının sırtından aşağıya dökülüğü ve kışının...

Evet, bu *artık* bitmeli.

Onunla imparatorluğumu ve kulübümü kurtarmak için evleniyorum çünkü oradaki o küçük kasırga *beni kandırdı*.

Sikim onun daracık amcığına gömülürken onun tam olarak böyle dönmesini izlemek istediğim için *değil*.

"Dante."

Dönüp Taylor Crown'la göz göze geldiğimde Fırtına'ya dair düşüncelerim dağılıyor.

Tempest'in merak etmesine izin verdiğim Şeyin aksine, hayır, bir kez bile avukatımla yatmadım. Yatmak da istemedim. Güçlü ve zeki kadınlar beni korkuttuğu için değil.

Çünkü lanet olası avukatınla yatmıyorsun.

Ayrıca benim tipim değil ve ayrıca profesyonel olarak iyi bir ilişkimiz var... ve bir tür arkadaş olarak sanırım.

"O kızla bu işe girerken aklından ne geçiyordu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ayrıca Taylor'ı seviyorum çünkü benim pisliğimi yüzüme vurmakta bir sakınca görmüyor. Ve bu benim pek yapabildiğim bir Şey değil.

"Bir an için bile Alistair ve Gabriel'in sana her ayrıntıyı anlatmadığını düşünme," diye mırıldandım. "Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun."

Taylor bana bakıyor, parmaklarını uzun kızıl saçlarının arasından geçirirken başını sallıyor. "Biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Dante. O yirmi dört yaşımda."

"Evet. Ve son kez söylüyorum, *avukat bey*," diye tıslıyorum, "eğer lanet olası kan işaretlerini kırmak için sihirli bir hile kodunuz varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Kaşlarını çatıyor, yanımdan geçip gidiyor. Dönüyorum, Tempest'in dans edişini izlerken çenem sıkılıyor, gözleri kapalı ve kalçaları sallanıyor.

"Eğer ona kötü davranırsan-"

"Taylor-"

"*Ona kötü davranırsan*," diye tekrarlıyor, "Alistair ya da Gabriel peşine düşer diye endişelenmene gerek kalmaz. Çünkü önce *ben* geleceğim. O kız benim için küçük bir kız kardeş gibi, Dante. Bu, aramızdaki her türlü profesyonel ilişkinin üstündedir."

"Evet, bana göre o lanet olası bir baş *belası*. Ona elimi bile sürmeyeceğim."

Taylor'ın gözleri kısılır. "Öyle olmadığını görüyorum. Ayrıca, sen neden buradasın ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bayan Hurricane ve benim-" "Burada ne halt ediyorsun?"

Dönüyorum ve hemen göz göze geliyorum, özellikle küstah görünümlü Tempest'la. Onun da yanakları kızarmış, hem de sadece dans etmekten değil. Onun yanından geçip kızların dans ettiği yere bakıyorum, buzun üzerinde duran votka şişesini ve etrafındaki çok sayıda bardağı görüyorum.

İlginç, Tempest'ın fazla içki içmediğini bildiğimi düşünürsek.

"Seninle konuşmamız gerek."

"Hayır," diye omuz silkiyor, sırtıyor. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Sırtını arkasındaki cam duvara yaslarken, ona doğru hamle yapmamla birlikte küstah tavrını bir kenara bırakıyor.

"*Dante...*" Taylor arkamdan uyarıyor. Ama ben onu duymazdan gelerek eğiliyor ve dudaklarımı Tempest'ın kulağının hemen yanına koyuyorum.

"Seninle konuşmamız gerek," diye sessizce homurdandım. "Yalnız, hemen şimdi. Ya kendi isteğinle gelersin ya da seni burada, tüm küçük arkadaşlarının önünde omzumun üzerinden kaldırır ve bunu kendim yaparım."

Geri çektiğimde pembelik yanaklarına daha da yayılıyor.

"Buna cesaret edemezsin."

Dudaklarım kıvrıldı. "Blöflerimi görmeye başlamadan önce beni tam olarak ne kadar iyi tanıdığını kendine sorardım, küçük kasırğa."

Dudakları büzülür. "Adım *Tempest*," diye mırıldanıyor. "Bana kasırğa, hortum ya da her neyse demeyi kes, saçmalık bu." Önümde beş saniye daha kıpırdanıyor ama sonra boğazını temizliyor. "*Peki*. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bu taraftan."

Tempest'ı peşimden sürüklerken Taylor'ın öfkeli bakışlarını görmezden gelerek elini tutuyorum. Ben yaklaşırken bir başka fedai başını sallayarak cam *olmayan* VIP odasının kapısını açtı. İçeri girer girmez dönüp Tempest'ı arkasındaki kapıya çarpıyorum. Nefes nefese kaldı.

"*Siktir git*, sen-"

"Dur," diye hırladım, karanlık bir bakışla onu susturdum ve kollarının üst kısmını sıkıca kavrayarak onu kapıya sabitledim.

Odanın boğucu havasını kabul etmeyi reddediyorum. Arkamdaki alçak ışıklandırma ve derin kanepeler. Kulüp müziğinin havada nabız gibi atması.

Ya da Tempest'in gözlerindeki parıltı.

Dilinin dudaklarını ustaca ıslatmak için dışarı kayması.

Topla kendini.

"Ölmek mi istiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Kendini içine sokmayı seçtiğin dünyanın lanet bir *mafya* olduğunu anlıyorsun, değil mi?!" Tıslıyorum. "Hollywood'un sterilize edilmiş versiyonu değil, *Chicago* müzikali de değil. Gerçek, hakiki, *tehlikeli* mafya."

"Teşekkürler, dokuz yaşında değilim, sık kafalı," diye karşılık veriyor.

"Bildiğim iyi oldu," diye soğukça gülümsüyorum. "O zaman belki de Renata Bonpensiero'nun yüzüne *karşı* neden *amcık* dediğinin başka bir açıklaması vardır!"

Tempest tek bir kaşını kaldırır. "Çünkü o bir tane."

Aman Tanrım.

"O aynı zamanda Frank Bonpensiero'nun

karısı!" "Ve?"

"Oh, bir de Luciano Amato'nun yeğeni olması gibi küçük bir ayrıntı var!"

"Harika," diye inliyor Tempest sıkılmış bir ses tonuyla. "Öyleyse bana bir soy ağacı ya da akış şeması yap da görmezden geleyim ve sana okuduğumu söyleyeyim-"

"Bunları bilmen gerekiyor," diye

tıslıyorum. "Bunun işin bir parçası

olduğunu sanmıyorum-"

"Eğer bunun içine sıçarsan, Tempest..." Başımı sallıyorum. Parmaklarım kollarında sıkılaşıyor, yumuşak, sıcak teninin altında nabzının atışını hissediyorum. Yasemin ve narenciye kokusunu içime çekiyorum, çiçeksi ve hafif baharatlı bir şeyle karışık.

Gözlerimi kapatıyorum, kükreyen nabzımı sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Ama tek alabildiğim onun kokusundan daha fazlası - benimkine çok yakın olan vücudunun sıcaklığından daha fazlası.

"Eğer bu işin içine sıçarsan," diye sessizce homurdanıyorum, "o zaman her şey dağılır." "Ben hiçbir şeyin içine *sıçmıyorum*," diye karşılık veriyor.

"Sen değilsin!"

İstediğimden çok daha güçlü bir şekilde çıktı. Tempest'ın gözleri irileşiyor, dudaklarından küçük bir nefes yuvarlanırken ağzı açık kalıyor.

Bu nefes alış verişin seksi olmaya hiç hakkı yok.

Odaklan.

"Eğer bu iş bozulursa, ikimizi de yok edebilecek güçler devreye girecek," diye devam ediyorum. "Kredi puanlarımızı mahvetmekten bahsetmiyorum, eğer bunu açıklığa kavuşturmak gerekiyorsa. Daha önce de söylediğim gibi..." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Bu yatağı sen yaptın ve şimdi içinde yatacaksın."

Tempest bir şey söylemiyor.

"Bu işi ciddiye al. Bunun senin için yabancı bir kavram olduğunu biliyorum."

Onu kenara itip VIP odasından hışımla çıkarken ağzından dökülen "pislik" kelimesini duymazdan geliyor.

Kızgın olduğum için değil.

Çünkü orada onunla bir saniye daha kalırsam, ben onu bir erkeğin bir kadını alabileceği her şekilde alana kadar ikimiz de ayrılmayacağız.

DANTE

Telefonuma uyarı geldiğinde saat sabahın ikisiydi.

Tempest'ı Doomsday'deki VIP odasında bıraktığımdan beri Venom'daki ofisime kapandım.

Popüler varsayımların aksine, işim bir dizi ekranın üzerine eğilip kamerada sevişen insanları izlerken mastürbasyon *yapmayı* içermiyor.

Yine *de* evet, işim kesinlikle kulüpte dolaşmayı, el sıkışmayı veya çeşitli insanlarla bir şeyler içmeyi gerektiriyor. Ve ben bunu yaparken, kelimenin tam anlamıyla beş adım ötede yirmi ya da kırk kişi sevişiyor olabilir - hepsi maskeli, hepsi tercih ettikleri sapkınlıkları ve rolleri gösteren bilezikler takıyor.

Ama ben katılmıyorum. *Hiç*

katılmadım. Dediğim gibi, yediğim

kaba sıçmam.

Telefonumdaki uyarı çaldığında, Konstantin Reznikov ve eşi Mara ile yerde hızlıca bir şeyler içtikten sonra ofisime yeni adım atmıştım. Konstantin, kardeşiyle birlikte son derece güçlü Reznikov Bratva'yı yönetiyor ve yaklaşık bir yıl önce ikiz kızlarının doğumundan sonra New York'a geri taşındı.

Konstantin'in Mara konusundaki aşırı korumacılığını ve kıskançlığını *bildiğimden*, ikisinin *de* üye olması konusunda bana ulaştığında biraz şaşırdım. Ama ara sıra bir şeyler içmeye geliyorlar ve

Evet, belki onlar buradayken ana odalarda sergilenen "grup gösterisini" izleyebilirler. Ama sadece izleyecekler.

Bana uyar. Ayrıca, Konstantin sahip olunması gereken güçlü bir müttefik.

Masamdan kaldırdığım telefonuma ters ters bakıyorum. İşten sonra çoğunlukla Hamptons'taki evime gidip geliyorum. Ama şehirde bir çatı katım var ve gece geç saatlere kadar kaldığım da oluyor. Ve şu anda telefonum az önce birinin söz konusu çatı katına *girdiğini* söylüyor.

Doğru güvenlik kodunu girmişler ama üç kez denemeleri gerekmiş, bu da biraz garip görünüyor. Güvenlik kameralarını kontrol etmek için uygulamayı açtığımda kaşlarımı çatıyorum, umarım sadece Bianca'dır. Geç saatlere kadar süren uzun bir provası varsa, şehir merkezindeki evine kadar yürümek yerine ara sıra benim çatı katımda kalıyor.

Kameralara bakıyorum ve onları karıştırmaya başlıyorum. Anında ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sikeyim.

Bianca, oturma odamdaki koltuklardan birine yayılmış, tamamen hareketsiz. Ve farklı bir kamera açısına geçtiğimde, siyahlar içindeki bir figür ekranda dart atıyor ve sonra kayboluyor.

Orospu çocuğu.

Tuhaf bir çizginin üzerindeyim. Bir yandan karanlığa karışıyorum: mafyalar, bratva kralları, İtalyan ve Yunan mafyası ve Japon Yakuza. Hepsi Club Venom'a gelir.

Ancak karanlık, ahlaksızlık ve sapkınlık sadece yasaların dışında faaliyet gösterenler için değildir. Venom'da yasaların çok içinde olanlar ya da en azından yasaları nasıl bükeceğini bilenler de var. Politikacılar, avukatlar, endüstri kaptanları. Venom'un tüm üyelerinin *her yerde* maske taktığı anonim bir kulüp olmasının nedenlerinden biri de budur.

Yani aydınlık ve karanlık arasında bir yerdeyim. Bir mafya eşkıyası değilim ama tam olarak iyi bir adam da değilim. İçinde yaşadığım bu gri alan yüzünden çatı katıma silahla d alamıyorum.

Yani, düşünmem gereken komşularım var.

Bu yüzden mutfağımın kilerindeki, parmak izimle açılan acil durum kapısından içeri giriyorum. Karanlığın içinde sürünürken silahımın susturucusunun sıkıca takılı olduğundan emin oluyorum. Oturma odasında, Bianca'nın hâlâ kanepede hareketsiz yattığı yere sessizce gitmeden önce köşeleri temizliyorum.

Eğer ona zarar gelirse, kısıtlamam burada sona erecek ve bütün bir şehir bloğu, hala çatı katında olanlara verdiğim gazabı öğrenecek.

Ama nabzını bulmak için boynuna dokunmadan önce bile çenem sıkıştı.

Lanet olsun.

Yaralı ya da baygın değil.

Ziyan olmuş.

Üzerindeki içki kokusunu bir adım öteden alabiliyorum ve gözlerim oturma odasının karanlığına alıştığında, bir saldırı değil, cehennem gibi bir gecenin ardından uyuduğu belli oluyor.

Peki başka kim *var* burada?

Karıştırma sesi dikkatimi kız kardeşimden kapı aralığına çekiyor. Sessizce yürürken silah elimde yükseliyor, hışırtı sesini takip ederek üst kata, sonra da koridordan ofise çıkıyorum. Kapı aralık, masanın ışığı yanıyor ve susturucuyu kullanarak kapıyı nazikçe ve sessizce biraz daha aralıyorum.

Siyahlar giymiş, kapüşonlu bir figür masamın üzerine eğilmiş, çekmeceleri karıştırıyor.

Bugün olmaz, orospu çocuğu.

Onları şu anda vurup bu işi bitirebilirim. Ama siktir et. Kız kardeşimi yarı baygın halde buraya kimin getirdiğini ve muhtemelen onu

Ön kapının kilidini aç. Ve *gerçekten* ne aradıklarını bilmek istiyorum.

Bir hayalet gibi hareket ediyorum, davetsiz misafirle aramdaki mesafeyi saniyeler içinde geçiyorum. Sonra dudaklarımda hırıltı, elim boğazına dolanmış ve silahımı şakağına dayamış bir halde ona çarparak masaya yapıştırıyorum.

"Kim lan *bu-*"

"Çek ellerini üzerimden!"

Donup kaldım.

Fırtına.

Silahı hemen çekip emniyetini açtım ve arkadan pantolonumun beline soktum. Kapüşonunun önünden bir avuç tutup parlayan gözlerine bakarken onu şiddetle döndürüyor ve masaya sabitliyorum.

"Vay, vay, vay," diye sessizce homurdanıyorum. "Burada ne sikim var böyle?" "*Al. Ellerini. Ellerini-*"

"Bana burada ne halt ettiğini söyler söylemez."

Gözlerim onun yanından masamın üzerindeki kâğıt yığınınına ve açık çekmecelere kayıyor.

Burnunu sokuyordu. Bir şey arıyordu.

Casusluk.

Bu düşünce aklımdan ilk kez geçmiyor. Ve şu anda, suçüstü yakalandığında, bu fikir aniden tekrar beynimin ön tarafına çarptı.

...Tempest Black'in o kan yapıcıya adını yazdırmasının nedeni sadece aceleci bir kaos ajanı olması *değil*, birilerinin *onun* benim yakın çevreme girmesini *istemesi* ve böylece başka türlü sahip olamayacağı şeylere erişebilmesiydi.

Büyükbabası gibi biri.

"Ne arıyordun?" Homurdanıyorum.

Tempest meydan okurcasına çenesini kaldırıyor, gözleri

benimkilerle kilitleniyor. "Hiçbir şey."

"Saçmalık."

"Bir pul. Bir mektup postalamam gerekiyor."

Dudaklarım çengelli, dikenli bir gülümsemeye doğru çekiliyor. "Bu şekilde oynayacağız, değil mi?"

Birden Tempest'ın büyük olasılıkla hâlâ kulüp elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giydiğini fark ediyorum.

"Şöyle çal-"

"Sweatshirt'ünü çıkar."

Yanakları kızardı.

"*Pardon?* Dante, buradayım çünkü Bianca *beni* buraya *getirdi*. Tanrım. Biraz fazla içti-"

"*Birazdan da fazla,*" diye çıkıştım. "Kafası dumanlı. O böyle olmaz."

Tempest bana ters ters bakıyor. "Yani şimdi ben kötü bir örnek mi oldum?"

"Senin sözlerin."

Gözlerini deviriyor. "Ben bile zar zor içiyorum. Buraya gelmemizin tek nedeni evinden daha yakın olduğunu söylemesi ve onun eve yalnız gitmesini istemememdi."

"Anlıyorum," diye ince ince gülümsüyorum. "Peki bu asil çabanın hangi noktasında ofisimi karıştırmaya karar verdiniz?"

Kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Omuz silkiyor ama ben insanları tanırım. Onları kitap gibi okuyabilirim. Bu kız bir şeyler saklıyor.

"Sana zaten söyledim, ben bir-"

"Evet, bir pul. Sabahın iki bu ç u ğ u n d a postalanması gereken tüm o mektuplar için."

Tempest dişlerini emiyor.

"Hiç bulamadım," diye mırıldanıyor sessizce, demir gibi kavrayışımın içinde biraz kıpırdanarak. "O zaman kanıtlarla. Ceplerini boşalt."

Çabucak göz kırpmıyor. "Lanet olsun, ahbap-"

"Boş. Ceplerini. Ceplerini."

Çıkartıyor, kapüşonunun ceplerini açarak boş olduklarını gösteriyor. "Çıkar şu lanet kapüşonunu."

"Ne?"

"Kapüşonunu çıkar, yoksa senin yerine ben çıkarırım." Oda sessizliğe gömülür.

"Peki," diye tıslıyor. Kapüşonunun fermuarını açıyor, açarken gözleri benimkilerden kaçıyor ve genişçe açıyor. "Gördün mü? Damga yok!"

Kapüşonlu tişörtü elinden kaptığım gibi a ç ı p kollarının üzerinden aşağı ittiğimde nefesi kesiliyor.

Kanım kulaklarımda ç ı n l ı y o r ve derimin altında napalm gibi yanıyor. Gözlerim onun daracık siyah kulüp elbisesinin üzerinde geziniyor; straplez, kısa ve... *baştan çıkarıcı*.

Çok cazip. Çok kışkırtıcı. Çok çekici.

"Gördün mü?" Mırıldanıyor. "Pul yok-" "Gerçekten ne arıyordun."

Gözleri benimkilere kaydı. Çarkların tekrar döndüğünü görebiliyorum, bir çıkış yolu arıyor. Bir bahane. Bir *yalan*.

"Deneme bile, küçük kasırga," diye sessizce homurdanıyorum, bileklerini kavrayıp arkasındaki masanın kenarına sabitlerken başımı sallıyorum. Vücutlarımız sıkıca kenetlenirken Tempest'ın nefesi kesiliyor.

"Yalan söyleme, çünkü hemen anlarım."

"Ben-"

"*Şu anda yapıyorsun.*"

Yüzü kızarıyor, gözlerinin ardında bir ateş parlıyor. "Bırak beni."

"Charles mıydı?" Homurdanıyorum. "Bunu onun için mi

yapıyorsun?" Kaşları çatıldı. "Ne için? Siktir, hayır!"

"O zaman kim?"

"*Hiç kimse!*" Bana geri fırlatıyor. "Dante, ben bir şey almadım, tamam mı?" "Hadi öğrenelim."

Düşünmüyorum, muhtemelen düşünmeliyim. Kesinlikle yavaşlamam gerektiği halde yavaşlamıyorum. Ve kendimi durdurmuyorum, bu beni mahvedecek olsa da. Onu döndürüyorum, vücudumun ağırlığıyla masaya sabitliyorum ve iki parmağımla omuzlarının ortasındaki fermuarı kavriyorum.

"*Dante-!*"

Adımı boğuk bir şekilde söylemesi korku değil. Şok ya da dehşet değil. Ve bu bir uyarı da *değil*.

Bu bir davet.

Lanet bir
cesaret.

Fermuarı aşağı çekip elbisenin yumuşak teninden sıyrılmasına izin verirken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Telaşsızca hareket ediyorum; yavaşça, sabırla.

Metodik olarak.

Fermuarın her bir dişin üzerinden geçmesine izin veriyor, loş ışıktaki solgun, yumuşak teninin santim santim bakışlarımın altına gelmesine izin veriyorum. İzliyorum

Tüyleri diken diken oluyor. Nefesinin nasıl sıkıştığını duyuyorum, vücudunun nasıl titrediğini hissediyorum.

...Ne kadar sert olduğumu hissettiğinde kıcının bana hafifçe bastırması ve gerilmesi.

Fermuarı sırtının küçük kısmına getirdiğimde, straplez elbisenin önü düşüyor. Gözlerim odanın penceredeki yansımasına dikiliyor ve bakışlarım onun tatlı, yumuşak göğüslerine kilitleniyor.

Bu artık hırsızlıkla ilgili değil. Hâlâ kendime boşu boşuna aradığımı söylemeye çalıştığım şeyle ilgili değil - ne, *belgeler mi*? Sanki *Görevimiz Tehlike'den* çıkmış bir casus gibi mi?

Elbisenin fermuarı sonuna kadar açılıyor ve yere düşüyor, tıpkı hâlâ kendime söylemeye çalıştığım yalanlar gibi. Birdenbire, bir hırsız adayının çalıntı belgelerini ya da onun yalanlarını aramaktan vazgeçiyorum.

Ben sadece elleri istediği kadının üzerinde olan bir

adamım. Ve kadın çok *çekici*.

Tempest'in yeterince yemediği açık. Kaburgaları çok belirgin, kolları çok ince. Ama bunların *hiçbiri* onun güzelliğini ve cazibesini azaltmıyor. Onu her zamanki punk-rock prenses kıyafetlerinden başka bir şeyle görmüş olsam bile, örneğin cilveli kulüp elbisesi ya da geçen geceki partide giydiği elbise... *hiçbiri* beni Tempest'i bu şekilde görmeye hazırlamadı.

...Kıcının gergin kalçaları arasına sıkıştırılmış küçük siyah bir tanga dışında bana çıplaktı.

Zayıf ve kırılgan ama yine de o kadar kadınsı ki inlememek için kendimi zor tutuyorum. Nefesi boğazında düğümlenirken titreyişinde rahatsız edici derecede seksi bir şey var. Açık pembe, neredeyse hayalet gibi soluk meme uçlarının önümdeki yansımasında sertleşerek noktalara dönüşmesi.

Saçını avuçladığımda inlemesi.

"*Nerede olduğunu göster bana, küçük kasırga,*" diye törpülüyorum kulağına, kontrolüm kırık cam gibi paramparça olmaya başlarken. "Nereye sakladığını göster bana."

"Ben... *Ben...*"

Titriyor. Ama bunu yapan korku değil. *Ben* yapıyorum.

Vücudunun bana doğru geri çekilmesinden anlayabiliyorum. Sırtını eğmesinden ve kışının pantolonumdaki şişkinliğe doğru hareket etmesinden.

Kolları çelik bantlar gibi gergin, tırnakları masanın kenarına batıyor. Ellerimi yukarı kaydırıyorum, vücudunda dalgalanan titremenin tadını çıkarıyorum.

"*Burada mı?*"

Saçlarını okşayıp parmak uçlarını boynunun yumuşak derisinde gezdirdiğimde yine inliyor.

"*Hayır...*" diye fısıldıyor gırtlaktan gelen, acı dolu bir sesle.

Elim boynunda dolaşırken titriyor, başını kendime doğru çevirirken parmaklarım nazikçe ama sıkıca boğazını ve çenesini sarıyor. Gözleri kapalıydı, neredeyse kapalıydı. Sonra yavaşça açılıp yeşilimsi findıkkabuğu ateşiyile gözlerime saplanıyor.

Diğer elim kalçasına kayıyor, dişleri hızla alt dudağını ısırırken usulca miyavlamasına neden oluyor. Elim daha yukarı kayıyor, kaburgalarının ve ardından göğüs kafesinin üzerinde geziniyor, tek bir parmağım göğüslerinin arasına giriyor.

"*Buraya ne dersin...*" Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum. Tempest titreyerek başını sallıyor. "*Hayır...*" "Onu bulacağım, küçük kasırga," diye sessizce homurdandım. "*Ben yapmadım-*"

"Sakladığın *her* küçük şeyi bulacağım. Her çalıntı düşüncüyü. Her gömülü sırrı."

Tempest o kadar derinden inliyor ki neredeyse bir inilti gibi. Vücudu benimkine karşı titriyor, parmağım göğüslerinin hemen altını okşarken göğsü inip kalkıyor.

Sonra elim aşağı kayıyor.

Ve daha da aşağı.

Ve daha *aşağıya*, dokunuşum altında çökerken karnının yumuşak derisiyle alay ediyor.

"Nerede o, Tempest," diye mırıldanıyorum.

Parmak uçlarım külotunun dantelli kenarına değdiğinde gözleri kocaman açılıyor, çenesi düşüp açılıyor. Yemin ederim, amının sıcaklığını buradan bile hissedebiliyorum. Vücudunun nasıl kasıldığını ve gerildiğini ve teninin dokunuşumun altında nasıl mırıldandığını hissediyorum.

"Eğer bana söylemek istemiyorsan," diye mırıldanıyorum, ağzım dudaklarından birkaç santim uzakta, "o zaman sanırım *kendim bulmak* zorunda kalacağım."

Elim aramızdaki son engeli açıp dantelli külotunun içine girdiğinde Tempest yüksek sesle *inliyor*. Parmaklarım bacaklarının arasına derinlemesine giriyor ve tam olarak ne kadar *sırılsıklam* olduğunu hissettiğimde homurdanıyorum.

İpeksi yumuşaklıktaki ta dudakları dokunuşumla açılıyor. Parmaklarımı dikişinden yukarı doğru sürüklerken ve birini zonklayan klitorisinin üzerinde yuvarlarken kayganlık parmaklarımı kaplıyor.

"Nereye sakladın onu küçük hırsız?" diye mırıldanıyorum titreyen ağzından bir santim ötede. "Belki *buradadır...*"

Bir hamlede iki parmağımı içine sokuyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve aletimin onun çılgın sıklığı karşısında zonkladığını hissediyorum. İpeksi duvarları ve yapışkan sıcaklığı beni sarıyor ve parmaklarımı açgözlülükle daha derine emiyor. Durduramadığı iniltisi ağzından dökülürken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Parmaklarım derinlere kıvrılıyor, avucum muhtaç klitorisine karşı öğütürken g-noktasına doğru içeri ve dışarı okşuyor. Ona doğru itiyorum, onu masaya sabitliyorum, elim ve kıına karşı zonklayan horozum arasında sıkışıyorum.

"Onu bulacağım, Tempest," diye homurdanıyorum, parmaklarım tekrar tekrar içeri ve dışarı okşuyor. Bacakları titremeye başlıyor ve ağzı bir zevk çığlığıyla açıldığında, onu daha da sert ve hızlı parmaklamaya başlıyorum.

"...Ve eğer yapmazsam, yapana kadar teminat olarak senin lanet olası *dölünü* parmaklarıma alacağım."

Bacakları bükölüyor ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dönüyor, tırnakları tahtaya batıyor. Karnı kasılıyor ve dalgalanıyor, ben onu parmaklarımla sikerken amcığı açgözlölükle parmaklarımla etrafında daha sıkı kenetleniyor.

"Aman Tanrım..."

"Bana ne istersen diyebilirsin, küçük kasırğa," diye dudaklarını törpüledim.
"Ama hemen şimdi elime boşalacaksın."

Vücudu kaskatı kesiliyor, bacakları birbirine kenetleniyor ve ağzından saf bir salıverilme iniltisi patlıyor.

...Tam benimkini onunkine çarpıp her desibelini yuttuğum anda.

Artık bu uçurumdan geri dönüş yok.

TEMPEST

Düğün gününüzde TAM OLARAK NE hissetmeniz gerekiyor? Hiçbir fikrim yok.

Ben hiçbir zaman bunu düşünen kızlardan biri olmadım; küçükken bile Ken'i ya da Beyaz Atlı Prens'i ve şatafatlı beyaz prenses düğünlerini hayal ederdim. Belki de ailemizi kaybetmemizle başladı. Belki de Layla öldüğünde daha da kötüleşti.

Ya da belki de peri masallarını özleyen o genden yoksun doğmuşumdur.

Birkaç ay önce peri masallarına inanmayı *kesinlikle* bıraktım. Buna asla gelmeyeceğini bildiğim bir düğün gününün hayalini kurmak da dahildi.

Ama yine de buradayım ve her şey ortada.

Gülünç derecede büyük beyaz elbise. Kilise. Misafirler. *Her yerdeki* beyaz çiçekler.

Her şey çok
gerçek.

Ama öyle
değil.

Yine de gerçek olan, kafamın içinde dönüp duran karanlık, bulanık, zonklayan düşünceler karmaşası. Ve en merkezde, iki gece önce Dante'nin çatı katında olanların tüyler ürpertici anısı var.

Kendime rağmen titriyorum, önümdeki soyunma odasının makyaj aynasında yüzüm pembeleşiyor.

Fikir gerçekten *de* Bianca'yı eve götürmek olarak başlamıştı. Çok fazla içen tek kişi o değildi. Benim içtiğim üç kadeh şampanya bile normalde içtiğimden çok daha fazlaydı. Taylor ve Fumi kesinlikle votkanın etkisindeydi ve Elsa *komik bir şekilde* sarhoştı, öyle ki hepimiz kulüpten ayrılırken kocası Hades gelip onu almak zorunda kaldı ve kıkırdayarak geniş omzunun üzerinden atıp muhtemelen dünyanın en havalı klasik kaslı arabasına taşıdı.

Ama tüm ekip içinde en az sarhoş olan ben olduğum için Bianca ile birlikte bir taksiye bindim. İşte o zaman hıçkırıklarının arasında Dante'nin şehirde bir çatı katı tuttuğundan bahsetti, ki bu Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesine kıyasla yarı mesafedeydi. Anahtar şifresini çözmeye çalıştıktan sonra... sonunda... oraya vardık.

Başlangıçtaki planımız onu yatırıp gitmekti. Ama sonra ben işerken kanepeye sertçe yığıldı. Ve ondan sonra, kafamın derinliklerinde gömülü olan bir fikrin küçük solucanı, kadınlar yemeğinde bana söylediklerine geri döndüğümde canlandı.

Dante yüzük topluyor.

Bir yanım bulabileceğim şeyden korktuğu için aramaya bile korkuyordu. Sonunda hiçbir şey bulamadım çünkü ofisinde hiç yüzük yoktu, en azından ben bulamadım.

Ama başka bir şey buldum.

Sıcaklık. Zevk. Heyecan.

Samimiyet, o parçamın çoktan ölüp gömüldüğünden emin olduğum zaman.

O korkunç geceden beri kimsenin bana bu şekilde dokunmasına izin vermedim. Sadece ben ve kendi parmaklarım varken bir şeyleri durdurmak zorunda kaldığım zamanlar bile oldu, çünkü ortaya çıkan his dehşeti geri getirdi. Dante beni ilk yakaladığında, sistemimde patlayan saf bir korkuydu.

Ve sonra eriyip gitti, geriye sadece ateş ve ihtiyaç

kaldı. İstek ve arzu.

Kaybettiğimi sandığım bir açıklık.

Bana dokunduğunda, soğumadım. Kendi içime çekilmedim.

Canlandım. Daha fazlasını arzuladım; bunun için acı çektim. O *anda* bana herhangi bir şey yapmamı söyleyebilirdi -herhangi bir şey- ve ben de bunu isteyerek yapardım.

...Tanrıya şükür, parmaklarının üzerinde patlamama neden oluyordu.

O gürültülü orgazmdan sonraki her şey bulanıktı. Onu öptüğümü fark ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Dudaklarının tadına baktığımı ve o çekilmeden önce daha fazlasını istediğimi hatırlıyorum. Sonra elbisemi tekrar giydiğimi ve parmaklarını yalayarak temizlerken şiddetle kızardığımı hatırlıyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, eve giden bir taksinin içindeydim, cam açıktı ve başım yarıya kadar dışarı sarkmış, etrafımdaki geceyi *içime çekiyordum*.

O gece sonunda yeniden yaşadığımı hissettim. Ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden ya da hayatımın geri kalan kısa dönemindeki planıma nasıl uyacağından emin değilim.

Son derece abartılı beyaz gelinliğimi düzelterek ayağa kalkıyorum. İnsan sesleri beni bugün düğünün yapılacağı Dante'nin Hamptons'taki malikanesinin penceresine doğru çekiyor. Dışarıdaki bahçede sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyelerde toplanan büyük bir kalabalık değil ama küçük de değil. Kardeşlerimi görüyorum. Maeve belli nedenlerden dolayı burada değil ve sanırım davet edilmiş olmasına rağmen Charles da gelmiyor.

Taylor, Fumi, Elsa ve Hades ile Elsa'nın küçük kız kardeşi Nora'yı görüyorum. Bianca, kardeşlerim aracılığıyla Dante ve kız kardeşlerini büyüttüğünü öğrendiğim Vito Barone olduğunu hatırladığım yaşlı bir adamla oturuyor.

Sanırım ailesini genç yaşta kaybeden tek kişi ben değilim.

Daha fazla konuk yerlerini alırken dışarıdaki yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya devam eder. Ve aniden, her şey çok ama çok gerçek olur.

Vay anasını, bugün evleniyorum.

Gerçek olmayabilir ama oluyor. Ve bir son kullanma tarihi olabilir, ama yarın değil. Birdenbire, öngörülebilir bir süre için

gelecekte, ben *BAYAN* olacağım. Dante Sartorre olacağımı ve onunla birlikte yaşayacağımı bilmek yüzüme bir tuğla gibi çarptı.

Pencereden sendeleyerek geri çekiliyorum, elbisemin korsajını tırmalarken boğazım düğümleniyor.

Nefes almam lazım.

Kapıyı çekip açıyorum ve yuvarlanarak koridora çıkıyorum. Dante'nin adamlarından biri hemen dışarıda ve ayağa fırlarken kaşlarını çatıyor.

"Bayan Black-"

"Biraz hava almam lazım."

Törenin yakında başlayacağıyla ilgili bir şeyler gevelemesine aldırmadan onu iterek geçiyorum. Dante'nin devasa malikânesinin devasa, yaldızlı koridorlarını birbiri ardına geçiyorum. Kavisli bir merdivenden hızla inerken neredeyse trenime ve topuklarıma takılıyordum ki aniden duvar gibi bir adam sessizce önüme çıktı.

Lorenzo, Dante'nin güvenlik şefi.

Derin derin kaşlarını çatıyor. "Bayan Black, her şey-"

"Ben sadece... Ben... İhtiyacım var-" Başım dönmeye başlıyor, gözlerim etrafta dolaşırken nefesim kesiliyor. "Sadece... İhtiyacım var-"

"Benimle gel," diyor nazıkçe. Bana hiç dokunmuyor, sadece el kol hareketleri yapıyor ve beni bir yan koridordan geçirip bir kapıdan, kitaplıklarla dolu, yüksek tavanlı ve büyük, havadar pencereci geniş bir odaya sokuyor.

Tamam, dışarısı değil ama oldukça yakın. Burası o kadar havadar ve aydınlık ki boynumdaki ilmik gevşiyor gibi hissediyorum.

Dönüp Lorenzo'ya zayıfça gülümsüyorum. "*Teşekkür ederim,*" diye mırıldanıyorum sessizce.

Küçük, anlayışlı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sorun değil hanımefendi. Tören birazdan başlayacak ama bir dakikaya ihtiyacınız olduğunu Bay Sartorre'a bildireceğim."

O çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra etrafıma bakıyorum. Sonra fark ettim: Dante'nin ofisindeyim. Gözlerim çok erkeksi ve

Zevkle dekore edilmiş oda; eski paranın zenginliği, duvarlarda Sammy Davis Junior ve Frank Sinatra'nın çerçeveli resimleriyle tamamlanan orta yüzyıl fare sürüsü tarzı ve modern şıklığın bir karışımı.

Yani, adamın müthiş bir zevki var, orası kesin.

Odanın çevresinde geziniyor, parmaklarımı deri kitaplar ve biblolarla dolu tertemiz rafların üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim rafta duran bir şeye takılınca aniden duruyorum.

American Spirit sigara paketini elime alırken dudaklarımda küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Geleceğini biliyordum."

Dindar değilim, pek ruhani de sayılmam. Ama bazen Nina'dan işaretler gördüğümü düşünmek hoşuma gidiyor. Doğum günümde penceremin önünde bir mavi kuş -en sevdiği-. En sevdiği şarkı, Velvet Guillotine'in *Exorcise My Love'ı*, kötü bir gün geçirdiğimde radyoda çalıyor.

Ya da bu: düğün günümde bir paket American Spirits-açık maviler tabii ki.

Nina aslında sigara içmezdi bile. Ama bazen birlikte olduğumuzda bir tane içerdi, muhtemelen sadece havalı görüldüğünü düşündüğü için. Yani, *öyleydi*. Bazen ben de bir iki nefes çekerdim, muhtemelen havalı görünmek için, öyle olmadığımıdan emin olsam da.

Paketi Dante'nin rafından alırken sırtıyıyorum, bunun neden burada olduğunu merak ediyorum. Sigara içmiyor, değil mi? Paketi açıyorum ve bir tane çıkarıp burnuma götürüyorum.

Kahretsin, bunlar biraz bayat olsa da, bazen tütün kokusunu *seviyorum*. Dudağımı ısırıyorum, omuz silkmeden önce bir saniye düşünüyorum.

Siktir et.

Sigarayı kıkırdayarak dudaklarımdan arasından geçiriyorum. "Bu senin için, Nina."

Sonra kaşlarımı çattım. Kahretsin, bu aptal şeyi yakacak hiçbir şeyim yok. Raflara göz gezdiriyorum ama hiçbir şey yok. Bar arabası da aynı, kibrit bile yok.

Lorenzo'dan ışıık istemeyeceğim. Kaşlarımı çatarak Dante'nin masasına doğru ilerliyorum ve etrafı kurcalamaya başlıyorum. Masanın üstü, tıpkı şehirdeki masası gibi, *tertemiz* ve düzenli. Ayrıca bir çakmak da yoktu. Ben de çekmeceleri karıştırmaya başladım.

Dosya klasörleri. Yasal belgeler. Eski, ölü bir iPhone. Birden, bir yığın kâğıdı kenara itip tahta bir kutu gördüğümde duraksıyorum. İçinde puro saklayabileceğiniz türden bir şeye benziyor ve puro demek çakmak ya da en azından kibrit demek. Onu çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

Beklentiyle sırtarak kapağı açıyorum.

...Ve tüm evrenim durur.

Aman Tanrım.

Kalbim kendi içine kapanırken ve boğazımdaki safra yükselirken tenim buza dönüyor. Bianca'nın öğle yemeğinde bahsettiği koleksiyon orada, küçük sıralar halinde tek tek duruyor.

Yüzükler.

Beş tane. İçlerinde oyulmuş aslan yüzleri olan, gözleri mavimsi beyaz elmaslarla süslenmiş küçük altın yüzükler. Ve sıranın tam ortasında en kötüsü var: Onu takan el Nina'nın boynunu sıkarken iki adım öteden izlediğim yüzük. Onu üzerinden çıkarmaya çalışırken sıktıkça sıkıttı.

Kutusundan çıkarıp donmuş bir şekilde bakarken tüm vücudum buz kesiyor. Bu, o geceki diğerlerinden biraz farklı. Belki de bu yüzden en keskin şekilde hatırlıyorum. İki mavimsi beyaz elmas göz yerine, bu yüzüğün bir gözü kan kırmızısı, sanki sahibi gözlerden birini kaybetmiş ve yerine uğursuz bir şey koymaya karar vermiş gibi.

Bir yanım boğazım kanayana kadar çığlık atmak istiyor. Bir yanım hiçbir şey hissetmeye kadar bir şeylere vurmak istiyor.

Ama sonra, en büyük parçam taşa dönüşüyor.

Dante her gün tehlikeli adamlarla omuz omuzadır ve yeraltı suç dünyası parmaklarının ucundadır. Tüm çevresi, her gün tehlikeli adamlarla

Kimin hayır dediğine aldırmadan istediklerini yaparlar. Ya da durmaları için kim bağırsa bağırsın.

Aptalca davrandım. Kendimi Dante'nin dünyasına soktuğumda erişim umuyordum, ama şimdi içinde olduğum için...

...Olmak istediğimden çok daha derin bir cehennemde olabilirim.

Kapının çalınmasıyla y e r i m d e n sıçradım ve yüzüğü kutunun kapalı kapağına bıraktım.

"Bayan Black?" Lorenzo kapıdan sesleniyor. "Vakit geldi."

Kutunun yanından uzaklaşırken kalbim göğsüme çarpıyor. "Bayan Black?"

"Bir saniye!"

Vay anasını.

Dante'nin bana zarar veren ve en iyi arkadaşımı öldüren adamlarla bağlantısı var. Lanet olsun, o adamların *lideri* bile olabilir, bu kutuda kaç tane yüzük olduğuna bakılırsa. Ve şimdi, o orospu çocuğuyla *evlenmek* üzereyim? Kalan az zamanımı beni yok eden canavarlardan birine zincirlenerek mi geçireceğim?

Hasta olacağım.

"Bayan Black, üzgünüm

ama-" "Hemen geliyorum."

Sesim soğuk ve keskin, gözlerim lazer gibi Dante'nin masasında duran bir şeye odaklanmış durumda: ahşap tabanlı ve kristal berraklığında, kubbeli cam kapaklı bir vitrin.

...Ve kapağın altındaki sehpa da duran, üzerinde "İskandinav, M.S. 1107" yazan, runik harflerle oyulmuş antik görünümlü metal bir hançer.

Ofisin kapısı gıcırdayarak açılmaya başladı. Lorenzo içeri girdiğinde camekân boştu ve gelinliğimin kıvrımlarında soğuk ve metalik bir şey saklıydı.

Lorenzo bana küçük bir tebessüm ediyor. "Gitme zamanı, Bayan Black." Onu takip ederken tek yapabildiğim uyuşmuş bir halde başımı sallamak.

Alistair ve Gabriel babamızın yerine benimle birlikte koridorda yürüdüler. Ama ben tek başıma yürümeyi tercih ettim. Koridorda otomatik pilotta ilerlerken kalbim her adımda güm güm atıyor. Arkadaşlarımın ve ailemin yüzlerini bile görmüyorum. Tek yapabildiğim dümdüz ileriye bakmak, gözlerim beni bekleyen adama kilitlenmiş.

Yeni fark ettiğim şeytan, hayal ettiğimden daha da büyük bir şeytanmış. Ama burada bir çıkış yolu var. Sadece ve sadece benim yapabileceğim bir oyun var.

Çünkü kaybedecek bir şeyim yok.

Dante'nin karşısında durmuş, rahibin anlattıklarını dinlerken uyuşmuş durumdayım. Önümdeki ölümcül mavi gözlü ve keskin çeneli adam sessizliğim karşısında hafifçe kaşlarını çatıyor. Rahip ona yeminini okutuyor. Bir şekilde kendi yeminimi okumayı başarıyorum, sisler içinde, sağ elimin parmakları elbisemdeki hançerin kabzasının etrafında kıvrılıyor.

"Ve şimdi, Tanrı'nın ve New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı koca ilan ediyorum."

Kalabalık sandalyelerinden kalkarken kibar golf alkışları geliyor. Elimdeki son kartı oynama zamanı.

Benden alınanlar için. Bana yapılanlar için.

Nina için.

"Gelini öpebilirsin!"

Bu kısmı hiç konuşmadık. Eğer konuşsaydık, yüzüne güler ve bunun olmayacağını söylerdim. Belki geçen gecedен sonra fikrimi değiştirirdim. Belki de değiştirdim, karanlık, gizli bir yanımda.

Ama bu kutuyu bulmadan önceydi. Gerçeği öğrenmeden önceydi.

Bir eli belimde, diğeri yüzümü kavradığında sarsılıyorum. Hançerin kazınmış soğuk kabzasını avucumda sert ve rahatlatıcı bir şekilde hissettiğimde, delici mavi gözleri bana saplanıyor ve zehirli bir ateşle titriyor.

Kameralar yanıp sönerken ve kalabalık alkışlarken Dante eğilir.

...Ve kolum ileriye doğru saplandı.

Ama tam o anda, belimdeki el bileğimi korkutucu bir hızla kavırıyor, çekip kenara itiyor. Bıçak kalçasından geçerken homurdandığını duyuyorum ama acı içinde inlemiyor. Hayatı kanlar içinde dizlerinin üzerine çökmüyor.

Hâlâ beni öpüyor.

"*Lanet kameralar için gülümse,*" diye tıslıyor dudaklarıma, alttakini öyle sert ısırtıyor ki bakır tadı ağzımda patladığında irkiliyorum. "*Canım.*"

DANTE

Yeni gelinimi tutup bahçe sahnesinden eve doğru çektiğimde orada bulunan kadınlardan bazıları kızarıp bozariyor ve kendi aralarında kıkırdıyorlar. Alistair ve Gabriel Black bana zehirli bakışlar fırlattı.

Carmy bana başparmağıyla onay veriyor ve Vito... tabii ki... sırtarak bir elinin iki sivri parmağı ve diğer elinin ilmekli parmaklarıyla kaba bir hareket yapıyor.

Ama Tempest'ı hiçbir şeyi tamamlaması için sürüklemeyeceğim. Aslında, eğer şu anda söyleyecek *çok* aydınlatıcı şeyleri yoksa, onu *gömebilirim*.

Onu düğünden uzağa, bahçelere doğru çekerken sersemlemişti. Ama evimin yan bahçe kapılarından birinden içeri girdiğimiz anda yeniden canlandı.

Canlı, hareketli ve *çok* kızgın. "ÇEK

ELLERİNİ ÜZERİMDEN!"

Sadece sesindeki öfke ya da gözlerindeki kötülük değil. Orada acı ve dehşet var. Korku ve inançsızlık.

Tanrım, sanki az önce *gerçek* kocasını kız kardeşine taşaklarını sokarken falan görmüş gibi.

Onu çalışma odasına sürüklüyorum, gitmesine izin vermeden önce kapıyı arkamızdan çarpıp kilitliyorum. Tempest kendini benden uzaklaştırıyor.

Gözlerinde nefret ve dehşetle geri çekilerek ateş etti.

"*Benden uzak dur!!*"

"*Bu ne lan!!*" Kükreyerek karşılık verdim. Bıçağı sakladığım ceketimin cebinden çekip çıkarıyorum ve gömleğimi yavaşça boyayan kırmızı lekeyi görüyorum. Vay canına, gerçekten de beni biraz kesmiş.

En azından yapmaya çalıştığı gibi bu lanet şeyi kalbime saplamadı.

Bıçağa ters ters bakıyorum, Danimarka Prensi tarafından bana verilen on ikinci yüzyıl Viking kılıcına baktığımı yeni fark ediyorum.

Ne? O Venom'un obur bir üyesi.

"Eee?!" Ceketimi ve gömleğimi açıp kesiğime kısaca bakmak için yüzümü buruşturarak bağıyorum. Yüzeysel ama yine de çok acıyor. Öfkeyle ona doğru ilerliyorum. Tempest irkildi ama sonra yumrukları havada bana doğru hamle yapan o oldu.

"Yeter!" Tıslıyorum, bileklerini yakalıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Dizini taşaklarımdan yakalamak istercesine yukarı kaldırıyor. Ama onu kendi kalçamla kolayca kenara itiyorum. Tek hamlede onu omzumun üzerinden atıyor, yumruklarından ve ayaklarından kurtuluyor ve kanepeye fırlatıyorum.

"*KESİN ARTIK,*" diye kükreyerek bir anlığına hareketsiz kalmasını sağladım. "*Ne oluyor lan?*"
tüm bunlar ne içindi?!"

"Seni orospu çocuğu!"

Yan tarafıma bakarken tekrar irkiliyorum. Sonra bıçağı kaldırıp sallıyorum. "Bir dahaki sefere beni bıçaklamaya çalıştığında," diye hırlıyorum, "bu lanet yüzyıldan bir şey kullan!" Hançeri kılıfına geri koymak için masama doğru dönerken birden donup kalıyorum.

Bakışlarım masamın üzerinde duran, kapalı küçük ahşap kutuya

takılıyor. Kupalarım.

Ve tam üstünde *onun* lanet yüzüğü yatıyor: mavi ve kırmızı gözlü olan.

Tempest'in bana doğru fırladığını duydum. Döndüm, onu hamlesinin ortasında yakaladım ve sertçe göğsüme doğru çektim. Ellerim onu arkasından sıkıca kavırıyor, öfkeli yüzüne bakarken onu avucumun içinde çaresiz bırakıyorum.

"Bunu sana sadece bir kez soracağım," diye soğuk bir şekilde tıslıyorum, nabzım güm güm atıyor.

Sanırım biliyorum. Bu yüzüklerle ilgili. Onları gördü, ne olduklarını biliyor. Ve sonra beni öldürmeye çalıştı.

Birdenbire Tempest'in Charles'ın benden bir şeyler çalmak için kurduğu bir düzenek olduğundan endişelenmemeye başladım. *Onlarla* birlikte olduğu için endişeleniyorum.

Claudia'yı benden alanlar.

Avladıklarım.

"Bir kez, Tempest, sadece bir kez," diye törpüledim. "Bu yüzükler senin için ne ifade ediyor?" Ağzını sıkı sıkı kapatırken gözlerinin arkasında ateş yanıyor.

"Yerinde olsam cevap vermeye başlardım," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Yoksa ne?!" diye boğuluyor. "Beni de mi öldürecekisin?! Nina'yı öldürdüğün gibi mi?!" *Ne?*

"Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-" "Seni piç!"

Neredeyse ellerini serbest bırakacaktı ama ben elimi sıktım ve dönerek onu kitaplığa yasladım.

"O yüzüklerin sahipleri," diye hırlıyorum, ona yaklaşarak. "Özellikle de üstte bıraktığın mavi ve kırmızı gözlerin sahibi."

Yüzümü onunkine daha da

yaklaştırıyorum. "Kim. Kim. O. Sana.

Sana."

Gözlerinde boncuk boncuk yaşlar. "*Sikeyim seni-*"

"Çünkü o lanet yüzüğü takan adamı *öldürdüm*." Tempest
donda kaldı. Soğukça gülümsüyorum.

"Bunu duymak sana acı veriyor mu?" Daha yakından bakıyorum. "İnan bana, o da iyi ölmedi. Yavaştı, acı vericiydi ve-"

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği mi?"

Sesi kağıt gibi ve ince, nabızı boynunun yumuşak çukurunda gümbürdüyor.

"*Evet,*" diye

homurdandım. "Öyle."

"O zaman *iyi.*"

Bir baraj patladığında, bu aniden olmaz. En azından, birikme öyle değildir. Önce küçük sarsıntılar olur. Sonra temellerin çatlaması ya da mekaniğin durması gibi uyarılar gelir. Ve sonra, yol vermeden hemen önce, sanki Dünya'nın kendisi yüzeyine cehennemi salmak üzere olduğunu biliyor gibidir. Kuşlar ve hayvanlar terk eder. Hava durgunlaşır.

İşte ancak o zaman, suyu tutan duvar bir şiddet ve aciliyet patlamasıyla yıkılır.

Tempest ve benim aramdaki şey bu.

Haftalar önce sarsıntılar oldu. İki gece önce temeller çatladı. Ve o zamandan beri gökyüzünde bir kuş bile yok.

Ve tam da bu anda, birbirimize göz göze kilitlenmişken, kanımız kükrerken, nefeslerimiz sertleşirken ve kanımın kokusu ve onun öfkesi havada dönerken bedenlerimiz birbirine çarparken, her şey yolundan çıkmadan önceki son sakinlik gibi.

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve ilk kez mihrapta onu ısırduğım yerden biraz kanadığını fark ediyorum.

Yaklaşık üç buçuk dakika önce evlendiğim kadının dudaklarındaki o küçük kan damlası bardağı taşıran son damla oldu.

Son vuruş.

Serbest
bırakma.

Yüzünü tutup ağzımı onunkine yapıştırdığımda, iniltilerini, kanını ve acısını tattığımda, sanki bütün baraj yıkılıyor.

Ve Tanrı akıntıya kapılanların yardımcısı olsun.

TEMPEST

Deli olma ihtimalim var. Gerçek bir psikopat gibi. Çünkü beş dakika önce bu adamı mihrapta bıçaklamaya çalıştım. Ve şimdi o beni kitap rafına yapıştırıp öpücüklere boğarken dudaklarına günahkârca inliyorum.

Bu senaryonun hangi kısmı beni *daha* psikopat yapıyor? Bilmiyorum.

Tek bildiğim, dudakları dudaklarıma değdiğinde canlanıyormuşum gibi hissettiğim.

Dışleri tekrar dudağıma batarken inliyorum. Ona yapışıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken kanımı emdiğini, tadına baktığını hissedebiliyorum. Elleri kalçalarımın üzerinden kayarak beni raflara yaslıyor, sonra kaburgalarımın yukarı kayıyor ve bileklerimi zorla kavrayıp başımın üzerine doğru itiyor.

Bu benim için dünyadaki her bir tetikleyiciyi vuruyor olmalı. Bu beni yedi yıl önce kafamdaki o kara deliğe geri itiyor olmalı.

Bunun yerine, Dante'nin dokunuşu beni *acıtıyor*. Onu daha çok arzulamama neden oluyor.

...ve bu beni çok ama çok ıslatıyor.

İçten içe, bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum: yaşadıklarımın sonra, onun dokunuşundaki sertlik ve beni yakalayıp duvara hapsetme şeklindeki güç beni onun için eritiyor ve daha *fazlası* için ağrıyor.

Bu beni sırlıslıklam etti.

Ama umurumda değil.

Dante bir eliyle bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Dili benimkiyle dans ederken diğer eliyle çenemi yakalıyor. Dilini hevesle ağzımın derinliklerine çekerken, dokunuşun sahipleniciliği dizlerimin bağını çözüyor.

Eli gelinliğimin bağcıklı korsajına düşüyor, bağları çözüyor ve çekerek açıyor. Uyluklarımın arasında ısı birikiyor ve göğüslerim serbest kalıyor ve güçlü eli onlardan birini kavradığında ona karşı titriyorum.

Parmakları ağrıyan meme uçlarımı büküp sıkarken Dante inliyor, içime doğru elektrik şokları gönderiyor ve kalçalarım sıkıca kenetleniyor. Eli aşağı kayıyor, elbisenin eteklerini tutuyor ve belime kadar kıvrıyor.

Ağzı boynuma düşüyor, eli kalçalarımın arasına kayarken dişleri oradaki narin teni tırmıklıyor. Eli kaygan külotumun üzerinden zonklayan amımı avuçluyor ve içimde karanlık ve uçucu bir şey kıvılcımlanırken gözlerim coşkuyla geri dönüyor.

Siktir.

Dante kulağımın dibinde vahşice hırılıyor: "şimdi, bu küçük amcığı hangi kısım bu kadar kirletti, sevgili karım?" Bu sertlik ve vahşilik onun için duyduğum sıcaklığı ve acıyı daha da artırıyor.

"Beni bıçaklıyor muydu?"

Boynumu sertçe ısırđıęında keskin bir nefes alıyorum.

"Yoksa şimdi o bıçak gibi keskinliği senden söküp alacağımı bilmek miydi?"

Titriyorum, parmağı sırlsıklam külotumdan dikiş yerime doğru ilerlerken zevk içimde uğulduyor.

"Ya da *belki*, küçük kasıręa," diye kulağıma fısıldıyor Dante, "bana zarar vermeye çalıştığında tam da bunu umuyordun. Öyle mi?" diye hırılıyor. "Seni kötü bir kız gibi duvara yapıştırmam ve bu amcığı ilk kez *almam için beni kışkırtmaya* mı çalışıyordun?"

Parmakları külotumun dantelinin altından kayarken nefesim kesiliyor. İçime batıyor ve iki parmağı derinlere kayarak g noktama doğru kıvrıldığında, dudaklarımdan dökülen zevk çığlıklarını durdurmak mümkün olmuyor.

"Bir dahaki sefere seni becermemi istediğinde," diye mırıldanıyor Dante kulağımın kabuğuna doğru kalınca. "Benden kıbarca isteyeceksin. Ve bunu yaptığında..."

Parmaklarını kabaca içime sokup çıkarmaya başladığında haykırıyorum, patlayıcı ısı ve zevk vücudumda orman yangını gibi kıvılcımlanıyor.

"Yaptığında, küçük kasırğa," diye tıslıyor. "*Lütfen diyeceksin.*"

Aniden diğer elini kığımın altından geçiriyor ve beni yukarı kaldırıyor. İnliyorum, kollarım ve bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, bir eliyle beni vücuduna doğru tutuyor, diğer elini kalçalarımın arasında tutuyor ve derin, ritmik itişlerle damlayan amımı parmaklıyor.

Dönüp odanın öbür ucuna fırlarken ağzı morartıcı bir öpücükle benimkine çarpıyor. Bıraktığında kalbim boğazıma kaçıyor ve yerçekimi devreye giriyor. Kanepeye düştüğüm anda tekrar üzerimdeydi.

Dante'nin dudakları dudaklarıma yapışıyor, açlıkla ağzımın tadına bakıyor ve dilimi içine çekiyor. Önce boynumu, sonra göğüslerimi ısırarak aşağı doğru iniyor ve sonunda dudaklarını yumuşak pembe bir meme ucunun etrafına doluyor.

Zevkle tıslıyorum, ellerim saçlarına kayıyor ve o ısırıp ağzını aşağı indirirken sertçe kavırıyor.

Ve daha aşağı.

Elbisemi belime kadar itip külotumu çıkarırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Birden ağzı kalçalarımın arasına dalıyor ve dilinin yarığımın yukarı çıktığını hissettiğimde, parmağımı elektrik prizine sokmuş gibi oluyorum.

Kutsal. LANET OLSUN.

Kalçalarım koltukta sarsılıyor ve sadece ne kadar utanç verici derecede ıslak olduğumun gölgesinde kalan aşağılayıcı derecede yüksek zevk sızlanmasını bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Bu dağınıklık için özür dilemek gibi delice bir ihtiyaç hissediyorum.

Onun mobilyalarını yapıyorum ama daha ağzımı açamadan Dante elini bacaklarımın arasına gömüyor ve beni derin derin dilliyor.

Yüce İsa.

Daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Parmaklarım onun dilinin ve dudaklarının eline su dökemez. Tek yapabildiğim kıvranmak ve inlemek, dudaklarını ağrıyan klitorisimin etrafına sararken ve dilini üzerinde döndürürken görüşüm bulanıklaşıyor. İki parmağını tekrar açgözlü amıma sokuyor, klitorisimi emerken onları içerideki o sert noktaya doğru okşuyor.

Avucunun ilk şaplaklarını kıcımda hissettiğimde, sanki biri içimde kükreyen ateşe napalm dökmüş gibi oluyor. Bunu tekrar yaptığında, kıvılcım vınlayan bir kükrete içinde yakalanıyor. Ve dili zonklayan klitorisimin üzerinde gezindiğinde, her şey patlıyor.

Serbest kaldığımı haykırırken yüzümü kolumun kıvrımına gömüyorum. Bu hayatımın en patlayıcı orgasmı ve ağzı her yuvarlanan, gök gürültülü dalga boyunca olduğu yerde kalıyor. Dante'nin diline karşı sertçe boşalırken kalçalarım utanmazca kasılıyor, görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor ve nabzım kulaklarımda kükrüyor.

Dante ayağa kalkıp takım elbise ceketini silkelerken kulaklarımda hâlâ bir çınlama var. Gömleğinin düğmelerini açıp yere bıraktığında gözlerim gömleğindeki kan lekesine takılıyor, gülünç derecede keskin göğsü ve karın kasları ortaya çıkıyor.

Ne olduğunu anladığımda nabzım hızlanıyor. Ama hiçbir endişe yok ve hiçbir parçam ona durmasını söylemem gerektiğini, bunun daha ileri gitmesini istemediğimi hissetmiyorum.

Çünkü ben *biliyorum*.

Biriyle bir akşam yemeği randevusu boyunca oturmayı bile hiç beceremedim. Ama bu adamda o kadar uçucu, özür dilemeyecek kadar sahiplenici ve ileri giden bir şeyler var ki, hayır diyemediğimden değil.

İstemediğim için.

Pantolonu açılıp aşağı kayıyor ve külotunu kalçalarının oluklu hatlarının üzerinden aşağı sıyırdığında...

Vay anasını.

Elini etrafına sarıp yavaşça okşarken Dante'nin çok büyük, çok *kalın sikine* bakıyorum. Kalçalarının arasında hareket ederken kalçalarımı açıyor ve sikinin kalın başını şişmiş amıma dayadığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hayır diyebilirdim. Ona durmasını söyleyebilirdim, hemen şimdi. Soğuk olabilir, şeytan da olabilir. Ama tecavüzcüler tanıdım ve Dante onlardan biri değil.

Ama hayır demeyeceğim. Çünkü ilk defa *bunu istiyorum*.

Dante üzerime eğiliyor ve ben onun sikinin hala ıslak olan ve orgazmımdan dolayı parlayan kaygan amımda aşağı yukarı sürüklendiğini hissedip ürperiyorum. Eli yukarı doğru hareket ediyor, iki parmağı dudaklarıma değmeden önce çenemi kavıyor.

Islaklar.

Benden.

"Ağzını aç," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Yapıyorum ve parmakları içeri girdiğinde dudaklarımı etraflarına kapatıyorum.

"*Aferin kızım,*" diye homurdanıyor Dante, ağzı boynumdan kulağıma doğru ilerlerken gözlerimi şişiriyor. "*Şimdi em.*"

İnliyorum, dediğini yaparken yanaklarım çukurlaşıyor. Dilim parmaklarının etrafını sarıyor, parmaklarımda kendimi tadıyorum.

Tadım tatlı.

Aletin am dudaklarımdan arasına girdiğini hissettiğimde hâlâ parmaklarının etrafında inliyordum. Gözlerim açılıyor, nabzım atıyor.

İçime doğru iterken tüm vücudum titriyor ve ürperiyor.

Lanet olsun.

O kadar büyük ki, sanki beni parçalıyormuş gibi hissediyorum. Ama sonra acı, erimiş ve zonklayan bir şeye dönüşüyor - her şeyi tüketen ve vahşi bir şey, o benim sıkılığımın derinliklerine daha derine batıyor.

Duyduğum sızlanma sesinin *bana ait olduğunu* ve parmaklarının etrafındaki iniltilerin bana ait olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Devam ediyor, basınç arttıkça, arttıkça ve arttıkça içime inç inç gömüyor. İnliyor ve son santimi de içime sokarken, sanki parçalanıyorum.

Çünkü aniden geliyorum.

Çılgılık atıyorum, kalçalarım kanepeden fırlıyor ve bacaklarım kaslı kalçalarının etrafını sıkıca sarıyor. Orgazm içimde patlarken bedenim titriyor ve burkuluyor.

...Sadece *bir itişten* geliyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor Dante kulağımın dibinde, ben nefes nefese kalmışken. "*Seni daha iyi sikebilmem için sikimi daha da ıslatıyorsun.*" Parmağı dudaklarımdan kayarken titriyorum, eli boğazımdaki çenemi kavırıyor. "*Seni gerçekten almaya başladığımda sana neler yapacağımı bir düşünsene.*"

Ağzı benimkine çarpıyor ve çekip tekrar içeri itiyor. Yüzüm çöküyor ve ona yapışırken dudaklarına doğru sızlanıyorum.

Sonra, Dante beni gerçekten sikmeye başladı.

Nazik değil, şefkatli de değil. Şişmiş siki derinlere inerken sarmal kasları sıkılıyor ve bana karşı esniyor. Ağzı benimkini yutuyor ve ben ona yapışıp inlerken elleri her yerde.

Ve öyle. Lanet olsun. Güzel.

Hızlı ve vahşi. Hiç bilmediğim mutluluk verici bir ıstırap ve kendimi her anı ezberlemeye çalışırken buluyorum.

Dudaklarından çıkan her inilti.

Kaslarındaki her dalgalanma.

Kalın aletin her hamlesi, dokunulabileceğini bilmediğim yerlerime dokunuyordu.

Kalçalarımızın birbirine çarpışında ve tırnaklarımın omuzlarını ve pazularını tırmıklayışında çılgınca bir çılgınlık var. Onun ellerinin

Dudağımı ısırıyor ve kendini boğazımın derinliklerine gömüyor.

Bu hissi bir kez daha hissettiğimi unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama o *bu* his bile değildi. O zaman sadece şiddet ve acı vardı; aşağılanma ve zihnimi geri kalanıma kapatma.

Bu sefer, her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Her hissin. Her sinir vızıldıyor ve patlıyor.

Dante Sartorre parlak zırhlı bir şövalye değil, ama zaten öyle birini aramıyordum. Yine de bekaretimi alan adam o.

Bu sefer gerçekten.

Beyaz atlı prens olsun ya da olmasın, tüm bu evlilik sahte olsa da ve biz gerçek bir çift olmasak da... *Bunun* hatırladığım şey olmasını istiyorum.

Bunu ilk seferim olarak kabul edeceğim.

Yıllarca biriyle seks yapma fikri bile kendimi kirli hissetmeme neden oldu. Ve başka biriyle fiziksel yakınlık kurmak için en ufak bir arzu titreşimi duysam bile, bu kendimden nefret etmem ve öfkem tarafından söndürülüyordu.

Ama şu anda, burada Dante'yle birlikte, bu konuda hiç de kötü

hissetmiyorum. *Özgür* hissediyorum.

İçimdeki nabız gibi atan, zonklayan dalga gittikçe yükseliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kendimi onun bedeninin benimkine baskı yapması, içimde bu kadar derin olması, bana başka bir insanın olabileceği kadar yakın olması hissinde kaybediyorum.

Onun iniltileri ve zevk homurtuları benim iniltilerime karışıyordu. Tenini tenimde hissederken ve onun sarhoş edici kokusu duyularımı istila ederken. Ellerinden biri iki elimi başımın üzerinde birleştiriyor, diğeri ise kalçamı sıkıca kavırıyor ve beni kendi hızına sürüklüyor.

Çekirdeğimdeki karıncalanma zonklaması, durdurulamaz hale gelene kadar daha sıcak ve daha sıcak bir şekilde yükseliyor.

"*Oh lanet olsun...*"

Orgazm beni bir tren gibi çarpıp içime girerken ve bedenimi sertçe sarsarken boğuluyorum. İlerleyen sikiğin etrafında kenetlendiğimi hissediyorum, kalçalarım onun oluklu, kaslı kalçalarının etrafında sıkıca sıkışıyor.

Dante dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken, ağzımdan zevk çılgınlıkları dökülüyor. İnemelerimi yutuyor, içime olabildiğince derin girerken dili benimkiyle dans ediyor. Onun zonkladığını ve nabzının attığını hissedebiliyorum, ben tüm bu çılgınlığın içinde boğulurken dölünün sıcaklığı içime akıyor.

O zaman bitti.

Derimin her santimi karıncalanıyor. Her sinir ucu beni titreten bir elektrikle titriyor ve vızıldıyor. Dante bir süre oyalanıyor, gözlerimiz kilitlenirken dudakları dudaklarıma değiyor.

Vay anasını.

Yani kutsal. Lanet olsun. *Kahretsin.*

Yavaşça içimden çıkıyor ve bacaklarımın arasındaki lezzetli acıyla hafifçe irkiliyorum. Kaşlarını çatarak bakışlarını indiriyor ve ben de aşağıya bakarak geriliyorum.

Kahretsin.

Aletinde biraz kan var ve biraz da benim kalçamda. O bir şey söyleyemedi, "Bir şey yok," diye hızlıca geveledim.

Dante yavaşça gözlerini benimkilere kaldırıyor. Bir an için kızgın olduğunu düşünüyorum. Ama sonra bunun daha çok bir endişe bakışı olduğunu fark ediyorum.

"Yaralandın mı?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Hayır, sen sadece..." Yüzüm ısınıyor.
"*Büyük.*"

Cevap vermiyor. Ama kaşları yavaşça daha da çatılıyor ve keskin mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm. Yani, bir bakıma öyle. Protein blokerleri ve Dr. Han'ın bana verdiği diğer bazı ilaçların kombinasyonu, onun deyimiyle, hamile kalma olasılığımı "neredeyse kesin bir dereceye kadar son derece düşük" hale getirdi. Ayrıntıları hiç sormadım çünkü *seks yapmamak* da hamilelikten kaçınmak için harika bir yol.

"Hayır."

Bunu söylediğim anda gözlerinde karanlık bir şey parlıyor. "*Kahretsin*," diye tıslıyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, Tempest, öyle *değil*," diye homurdanır. "Sahte evlilik yapabilirim." Gözlerini bana dikti. "Sahte ebeveynlik yapmayacağım."

"Ben de öyle!" Tükürdüm.

Beni en çok kızdıran şey, her ne sebeple olursa olsun ondan bir çocuk sahibi olmak istediğimi ima *etmesi*. Beceriksizce ayağa kalkıp arkamı dönüyorum, külotumu yukarı çekerken yüzüm kızarıyor, ikimizin ıslaklığına yapıştığını hissettiğimde titriyorum. Eteklerimi tekrar aşağı itiyorum ve korsajımı düzeltmeye başlıyorum.

"Bana doğum kontrol hapi kullanmadığını söylemeliydin," diye mırıldandı Dante.

Ona doğru döndüm. "Zaten hamile kalamam, göt herif, o yüzden tartışmalı bir konu!" "Neden?"

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru yürürken onu görmezden geliyorum, bacaklarımın arasındaki acıdan biraz irkiliyorum.

"Fırtına."

"Siktir git, seni ilgilendirmez-"

"Otuz dakika önce *seninle evlendiğimde*," diye tersliyor sırtıma. "Bu benim isim haline geldi!"

Öfkeyle kapının kilidini kurcalarken kulaklarımı bir kükreme sesi dolduruyor.

"Tempest-"

"Siktir git!"

"Neden alamıyorsun-"

Kendimi kaybediyorum ve ona saldırıyorum, uzun zamandır içimde tutmaya çalıştığım her şeyin adaletsizliğine karşı duyduğum öfke sonunda içimden fışkırıyor.

"Çünkü ben ölüyorum, tamam mı?!"

DANTE

Bir dakika boyunca sessizce ona baktım ve kendimi onu yanlış duyduğuma ikna etmeye çalıştım. Ama ikimiz de yanlış duymadığımızı biliyoruz.

Yüzü kızarıyor, sanki utanmış gibi. "Ne?"

Sessizce homurdanıyorum.

Tempest gözlerini kaçırır ve kilidi tekrar kurcalamaya başlar. "Yok bir şey," diye mırıldanıyor. "Ben... Ben öyle demek istemedim."

Aramızdaki mesafeyi aşıyorum, onu çenesinden tutup yüzüme çeviriyorum.

"Evet. Sen. Yaptın." Yüzüne bakarken nabzım güm güm

atıyor. Tek bir yalan izi bile yok.

Vay anasını.

"*Tanrım*, Tempest..."

"Hiçbir şey söylememeliydim," diye ağzından kaçırıyor, gözlerini kaçırarak. "Bak, **ö n e m l i** değil, sadece unut-"

Çenesindeki elim yüzünü ve bakışlarını tekrar bana doğru çekince sıcıyor. "Anlat bana."

"Dante, unut-"

"Hayır," diye homurdandım. "*Söyle bana.*"

Bakışları düşüyor, dişleri alt dudağını endişelendiriyor.

"Kısa cevap, bu karaciğerle ilgili bir şey ve genellikle sadece bebeklerde görülür, ama..." Yüzünde gölgeli, alaycı bir ifade belirliyor. "Ne kadar şanslıyım."

Sikeyim.

Bana çarpan duygu dalgasını beklemiyordum ya da buna hazır değildim. Birincisi öfke. Kendime, bunu daha önce açıklamadığı için ona kızgın olduğumu söylemek istiyorum. Ama öyle değil. Onun kadar genç birinin böyle bir şeye sahip olmasının adaletsizliğine kızıyorum.

"Vücudum yağları ve proteinleri etkili bir şekilde parçalayamıyor, bu da kanımda metilmalonik asit denilen bir şeyin birikmesine neden oluyor." Gözlerini bana doğru kaldırıyor, kıvrılan dudaklarında kuru bir gülümseme var. "Yani *tam anlamıyla* zehirliyim. En azından kanım öyle."

Hemen bir şey söylemiyorum çünkü buna nasıl cevap verebilirim ki?

"Kimsenin bundan haberi yok," diye ağzından kaçırır Tempest sessizliğin içinde. "Yani *hiç kimse*. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Kardeşlerin, gerçi-"

Başını iki yana sallar. "Onlar bile değil."

Elimi tekrar yukarı kaldırıp çenesini kavriyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Aslında hiçbir fikrim yok..." Başka t a r a f a bakıyor. "Sanırım beni bir *Paylaşım ruh hali*," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

Başım yavaşça iki yana sallanıyor, hala tam olarak anlayamıyorum.

"Sen..."

"Ölmek, Dante," diyor Tempest sessizce. "Yaşamayı

bırakıyorum." "Ne kadar yakında?"

Cevap vermiyor.

"Tempest..."

"Belirlenecek. Ama... altı ay, belki?"

Ne oluyor lan?

Göğsümdeki acı, daha önce bana saplamaya çalıştığı bıçaktan daha keskin. Ayrıca çok daha derin kesiyor. Kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Yani bu Tempest *Black*, yani benimle kan bağı olan bir evlilik yapmak için sinsice yolunu bulan başımın belası. O benim *gerçek* karım değil. Kız arkadaşım da değil.

Birbirimizden *hoşlanmıyoruz* bile.

Peki neden tüm bunları öğrenmek bende bir şeyleri yok etme isteği uyandırıyor? Yavaşça başımı sallıyorum. "Tempest..."

"*Yapma*," diye mırıldanıyor. "Özür dileme ya da başka aptalca bir şey söyleme ve beni söylediklerimden daha da pişman etme." Ağır bir şekilde nefes veriyor ve gözlerini kaçırıyor. "Tanrım, sana bunu söylediğime inanamıyorum."

"Neden başka kimseye söylemedin?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Gibi mi?"

"Onlar *benim* nedenlerim, Dante," diyor

yorgun bir sesle. "Bu yüzden Maeve'in yerini aldın."

"Bingo," diyor kuru bir sesle.

"Kan kaybından ölmek üzereyken bir el bombasının üzerine atlamak biraz daha kolay," diye homurdandım.

"Temel olarak." Tekrar nefes veriyor. "Bakın, neye imza attığımı biliyorum. Ve gerektiğinde rolümü oynayacağım." Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Senin karın olacağım."

Bunu söylediği anda yüzü kızarıyor ve gözlerini hızla kaçırıyor. "Ve... sonra?"

"Şey," dudakları alaycı bir gülümsemeyele büküldü. "*Sonra*, korkarım rolü emekli etmek zorunda kalacağım."

Derin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Tempest sırtıyor.

"Darağacı mizahına karşı soğukkanlı olmalısın, Dante."

Bu gerçeküstü. Ve yine, kendimi böyle bir tepki verirken hayal etmemiştim. Bu kadının geri sayımda olmasını umursamayan kalpsiz bir canavar olduğum için değil. Ama tekrar söylüyorum... Biz *gerçekten* bir şey değiliz. Neredeyse birbirimize yabancıyız ve tek ortak noktamızın aramızdaki *ateşli* cinsel kimya olduğu çok açık.

"Bak, endişelenmene gerek yok, Dante. Dediğim gibi kimseye söylemeyeceğim. Ve gittiğimde..." diye omuz silkiyor. "Altın olacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Onları yatıştırmak için bir daha asla evlenmek zorunda

kalmayacaksın." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçen gün Arthur Avenue'de öğle yemeğine

gittim-" "Biliyorum."

"Birçok mafya kadınıyla tanıştım ve ne fark ettim biliyor musunuz? Evli olanlar... iyiydi. Evli *olmayanlar* ise sanki evlenmelerine saniyeler kalmış gibi bir bakışa sahipti. Ama özgür olanlar, güzelce oturanlar ve gayet iyi durumda olanlar?" Omuz silkiyor. "Dullar. Onlar zaten kendilerini sizin dünyanıza kanıtlamışlardı. Yaptılar: evlendiler ve sonra daha yüksek bir güç ya da karma ya da her neyse onu ellerinden aldı. Katılım ödülleri almışlardı, anlıyor musun? Artık bu oyunu oynamak *zorunda* değillerdi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yaşlı bir İtalyan dul gibi olacağımı

söylüyorsun." Sırtıyor. "Onun gibi bir şey."

Dişlerimi emiyorum. Tempest boğazını temizliyor.

"Her neyse..." Elllerine bakarak sözünü yarıda kesiyor. "Sanırım daha önce resepsiyona geri dönmeliyiz-"

"Tanıdığım bir doktoru getireceğim."

Bakışları benimkilere kayıyor, gözlerini devirmeden önce yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade beliriyor.

"Dante, bir mucize aramaktan bıktım."

"Yani yirmi beş yaşında ölmek senin için *sorun* değil mi?"
Homurdanıyorum. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Yani, bu benim ilk seçimim olmazdı," diye karşılık veriyor. "Ama ben ne yapacağım? Önümüzdeki altı ay boyunca ağlayacak mıyım?"

Yani bu onun için sorun değil ya da onunla barışık değil. *Korkmuyor.*
ve *kendi* şartlarıyla yüzleşiyor. Bu aptalca.

Ama bir bakıma takdire şayan.

Tempest kendine biraz daha çeki düzen vermeye başlıyor ve aynada saçıyla uğraşıyor. Ben de tekrar giyinmeye başlıyorum, ama pantolonumun içine girerken bakışlarım aletimdeki kan parçasına takılıyor.

Bundan *rahatsız* değilim. Ama yine de.

"Tempest, önümüzdeki altı ay boyunca senden istediğim şey dürüstlük. Ciddiyim."

Şaşkın görünüyor ama başını sallıyor. "Tamam mı?"

"Az önce, seni becerdiğimde." Kapının yanında durduğu yere doğru yürüdüm. Elimizi uzatıp çenesini kavırıyorum, gözlerim sıcak bir şekilde onunkilere bakıyor. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Tempest bir an sessiz kalır. Sonra uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sanki aynı anda yüzüne sinsî bir gülümseme yayılıyor. Eli arkasına uzanıyor ve ofisimin kapısını açıyor.

"Artık öyle."

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor.

DANTE

DÜĞÜNDEN İKİ GECE SONRA, Tempest eve taşındı. Bu konuda oyalandığını biliyorum ve yeni eşimin doksan mil uzakta yaşıyor olmasının yarattığı imaj sorunu olmasaydı, ben de ertelemeyi sorun etmezdim.

Patronlar, kaptanlar... Aptal değiller. Bunun ne olduğunu anlıyorlar. Ama evlenmemin tüm amacı bir imaj sergilemekti, bu yüzden bu imajı korumak niyetindeyim.

Ama Tempest'ın benim yanıma taşınması konusunda ayak dirememin bir başka nedeni daha var: Artık onun karanlık sırrını biliyor olmam.

Beni şimdiye kadar olmadığım bir şekilde ona karşı sahiplenmeye iten şeyin ne olduğunu kendime sormaya bile hazır değilim. *Onu güvende tutmak*, aşırı korumacı bir psikopat gibi bir kutuya kilitlemek istiyorum. Bianca dışında, daha önce hiç böyle olmamıştım.

Peki ne değişti?

Tempest haksız değil: ne kadar üzücü olsa da, onun... *ölümü* tüm bu duruma bir çeki düzen verecekti. Artık sahte evli olmayacaktım ve hadi ama. Venom Kulübü'nü evli bir adamın yönetmesinden daha iyi ne olabilir?

Bir *dul*, işte bu. Düzgün, etkili ve kurşun geçirmez.

...Aynı zamanda kendimi bir sosyopat gibi hissetmeme neden oluyor, çünkü bu "düzgün küçük yay" bu kadının *ölmesini* gerektiriyor.

Sanırım bu, onun bahanelerini geçersiz kılmamda ve eve taşınmasını talep etmemde önemli bir etken: Garip bir şekilde onu korumak istiyorum.

Bununla birlikte, Tempest, onu kırk saniyeden uzun süredir tanıyan herkesin anlayacağı gibi, belli bir... boğa kafalı inatçılığa sahiptir. Başka bir deyişle, istediği zaman inatçı bir dehşet saçıyor. Ve Manhattan'dan Hamptons'a kadar taşınmaktan hoşlanmadığı açık.

Yani, anlıyorum. Kardeşlerinden 90 mil uzakta ve o da Hamptons kızı sayılmaz. Sonunda bir uzlaşmaya varıldı: *İkimiz de* West Village'daki çatı katıma taşınacağız.

Yani, Venom'a daha yakın. Ve Tempest'ın çok hevesli ve kendini beğenmiş olduğu gibi

-Uzlaşma becerisinin "güçlü bir evliliğin temel taşı" olduğunu belirtmek için.

Ayrıca güçlü evliliklerin aynı yatakta uyumayı içerdiğinden de eminim, ancak bizim durumumuzda bunu atlayacağız. Bu da benim için sorun değil. Daha önce hiç bütün geceyi bir kadınla geçirmediğim ve şimdi başlamak için bir neden görmüyorum.

...İlk ben olsam bile.

En azından ben öyle sanıyordum. Ona düğünde ofisimde geçirdiği o anın ilk olup olmadığını sorduğumda "şimdi" derken neyi kastettiğinden hala emin değilim.

Bir yanım, ofisimde o kadar kabaca becerdiğim, hala gelinliğini giyen kızın muhtemelen bakire olduğunu söylemediğim için biraz kızgın. Tekrar söylüyorum, ben bir canavar değilim ve bekareti bu şekilde almak yapılacaklar listemde hiç yoktu.

Ama yine de... onun ilk sevgilisi olduğum fikri biraz sarhoş edici. O zamandan beri birbirimize bakmamış olsak bile.

Kendimi yatak odasının kapısının önünde bulduğumda Tempest çatı katıma taşınalı üç saat olmuştu. Kapıyı çaldım ve cevap gelmeyince kapıyı açıp içeri girdim.

"Um, *merhaba*?!"

Sesi ebeveyn banyosundan geliyor. Kapı tam kapanmamıştı, ben de yanına gidip parmaklarımı kapının pervazına vurdum.

"İyi misin?"

"Hayır mı?"

Yine de içeri girdim.

"Ciddi misin lan sen!?" Tempest tuvaletten kalkarken hızla pantolonunun düğmelerini ilikliyor. Bana hançer gibi bakıyor. "Bu *da* ne, Dante!"

"Eğlenceli bir şeyi mi böldüm?"

Gözlerini deviriyor ve tekrar tuvalete bakıyor. "Sadece işemekten hoşlanıyorsan," diye mırıldanıyor.

Spoiler: Ben

değilim. "Ya

olsaydım?"

Burnunu kırııştırıyor. "Ew?"

"Bu evde utanç verici şeyler yapmayız."

Gözlerini deviriyor. "Şey, hala tuvalette, eğer istersen, bilmiyorum... insanların çişıyla ne yapıyorsan?" Yüzünde iğrenmiş bir ifade var.

"Onunla yaptığım şey bu."

Ben onun yanından geçip sifonu çekerken titriyor. Ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken Tempest'ın yüzü yanıyor.

"Ne istiyorsun, Dante?"

Düğünden beri böyle. Yaptığı şeyin aşırı telafi olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok.

Çok fazla şey paylaştığını düşünüyor. Çok fazla açıldı, kendini çok savunmasız bıraktı. Ve şimdi, her zamanki ukala, kendini beğenmiş küçük velet kişiliğiyle işleri başka yöne çekiyor.

Sanki bu bana söylediklerini ya da sikimin üzerine boşaldığında amının nasıl hissettirdiğini unutturacakmış gibi.

"Giyinmeni istiyorum."

O yem değil ama bir hafta içinde ava çıkacağım.

Görünüşe göre, düzenlediğim akşam yemeği Venom'daki bazı potansiyel yeni yatırımcılarla tanışmak ve onları selamlamak için. Bazı mafya tiplerinin yanı sıra mafyaya yakın finans adamları da katılacak. Ama hepsi bir kılıf. Gerçekte yaptığım şey avlanmak.

Ablam Claudia bizden ilk alındığında, hepimiz bunun rastgele bir şiddet olduğunu düşündük. Yanlış bir gecede dışarı çıkmış, yanlış bir adamla karşılaşmış, o da içkisine ilaç katmış, ona tecavüz etmiş ve sonra da suçlarını örtbas etmek için onu öldürmüştü.

En azından polis raporunda öyle yazıyor.

Ancak perdenin arkasına bakıp gerçeği bildiğime ikna olana kadar bir şeyleri kazmak, kurcalamak ve kenarlarını yırtmak gibi bir huyum vardır. Ve bu raporla ilgili hiçbir şey bana gerçeğe ulaştığımızı düşündürmedi, bu yüzden daha derine indim.

İşte o zaman onları ortaya çıkardım.

Kendilerine Apex Club diyorlar. Çoğunlukla çok bağlantılı, çok zengin ve çok seçkin, dokunulmaz ailelerden geliyorlar. Dünyanın kendilerine ait olduğunu düşünen tipler.

Zengin ve hak sahibi dangalakların birlikte içki içip birbirlerini zengin ve hak sahibi dangalak *oldukları için* tebrik edebilecekleri pek çok özel "ihtiyar delikanlılar" kulübü var.

Apex Club bir sonraki seviye.

Altın aslan mühür yüzüğünü takan bu "erkekler" için zengin, güçlü ve dokunulmaz olmak yeterli değildir. Başkaları, yani genç kadınlar ve kızlar üzerinde egemenlik kurmaya ihtiyaçları var.

Kız kardeşimi öldüren bu. Avladığım ve yüzüklerini ofisimdeki kutuda hatıra olarak sakladığım kişi. Bu koleksiyonun en önemli mücevheri, kız kardeşimi öldüren adama ait olan mavi ve kırmızı gözlü yüzüktür: Codrey ailesinin petrol servetinin varisi olan Alan Codrey adında bir deri israfı.

Alan'ın izini bulduktan sonra benden kaçmaya çalışırken bir yangın merdiveninden düşerek çenesini kırması benim sonsuz pişmanlığım olacak. Yaşadı - en azından ben ona işkence ederken gerçekten acı ve ıstırap *verici* olduğunu umduğum üç gün daha yaşadı. Ama bana Apex Kulübü hakkında başka bir şey söyleyemedi.

Şimdiye kadar beş tanesini öldürdüm. Bu hafta içinde, ufukta altıncı bir tane olup olmadığına bakacağım.

Tempest beyaz mermer banyo tezgahına yaslanmak için dönerken kaşlarını çatıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Affedersiniz?"

"Giyinmeni istiyorum."

"Evet, böyle bir şey olmayacak." "Bu bir istek değil."

Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzünü ısıtan pembe kızarıklığın tadını çıkarıyorum. Geçen günden beri birbirimize dokunmamış bile olabiliriz ama bu benim yanımda telaşlanmadığı anlamına gelmiyor. Özellikle de böyle köşeye sıkıştığında.

"Ben senin karınım, değil mi?" diye

mırıldandı. "Öyle görünüyor."

"Hizmetçin değil mi? Ya da kölen?"

İnce ince gülümsüyorum. "Bence bu yoruma açık olabilir."

"Tekrar düşün, pislik."

"Hmm. Hemen ilgileneceğim. Bu arada," diye sert bir bakış attım ona.

"*Giyin.*"

Tempest beni banyodan çıkarken takip ediyor ve kıyafetlerini karıştırmaya başladıgım gömme dolabına giriyor.

"Özür dilerim, *yardımcı olabilir miyim?*" diye tersliyor. "Tam olarak ne için giyiniyorum ki?"

"Ah, geleceğini biliyordum."

Bana ters ters bakıyor. "Potansiyel olarak ne için giyineceğimi kastetmiştim?" "Akşam yemeği, misafirlerle birlikte."

"Ne tür misafirler?"

Derin bir nefes verip ona dönüyorum. "Bir kez olsun sana söyleneni yapmaya ne dersin?"

Yüzü ısınıyor.

"Tempest, üzerine güzel bir şeyler giymeni istiyorum. Seksi bir şeyler."

Tamam, yalan söyledim. O bir *çeşit* yem.

"*Vay* canına," diyor düz bir şekilde. "Nesin sen, pezevengim mi? Kim bu misafirler?"

"Rahibeler, öğretmenler, okul aile b i r l i ğ i . " Ona sırtıyorum. "Sence kimler?"

"Mafyalar mı? Küçük kulübünüzdeki yatırımcılar mı?" "*Potansiyel* yatırımcılar."

"*Ahhh*, anlıyorum," diye mırıldandı. "Yani bir grup hıyarın size para vermeye daha istekli olmasını sağlamak için seksi giyiniyorum."

"Onun gibi bir şey."

Siyah giysilerle dolu duvarına dönüyorum, askıları karıştırırken kaşlarımı çatıyorum.

"Gerçekten sahip olduğun tek şey bu mu?"

"Senin sahte karın olmanın bir kıyafet kuralı olduğunu bilmiyordum," diye tersliyor Tempest.

"Evet, öyle ve bunların hiçbirisi işe yaramayacak."

Telefonumu çıkarıp Ginevra'yı ararken Tempest bana ters ters bakıyor.

Ginevra her zaman babamın daha iyi olduğunu düşündüğü *tek terziydi*. Seksenine merdiven dayamış olsa da Ginevra hâlâ en iyi terzi ve

New York'taki en iyi terzi, muhtemelen dünyanın en iyilerinden biri.

Aynı zamanda iyi bir arkadaş.

Beni sıcak bir şekilde selamlıyor ve çok geçmeden İtalyanca hızlı b i r sohbet oyunu oynamaya başlıyoruz. Tempest'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kendi kendime sırtarak ona bakıyorum.

Sonra Ginevra'ya neye ihtiyacım olduğunu söyleyip bolca teşekkür ediyorum ve telefonu kapatıyorum. Bana ters ters baktı.

"Kimdi o?"

"Harika görünmene yardım edecek bir arkadaş."

Tempest bana şüpheli bir bakış attı. "Bütün gün seks partilerinde seviştiğiniz kulübünüzde bir grup adi potansiyel yatırımcıya vereceğiniz akşam yemeği için mi?"

"Kulübe katılmıyorum."

"Yani daha çok karanlık bir odada oturup güvenlik kameralarını izlemek ve mastürbasyon yapmak gibi bir durum mu?"

"Affedersiniz, ne iş yaptığınızı hatırlatır mısınız?"

Tempest bana soğuk bir bakış attı. Ben de ona sert bir bakışla karşılık veriyorum ve Black Sabbath tişörtünün üzerinden göğüs uçlarının sert noktalarını görmüyormuş gibi yapmaya çalışıyorum.

"Bunun için kayıt yaptırdın, küçük kasırga," diye

homurdandım. "Ben bunun için kaydolmadım-"

"Gerçekten yaptın," diye mırıldandım. "Kanla, ekleyebilirim." Dudakları büzüldü. Gülümsüyorum.

"Bu senin yeni gerçekliğin, Tempest." Dudaklarımı kulağına değdirmek için eğildiğimde titriyor ve nefesini sertçe içine çekiyor. "*Ben olsam buna alışırdım.*"

TEMPEST

Herhangi bir standarda göre, Dante'nin çatı katı çok *büyük*.

Bununla birlikte, iki kişinin birlikte yaşayabileceği ve birbirleriyle yollarının kesişmeyeceği kadar büyük değil. Ama beş gündür öyle hissediyorum çünkü onu neredeyse hiç görmedim.

Kasıtlı gibi hissetmeye başladım. Ve yokluğu o kadar belirgin ki bu noktada eve gelip gelmediğini bile merak ediyorum. Ne de olsa ayrı odalarda uyuyoruz. Hatta iki farklı *kattayız* - *benim* misafir odam birinci *katta*, o ise üst *katta*, Bianca'yı buraya getirdiğim gece gözetlediğim ev ofisinin yanında. Aynı zamanda beni masaya sıkıştırıp parmaklarıyla patlattığı ev ofisi olarak da bilinir.

Sonunda Dante'nin gece alışkanlıklarından emin olmaya karar verdim. Ve o beşinci gece bir planla uyumaya gidiyorum.

...Bu da bir saat sonra işe yarıyor.

Birinin yatak odamın kapısına vurmasıyla uyandım ve kapı açılıp da sıırıslıkla, öfkeli bir Dante içeri girdiğinde hâlâ uykumu silkeliyordum.

"*Bu ne lan!?*"

Odama girdiği ilk anda nabzım hızla atıyor ve utanç verici bir şekilde içimde bir sızı hissediyorum. Ama sonra, ışıkları yaktığında

ve onun kapının girişinde, sırılsıklam bir halde durduğunu görüp sırtıyorum.

"Demek burada yaşıyorsun."

Sorun onun yeterince burada olmaması değil -en azından ben *kendime öyle söylüyorum*-. Bu işin prensibi. Eğer ben burada kocamla "yaşamak" zorunda kalıyorsam, o da kalmalı.

Bu geceki fikrim, yatak odasının kapısını açık tutmak ve üstüne süt dolu bir kâğıt bardak koymaktı, böylece kapıyı açtığında... ya da açarsa... sırılsıklam olacaktı.

İşe yaramış gibi görünüyor.

"Süt mü?!" diye bağılıyor, tiksinişmiş görünüyor.

Burada yaşadığım beş gün içinde bir şey fark ettim: Dante evde süt bulundurmuyor. Ya da tereyağı dışında herhangi bir süt ürünü. Süt, peynir, yoğurt, hiçbir şey yok. Aslında tuzağımı kurmak için dışarı çıkıp sokağın aşağısındaki bakkaldan biraz almak zorunda kaldım.

Neden süt? Çünkü suyla ıslanmak kolay bir çözümdür. Kurulanırsınız ve hayatınıza devam edersiniz. Ama sütle ıslanmak, süt ürünlerini *seviyor olsanız* bile, nesnel olarak iğrençtir.

"Uh oh, laktoz hapına falan mı ihtiyacımız olacak?" Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum.

Dante bana ters ters baktı. "Laktoz intoleransım yok, Tempest. Sadece süt ürünlerinin iğrenç olduğunu düşünüyorum."

Tam kaba bir şaka yapmak için ağzımı açacaktım ki gömleğini çıkarmaya başladı. Dudaklarım dişlerimin arasından çekiliyor ve gömleğini delicesine kaslı, kaslı ve yivli vücudundan sıyrmasını izlerken yüzüm kızarıyor.

Çocukça davranışlarımın en azından yarısının cinsel hayal kırıklığından kaynaklanıyor olma ihtimali var. Ve bunu itiraf etmekten *nefret ediyorum*, kendime bile.

Herhangi biriyle, herhangi bir yerde seks yapmak veya cinsel bir şey yapmak için en ufak bir istek bile duymadan yıllar geçirdim. Kendi parmaklarımla ve ara sıra pille çalışan yardımlarla *gayet* iyi idim.

Ama sonra ortaya çıktı, beni duvara yapıştırdı, gelinliğimi yırttı ve bana *gerçek bir* orgazmın nasıl bir his olduğunu gösterdi.

Ve şimdi, parmaklar işe yaramıyor. Ama *asıl* sinir bozucu olan, hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalmamdan bu yana geçen yedi gün içinde Dante'nin bana dokunmak için en ufak bir harekette bulunmaması.

Ve şimdi kendimi, ilaçları reddedilen bir keş gibi hissediyorum.

"Sıkıldın mı?" diye homurdanıyor, bana ters ters bakıyor. "Bu lanet olası kabin ateşi mi? Burada tutsak değilsin, Tempest. Buradan ayrılabilir ve ne istersen yapabilirsin."

Omuz silkiyorum. "Biliyorum. Ama ben burada uyumak ve yaşamak zorundaysam, sen de zorundasın."

"Club Venom *sabah altıya* kadar açık," diye öfkeleniyor. "Geç saatlere kadar çalışıyorum. Bu sana beni sütle ıslatma hakkını vermez!"

Bana doğru fırlarken yutkunuyorum. Nabzım hızlanıyor ve tüm vücudum ihtiyaç ve beklentiyle geriliyor.

Ama yine de bana dokunmuyor. Sadece en sevdiğim tişörtümü alıyor - üzerinde Dolly Parton'ın KISS makyajıyla çekilmiş fotoşoplu bir resmi olan siyah tişörtümü.

"Hey!!"

Dante saçındaki sütü silerken beni görmezden geliyor.

"Bu benim en sevdiğim tişörtüm!"

"Aww, gerçekten mi?" Onu yatağa geri fırlatıyor. "*Güzel*. Şimdi izin verirsiniz, duş almam gerekiyor."

Dönüp hışımla kapıya doğru ilerliyor ve orada durup bana bakıyor.

"Artık eşek şakası yok, Tempest."

"Tamam."

"Söyle."

"Hayır. Gidip duş almalısın, süt kokuyorsun."

Gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikiliyor. Vücudumu bir heyecan kaplıyor. Tamam, şimdi onu kışkırtıyorum.

Seks yoksunluğu *gerçektir*.

"PAM'IN NEZAKETİ."

Alistair büyük bir soğutucuyu aramızdaki masaya koyarken sırtıyorum, içinde ne olduğunu zaten biliyorum.

"Aman Tanrım, *yessss*." Pam'in benim için hazırladığı kremsi, yeşilimsi smoothie'lerle dolu yarım düzine Tupperware meyve suyu kabını ortaya çıkarmak için soğutucuyu açarken inliyorum.

Bana daha önce tarifini vermişti. Ama kendim yapmaya çalıştığım da nedenini bilmediğim bir şekilde hep berbat oluyorlar. Dante'nin evinde yapmak ise, süt ürünlerine uyguladığı halı yasağı nedeniyle zaten imkansız. Pam'in tarifindeki Fransız vanilyalı yoğurt çok önemli ve birlikte yaşadığım zorba kral kontrol manyağı, buzdolabına koyduğum iki kabı da daha kullanamadan çöpe attı.

Pislik.

"Bir tane ister misin?"

Ofisinde bir tane açıp kocaman bir yudum aldığım da Alistair yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle olmaz."

Bu sabah, sanırım memleket hasretiyle, iki kardeşime de öğle yemeğinde buluşmak için mesaj attım. Gabriel bütün gün mahkemedeydi ama Alistair, öğle yemeği ofise teslim edilebildiği sürece evet dedi.

İnsanlar bana sık sık her iki erkek kardeşimin de görünüşleri ve başarılarıyla neden hala bekar olduklarını soruyor. Eminim çoğu insan bunun sahada oynamayı sevdikleri için olduğunu düşünüyor. Gerçek şu ki, ikisi de işleriyle evli.

Alistair, New York'taki en iyi Çin yemeği mekanı olarak bilinen Wo Hop'tan paket servis kaplarını açıyor ve domuzlu kızarmış pilavımı bana doğru kaydırıyor.

"Yani-"

"Ben iyiyim, Alistair."

Kaşlarını çatıyor. Sözü nü bu şekilde kesmemden nefret eder, özellikle de büyük bir konuşma yapmak üzereyken.

Yıllar boyunca insanların bana çok sorduğu bir başka şey de bu: Alistair ile olan ilişkimin Gabriel ile olan ilişkimden farklı olup olmadığı, çünkü Alistair evlatlık.

Bu *saçma* sorunun cevabı hızlı ve kolay bir "hayır". Yedinci sınıfta Alistair'in "gerçek kardeşim" olmadığını söylediği için Chrissy Klein'ın kaval kemiğine tekme attığım için uzaklaştırma aldığım zamanı saymazsak hızlı ve kolay.

Yani, ailem onu ben doğmadan iki yıl önce evlat edinmiş. O her zaman benim kardeşim oldu.

Dalgın dalgın bir hamur tatlısını çiğnerken, sadece azar işitmemek için ısmarladığım öğle yemeğime dokunmamamı izliyor.

"Sözleşme durumunu araştırıyordum." Kan

işaretini kastediyor.

"Oh?"

Yüzündeki siyah ifade bana bu konuşmanın nereye gittiği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Ben seçimimi yaptım Alistair," diyorum sessizce, smoothie'mi yudumlarken.

"Okulda mafyanın kan izleri üzerine bir dersimiz yoktu," diye homurdanıyor. "Ama mafya dünyasının politikaları ve gelenekleri hakkında daha fazla şey bilen, tanıyor olabileceğim daha *renkli* tiplerden birkaçına ulaştım."

"Ve?"

Alistair çubuklarıyla bir hamur tatlısı daha alıp ağzına atarken yine homurdanıyor.

"Asıl gelin adayının seni almak için ortaya çıkması koşuluyla evliliği feshedebilirsin-"

"Böyle bir şey olmayacak."

Alistair alaycı bir gülümseme takınır. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kaşlarını çatıyor. "Fuck- face nasıl?"

Omuz silkiyorum. "O... Dante. Çoğunlukla birbirimizden uzak duruyoruz."

Bir hafta önce beni mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde becerdiği bir sefer dışında ve şimdi onun hakkında fanteziler kuruyorum ve bunun ne kadar berbat ve yanlış olduğunu bilmeme rağmen tekrar arzuluyorum.

Kardeşıme bakarken kaşlarım çatıldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını sallıyor. "Elbette."

"Layla hakkında."

Alistair çiğnemeyi aniden bırakır.

Kahretsin. "Yapmak zorunda değiliz-"

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır, devam et," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle.

Smoothie'mden küçük bir yudum alıyorum. "Sence bunu neden yaptı?"

Alistair pencereden dışarı bakarken ofise bir sessizlik çöker.

Kız kardeşim Knightsblood Üniversitesi kampüsü yakınındaki Greenwich Hastanesi'nde öldüğünde on bir yaşındaydım. O geceyi çevreleyen üç soru işareti var.

Birincisi: hayatında hiç uyuşturucu kullanmamış olmasına rağmen, resmi ölüm nedeni aşırı dozda eroin olarak listelenmiştir.

İki: Onu hastaneye getiren *Dante*'ydi.

Ve tabii ki üç: arkadaş bile olmamalarına rağmen... ve bildiğim kadarıyla birbirlerini *tanımıyorlardı* bile... Dante ve kız kardeşim

O hastanede, ölmeden önce bilincinin yerine geldiği yarım saatlik kısa bir süre boyunca.

Bundan sonra, elbette, Dante avukat tuttu, tıbbi kayıtlarını mühürledi ve geri kalanımızı taşıdı.

Yıllar boyunca hayal gücüm o gece neler olmuş olabileceği konusunda çılgınca spekülasyonlar yaptı. Eminim Alistair'in ve Gabriel'in de öyle olmuştur; uyuşturucu kullanmayan kız kardeşlerinin nasıl olup da kendini aşırı dozda eroin alırken ve Dante'yle evlenirken bulduğunu merak etmişlerdir.

"Hangi 'o'yu kastediyorsun: uyuşturucuyu mu, yoksa *onu mu*?" "Onu," diye mırıldandım.

Alistair yavaşça nefes verir. "Bilmiyorum, Tempest," diye homurdanıyor sessizce. Tüm olası açılara baktım: maddi kazanç en büyüğü olurdu. Ama..."

"Ama bizden bir şey almak için evliliğimizi kullanmaya hiç çalışmadı," diye bitiriyorum. "Hiç... yani... onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşündün mü?"

Kardeşimin çenesi sıkıştı.

Hepimizin Dante ve onun Layla'nın ölümüyle ilgisi hakkında önsezileri olduğunu, belki de hala olduğunu biliyorum. Belki de yas tutma sürecimizin bir parçasıdır, ancak bu önsezilerimizi birbirimize hiç yüksek sesle dile getirmedi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Hayır, *yapmalıyız*," diye homurdanıyor. "Yani, artık o adamla birlikte yaşıyorsun." Yavaşça nefes veriyor. "Dürüstçe mi? Lütfen bunu Gabriel'e asla tekrarlama ama... Bundan şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Ama ondan nefret ediyorsun."

"Ondan nefret ediyorum çünkü Barone ailesinin ve diğer mafya arkadaşlarının arkasına saklanan işbirlikçi bir pislik. Ondan nefret ediyorum çünkü Layla'dan sonra hiçbirimizle hiçbir şey hakkında konuşmadı-"

Alistair durur ve kendini toplar.

"Bak: Böyle şeyler yapabilecek erkekler tanıyorum, yani *gerçekten* kötü, şeytani orospu çocukları. Eğer bakarsanız, içlerindeki canavarı görebilirsiniz - gözlerinin içinde." Alistair omuzlarını kaldırarak önündeki masanın üzerinde duran hiçbir şeye bakmıyor. "Her ne kadar adamı sevmesem de, Dante'de o kötülüğü görmüyorum. Eroin kullanıcısı olduğunu da düşünmüyorum. Ama o gece olanlarla hiçbir ilgisi olmasa bile, bizi bu şekilde dışlaması ve kayıtlarını mühürlemesi çok şüpheli görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, evet, bu ondan nefret etmeme neden oluyor."

Kaşlarını çatıyor ve masanın üzerinden eğilerek bana bakıyor. "Bu da nereden çıktı, T? Dante bir şey yapıyor mu ya da söylüyor mu-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Omuz silkiyorum ve kuru bir kahkaha atıyorum. "Temelde beni görmezden geliyor ve benden kaçıyor."

Alistair'in dudakları incelik. "*Güzel*. Dürüst olmak gerekirse en iyi durum senaryosu."

Ardından gelen sessizlikte ikimiz de nefes veriyoruz, sonra o benim paket servis kabıma başını sallıyor. "O kızarmış pilavı yiyecek misin, yoksa...?"

Adam bir film süper kahramanı gibi inşa edilmiş ve hala tam bir domuz gibi yemeyi başarıyor.

"Hepsi senin." Ona doğru kaydırdım. "Smoothie ile karnımı doyurdum."

Alistair bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine kızarmış pilavımdan bir ısırık alıyor. Çiğnerken gözleri elime takılıyor. Gözlerini kısıyor.

"Tırnaklarını mı yaptırdın?"

Yüzüm ısınıyor. "Ben... evet?"

"*Pembe* mi?"

"Lütfen. Bu roze allık." Yüzüm tırnaklarımdan daha pembe oluyor. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sadece... kafa karıştırıcı. Seni liseden beri siyah oje ve *güllü allık* dışında bir şey sürerken görmedim." Gözleri benimkilere kaydı. "Bu Dante mi? Seni o mu yaptı-"

"Beni o mu..." Elimi hayali inci dizisine tutarak dramatik bir şekilde nefes alıyorum. "*Manikür mü yaptıracaksın?!*"

Kardeşim bana soğuk bir bakış attı. "Bu hiç sana göre değil. Endişeleniyorum, Tempest."

"Ben iyiyim, Alistair. Endişelenmene gerek yok. Bunu *garanti* edebilirim."

"Peki bu tam olarak neden?"

Kendini beğenmiş bir sırtışla patlamadan önce bir an duraksıyorum. "Çünkü Dante'nin bana ihtiyacı var. Maeve'in peşine düşmesinin tek nedeni Charles'la yaptığı iş anlaşmaları değildi. Club Venom'un sahibi olduğu konusunda züppeleri yatıştırmak için bir eşe ihtiyacı vardı."

Alistair kaşlarını kaldırır. "Seks kulübü işleten bekâr bir adam," diye sırtıyor. "Bu konuda ne zaman kuşkulanmaya başlayacaklarını merak ediyordum." Bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Dante tüm bunları bildiğini biliyor mu?"

"Evet, öyle."

Kıkırdıyor. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ve tekrar söyleyeceğim: senden çok iyi bir avukat olur, Tempest. Yani, Columbia'nın hukuk öncesi programına ertelenmiş kayıt yaptırmaya karar verirsen, emin olabilirsin-"

"Teşekkürler, Alistair," diye sertçe söylendim. "Sana haber veririm."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Sadece hazır olduğunda. Onu fethetmek için dünya kadar zamanın var, T."

Dünyadaki tüm zaman.

Bunun gibi bir şey.

TEMPEST

"İşiniz bittiğinde hemen burada olacağım Bayan Sartorre."

Gözlerim dikiz aynasından Lorenzo'nunkilere kayarken derin bir iç çekiyorum. "Biz *lütfe*n Tempest'la devam eder

misiniz?" "Korkarım hayır, Bayan Sartorre."

Yüzü tamamen nötr kalıyor. Dante'nin güvenlik şefi ve sağ kolu ile birkaç kez etkileşime girdiğimde, onun az konuşan bir adam olduğu açıkça ortaya çıktı. Duygularını göstermeyi de pek sevmez.

Dürüst olmak gerekirse, adam tam bir tuğla duvar.

"Tamam, ama *Bayan Sartorre* benim adım değil. Tempest Black. Eğer resmiyete çok önem veriyorsanız, Bayan Black'i kullanabilir misiniz?"

Lorenzo sözlü olarak cevap vermiyor ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

Range Rover'dan inip Batı Yetmiş Üçüncü Cadde'deki mütevazı dar binaya bakıyorum: Ginevra'nın mağazası ve showroomu, görünüşe göre ihtiyacım olmayan ya da istemediğim yeni kıyafetler için uygun hale getiriliyorum.

Her neyse. Dante bunun bedelini ödeyecek. En azından ödese iyi olur. "*Mio Dio! Sei così bella!*"

Küçük ama zarif ön odaya adım attığımda ses beni şaşırtıyor. Döndüğümde muhtemelen yetmişli yaşlarının sonlarında, gümüş rengi saçları olan yaşlı

bir İtalyan kadının yan odadan telaşla çıktığını görüyorum. Etrafında bir mezura asılı

Boynunda da ince bir zincirden sarkan küçük bir tutucunun içinde bir çift makas var. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yanıma gelip kollarını bana doluyor.

Tamam mı?

Bana bakmak için geri çekilmeden önce ona beceriksizce sarılıyorum. "Ben... Özür dilerim," diyorum yavaşça. "İtalyanca bilmiyorum-"

"Tatlım, altmış yıldır New York'ta yaşıyorum," diye kıkırdıyor neredeyse klişe bir Brooklyn aksanıyla. "Sanırım dili iyi öğrendim. Sen ne düşünüyorsun?"

Yere baktım. "Özür dilerim."

"Olma. "Genişçe sırtıyor ve geri çekilerek gözlerinin bedenimde aşağı yukarı gezinmesine izin veriyor. "Ne kadar güzel!"

Kıkırdayıp başını salladığında yüzüm daha da kızarıyor.

"Keşke Dante'nin babası, oğlunun senin gibi bir kızla evlendiği günü görece kadar yaşasaydı." Dişleriyle bir gıdak sesi çıkarıyor. "Çok memnun olurdu."

Ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim. Ama-"

"Hadi ama tatlım," diye kıkırdar Ginevra. "Ben kör ya da aptal değilim. Onunla neden evli olduğunu biliyorum." Göz kırıyor. "Onunla *nasıl evlendiğini* bile duydum." Çok daha büyük bir odanın kapısını açıyor ve beni içeri buyur ediyor. "Hayatım boyunca erkeklerle çalıştım canım. O dünyanın nasıl işlediğini bilirim. Yine de, sadece iş için bile olsa, Dante yanında sen olduğun için şanslı bir adam."

"Teşekkür ederim," diye beceriksizce mırıldanıyorum.

Beni üç tarafı aynalarla çevrili küçük bir platformun bulunduğu daha büyük bir odaya götürüyor.

"Yoga pantolonu üzerinde kalabilir. Ama sweatshirt'ü çıkarmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum, arkamı dönüp kapüşonumu çıkarırken hafifçe kızarıyorum. Altımda sadece sütyenim var.

"Al, tatlım."

Ginevra bana ince bir atlet verdi. Alırken yüzüm kızardı. "Özür dilerim, ben... utangaç oluyorum."

Üstümü giyerken sıcak ve içten bir şekilde gülümsüyor. "Sorun değil canım. Şimdi seni oraya çıkaralım ve ölçüm yapmaya başlayayım. Ya da belki önce kahve?"

Ginevra'nın *harika olduğu ortaya çıktı*. Ölçümleri yapmadan önce bir espresso içiyoruz. Ölçüleri alırken bana Dante'nin yıllardır tanıdığı babası Bruno'dan bahsediyor.

"Hoş bir adam ve harika bir terzi. Neredeyse benim kadar iyi," diye sırtarak göz kırpmıyor.

"Yani Dante'yi uzun zamandır tanıyorsun?"

"Doğduğundan beri. Bu yüzden diyebilirim ki, seni koluna taktığı için şanslı olsa da, sen de onun koluna girecek kadar zor durumda değilsin."

Kaşlarım çatılıyor ama o bakışımı görmezden geliyor. "Sadece rol yaptığını biliyorum, tatlım. Ama o iyi bir çocuk. Her zaman öyleydi. Ve tüm yaşadıklarından sonra? Kolay olmamıştır. Önce hepsi çok gençken anne babası, sonra da o daha ergenlik çağındayken zavallı Claudia?"

"Ablası mı?"

Başını sallıyor. "Korkunçtu."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Dante ve Bianca'nın genç yaşta ölen bir ablaları olduğunu biliyordum. Sadece nasıl öldüğünü hiç duymamıştım.

Gerçi şimdi sormanın sırası *değil gibi geliyor*.

Ölçülerimi aldıktan sonra, Ginevra bir dizi *çarpıcı* elbise ve elbise getiriyor. Benim tarzım olmayabilirler. Ama yine de muhteşemler.

"Bunlar senin bedenine yakın. Birkaç tane dene, hangisini beğendiğine bak. Beğendiğin bir yaka, bir renk varsa onu da söyle."

Kulağa hoş
geliyor mu?"

Başımı
salladım.

"Güzel," diye sırtıyor. "Sokağın aşağısındaki bankaya gitmem gerekiyor. Sen burada kal ve acele etme."

O gittiğinde yoga pantolonumu ve ödünç aldığım atleti çıkarıyorum. Elbiselerin çoğu kesinlikle sütyenle giyilmek için tasarlanmamış, bu yüzden o da gidiyor.

Ginevra haklı: bazı elbiselerde beğendiğim, bazılarında ise beğenmediğim şeyler var. Ama hepsi eşit derecede göz kamaştırıcı. Sonunda, özellikle dar çeyrek kollu ve çok dar omuzlu açık mavi bir elbisenin içine giriyorum. Tekrar içinden çıkmaya çalışırken geriliyorum.

*Lanet
olsun.*

Sıkışmış.

"*Lanet olsun!*" Tıslıyorum, kollarımı ve omuzlarımı normalde gitmedikleri yönlerde doğru hareket ettirmeye çalışıyorum, elbiseyi omuzlarımdan üzerinden yukarı kaydırmaya çalışıyorum. Daha da yukarı sıyırıyorum, ama bu onu daha da sıkıyor ve şimdi kollarım yukarıda ve öylece sıkışmış durumda.

Lanet olsun. En azından Ginevra bir şekilde geri dönecek-

Kapı arkamdan açıldı. Garip bir şekilde gülüyorum. "Şey, bu utanç verici, sanırım sıkıştım-"

"Şahsen ben görünüşünü beğendim."

Sarsılıyorum, ellerim havada dönüyorum ve elbisem koltuk altlarımda düğümleniyor. Dante'nin yüzünde aç, kurt gibi bir gülümsemeyle kapı aralığında durduğunu gördüğümde keskin bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım.

Sadece külot giyiyorum ve kollarım başımın üzerinde, ona lanet bir *gösteri yapıyorum.*

"*Bu* ne lan!" Dönerek bağırdım.

"Oh, evet, şimdi çok daha mütevazı."

İnledim. Göğüslerimi onun bakışlarından çekmiş olabilirim. Ama şimdi çıplak sırtım ona dönük, sadece kıcıımı ayıran bir tanga var. Kollarımı ve elbisemi tekrar aşağı indirmeye çalışarak kıvranıyorum ama kıpırdamıyor.

"Lütfen Ginevra'yı bulabilir misin?!" Pat diye söyledim.

"Yapabilirim ama yemeğini bölmek istemem."

Kaşlarımı çattım. "Ne yemeği? Bankaya gideceğini söyledi-"

"İşte tam da bu noktada onunla karşılaştım. Ve düşündüm ki, bu kadın *çok* çalışıyor, biraz 'kendi' zamanını hak ediyor. Bu yüzden onu bir taksiye bindirdim ve Jean Georges'a benden bir öğle yemeği yemeye gönderdim."

"Ne?!"

"Yakında dönmesini beklemiyorum. Onu aradım ve şarap eşleştirmeleriyle birlikte Şef'in tadım menüsünü sipariş ettim."

"Dante-"

"Sanırım bu konuda biraz yardıma ihtiyacın var."

Arkamdan yürüdüğünü duyduğumda yüzüm ateşle patlıyor.

Ama işin korkunç kısmı şu. Hissetmem *gereken* şey -kapana kısılmış, açıkta, savunmasız ve şimdi bu adamla yalnız- dehşet. Lanet olası bir panik atak geçiriyor olmalıydım.

Onun yerine nabzım sıvı ateşe dönüşüyor. Gözlerinin çıplak sırtımda ve kıcımda gezindiğini hissettiğimde tenim karıncalanıyor. Ve onun temiz, baharatlı kokusunu içime çektiğimde titriyorum.

"Ben kendim

yapabilirim-" "Elbette,

yapabilirsin."

Elleri başımın üzerinde bileklerimi sararken soluğum havada asılı kalıyor. İtiyor ve ben belimden bükülürken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ellerim önümdeki aynalara yaslanıyor.

Geçmişime bakılırsa, bu beni tahrik edecek en *son* senaryo olmalı. Ama görünüşe göre, vücudum şirketten gelen notu hiç almamış. Çünkü öyle. Korkunç bir şekilde. Ellerimi cama yapıştırdığını hissettiğimde ve vücudunun sert, kaslı sıcaklığını sırtımda ve kıkımda hissettiğimde bacaklarım titriyor.

Nabzım damarlarımda cızırıyor.

Arzu kalçalarımın arasında birikiyor, külotumu ıslatıyor.

İri ellerinden biri benimkini aynaya sabitliyor. Diğer kolumdan aşağı kayıyor, parmak eklemleri yolda yanağımı okşuyor. Elleri, parmak uçlarını sırtımın ortasındaki çıplak tenimde hissedene kadar kıvrılmış elbisemin üzerinden aşağıya iniyor.

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor, ardından eli geliyor. Parmakları kumaşın altından kayıyor, yukarı doğru kaydırıyor...

Ve sonra aniden duruyor, tam da cüppe beni daha da sıkı bağlarken ve şimdi görüşümü körleştirirken.

"Eğer...eğer çekiştirmeye devam edersen, çıkacaktır." "Evet, muhtemelen."

Kelimeyi kulağıma doğru hırıldayarak söylerken inliyorum. "*Ama bunun neresi eğlenceli?*"

"Dante-"

"Bu yüzden mi böyle şımarıkça davranıyorsun?"

Gürleyen sesi kulağımda mırıldanırken tüm içim erimeye başlıyor.

"*Çünkü sadece sikilmeye ihtiyacın var?*"

Bunu söylerken avuç içi bir kık yanağıma sertçe vuruyor. Arzu tenimde patlayıp külotumu sular altında bırakırken, inilti bir iniltiyi ısırarak geri çekiliyorum.

Vay anasını.

Aynı şeyi diğer yanağıma da yapıyor ve bu sefer dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamıyorum. Anında yüzüm kızarıyor.

Bu yeni bir şey. Daha önce ne pornoyla ne de hayal gücümle keşfettiğim bir şey değil. Ama hoşuma gitti.

Hem de çok.

"Dante," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Ben... Bırak gideyim-" "*Hayır.*"

Eli beni tekrar tokatlarken keskin bir nefes alıyorum, içimde patlayan ateş ve şimşekler gönderiyorum.

"Çünkü mesele şu ki, benim küçük kasırgam," diye homurdanıyor. "Bence böyle bağlanmayı *seviyorsun*. Bence sana biraz terbiye öğretmek için o şımarık kışına şaplak atılmasından *hoşlanıyorsun*."

Beni tekrar tokatlarken inliyorum, parmaklarım camı tırmalıyor.

"Hayır," diye kekeliyorum, başımı sallıyorum. "Hayır, istemiyorum. O yüzden ellerini üzerimden çek ve bırak beni-"

"Hadi öğrenelim."

Külotum dizlerime gelene kadar onları aşağı çektiğini fark etmiyorum bile. Eli iç uyluğumdan yukarı kayıyor ve sonra kaygan, şişmiş amımı arkadan cesurca kavırıyor.

Dante kulağıma sessizce kıkırdıyor.

"Bundan hoşlanmayan biri için *çok* ıslaksın."

Yüzüm ateşle doluyor ve parmak ucu dudaklarımın arasından tembelce geçip ıslaklığımı amımın her tarafına yayarken vücudum sarsılıyor.

"Lanet elimi kaplıyorsun, seni açgözlü küçük şey," diye homurdanıyor. "İstekli, damlayan amcığınla kalçalarını berbat ediyorsun."

Dişleri elbisemin arasından kulak mememi sıyırdığında keskin bir nefes alıyorum. "Seni böyle dağıtmamdan hoşlanıyorsun."

Utanç, arzu ve saf sıcaklık içimde patlıyor. O haklı.

Sadece bana dokunması ve kulağıma pis şeyler homurdanması değil. Kontrolün tamamen kaybedilmesi. Kullanılma vaadiyle sıkıştırılmış olmak. Bu da beni panik atağa ya da daha kötüsüne sürüklüyor *olmalı*.

Bunun yerine, o kadar tahrik oldum ki titriyorum ve utanmadan ve ahlaksızca beni becermesi için ona yalvarmamak için her şeyimi alıyorum.

Çünkü bu kontrol kaybını *seviyorum*. Beni çaresiz ve onun merhametine bırakmasını seviyorum. Ve eminim ki bu dünyadaki her terapist için bir tehlike işaretidir. Ama bu başka bir gün için başka bir endişe.

Şu anda tek istediğim bu.

O, onun dokunuşu.

Tahliyem.

Avuç içiyle kıcıma bir tokat daha atıyor ve beni istekle inletiyor. Sonra aniden önlüğü tutup başımın üzerinden çekerek çıkardı ve fırlatıp attı. Ben daha kıpırdayamadan ya da dönmeden bileklerimden tutup arkamdan çekti.

"*Kıçını tut*, küçük kasırğa," diye kulağıma fısıldıyor

Dante. Aynaya bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Benim için kendini iyice aç."

Göz bebeklerimin büyümesini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Yüzüm aynaya bastırdıkça kıpkırmızı oluyor. Ellerim kıcımlı kavırıyor, Dante aniden arkamda dizlerinin üzerine çökerken kendimi ahlaksızca açıyorum.

Siktir.

Dili bana değdiği anda elektrik çarpmış gibi sarsılıyorum. Dante amıma doğru inliyor, ben zevkle haykırırken dilini derinlere itiyor. Dilini amımın dudaklarında aşağı yukarı gezdirirken, klitorisimin etrafında kıvrırken ve ben titremeye başlarken emerken ayna nefesimle buğulanıyor.

Elleri kalçalarımın iç ve arka kısımlarında aşağı yukarı geziniyor, istekli amımı diliyle sikerken beni daha da azdırıyor. Dilini sürüklüyor

Daha da yukarı ve ucu kış deliğimin üzerinde döndüğünde, bir ecstasy vızıltısını boğdum.

"Sahiplenmem gereken *başka* bir şey daha," diye homurdanıyor. "İlk kez kullanacağım bir başka daracık delik."

Gözlerim başımdan fırlıyor, kışımı dillerken nefesim düzensizleşiyor ve sonra ağzını klitorisime geri getiriyor. Parmakları amıma batıyor, düğmemi emerken g-noktama karşı kıvrılıyor. Tırnaklarım derimi kazıyor, aynaya karşı çılgınca inerken kendi kışımı zedeliyor.

Çok yaklaştım. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Dante aniden geri çekiliyor ve ayağa kalkıyor. Kemerinin şingirtisini ve fermuarının çekilme sesini duyduğumda hayal kırıklığı içinde sızlanmak üzereydim. Kalın, şişmiş siki kalçalarımın arasından kayıyor, dizi bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Kalın başı dudaklarımın arasından geçerken ve eli kalçamı kavrarken gözlerim kapanıyor.

"Ellerini olduğu yerde tut," diye hırlıyor boynuma doğru. "Sakin kıpırdama."

Tekrar söylüyorum, bu gerçekten de beni sarmala sokan bir tetikleyici olmalı. Bunun yerine, bir bombayı patlatmak gibi. Bunu söylediği anda içime sertçe giriyor. Kalın sikinin her santimi kaygan sıcaklığımın derinliklerine batarken gözlerim dik dik bakıyor.

Ve aniden, geliyorum. *Zor*.

Dante içime girerken aynaya karşı boğulurcasına haykırıyorum. Dante bir çıkıp bir girerken, beni sert ve derin bir şekilde becerirken orgazm içimde pathıyor. Kalın sikine yapışan amımın ıslak sesleri odayı dolduruyor ve umutsuzca inerken aynaya çarpan nefesimin buğusu görüşümü bulanıklaştırıyor.

Dante ellerimi kışımdan tutup ikisini de sırtımın alt kısmına sabitliyor. Diğer eliyle saçlarımdan bir tutam yakalayıp sertçe çekiştiriyor ve ben daha fazlası için çığlık atarken sırtımı kamburlaştırıyor.

Beni acımasızca sikiyor, yivli karın kasları defalarca kışıma çarparken beni sersemletiyor.

"Şimdi durma, küçük kasırga," diye inliyor, ben daha fazlası için sızlanırken kulağımlı ısıyor. Beni sikerken kışıma şaplak atmak için bileklerimi bırakıyor. "Daha fazlasını istiyorum"

o tatlı amcığın sikimi kaplamasını istiyorum. Seninle işim bitmeden ıslaklığının taşaklarımdan aşağı damlamasını istiyorum."

İçime daha sert girerken haykırıyorum, tüm vücudumu aynaya sabitliyor, muhteşem siki beni sonuna kadar doldururken külotum hala dizlerimin etrafında. Eli bana şaplak atmaya devam ediyor ve tanrı gibi siki beni becermeye devam ediyor, ta ki aniden her şey patlayana kadar.

Yüksek sesle, gırtlaktan inleyerek, onun için parçalanıyorum, tüm vücudum titrerken ve titrerken serbest bırakıldığımı haykırıyorum. Dante inliyor, şiştiğini ve nabzının attığını hissettiğimde sikini içimin derinliklerine sokuyor. Sıcak dölleri içime akıyor, artçı şoklar içimde dalgalanırken görüşümü bulanıklaştırıyor.

Öylece kalıyor, beni hala aynaya sabitliyor. Saçlarımdaki eli başımı döndürüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı ağzımda, nefesimi kesiyor.

Yavaşça çekildiğinde inliyorum. Aşağı uzanıyor ve külotumu iyice sikilmiş amıma doğru sıkıca çekiyor. Dölünün içimden akıp külotumu doldurduğunu hissettiğimde yüzüm kızarıyor, kıvranıyorum.

Siktir, neden bu kadar seksi?

Nefesimi tutmaya ve nabzımı yavaşlatmaya çalışırken

boğazım düğümleniyor. Bunların *hepsi* neden bu kadar sıcaktı?

"Ginevra'nın sizin için neler hazırlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ama ben bir yanıt oluşturmamdan çenemi tuttu, beni kendine çekti ve ağzını tekrar benimkine yapıştırdı.

Sonra beni gözlerini kırıştırarak ve nefes nefese bırakarak dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor. Ne söylemek istediğimi düşündüğümde eli çoktan kapı kolundaydı. Daha doğrusu, uygun bir zaman olmadığını bilsem bile ona sormak istediğim şeyi.

"Onunla neden evlendin?"

Dante anında kaskatı kesilir, eli hâlâ kapı kolundadır. Başı hafifçe dönüyor.

"Affedersiniz?"

"Layla. O gece hastanede. Birlikte falan değildiniz." Ağzı inceliyor.

Gözleri kısıldı.

"Öyle değil miydik?"

Az önce beni bir hayvan gibi beceren adama, ben onun için patlayana kadar ters ters bakarken göğsümde acımasız ve dikenli bir şey kıvrılıyor.

"Hayır. Bana söylerdi." "Belki

de."

Kaşlarım daha da çatıldı.

Pislik.

"Sana sahip olduğum en özel sırrı söyledim," diye tıslıyorum. "En azından kız kardeşimle ölüm döşeğindeyken neden evlendiğini söyleyebilirsin!"

Oda sessizliğe gömülür. Dante yavaş bir nefes alır.

"Hayır, küçük kasırğa," diye homurdanıyor sonunda sessizce. "*En azından* gidebilirim. Ben de öyle yapıyorum zaten. Burada işimiz bitti." Kapıyı çekip açtı. "İşiniz bittiğinde Lorenzo sizi eve bırakacak."

"Arkadaş bile olmadığın bir kızı hastaneye götürdün ve daha önce hiç almadığı bir ilacın aşırı dozundan ölmeden on dakika önce onunla evlendin!" Pat diye söyledim. "Sonra da kızın tüm ailesiyle arana Çin Seddi'ni ördün ve bize neler olduğu hakkında hiçbir bok anlatmadın!"

Kapıdan çıkarken yarı yolda durakladı, sırtı bana dönüktü. Yavaşça başını çeviriyor ve o delici mavi gözleri tam içime bakıyor.

"Geçmişin gölgesinde yaptıklarımız, bugünün ışığında nadiren aynı görünür."

Sonra da gitti.

TEMPEST

BİR BUÇUK HAFTA SONRA, Dante'nin karısı olarak ilk "gezintim" aslında düşündüğüm gibi bir felaket olmadı.

Düşündüğümden *iki kat* daha büyük bir felaket.

Kendimi savunmam gerekirse, o akşam zihinsel bulanıklığım özellikle kötüydü. Ayrıca, puro salonları *iğrençtir* ve Dante'nin üç "potansiyel yatırımcısı", Dante'ye Venom'a yatırım yapmanın doğrudan "kızlardan" ücretsiz cinsel iyilik anlamına gelip gelmediğini soran domuz gibi yaşlı hödüklerdi. Üstelik bunu karılarının önünde yapıyorlardı ki kocaları kadar iğrenç olmasalar bu konuda kendimi kötü hissederdim.

"Bunu bir daha yapmayacağım."

Burnumu çekerken yüzümü buruşturuyorum, hala puro dumanının ezici kokusunu tenimde hissediyorum.

"Evet, ama mesele şu ki," diye mırıldandı Dante, yanımdan geçip çatı katındaki oturma odasının ışıklarından birini yakarak, "öylesin."

"Hayatta olmaz. Bu korkunçtu."

Bana bakmak için döndü. "Masada *bulunmanın faydası* olabilirdi."

Yemek sırasında birkaç kez tuvalete kaçmış olma ihtimalim var. Tamam, on kere. Tıbbi bir sorundan dolayı değil, sadece orada oturup erkeklerin korkunç konuşmalarını duymuyormuş gibi davranmaya dayanamadım.

Aynı anda Kardashianlar ve *Duluth'un Gerçek Ev Kadınları* ya da eşlerin konuştuğu her ne haltsa umurundaymış gibi davrandım.

"Ben de *oradaydım*," diye mırıldanıyorum o ceketini silerken. "Partinin neşesi olacağımı hiç söylemedim. Ve o kadınlar *berbattı*. Bir tanesi yemeğini üç kez geri gönderdi. Yani bana bunun boktan bir güç gösterisi olmadığını söyle."

Dante kaşlarını çatır. "Öyle olup olmaması kimin umurunda?"

"Var! Ve bir diğeri de sanki bana soruyormuş gibi rahat bir şekilde üzerimde kokain olup olmadığını sordu!" Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dante kollarını göğsünde kavuşturmuş, ikinci kata çıkan kıvrımlı basamakların altındaki trabzana yaslanmış.

"Yaptın mı?"

Ona bakıyorum. "Pardon?"

"Üzerinizde kokain var mıydı?"

"Ne? Neden kokainim olduğunu düşündün ki?"

"Bilmiyorum, Tempest," diye homurdanıyor, kaşları çatılıyor ve çenesi çok sıcak bir şekilde sıkılıyor. "Belki de akşam yemeğini hiç yememiş olman, binlerce kez tuvalete gitmiş olman ve sohbete katılmaya tenezzül ettiğinde bir dakika içinde bir mil konuşuyor olman gerçeğidir."

Ona ters ters baktım. "Aç değildim. Puro dumanı iştahımı kapattı. Ve gergindim. Gergin olduğumda gevezelik ederim."

"Tuvalet kullanımınızla ilgili bir doktora görünmeniz gerekiyor mu?" Gözlerimi deviriyorum. "*Kaçıyordum*."

Sakin ol."

Gömleğini çıkarmaya başlamadan önce bana bir bakış attı.

"Ummm, ne yapıyorsun?" Beyaz keteni silkeleyip sıkı göğsünü, yontulmuş karın kaslarını ve pantolonunun belini delen o lanet olası v çizgilerini bana gösterirken yüzüm biraz kızarıyor.

"Üzerimi değiştirip Venom'a gitmem gerekiyor ama önce duş alacağım." Kaşları çatılıyor, dudaklarında bir sırtma beliriyor. "Bana katılmak ister misin?"

Bunun gerçek bir davet olmadığını biliyorum. Beni kızdırmak için, acınası bir şekilde evet diyecek miyim diye görmek için söylüyor.

Ve evet, dürüst olmak gerekirse, içimde Dante'ye duşta katılmaya evet demek isteyen çok büyük bir parça var. Çünkü yine, tabiri caizse ejderhadan bir darbe aldım ve bu adamın cinsel olarak neler yapabileceğini gördüm. Ve şimdi neredeyse iki hafta sonra, o bana dokunmadan, dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığından lanet olası duvarlara tırmanıyorum.

Ama Dante'nin evde oturup istediği zaman onu serbest bırakmak için bekleyen küçük "parçası" olmamın imkanı yok.

Ölüyor olabilirim ama bu tamamen kendime saygısızlıktan kaynaklanmıyor. "Ben almayayım."

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin." Dönüyor ve merdiveni tırmanmaya başlıyor. "Bekleme *canım*."

Dante Club Venom'a dönmek için ayrıldıktan İKİ SAAT sonra, sabahın birinde, Jeff aradığında cam duvarlı büyük oturma odasında hâlâ uyanıktım.

Geçmişi orada bırakmanın en iyisi olduğunu söylerler. Ama geçmişiniz sizi benimki kadar mahvetmişe, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydır. Geçmişin orada kalmasına izin veremem, çünkü o canavarlar hâlâ peşimde, ikisi ölmüş olsa bile.

Dışarıda daha fazlası olduğunu biliyorum, ama yedi yıl sonra bile kafamın içinde kira ödemeden yaşayan üç kişi oldu hep. İlki - bana verilen ilaçlardan kıpırdayamaz hale gelmeme rağmen beni tutan adam - gitti.

Son birkaç yılımı Nina'yı öldüren diğer iki adamı arayarak geçirdim. Adalet için. İntikam için. *Onun* için.

Düğünümüzün olduğu gün, Dante bana o ikisinden birinin de öldüğünü söyledi: boğazını tutan, parmağında bir mavi ve bir kırmızı gözü olan aslan yüzüğünü takan kişi. O yüzük şimdi Dante'nin ofisinde bir kutuda duruyor ve o buna hatıra diyordu.

Ama sonuncusu hala dışarıda bir yerde. Jeff burada devreye giriyor. "Tempest, merhaba. Umarım seni uyandırmıyorumdur."

"Hiç de değil."

Jeff, Crown ve Black için araştırmacı olarak çalışıyor. Onlar için davalarda ihtiyaç duyabilecekleri şeyleri araştırıyor. Ama Jeff'in göğüslerime bakma alışkanlığı *da var*, çok fazla, bu yüzden bir yıl önce ondan yardım istedim.

Temel olarak, ona bir avans ödüyorum ve o da muhbir ağını kullanarak altın aslan yüzüğü olan bir adamı arıyor. Düşük bir ihtimal ama asla bilemezsin.

"Sanırım senin için bir şeyim var, Tempest."

Kıpırdamadan, koltukta dimdik oturuyorum.

"Ciddi misin?"

"Evet. Geçmişte benim için bazı işler yapmış ve bana iyilik borcu olan bir kadın bu süper seçkin kulübün kapıcılığını yapıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Ve?"

"*Ayrıca*, aslan yüzüğünüze göz kulak olmasını istedim ve az önce bana mesaj atarak aynen tarif ettiğiniz gibi bir yüzük takan zengin bir adamın içeri girdiğini söyledi."

Vay anasını.

"Jeff, bu *harika*. Teşekkür ederim! Ne-"

"Bana henüz teşekkür etme," diye homurdanıyor. "Sadece etrafı incelemek için bir tur attım. Çıkamaz sokak."

Hay sikeyim. "Neden?"

"Çünkü burası olabildiğince özel bir yer. Her şey gizli, davetli, sadece üyeler. Bu yeri duymuştum, Tempest. "Eyes Wide Shut'taki sapık seks kulüplerinden biri gibi."

Göz kırpıyorum.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Adı Venom. Club Venom. Ve dinle, torpil yapabilirim ama seni oraya sokmak için şehirde torpil yapabileceğin kimse yok-"

"Emin mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Şu tanıdığın

kadın mı?" "Pozitif olduğunu söylüyor."

"Teşekkürler, Jeff."

Telefonu kapattım ve derin bir

nefes aldım. Canavar avlama

zamanı.

Sonuçların araçları haklı çıkardığını söyleyebilirim. Cümlemin sonuna yaklaşan noktayı suçlayabilirim. Yine de bunların hiçbirisi bunu doğru yapmaz.

Derin bir nefes alıp Club Venom'un mütevazı ön kapısından içeri girmeden önce siyah kokteyl elbisemi ve maskemi düzeltiyorum.

Buraya ilk gelişim değil.

Dördüncü gelişim.

Ben üye değilim. En azından Tempest Black üye değil. Ama bu gece Tempest Black değilim.

Konsiyerj masasına yaklaşırken gülümsüyorum, orada siyah saçlı genç ve güzel bir kadın - sanırım Jeff'in bağlantısı - bana gülümsüyor.

"İyi akşamlar hanımefendi."

"İyi akşamlar." Üyelik kartımı çantamdan çıkarıp masanın üzerinden ona uzatıyorum. Bir ona bakıyor, bir bana, kırmızı peruğumun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken sahip olduğum en uzun topuklu ayakkabıların üzerinde sallanıyorum.

Bana gülümsüyor. "Tekrar hoş geldiniz, Bayan Crown. Lütfen, bu taraftan."

Dwight Schrute'dan alıntı yaparsak, "Kimlik hırsızlığı şaka değildir, Jim". Ama bu gece, buraya geldiğim son üç seferde olduğu gibi, beni berbat bir arkadaş yapsa da bu gerekli.

Taylor Club Venom üyelik kartını Crown and Black'teki masasında saklıyor, muhtemelen işle ilgili bir şey olmadığı sürece buraya hiç gelmediği için ve ayrıca bahse girerim bilen birinin cüzdanında ya da başka bir yerde görmesini istemiyordur.

Bunu keşfettikten sonra buraya gelmeye ve canavarları avlamaya başladım. Club Venom'un o gece Nina ve bana saldıran erkeklerin kulüp evi olmadığını biliyorum. Ama bu tür erkeklere *hitap edebilecek* bir yer: sonuçlarından korkmayan zengin, güçlü erkekler ve Venom gibi yerlerin üyelerine sağladığı cinsel dinamikler hoşlarına gidebilir.

Bu gece de, daha önce olduğu gibi, Gabriel'in kodunu kullanarak Crown and Black'e mesai saatleri dışında girdim, Taylor'ın ofisine girdim ve masasından üyelik kartını aldım. Sonra onun boyuna yaklaşmak için giyebileceğim en uzun topuklu ayakkabıları giydim, siyah bir kokteyl elbisesi ve kızıl saçlı bir peruk taktım ve bir taksiye atlayıp buraya geldim.

Son üç seferde amaçsızca ipucu arıyordum. Bu sefer Jeff'in bağlantısı sayesinde sağlam bir hedefim var.

Tek yapmam gereken, kimse sahtekâr olduğumu anlamadan onu bulmak; yani burayı işleten ve evli olduğum huysuz herifi.

...Sanırım beni burada bulmaktan pek de *memnun olmazdı*.

Kapıcıyı bir sonraki odaya kadar takip ediyorum, siyah takım elbiseli, altın ve siyah karnaval maskeli iki güvenlik görevlisinin önünden geçiyorum.

Yüzler. Maskem zaten takılı, ama yine de içgüdüsel olarak güvenli olduğundan emin olmak için uzanıyorum.

Başka bir kapı açılır ve üzerinde bir maske ile dünyanın en transparan altın örgü kokteyl elbisesi dışında hiçbir şey olmayan çarpıcı bir sarışın, elinde ahşap bir kutuyla odaya girer. Sözsüz bir şekilde kapağı kaldırıyor ve altın, yeşil, mavi, beyaz ve diğer renklerde, çeşitli kombinasyonlarda altın ve siyahla vurgulanmış bir dizi bileziği ortaya çıkarıyor.

Kulübün kink işaretleri, böylece potansiyel oyun arkadaşları uygun bir partner arayabilir. Örneğin kırmızı, sadomazoşizmle ilgilendiğiniz anlamına gelir. Üzerinde siyah çizgiler olan kırmızı, Dom olduğunuzu gösterir; altın çizgiler ise itaatkâr.

Daha önceki ziyaretlerimde, burada sadece bir gözlemci olarak bulunduğumu göstermek için hep altın sarısı ile beyazı seçmiştim. Ama bu gece farklı bir şey seçiyorum: altın rengi ile açık mavi.

İknaya açık olduğum anlamına

geliyor. "Akşamınızın tadını

çıkarın, Bayan Crown."

Transparan kokteyl elbisesi içindeki muhteşem kıızı mat siyah duvarları ve altın rengi aplikleri olan karanlık bir koridorda takip ediyorum. Daha küçük yan odalardan birine girdiğimizde yerde boğucu bir kulüp müziği çalıyor.

Yüzüme yayılan kızarıklığı durdurmak mümkün değil.

Küçük bir kanepede, bronz tenli ve her iki kolundan aşağıya doğru uzanan muhteşem dövmeleri olan çıplak bir esmer, kaslı ve daha da dövmeli bir adamın kucağında zıplıyor. Birleştikleri yere bakmamak neredeyse imkânsız, pembe amcığı adamın çevresine gerilmiş, göğüsleri sallanırken her etkileyici santime biniyor.

Yanlarında, koyu tenli bir kız yüzünü bir sarışının kalçalarının arasına gömmüş, kızın gırtlığını siken kalın yarağın etrafında ciyaklamasına ve inlemesine neden oluyor.

Evet... Venom Kulübü'ne hoş geldin.

Sarışın başını kaldırıyor ve ben başka tarafa bakamadan beni izlerken yakalıyor. Ağzını adamın parlayan sikinden ayırıp arsızca yaladıktan sonra tek parmağıyla beni de onlara katılmaya çağırırken boğucu bir gülümsemeyle sırtıyor.

Gözlerimi beceriksizce kaçırıp rehberimin peşinden ana odaya doğru hızla koşarken yüzümdeki sıcaklık patlıyor.

İlk odadaki aperiatifler yüzümü kızartmaya yettiyse, Club Venom'un orta odasına yayılan ana yemek beni bir su birikintisine dönüştürmeye yetiyor. Daha önce de görmüştüm, ama lanet olsun, bir insan çenesini yerde bırakmadan bunu görmeye nasıl alışabilir bilmiyorum.

Önümdeki sahne ancak bir seks partisi olarak tanımlanabilir.

Bir saniye önce içinden geçtiğim gibi, etrafta daha küçük odalar var. Binanın başka yerlerinde de özel odalar var. Ancak Club Venom'un gerçek hedonizminin tam olarak sergilendiği yer bu ana oda.

"Gecenizin tadını çıkarın, hanımefendi."

Önümdeki manzaraya şaşkın şaşkın bakarken rehber bana zar zor fark ettiğim bir göz kırpmasıyla yanımdan ayrılıyor.

Koridorla aynı mat siyah duvarlar ve yaldızlı altın aplikler ve aydınlatma armatürleriyle döşenmiş, koyu kırmızıyla vurgulanmış oda, *Eyes Wide Shut* ile 1920'lerin speakeasy'si arasında bir yerde bir havaya sahip. İki taraf boyunca uzanan iki barda, şampanya ve kokteyl tepsileri taşıyan muhteşem, az giyimli erkek ve kadın personel bulunmaktadır.

Ana odak noktası, hiç şüphesiz, odanın tam merkezidir.

Çünkü orada, birkaç kanepeye ve bir kralın yaklaşık iki katı büyüklüğündeki kocaman bir yatağa yayılmış, hayal edebileceğiniz neredeyse her çift, grup ve grup kombinasyonu var.

Her saç rengi. Her cilt tonu. Her delik ve uzantı kombinasyonu ve inleme ve sızlanmaların her perdesi ve tonu. Erkeklerin vücutları muhteşem, kadınlarındaki çarpıcı ve sergilenen farklı dövme mürekkeplerinden farklı suç bağlantılarını fark edebilirsiniz: İtalyan Mafyası, Rus Bratva, Japon Yakuza ve bazılarını tanımıyorum bile.

Kızıl saçlı ve göğüsleri ameliyatla büyütölmüş ince bir kadın, göğüslerinde ve kollarında Bratva mürekkebi olan iki kaslı adam onu sıkıca tutup kalın yaraklarını yavaşça içine sokarken yoğun bir zevk iniltisi çıkarıyor - biri kadının altında, amına doğru kayıyor, diğeri üzerine çömelmiş, sikini götüne sokuyor.

Çenemin yere çarpmasını engellemek için *çok şey* gerekiyor. Yani, *lanet olsun*.

Yanlarında, başka bir kanepede, her iki kolunda da İrlanda düğümleri dövmesi olan çarpıcı bir adam, maskesinin ardından gözlerindeki mutluluk ifadesinden uzay boşluğundaymış gibi görünen sarışın bir kızı fena halde beceriyor. Adam inleyerek kızın çıplak, şişmiş, pembe amcığını bir eliyle boğazına sarılmış halde sikerken diğeri eliyle de meme uçlarını acımasızca sıkıyor. Her bir göğsüne sert bir tokat atıyor, sonra zevkle çıglık atarken aynısını klitorisine yapıyor.

Adamın bileziğinin kırmızı ve siyah, kadınıninkinin ise kırmızı ve altın rengi olduğunu fark ettim. Yani aralarındaki şey sado-mazoşizm; adam Dom, kadın Sub.

Bunu kimseye itiraf etmem ama bütün gece burada durup önümdeki erotik, çiğ, şehvetli gösteriyi izleyebilirim. Ama kokteyl elbisemin altında külotum sırlıklam olurken kalçalarımı sıkarak izlemek için burada değilim.

Avlanmak için buradayım.

Bu yüzden gözlerimi seks partisinden ayırıp yavaşça odanın içinde dolaşmaya başladım. Yoldan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyorum, bakışlarım çeşitli erkek parmaklarının üzerinde gezinirken küçük bir yudum alıyorum.

Bir an için aradığım şeyi bulduğumu sandım. Ama altın değil, pirinç olduğu ortaya çıkıyor. Başka bir yüzük altın ve kalın, ama yaklaştıkça onu takan adamın ellili yaşlarda olduğunu fark ediyorum, bu da onu aradığım kişi olmak için çok yaşlı yapıyor. Ayrıca bu bir aslan yüzüğü de değil.

Sikeyim.

Resepsiyondaki kadının yanıldığını düşünmeye başlamıştım ki birden arkamda bir varlık hissettim.

"Görünüşe göre özel bir şey arıyorsunuz."

Yüce İsa, hayır.

Tüm bu insanların önünde dönüp onu çıplak ellerimle yok etmemek için kendimi zor tutuyorum ve fiziksel olarak öğürme hissimi bastırıyorum.

Bu o.

Daha arkamı dönmeden, hafif Fransız aksanından ve denesem de unutamayacağım ses tonundan anlıyorum.

Arkadaşıyla birlikte Nina'yı öldüren adam, ruhumun bir parçasının koparıldığı yerden üç adım ötede değildi.

Kendimi arkamı dönmeye zorlarken titrek bir nefes alıyorum. Bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum ama yine de gördüğümde fiziksel olarak irkiliyorum ve biraz geri çekiliyorum: bir bardak viskiye sarılmış eli, altın aslan başı yüzüğü ve bana bakan mavimsi beyaz iki elmas gözü.

"Henüz bulamadın mı?"

Gözlerimi kırptırıyorum, aslanın yüzüne bakarken mide

bulantısı üzerime çöküyor. "Hanımefendi? Alo?"

Tekrar göz kırptırıyorum, irkiliyorum. Sanki biri beni trans halinden çıkarmak için parmaklarını şıklatmış gibi. Gözlerimi onunkilere dikiyorum, öğürmemek için kendimi zorluyorum.

"Henüz değil," diye gülümsüyorum.

Adam biraz daha yaşlı tabii ve maske takıyor. Ama onu nerede görsem tanırım. Dişlek bir gülümsemeyle sırtıyor, gözleri göğüs dekolteme kayıyor.

"Belki aradığınız şeyi bulmanıza yardım edebilirim."

Bana yaklaştığında kaskatı kesiliyorum ve dişlerini göstererek kıkırdıyor.

"Korkmana gerek yok, *mon petite*."

Eli kalçamda dolaştığında kanım buza dönüşüyor ve gerçekten neredeyse kusacağım.

"Bu gece ne arıyorsun?" "Ben... Emin

değilim. I-"

"Ah, o zaman belki de size *gösterilmesi* gerekiyordur."

Kendimi kapatmaya başladım. Kapatmak zorundayım. Ruhumla aramda duvarlar örmeliyim.

-gerçek "ben"- ve beynimin geri kalanı.

Uzanıp parmaklarımdan birini bardağı tutan elinin üzerinde gezdirirken mide bulantısına karşı koyuyorum.

"Yüzüğünü beğendim," diye gülümsüyorum.

Adam sırtıyor. "Tehlikeyi seviyorsun o zaman." Gözlerini merakla benimkilere dikeyor, mat siyah ve altın maskesinin arkasından beni süzüyor.

"Daha önce böyle bir yüzük gördün mü?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Evet mi? Sebeplerimi öğrenmesi riskini mi alayım? Yoksa hayır mı?

Tedbiri elden bırakıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, utangaç görünmeye çalışarak.

Dudakları kıvrıldı. "Ahh, o zaman eğlenmeyi seviyorsun."

Cilveli bir şekilde omzumu kaldırıyorum. "Belki." Yüzüğe tekrar başımı sallıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Kıkırdıyor, kahkahasında müstehcen bir kenar var. "Sana söylersem ne alırım?"

Tanrım, midem bulanıyor. Kusmak istiyorum. Ya da çığlık atmak. Ya da şampanya kadehimin sapını koparıp gözüne saplamak.

"Benim... minnettarlığım mı?" Umutla söylüyorum, maskemin altından gözlerimi kırıştırıyorum ve utangaç bir sırıtış atıyorum.

Gülümsemesi koyulaşıyor ve ilk kez bileğinde kırmızı ve siyah bir bant olduğunu fark ediyorum.

"Peki bu minnettarlığı nasıl *göstereceksiniz*?"

Tam burada ve şimdi çığlık atmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Bileğime dokunup yakınımaya eğildiğinde kanım buza dönüşüyor ve boğazımda safra yükseliyor.

"Belki de bir yere gidip bunu özel olarak konuşmalıyız."

Ben daha cevap veremeden elimi sıkıca tutuyor ve ana odadan çıkarken beni arkasından sürüklüyor. Beni karanlık bir koridora sürüklüyor, kulaklarımı dolduran yüksek, sızılı bir ses.

Bu senaryoyu kendi yatağımın güvenliğinden binlerce kez hayal ettim. Nina'yı öldüren pisliklerin peşine düştüğümü ve onları Quentin Tarantino'nun yüzünü kızartacak şekilde öldürdüğümü hayal ettim.

Ama fanteziler başka bir şeydir. Gerçek başka bir şey. Ve aniden kendime şunu sormak zorunda kalıyorum: Bunu yapmak benim içimde var mı?

Üzerinde siyah Club Venom amblemi olan kan kırmızısı bir kapının önünde durduğumuzda adam, "Söyle bana," diye homurdandı. "Benim için çığlık atacak mısın?"

Midem bulanıyor.

Seksi bir ses olduğunu umduğum bir sesle, "Duruma göre değişir," diyorum. "Bana çığlık attıracak mısın?"

Gözleri benimkilerle aynı hizada. "Oh, kesinlikle."

Kapıyı açıyor, arkamızdan kapatmadan önce beni kabaca içeri çekiyor.

Venom'u üç kez daha ziyaret ettim ama ilk kez gösterişli özel odalardan birine giriyorum. Tamamen mat siyah, kan kırmızısı ve altın rengi. Pencere yok. Koyu deri mobilyalar, tüm duvarı kaplayan gürül gürül yanan bir şömine, bir bar ve altın bir engerek yılanıyla süslenmiş kırmızı bir yorganla örtülü büyük bir sayvanlı yatak.

Ve bir masa.

Sadece *işkence* aletleri olarak tanımlayabileceğim şeylerle döşenmiştir.

Korku tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve ben endişeyle bara doğru bakıyorum.

"Belki de bir içki daha içmeliyiz-"

Adam beni boynumdan tutup duvara çarparken boğuluyorum.

"Onun yerine *dizlerinin üzerine* çökmeye ne dersin?" diye hırlıyor. "Yani ben-"

"İzin ver..." ona cilveli bir şekilde gülümsemek için her şeyimi harcıyorum. "Gidip kendime çeki düzen *vereyim*. Tüm bu kıyafetleri çıkarayım mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Evet, git yap şunu. *Hepsini* çıkar. Teninin tüm **t u v a l i n i n** işaretlenmesini istiyorum."

Siktir git, seni orospu çocuğu.

Onunla duvarın arasından sıyrılıp şöminenin yanındaki ebeveyn banyosuna doğru odayı geçerken son bir kez gülümsemeyi başarıyorum. İçeri girmeden hemen önce, gözlerim titreyen alevlerin yanındaki küçük standında oturan demir ateş pokerine takılıyor.

Banyo kapısı zar zor kapanıyor ve ben titreyerek kapıyı kapatıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Kendime sarılıyorum, yavaş ve sakın nefesler almaya çalışıyorum. Ama o kadar çok titriyorum ki dişlerim takırdıyor.

Aklıma kapının hemen dışında duran poker geliyor.

Dışarıdaki adamın, dünyadaki en iyi arkadaşımı öldüren iki orospu çocuğundan biri olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Yapabilirim.

Kaybedecek neyim var ki? Oraya geri dönüp o lanet yırtıcının kafasına ateş demiriyle vurabilirim. Sonra oradan ayrılabilirim ve Venom cesedi bulunduğu ve *belki de* bir soruşturma başlattığında... evet, Taylor'a kadar izi sürülecek, ki bunun için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama bu gece burada olmadığımı kanıtlayabilir. Eğer aramaya devam ederlerse, bu aylar ya da yıllar sürebilir.

Ve altı ay içinde katil zaten ölmüş olacak.

Aynada kendime bakarken nabzım hızla atıyor. Kendi yatağımın rahatlığında Nina'nın intikamını almayı milyonlarca kez hayal etmiş ve düşlemiştim. Ama şimdi, burada, onun katillerinden biriyle baş başa kalınca, içimde gerçekten böyle bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bunu yapabilirsin.

Nina için.

Mesele şu ki, eğer oraya koşup bir ateş demiri sallarsam, onu gafil *avlayabilirim*. Ama onu alt edip edemeyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ve sadece bir atış hakkım var.

Dikkatini dağıtmam gerekecek.

Elbisemi çıkarıp külotumu ve topuklu ayakkabılarımı giyerken yüzüm kızarıyor. Beni böyle görecektir olmasından *nefret* ediyorum. Ama siktir et.

Bu gördüğü son şey olacak.

Kapı koluna uzanıyorum. Çenemi ve kararlılığımı ayarlarken göğsüm yükselip alçalıyor.

Nina için yap.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

...Ve sonra kekeleyerek durur. Oda boş.

Gitmiş.

"Planlarda ufak bir değişiklik oldu."

Derin baritonun sesiyle, keten ve baharatın temiz kokusuyla dönerek çılgılık atıyorum.

Dante banyo kapısının yanındaki gölgelerden çıkar, koyu renk bir takım elbise giymiştir, beyaz gömleğinin yakası açıktır. Maskesi yoktur.

Şöminenin ışığı gözlerinde titriyor, gözlerimin içine bakıyor, çıplaklığımı ve korkumu içlerine çekiyorlar. Yüzü yarı öfkeli, yarı gülümsüyor, sanki paniğimin tadını çıkarıyor.

Bana doğru ilerliyor, kırım kanepelerden birinin arkasına çarpana kadar geri çekilirken dudakları kıvrılıyor.

"Şimdi, küçük kasırga," diye mırıldanıyor. "Bana burada *tam olarak* ne halt ettiğini ve buraya nasıl girdiğini anlatacaksın."

DANTE

ÖFKE. Kıskançlık. *Benim* olan üzerinde hakimiyet kurmak için ilkel bir çekim.

Mantıklı yanım ya da en azından ondan geriye kalanlar şu anda pek çalışmıyor. Tek odaklanabildiğim, tek *görebildiğim* Tempest'in çırılçıplak banyodan çıkıp *başka bir adam araması*.

Herhangi bir adam değil.

Robert Mouret'i bir yıldır takip ediyorum. Genellikle İngiltere kırsalındaki malikanesinden nadiren ayrılır ve her adımını izleyen yirmi dört saatlik bir kişisel güvenlik detayı vardır.

Birkaç ay önce New York'ta çatı katları için alışveriş yaparken radarıma girip Venom'a üyelik başvurusunda bulununca dikkatimi çekmeye başladı.

O beni sadece kulübün büyüleyici sahibi olarak tanıyor. Ben onu bir *Yırtıcı*.

Bu gece Bay Mouret'nin akşam yemeği davetimi iptal etmesi ve beni Tempest'la birlikte çıktığımız, hiçbirine ilgi duymadığım diğer üç çifti ağırlamak zorunda bırakmasıyla kötü başladı.

Ancak, sarsıntılı bir başlangıca rağmen, bu gece muhteşem bir şekilde sonuçlandı. Çünkü Robert purolara ve Michelin yıldızlı bir akşam yemeğine aç olmasa da, bu gece kedi için iştahı var gibi görünüyor.

Gerçek bir dükün oğlu ve ailesinin Güney Afrika'daki madenlerinden elde ettiği iki milyarlık servetiyle Bay Mouret ne kadar zengin ve güçlü olursa olsun, cinsel ihtiyaçlarından ve burada Venom'da bulunmaktan utanıyor. Bu yüzden bu gece kendi güvenliğini atlattı, onları atlattı ve içinde olmadığı bir şehir arabasını Manhattan'ın her yerinde takip etmelerine izin verdi. Bu arada, cinsel dürtülerini tatmin edeceği bir akşam için kendisini buraya getirmesi için *ikinci bir* araba kiraladı.

Bu onun ilk hatasıydı.

Ama en büyüğü Tempest'a el kaldırmaktı.

Hissedebileceğimin farkında olmadığım bir kıskançlıktı bu.

Venom'un şu anda yaklaşık sekiz yüz üyesi var ve bunların üçte biri yılda en fazla iki kez buraya geliyor. Yani *herkesi* tanıdığım söylenemez ama Robert'ın konuştuğu özellikle zayıf, çelimsiz kızıl saçlı kızla ilgili bir şey beynimi gıdıkladı.

Ben de adamlarımdan birini yanlarından geçirdim ve kim olduğunu öğrenmek için bilekliğini gizlice tarattım. Sistem bana *Taylor Crown'un* Bay Mouret ile konuştuğunu söylediğinde şaşkınlığımı hayal edin.

Birincisi, Taylor'la daha bir saat önce ofisinden telefonda konuşmuştum. Ve iki, o kız Taylor Crown *değildi*. Kızıl saçlı kız gizli güvenlik kameralarımdan birine doğru bakana kadar gerçeği fark etmemiştim.

Fırtına.

Burada Taylor gibi davranıp *o* orospu çocuğuyla özel bir odaya gidiyorsun.

Ofis kapımın yanındaki duvarda oluşan göçük, gazabımın bir kanıtı olarak kalacak.

Bu arada, Robert başka bir yere *taşındı*. Ve dürüst olmak gerekirse, oradan asla ayrılmayacak. Ama şu anda odaklandığım şey bu *değil*.

Tempest titriyor, gözleri maskesinin ardında korku dolu. Neredeyse çıplak olduğunu yeni hatırlamış gibi elleri birden havaya kalkarak kendini örtmeye çalışıyor.

Başımı sallayarak buna bir son veriyorum.

"*Uh-uh*," diye homurdanıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kolunu aşağı çekerek yumuşak göğüslerini, ağız sulandıran soluk pembe meme uçlarıyla birlikte bana gösteriyorum.

"Bunu yapamazsın, küçük kasırğa," diye hırlıyorum karanlık bir şekilde. "Eğer *o* manzaranın tadını çıkaracaksa, *ben* de çıkaracağım."

"Dante-"

"Ben söyleyene kadar konuşmayacaksın."

Tempest'in meme uçları sert bakışlarım altında titrerken iyice geriliyor.

Bu durum beni ne kadar öfkeliendirdiyse, onu görmek de beni o kadar sertleştirdi. "Onunla ne yapacaktın?"

Gözleri büyür. "Yok bir şey, ben-"

"Sadece hafif bir sohbet mi?" Soğukça tersliyorum. "Monopoly tahtası için resepsiyonu arayıp hızlı bir oyun oynayabilir miyiz?"

Öfkeli bakışlarımın altında bocalıyor, kanepenin arkasına doğru büzülüyor.

"*Hiçbir şey*. Ona *dokunmayacaktım*," diye kekeliyor, yüzünde ekşi bir ifade var.

"Hayır mı?" Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum. "O zaman ne sikime onunla özel bir odada giyinik bir şekilde duruyorsun? Bu şekilde. *Bu şekilde*."

Tempest hiçbir şey söylemiyor ve dudakları büzülürken gözleri maskenin arkasında daralıyor.

"Bekliyorum... *Taylor*."

Yüzünün rengi soluyor, yeşilimsi ela gözleri odanın alçak, boğucu ışığında benimkilerle kilitlenirken parlıyor.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"Birinin daha önce belirttiği gibi, ben bir mahkum değilim, değil mi?" "*Dikkatli ol*, küçük kasırğa."

"Yani zamanımı ne yaptığım, nerede ve *kiminle* geçirdiğim sizi ilgilendirmez-"

"Kelimenin tam anlamıyla benim işimin içinde duruyoruz," diye bağırarak ona doğru atıldım ve parmaklarımı boğazına doladım. Tempest'in gözleri irileşiyor ve nabızı zonkluyor. Tüm vücudu titriyor ve göğüs uçlarının sert çakıllarını gömleğimin üzerinden göğsümde hissettiğimde bir iniltiyi ısıyorum.

"Aklından çıkmış olabilir," diye hırlıyorum, "sen benim *karımsın*. Bu yüzden saçma sapan tavırları bırakabilirsin."

Tempest homurdanarak elimi ondan uzaklaştırdı. "Oh, ben bu muyum?!"

Sesim hırıltılı. "*Dikkatli ol*. Sakın oraya gitme. Sana bu yatağı kendin yaptığını ancak bu kadar çok söyleyebilirim-"

"Dante," diye devam ediyor, muzaffer görünüyor. "Dikkatli olmama hiç gerek yok. Burayı korumak için *bana* ihtiyacı olan *sensin*."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu düşündüğün gibi bir mikrofon düşmesi değil. Tam olarak bir devlet sırrı değil. Şu anda tek istediğim lanet olası *karımdan* bir cevap. Neden Taylor'mış gibi davranıp buraya özel odalara geliyorsun?"

"Ben senin karın değilim."

Tanrım, bu kadının *sürekli küstahça* karşılık verme ihtiyacı var. İçimde onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve ağzını son sözü söyleme ihtiyacından başka bir şeyle doldurmak için yanan bir arzu var.

"Evlilik cüzdanımız aksini gösteriyor."

"Bir kağıt parçasından bahsetmiyorum, Dante," diye karşılık verir Tempest. "*Gerçekten* evli olmaktan bahsediyorum, iki insanın genellikle olduğu gibi. Bu biz değiliz."

"Neden, sana çiçek almadığım için mi?" Tersledim. "Kahrolası yatakta kahvaltı mı istiyorsun?!"

Bana soğuk soğuk bakıyor.

"Benim için detaylandır, Tempest. Birlikte bir köpek mi alsak? Hayatında sırt masajı eksikliği mi var?!"

"*Lütfen*," diye gözlerini devirerek soğuk bir şekilde gülüyor. "Bana zar zor dokunuyorsun."

Oda sessizliğe gömülür. Tempest'in sırtı geriliyor, gözleri açılıyor ve az önce söylediklerinin ağırlığı yüzüne vurunca yüzü pembeleşiyor. Ona yaklaşıırken dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. Uzanıp çenesini tutarak yüzünü bana doğru eğdiğimde titriyor, nefesi kesiliyor.

"Mesele *bu* mu?" "Benden uzak

dur-"

Diğer elimden iki parmağımı dantelli siyah külotunun ön beline sokup külotu kendime doğru çekerken inliyor.

"Bu kadar mı, Tempest?" Sessizce homurdanıyorum. Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum, son anda yana kayıyorum ve kulağının dibinde gezinirken alt dudağını ısırtışının tadını çıkarıyorum. "Sadece *sikilmeye* mi ihtiyacın var?"

Isırmaya çalışmadan önce ağzından yumuşak bir inilti çıkıyor. Vücudu dokunuşumla titriyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

"*Ondan* istediğin bu muydu?"

"Neden?" diye sessizce alay ediyor, yüzünü geri çekip gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor. "*Kıskandın mı, Dante?*"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "*Hayır, küçük kasırga,*" diye mırıldanıyorum. "Kıskanç değilim."

Aniden saçlarından bir tutam tutup çekiştirdiğimde inliyor, tam o anda elim külotunun içine kayıyor ve yüzünü bana bakmaya zorluyorum. Parmaklarım kaygan, kadifemsi dudaklarının arasına giriyor ve sıcak, dağınık küçük amının derinliklerine kıvrılıyor.

"*Yetki bende,*" diye kulağını tırmaladım. "Burada *benim evimdesin* ve evin kurallarına göre oynayacaksın, çünkü onlar *benim kurallarım*. Ve bana itaat edeceksin, *karıcığım* - ya gururlu ve dik duracaksın, ya dizlerinin üstüne çökeceksin, ya da benimkilerin üstüne."

Titriyor, iki parmağımı onun istekli küçük amına kabaca sokup çıkarırken nefesi kesiliyor. Kayganlığı elimi kaplıyor, kulak memesini sertçe ısırdığımda ıslak vıcık vıcık sesler kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Bu durumda, Tempest," diye homurdanıyorum. "Seçimi senin yerine ben yapacağım. Ve o lanet *ağzınla* duramadığın için, onu bir şeyle doldurmak zorunda kalacağım."

Onu daha hızlı parmaklarken ve avucumu zonklayan klitorisine daha sert bastırırken bacakları titremeye başlıyor.

"*Dizlerinin üzerine çök* bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Ve sonra yukarı bak, o güzel dudaklarını aç ve *lütfe*n de, tabii kışına bir hafta boyunca oturamayana kadar şaplak atmamı istemiyorsan. Biz. Biz. Anlaşıldı mı?"

Amını serbest bırakmaya doğru parmaklarken inliyor, nefes nefese kalıyor ve titriyor. Diğer elimi sırtından aşağı kaydırıyorum, bir parmağımı tangasının arkasındaki küçük dantel üçgenin altına sokuyorum ve kışının sıkı küreciklerinin arasından aşağı kaymasına izin veriyorum. Tempest sertleşiyor, nefesi kesiliyor. Parmaklarım onun küçük, dar deliğinin üzerinde gezinirken inlediğinde, kendi kendime inliyorum.

"Cevap ver bana, küçük kasırğa."

Yapabilmesinin imkânı yok. Diğer iki parmağım g noktasına doğru kıvrılırken parmak ucumu göt deliğinin etrafında döndürmeye başlayınca gözleri yuvalarından fırlıyor ve ağzı açık kalıyor. Avucum zonklayan klitorisine sürtünüyor ve vücudunun titrediğini ve gerildiğini hissettiğimde sikim demir gibi şişiyor.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Boğazından çiğ, kırık bir inilti kopuyor.

"*Lütfe*n..." diye boğuluyor.

"Bu iyi bir prova. Ama asıl performans için, repliğini söylerken güzel dudakların sikime sarılmış halde dizlerinin üzerinde olacaksın. Şimdi karşı koymayı bırak ve ağgözlü küçük kız gibi parmaklarıma boşal."

Ben g-noktasını okşayıp klitorisini acımasızca sıkarken parmağım kıkına batıyor. Tempest bir çığlıkla aniden bileğimi kavırıyor, tırnakları bana batıyor. Başını geriye atarken dudaklarından bir inilti kopuyor, vücudu bükülüyor ve titriyor, bana doğru sarkarken bacakları neredeyse bükülüyor.

Elim saçlarına kayıyor ve yumruk yapıyor. Onu yavaşça aşağı indiriyorum, dizlerinin üzerine çökerken titreyen bacakları yol veriyor, gözlerinde ateşle bana bakıyor.

"Karı kocayı mı oynamak istiyorsun, küçük kasırga?" Kemerimi çözerek karanlık bir şekilde homurdanıyorum. "Bana ne kadar iyi bir eş olabileceğini göstererek başla."

TEMPEST

Pantolonunu açıp sikini çıkardığında vücudumda bir kıvılcım patlıyor.

Vay canına. *Lanet olsun.*

Yani, onu daha önce gördüm. Ve kesinlikle onu *hissettim*. Ama her nasılsa, dizlerimin üzerinde, zengin özel odada, ışıklar kısıkken ve alevler şömine ışığında titrerken, bu farklı bir şey. Dante şişmiş aletini pantolonundan çıkardığında, çenem neredeyse dizlerimin hemen yanındaki halıya çarpacaktı.

Adam *kocaman*.

Kaslı karın kasları, kalçalarının sert oluklarına ve doğrudan kalın shaftına işaret eden "V" çizgilerine yol açıyor. Aleti bacaklarının arasında ağır ve şişmiş bir şekilde asılı duruyor - zaten devasa ama belli ki henüz tam olarak sertleşmemiş bile. Yutkunuyorum ve gözlerim kalın kafasındaki berrak sakız damlasına kilitleniyor.

Dante uzanıp maskeyi yüzümden çıkarıyor ve arkama bırakıyor.

"Bunu takmanın kurallarda olduğunu sanıyordum-" diye fısıldıyorum kısık sesle, nabzım hızla atıyor.

"Evet, çünkü kurallarla *çok* ilgilisin," diye mırıldanıyor, peruğumu çekip çıkarıyor ve koyu renk saçlarım serbest kalırken onu da bir kenara atıyor. Çenemi tutup gözlerimi onunkilere çevirdiğinde tenim zonkluyor. "Eee?"

Sikeyim.

Ginevra'nın dükkânında geçen günkü gibi: kontrolü kaybetmek, çaresiz ve onun merhametine kalmış olmak. Onun tarafından hükmedilmek ve onun tarafından kullanılmaya çok hevesli olmak.

Tüm bunlar beni çılgına çevirmeli. Ama Dante bana böyle baktığında, benimle böyle konuştuğunda ve bana böyle *dokunduğunda*, zihnimde yıllar önce gittiğim o karanlık yere geri itilmiyorum.

Ondan kurtuldum.

Ses tonundaki hırıltı, beni yakalayıp tüm kontrolü benden almasının sahiplenici şekli, ilk seferden beri onunla seks yapmayı arzulamamın en büyük nedenlerinden biri. Serbest bırakma ve akıllara durgunluk veren orgazmlar da öyle. Ama bundan daha derine de iniyor.

Sadece dopaminimi ve çekingenliğimi serbest bırakmıyor. Geçmişimi, onu orada tutan pençelerden kurtarıyor.

Bu yüzden çenemi kaldırıp gözlerini gözlerime kilitlediğinde ve "Ee?" dediğinde, ne demek istediğini tam olarak anlıyorum ve bu, içimde bir arzu patlamasına yol açıyor.

"Dizlerinin üzerine çök ve lütfen de..." "Lütfen," diye

inliyorum boğuk bir sesle, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Lütfen, ne?"

Kalçalarımın arasında arzu

birikiyor. *"Lütfen sikini emmeme*

izin ver!"

Sik beni. Bunu söylemek beni daha da tahrik ediyor. Yüzümün hemen önünde siki kalınlaşırken kalçalarımı kaplayan sıcaklığı ve kayganlığı hissedebiliyorum. Ona uzanıyorum, parmaklarım shaftının etrafında kıvrıldığında titriyorum. Çeliği kaplayan ipek gibi hissettiriyor ve onu okşarken tenim karıncalanıyor.

Eğilip dilimi şişmiş başının üzerinde gezdiriyorum, tuzlu tatlılığının tadına bakıyorum.

"Aç ağzını, küçük kasırga," diye inliyor. "Beni derinlere götür. Dilini ve dudaklarını üzerimde hissetmeme izin ver. Lanet *boğazının* sikimi sardığını hissedeyim."

Onu ağzımın içine çekerken inliyorum, dudaklarım tepesinin çıkıntısının üzerinde ıslak bir şekilde kayıyor. O inleyip çenesini sıkarken dilim ucunda dans ediyor, küçük deliğiyle alay ediyor. Onu biraz daha derin yuttuğumda, eli saçlarıma kayıyor ve bir avuç saçımı avucunun içine alıyor.

"Şimdi ağzını sikeceğim."

Sikeyim.

O kadar kaba, o kadar kirli, o kadar... bilmiyorum, *pornografik*... ki, yine, beni itmesi gerekiyormuş gibi geliyor. Onun ya da herhangi birinin beni bir tür seks oyuncağı gibi kullanmasını *istememeliyim*.

Peki neden ben?

"Daha geniş, bebeğim."

Çenemi açtığımda inliyorum ve o ağzımın içine giriyor. Kalçaları sallanıyor, dudaklarıma, dilimin üzerine girip çıkmaya başladığında karın kasları dalgalanıyor.

Ona bakıyorum, kendimi çok sürtük ama çok da tahrik olmuş hissediyorum, önünde diz çökmüşüm, saçlarım avucunun içinde ve siki boğazımı zorluyor. Dante diğer eliyle ceketini çekip çıkarıyor ve ardından gömleğinin düğmelerini açıyor. Omuz silkiyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken yontulmuş vücudu şöminenin titreyen gölgelerine kazınıyor.

İnliyor, kendini boğazımın en derinine kadar itiyor. Neredeyse öğürecektim, ama tam öğürmeden önce çekiliyor, beni nefes nefese bırakıyor, tükürük ve prekum çenemden aşağı ve göğüslerime damlıyor.

Beni zahmetsizce ayağa kaldırdığında nefesim kesiliyor. Bacaklarım gövdesine dolanırken dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor, beni odanın diğer ucuna taşıırken elleri kıçımı kavlıyor. Beni altın engerek yılanıyla süslenmiş kırmızı yorganla örtülü yatağa bıraktığında nabzım hızla atıyor.

Dante yatağa tırmanıyor ve gözleri alev alev yanarak üzerime geliyor. "*Benim sıram.*"

Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili ağzımı işgal ederken nefesimi ciğerlerimden çalıyor. Aklımda belli belirsiz bir fikir yankılanıyor: Hiçbir erkek, aleti ağzınıza girdikten sonra sizi öpmek istemez, özellikle de dudaklarınızda prekum varsa.

Ama görünüşe göre, Dante bu notu hiç almamış. Beni istilacı bir ordunun tüm gücüyle öpüyor. Doğuştan gelen hakkını alan fetihçi bir kral gibi.

Ağzı benimkinden kayıyor, dişleri bir an için alt dudağımı ısırıp bırakıyor. Dudakları boynumdan köprücük kemiğime doğru inerken titriyorum, titrek bir nefes alıyorum. Isırıyor, elleri kıçımın altından kaymak için yanlarımdan aşağı kayarken beni inletiyor.

Ağzı dudakları arasında bir meme ucunu yakalayana kadar göğsümden aşağı doğru emerken, ısırırken ve hırpalarken sırtımı eğerek inliyorum.

Meme uçlarım konusunda hep utangaç olmuşumdur. Yani, üst tarafım çok büyük değil, bununla barıştım. Ama meme uçlarım çok soluk açık pembe renkte, neredeyse tenimle karışıyor ve hayalet gibi görünüyorlar.

"Ben...onlar..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak kalın kalın yutkunuyorum. "Bir keresinde ameliyatla renklendirmeyi düşünmüştüm ama-"

Meme ucumu ısırduğında irkiliyorum, elektrikli ve ayak parmaklarımı kıvıran bir şey tam göbeğime çarpına kadar emiyor. Kalçalarım sıkıştı ve haykırırken sırtım kavislendi.

"Dante homurdanıyor, ağzını diğer göğsüme götürürken gözleri benimkilerde. Bu sefer hazırlıklıyım ya da en azından öyle olmalıyım. Ama yine de aynı titreşim içimde tekrar vızıldadığında zevkle sarsılıyorum ve sarsılıyorum.

Ağzı aşağıya iniyor, dilinin altında ezilen karnımla alay ediyor ve yalıyor. İri, güçlü elleri kalçalarımı kavırıyor, onları birbirinden ayırıyor ve dizlerimi göğsüme doğru itiyor.

"Oh lanet olsun..."

Dili dudaklarımda yavaşça geziniyor, zonklayan klitorisime çarpmadan önce onları taç yaprakları gibi açıyor.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce hiç bu kadar *istekli* ve serbest kalmak için çaresiz olmamıştım. Ve sanki bunu biliyor gibi, çünkü lanet olası adam *alıyor. Onun. Zamanını.*

Dante amımı, kalçalarımı, kalça kemiklerimi ve kıkırmı yalayıp yutarken yatakta ne kadar kıvrandığımı anlatamam. Dilinin ucu her yerimde geziniyor, parmakları da beni tahrik ederken tenimi canlandırıyor.

Yavaşça yalıyor, sonra hızlıca benimle oynuyor, sonra klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve ben çığlık atıp kalçalarım yataktan fırlayana kadar diliyle ve dişleriyle cezalandırıyor.

Dilini yavaşça dudaklarımdan geçirip klitorisimin üzerinden geçirdiğinde serbest kalmanın eşiğine geliyorum. Devam ediyor, titreyen karnımın üzerinde daha yükseğe, sonra göğüs kafesime kadar sürüklüyor. Bacaklarımdan arasından yukarı doğru kayarken omuz kasları kıvrılıp bükülüyor, dudakları önce bir meme ucumu sonra diğerini okşuyor.

Dudaklarımdan bir santim uzakta bırakmadan önce dilini boynuma doğru sürüklerken, şişmiş horozunun açıklığıma doğru çentiklendiğini hissediyorum.

Zaman bir anlığına durur.

Sonra tek bir hareketle ağzını benimkine yapıştırıyor ve sikini amımın derinliklerine gömüyor. Dudaklarına doğru inliyorum, kollarım ve bacaklarım kalçalarının etrafını sarıyor. Ağzımı istila ederken dilinde kendimin tadını alabiliyorum, bana çarparken tırnaklarım kaslı sırtını sürüklüyor.

Dante bileklerimi başımın üstünde tutuyor. İçime girerken vücudu dalgalanıyor ve itiyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Bu gece buraya gerçekten bu yüzden mi geldin, küçük kasırga?" diye karanlık bir şekilde beni daha da sert sikmeye başlarken törpülüyor. "Karımın açgözlü küçük bir sürtük gibi *sikilmeye* mi ihtiyacı vardı?"

Ben zevkle inerken, nefes nefese kalıp titrerken, kalçalarım onun hamlelerini karşılamak için yükselirken boğazımdan ilkel bir şey kopuyor.

"*Hayır*, ben-"

İçime sertçe girerken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Bana yalan söylediğinde amın daha da daralıyor bebeğim."

Aniden çekiliyor ve beni bir bez bebek gibi ters çeviriyor. Elleri benimkini başımın üzerinde sabit tutarken, siki kalçalarımın arasından kayıyor, kendi siki de kalçalarımın iki yanında. İçine girdiğinde ikimiz de inliyoruz, dizlerinin uyluklarımın dış taraflarına yaptığı baskı, sikini damlayan ıslak amıma sıkıştırırken beni daha da sıkı hale getiriyor.

"Böyle *sikilmeyi* umarak bütün gece küçük külotunu nasıl ıslatmadığını bir daha söyle bana. Bir fahişe gibi kısıtılmayı ve benim kişisel küçük oyuncağım gibi kullanılmayı umarak. Benim açgözlü, muhtaç, itaatkâr küçük horoz kölem gibi."

Sözleri inanılmaz derecede kaba, kirli ve neredeyse aşağılayıcı olacak kadar berbat. Buna bayılıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Boşalmak istiyorum, hem de çok.

"Sikimi sık, küçük kasırga," diye inliyor Dante, dişleri kulağımın lobunu ısıyor. Kıcıma şaplak atıyor, amım kocaman aletinin etrafında sıkıca kenetlenirken ciyaklamamı sağlıyor. "O güzel küçük amcığınla beni sık ve taşaklarımdaki her bir damla spermi sağ."

Kaya gibi sert, tanrı gibi vücudu beni yatağa yapıştırıyor. Ellerimi aşağıda tutup kıcıma kıpkırmızı olana kadar şaplak atarken, saçlarımı bir kez daha avuçlarken ve beni yatağa yapıştırmaya başlarken kaslarının sırtımda tekrar dalgalandığını hissedebiliyorum.

Sert, kaba ve acımasız.

Boşalacağım. Çok

sert.

Hem de *hemen şimdi*.

"*Dante...*"

"Benim için gel, Tempest," diye kulağıma homurdanıyor, lobunu emiyor.

"Sikimin her yerine boşal, *karıcığım*."

Tek bildiğim beyaz sıcak ışık. Ondan kör oluyorum, nefes nefese kalıyorum ve vücudum kasıldıkça ve burkuldukça kıvranıyorum. Orgazm içimde patlıyor,

Dante beni yatağın içinde sikerken ayaklarım tekmeliyor ve ayak parmaklarım yorgana doğru kıvrılıyor.

Dölleri içime akarken siki zonkluyor. Sonra çekiliyor ve kıcıma vurduğunu hissettiğimde inliyorum, cildimin her tarafına daha fazla cum püskürtüyor, şişmiş, iyi becerdin amımın üzerine damlarken sıcak ve yapışkan. Dante tekrar içime girerken inliyor, kayganlaştırıcı olarak kendi dölünü kullanıyor ve tekrar içime girmeye başlıyor.

Avuç içiyle kıcıma şaplak atıyor ve taş gibi sert aleti ve şişmiş başı içimde belli bir noktaya defalarca vururken gözlerim geri yuvarlanıyor.

Ve aniden, tekrar geliyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum ve sonunda tüm vücudum yatağın üzerinde gevşiyor.

Dante yavaşça dışarı kayıyor ve beni nazikçe sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımın arasına girdiğinde şok içinde aşağı bakarken göğsüm nefesimle birlikte inip kalkıyor. Ağzını indiriyor, dili hassas kıvrımlarımda gezinirken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Oh lanet olsun, bu çok ateşli.

Az önce içime ve üstüme boşaldı ama klitorisimi ve şişmiş amımı ben vızıldayınca kadar dillerken *açıkça umursamıyor.*

Yukarı kayıyor ve dili benimkiyle girdap yaparken dölünün tadını aldığımdaya inliyorum.

"*Hassiktir...*" Geri çekilirken titreyerek ve sersemlemiş bir

halde mırıldanıyorum. "Gizlice girdiğin için kendinle gurur

duyuyor musun, küçük kasırğa?"

Ona tembel bir gülümsemeyle bakıyorum. "Belki biraz. İyi ki yapmışım, orası kesin," diye kıkırdıyorum.

Sırıttıyor. "Güzel." Beni aniden ters çevirip hassas kıcıma sert bir şaplak attığında nefesim kesiliyor. "Çünkü bu buraya son gelişin olacak."

Onunla yüzleşmek için yuvarlanırken sırtıttıyorum. "Bunu göreceğiz."

Dante'nin kaşları uyarıcı bir bakışla kalkıyor. "Bu *sürekli* beni test etme ihtiyacı..." diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Bu senin başını belaya sokacak."

"Bu bir söz mü?" Spoiler:

Kesinlikle öyle.

DANTE

Neyim var benim?

Saat sabahın dört buçuğuna yaklaşıyor ve ben Tempest'ın odasında, yatağının kenarında oturmuş onu uyurken izliyorum.

Daha da kötüleşiyor.

Venom'da birbirimizin beynini siktikten sonra, Tempest özel odada fena çarpıldı. Onu eve götürdüm ve daha yeni yatırdım. Şimdi sadece uyumasını *izliyorum ve duracak gibi görünmüyorum.*

Yüzündeki bir tutam saçı itiyorum ve çenem

kilitleniyor. Bu kadar derin olmaması gerekiyordu. Bu

kadar büyük.

Bu.. *gerçek.*

Olamaz. Sadece dünyalarımız uyumlu olmadığı için değil, aynı zamanda ve daha da kötüsü...

...onun da bir son kullanma tarihi var.

Ne kadar istesem de onu elimde tutamayacağım. Ve bunun adaletsizliği karşısında duyduğum öfke ve hiddet, başa çıkmaya hazır olduğum bir şey değil.

Bunun yerine ayağa kalkıp başka bir şeyle ilgilenmeye gidiyorum. *Sahip* olduğum bir şey uzun, çok uzun zamandır hazırlanıyordu.

"BUNUN İÇİN TEŞEKKÜRLER."

Meatpacking Bölgesi'nde sahibi olduğu restoranın alt bodrumuna inerken Carmine rahatça omuz silkiyor. Bodrum katındaki hazırlık mutfağının, gömme dolapların ve bira fiçilerinin altındaki bu son merdiven bizi binanın derinliklerine ve karanlıklarına, ziyaretçilerin çoğunun geri dönmediği bir yere götürüyor.

Daha önce Carmy ile buraya gelmişim. Çoğunlukla sadece gözlemci olarak. Ama ofisimdeki kutuda sakladığım ödül yüzüklerinden biri, bu geceye çok benzeyen bir geceden geldi.

Metal merdivenlerin dibine vardığımızda Carmine sırtarak, "Hey, endişelenme kardeşim," diyor. "Yani, sana henüz bir düğün hediyesi almadım, o yüzden..." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bir şey değil."

"Bunu porselen takımına ya da tost makinesine her zaman tercih ederim."

Sırıttıyor. "Değer verdiğimiz kadınlar için ne yaparız, ha?" Sonra dönüp asma kilidin anahtarını bana uzatırken kaşlarını çatıyor. "Yardım ister misin?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Hayır, bu benim."

"Restoran bugün kapalı, o yüzden hazırlık ekibi gelmiyor. Acele etmeyin."

Başımı salladım.

"Bunu planlıyorum."

Carmine merdivenlerde gözden kaybolduğunda anahtarı asma kilide sokuyorum. Muhtemelen bir zamanlar kasaplık ve et konservesi için kullanılan soğutmalı odanın ağır kapısı eski, paslı menteşeler üzerinde gürültüyle açılıyor.

Gözlerim içerideki gözleri bağlı adama takılıyor, adam kan ve terle ıslanmış gömleğinden çenesini kaldırmış, acınası bir şekilde inliyor.

"Merhaba, Bay Mouret."

Adam ağızındaki tıkaçtan çığlık atıyor, kendisini yere cıvatalanmış metal sandalyeye bağlayan zincir ve iplere doğru çırpınıyor.

Güzel. *Bırak kurtulmaya* alışsın. Umudu tatmasına ve bir saniyeliğine bile olsa *belki* -belki- kurtulacağını düşünmesine izin verin. Bırakın canını yaktığı kızların yaşadığı dehşeti bir nebze olsun hissetsin, belki serbest bırakılırlar diye düşünsün.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonra ağızındaki pis tıkaçı çekip çıkarıyorum.

"LÜTFEN!" diye bağıyor, ses tonuna korku hakim.

Onun gibi yırtıcılar hep böyledir. Zayıf ve aresizleri avlarlar. Parayı, gücü, alkolü ve uyuşturucuyu kurbanlarını avlamak için kullanırlar ve dişlerini geçirmeden önce onları karşı koyamayacak hale getirirler.

Aynı şerefsizleri gerçekten karşı *koyabilecek* biriyle yüz yüze getirdiğinizde, zavallı bok parçaları gibi parçalanırlar.

Her biri. Tek. Zaman.

Bir zamanlar, bu karanlık haçlı seferine ilk başladığım zamanlarda, bunun kendim hakkında ne söylediğinden endişeleniyordum. İntikamın o ilk tadına varmadan önce, bunun çok daha kötü, çok daha karanlık bir şeyin belirtisi olabileceğinden korkuyordum. Belki de hayatım boyunca deliydim, psikotiktim ya da bir katildim ve şimdi bunun farkına varıyordum.

Ama sonra o ilk boğazı kestim, kız kardeşime uyuşturucu verip tecavüz ettikten sonra kafasına dokuz demirli golf sopasıyla vurarak öldüren adama ait olan boğazı.

Ve ondan sonra, netleşti. Ben psikopat değilim. Cinayet peşinde koşmuyorum ve bir hayatı sona erdirmekten zevk almıyorum.

Ama Claudia'ya yaptıklarını bir başkasına yapmalarını engellemek anlamına gelecekse, bu bok parçası gibi hayvanları *her gün* uyuturum.

Uzanıp göz bağını özüyorum. Her

şeyi görmesini istiyorum.

Tepedeki tek ampulün parıltısı altında gözlerini kırpıştırıyor ve donuk gözleri bana odaklandığında kocaman oluyor.

"*Bay Sartorre?!"*

Ceketimin içine uzanıp katlanmış Japon çeliğinden on iki inçlik bıçağı çıkarırken tek kelime etmiyorum.

"*Hayır! HAYIR!"* Robert çığlık atıyor, kıvranıyor ve bağlarını tekrar çekiştiriyor. "Lütfen! Ne istiyorsan, senin olsun, *tamam mı?! Para mı?! Çok param var-*"

"*Bu.*"

Cevabım üzerine sessizleşti. Bıçağın ucuyla parmağını işaret ediyorum.

"Paranızı istemiyorum Bay Mouret. Kendime ait bir sürü param var, teşekkürler. Ama o yüzüğü alacağım."

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünden ter damlarken nefes nefese kalıyor. Gözleri eline düşüyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"Evet!" diye bağıyor, çılgınca başını sallıyor. "Evet! Evet, tabii ki! Lütfen! O senin!"

Kocaman gülümsüyorum.

"*Çok nazıksınız Bay Mouret.*"

Islak bir *ÇAT* sesi odayı dolduruyor. Robert gözlerini kırıştırıyor, beyni az önce parmağını kopardığımı anlamadan önce iki saniye boyunca eline bakıyor.

Sonra çığlık atmaya, bağırmaya ve merhamet için yalvarmaya başladı. Parmağını yerden koparıp yüzüğü çıkarırken ve parmağı tekrar yere bırakırken onu görmezden geliyorum.

"Daha kaç tane var, Bay Mouret."

Hâlâ hıçkırıyor ve çığlık atıyor, kanlı eline bakıyor. Ben de doğal olarak yüzüne yumruk attım.

Yani, burada bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Çığlık atmak çok kaba.

"Benimle kalın Bay Mouret," diyorum kesin bir dille. "Daha yeni başlıyoruz. Bu sik suratlı yüzüklere sahip *daha* kaç sik suratlı var?"

"W-w-wha-!"

Hiperventilasyon geçiriyordu, ben de onu sakinleştirmek

için tekrar yumrukladım. "*Nasıl. Lanet olsun. Çok.*"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!"

Gözlerimi deviriyorum. "Küçük kulübün hakkında her şeyi biliyorum, sikik. Apex. Aslan halkaları. Genç kadınları uyuşturup tecavüz etme tutkunu."

A, dalga geçmediğimi, B, onu soymak için burada olmadığımı ve C, ona yapabileceklerimin yüzeyini zar zor çizdiğimizi anladığında yüzünde kalan renk ne varsa akıp gidiyor.

"Son zamanlarda dışarıda geçirdiğiniz gecelerde tecavüzcü arkadaşlarınızdan birkaçının kaybolduğunu fark etmişsinizdir."

Gözleri büyür. "*Sen-*" Bıçağımın ucunu yanağına, gözünün hemen altına getirdiğimde boğuluyor ve irkiliyor, boğazından bir çığlık yükseliyor.

"Hepinizi avlayacağım Bay Mouret," diyorum sıkılmış bir ses tonuyla. "Her birinizi. Birinizi parçalara ayırmak için daha kaç kez buraya geleceği mi bilmek istiyorum. Ben meşgul bir adamım. Anladığınızdan eminim."

Bu sefer ağlamaya, yalvarmaya, altına işemeye ve kendini kaybetmeye başladığında onu geri getirmek mümkün olmuyor. Denemek için birkaç kez daha yumrukluyorum ama nafile.

Bıçağın ucunu yan tarafına, sekizinci ve dokuzuncu kaburgalarının kostal kıkırdaklarının arasına bastırıyorum. Robert bembeyaz kesilirken sertleşiyor.

"*Eee?*"

Başını sallarken ağlıyor. "Sadece birkaç arkadaş, sadece... eğleniyoruz."

Ucunu ona doğru itiyorum, bıçağı yağ dolu tarafına batırıyorum. Kanlı bir çığlık atıyor, öksürüyor ve kusacakmış gibi çırpınıyor.

"Ne diyordun?"

"*Yedi*!" Boğuluyor. "Biz *yedi* kişiydik! Aynı kardeşlik derneğindeydik ve sonra işletme okuluna gittik. Bu-"

Bıçağı tekrar çevirdiğimde çığlık atıyor. Yedi

tane. Ben beş tane aldım. O altı.

Sadece bir tane daha.

Ben bıçağı yanından çekip çıkarırken Robert kesik kesik nefes alıyor. Kan gömleğini ıslatıyor.

"İçine girilmesini istemeyen insanların içine girmeyi seviyorsunuz, Bay Mouret."

Bu kez bıçağın ölümcül, jilet gibi keskin ucunu karnına bastırıyorum.

"Bunun nasıl bir his olduğunu göstermeme izin verin."

İki saat sonra, beş parmağı, iki ayak parmağı, dili ve *Belli ki* sikini ve taşaklarını. Sonunda

da hayatını.

Onun acı çığlıklarının Claudia'yı geri getirmeyeceğini biliyorum. Ama orada bir yerde, umarım gösteriden keyif alıyordur.

TEMPEST

Bayan Sartorre olarak İLK ÇIKIŞIM biraz felaket olmuş olabilir. Ama yine de bunun için iğrenç puro barını suçlamayı seçiyorum, Stepford eşlerinin mafya versiyonlarıyla akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile.

Bu geceki mekânın göz alıcı Metropolitan Sanat Müzesi olduğu düşünüldüğünde, ikinci seferde ortamı suçlamak zor olacak.

Yani, yıllar boyunca Crown ve Black tarafından düzenlenen oldukça gösterişli partilere ve galalara katıldım. Ama Dante siyah Mercedes G-Wagon'u müzenin önüne çektiğinde, renkli camlardan dışarı baktığımda çenem düşüyor.

Vay canına. Kahretsin.

Bu akşamki etkinlik, görev başında öldürülen itfaiyecilerin ailelerine yardım ve mali destek sağlayan New York Şehri Şehit İtfaiyeciler Fonu için bir bağış toplama galasıdır. Ama az önce Oscar törenine katıldığımıza yemin edebilirsin.

Paparazzi kameraları yanıp sönüyor. Kırmızı halı var. Limuzinler küçük ünlülerle, belediye başkanıyla ve daha fazlasıyla dolu. Dante kapımı açıyor ve çıkmama yardım ediyor, hatta muhtemelen beni önemli biri sanan bir fotoğrafçı kamerasıyla beni kör ettiğinde beni yakalıyor.

İçeride, vestiyere uğradığımızda tereddüt etmeme kaşlarını çattı. Bu ima benim için kayıp değil.

O korkunç yemekte, yemeğin büyük bir kısmında paltomu çıkarmadım. Bir, çünkü puro barında ceket kontrolü yapıldığı için duman kokusundan kurtulmuştum. İki, çünkü Mafya Stepford eşlerinden biri - bana kokain alıp almadığımı soran eş - puro barından ayrılırken "şımarık küçük memelerim" hakkında bir yorum yaptı. Hatta iğrenç kocasına da bu konuda bir yorum yaptı ve o da gecenin geri kalanında göğsüme bakmaya devam etti.

Yani, evet, bu sefer paltoyu

çıkarmayacağım. "Ne?" Dante'ye omuz

silkiyorum. "Üşüyorum." "Kaybet. Ceket.

Ceket.

"Neden? Bana hava atmaya mı çalışıyorsun? Beni yem olarak mı kullanıyorsun?"

"Hayır, sadece çok *güzel* görünüyorsun ve bence bir kez olsun bunu kabullenmelisin."

Bunu söylediği anda ikimiz de sertleşiyoruz. Yanaklarım kızarıyor ve içimde bir karıncalanma hissediyorum.

"Yani... elbise senin üzerinde çok güzel duruyor," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak. "Genevra harika işler çıkarıyor."

"Öyle," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, benim için diktiği, Audrey Hepburn'ün vintage havasını taşıyan muhteşem siyah ve altın rengi straplez elbiseye bakarak. Elbise, siyah topuklu ayakkabılar, baldırlar ve sahip olduğum tüm iç çamaşırlarından bin kat daha seksi olan dantelli siyah iç çamaşırlarıyla birlikte geldi.

"Topukluları da Genevra mı seçti?"

Başını sallıyor. "Her şeyi o yapar."

"İç çamaşırı konusunda harika bir zevki var."

"O kısmı ben yaptım."

Gözlerim tekrar yukarı kalkıyor, Dante'nin dudaklarına kilitlendiklerinde daha onlara ulaşmadan duraksıyorlar.

...Mükemmel, erkeksi ve yine de son derece şehvetli dudakları.

Tamam, dün gece Club Venom'da yaptığımız şeyi yapmayı bırakmalıyız. Ve sonra tekrar, eve gelir gelmez çatı katının ön kapısına karşı.

Ya da... *öyle* mi?

Bu benim boğuştuğum bir şey. Büyük bir parçam bu çizgiyi fiziksel olarak geçmememiz gerektiğini düşünüyor. Ama demek istediğim, zaman benim için işliyor ve hayatınızın son birkaç ayını, nasıl kullanılacağını bilen ilahi, Tanrı gibi bir aleti olan bir adamla yatmaktan daha kötü yollar da var.

İlişki ve evlilik sahte olsa bile, orgazmlar tamamen gerçektir.

Ama şimdi, bana bakışı ve bana güzelim dediğinde göğsümde oluşan ürperti... Bilmiyorum. Geçmememiz gereken bir çizgiyi geçiyormuşuz gibi hissettiriyor. Sanırım ikimiz de bunun farkındayız.

Bu yüzden hemen ardından olayı küçümsedi.

Dante'nin ceketimi alıp görevliye vermesine izin verdiğimde titriyorum. Sonra kolunu benimkinin içinden geçirip beni galanın içine götürdüğünde yine titriyorum.

Soğuktan değil.

Belediye başkanını ve B listesindeki aktris kız arkadaşıyla gelen bir gece televizyonu sunucusunu görüyorum. Ayrıca Knicks'ten iki yıldız, Nets'ten bir oyun kurucu ve Yankees'ten bir atıcı görüyorum. Ayrıca çok daha kötü şöhretli ünlüler de katılıyor: Reznikov Bratva'nın eş başkanı Gavan Tsarenko ve İrlanda mafya ailesi Kildare'den eşi Eilish. Eilish'in ablası Neve ve Drakos Yunan mafya ailesinin başı olan kocası Ares Drakos ile kaynaşan bir grupta yer alıyorlar.

Boğazımı temizliyorum, Dante'nin kolunun benimkine değdiği yerde tenimde oluşan karıncalanmayı görmezden geliyorum.

"Peki, bu gece tam olarak kimi etkilemek için

buradayız?" "Mümkün olduğunca çok insanı."

Kaşlarım çatıldı. "Venom'un paraya bu kadar ihtiyacı var mı?"

Dönüp bana sırtıyor. "Pek sayılmaz. Sahip olduğum evleri gördün. Bu gece sadece kulüple ilgili değil."

Beni dans pistine sürüklerken kaşlarım çatılıyor. "Başka ne hakkında o zaman?"

Dante kaşlarını hafifçe çatar, ağzını dikkatle kapatır.

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, *hadi ama*. Kime söyleyeceğim?" Parmağımı şakağıma vuruyorum. "Bu çelik bir tuzak." Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Aslında, kendini imha düğmesi olan bir çelik tuzak. Daha da iyi!"

Kaşlarını çatıyor.

İç çekiyorum, omuz silkiyorum. "Darağacı mizahı, hatırladın mı?" "Hayranı olduğumdan emin değilim."

"Pekala, gemiye binin."

Bana tuhaf, karanlık bir bakış fırlatıyor ama sonra omuz silkiyor. "Yani mesele sadece para ya da yeni yatırımcılar değil. Venom aynı zamanda iyilik, nüfuz ve bilgi ticareti de yapıyor."

Sırtıyorum. "Yani iyilik, nüfuz ve bilgi ticareti yapıyorsunuz." "Evet."

Sırtıyor. "Ben Venom'um."

"Ben de bütün akşamı kardeşlerinizin kötü penis şakalarına maruz kalarak geçireceğimi düşünüyordum."

İkimiz de derin bariton sese dönüyoruz. Gözlerimi kırpıştırarak Dante'nin bile boyunu aşan, delicesine yakışıklı bir adama bakıyorum. Dante'nin elini sıkıca sıkarken köpekbalığı gibi parıldayan bir gülümsemeyle sırtıyor.

"Seni görmek güzel dostum," diye mırıldanıyor adam Doğu Avrupa aksanıyla, sonra delici bakışlarını bana çeviriyor. Elimi avucunun içine alırken bir avcı gülümsemesiyle beni sabitliyor. Sanki öpecekmiş gibi elini kaldırdığında kızarıyorum. "Ve sen de-"

"*Karım.*" Dante hala gülümsüyor olsa da elimi diğer adamdan zorla çekip alıyor. "Tempest."

Diğer adam kıkırdar ve Dante'nin sırtını sıvazlar. "Gerçekten." Dönüp bana çok daha az kurtvari bir sırıtışla gülümsüyor, bu kez elime uzanmıyor. "Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Black. Yoksa Bayan Sartorre mu?"

"Bayan Black," dedim.

"Bayan Sartorre," der Dante aynı anda.

"Tempest," diye homurdandı Dante. "Bu Drazen Krylov, Krylov Bratva'nın başı ve New York'un yeni sakinlerinden biri."

Birlikte oturduğum hanımların "Tanrı'nın kadın bakışına armağanı" olarak tanımladıkları New York'a yeni gelen Rus-Sırp Bratva kralı hakkında çene çaldıkları o öğle yemeğine geri döndüm. Şunu söylemeliyim ki.

Pek de haksız sayılmazlardı.

Drazen'in elini sıkmak için uzanırken Dante'nin gözlerindeki granit bakışını görmezden gelerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye gülümsüyorum.

Sonra kaşlarımı çatarak bakışlarımı Dante'ye çeviriyorum. "Bekle, kardeşlerin mi var?"

Yüzünü buruşturdu. "*Hayır.* Zaman zaman kardeş gibi hissettiğim iki aptalım var. Ama kan bağı yok. Carmine ve Nico Barone, Don Vito'nun oğulları."

Gabriel'in haftalar önce bana Dante'nin geçmişinden bahsettiğini hatırlıyorum; o ve kız kardeşleri anne babalarını genç yaşta kaybetmişler ve babalarının özel terzisi olarak çalıştığı Vito Barone tarafından büyütülmüşler. Sanırım ailelerimiz ve tüm bunlar hakkında hiç derinlemesine konuşmadık.

Ya da konu hakkında çok derinlemesine *olmayan* bir konuşma.

A, evli olduğumuzu düşünürsek bu çok garip. B, birlikte uyuyoruz. Ve C, eli sırtımda sıkıca dururken süslü bir galada bir çift gibi duruyoruz.

Dante'nin kaşları çatılır. "Carney ve Nico'nun bu geceki etkinlik için davetiye aldıklarını bilmiyordum."

Drazen soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Sanırım davetiyeleri arka servis girişini ve güvenlikten kaçmayı içeriyor." Bir an için yanımızdan geçip gidiyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Özür dilerim. Aniden başka bir yerde olmam gerekti."

Dante meraklanmış görünüyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü Renata Bonpensiero'dan *nefret ediyorum* ve o da bu tarafa doğru yürüyor." Dönüyor ve daha da şık smokininin içinde bana doğru sertçe eğiliyor. "Sizinle tanıştığıma tekrar memnun oldum, *Bayan Sartorre*."

"*Bu Bayan Black*," diye mırıldanıyorum arkasından, tam da Dante bizi döndürürken. Elbette, işte sefil cadalozun kendisi geliyor.

Renata önümüzde durdu, Dante'ye buyurgan bir şekilde gülümsemeden önce bana ekşi bir bakış attı. Öpmesi için elini uzatıyor.

Dante bunu görmezden gelir.

"*Renata*," diye homurdanıyor bir kömür madeninin tüm sıcaklığıyla. "İşler nasıl?" "Çok güzel, Dante," diye aynı derecede soğuk bir sesle karşılık veriyor. "İşler nasıl? *genelev* işi mi?"

"Bilemem. Sizin için ne yapabilirim?"

Dudakları büzülür. "*Karın*, eğer ona öyle diyorsak-"

"Öyleyiz."

Sözünü kestiğim için dişlerini gıcırdatıyor. Bir sırtışıma geri alıyorum. "Sadece oğluma saldırmakla kalmadı-"

"İddiaya göre."

Renata'nın alnında bir damar patlar. "İtiraf etti!" "Öyle bir şey yaptığımı sanmıyorum," diye omuz silktim.

Bana soğuk bir bakış fırlattı. "*Sadece* sevgili Silvio'mu yaralamakla kalmadı," diye devam etti, Dante'ye hitap ederken hala bana bakıyordu, "ama bu küçük altın kazıcı fahişe-"

"Karım hakkında bir daha *asla* böyle konuşma." Dante'nin hırıltısı sessiz ama bir samuray kılıcının tüm ölümcül keskinliğini taşıyor.

Renata huffs. "Bu küçük kaltağın bana söylediği şeyler-!"

"-Eminim ki hak etmişsindir," diye tersledi. "Ve sana onunla bu şekilde konuşmamanı bir kez söylemiştim. Tekrar söylemeyeceğim."

Yüzü morarıyor.

Dante mırıldanarak Renata'ya yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Şimdi söylemek için *can* attığın şeyi söylemeden önce," dedi. "İkimiz de kocanın hangi *yan işlere bulaştığını* biliyoruz, değil mi?"

Yüzü o kadar hızlı soluyor ki sanki adam bir düğmeyi çevirmiş gibi. "Ne ima ettiğinizi bilmiyorum..."

"Kocanızın Hırvatlara silah sattığını *ima ediyorum*, Kratos Drakos'tan ailenizin teklif verebileceği bazı inşaat projelerine teklif vermemesi için komisyon aldığından bahsetmiyorum bile."

Renata kusacakmış gibi görünüyor. "Bu... bunların ikisi de *iğrenç* gerçek dışı-"

"Belki de amcan Don Amato'nun ne diyeceğini görmeliyiz." Dante sözlerini yumuşak bir şekilde bitirir. "Eminim gerçeği kurgudan kolayca ayırabilir."

Gözleri büyüyor ve ağzı karaya vurmuş bir balık gibi birkaç saniye daha açılıp kapanıyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüyor ve kalabalığın arasından itiş kakış uzaklaşıyor.

Dante'ye dönüp başımı sallayana kadar kocaman sırtıttığımı fark etmiyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Omuz silkiyor. "Haksız değildin. Renata *tam* bir amcık." Dudaklarım bir sırtışı dönüşü. "Peki, teşekkür ederim-"

Tek bir hareketle beni kendine çekiyor, güçlü eliyle yanağımı hafifçe kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor.

Gidiyorum. Ben. *Yüzüyorum.*

Hemen yanımda bir kamera yanıp sönüyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. İrkiliyorum ama Dante beni bırakmadan önce yarım saniye daha öpüşmeye devam ediyor. İkimiz de dönüyoruz ve profesyonel etkinlik fotoğrafçısı daha fazla katılımcıyı çekmek için uzaklaşmadan önce ona gülümsüyor.

"İmaj her şeydir," diye mırıldanıyor Dante sessizce.

"Evet, hayır, tabii ki..." Zayıfça gülümsüyorum. "Görüntü. Tüm bu insanlar ve her şey."

Ben kızarıp boğazımı temizlemeden önce bir iki saniye daha sessizce duruyoruz. "*Ben* barı bulmaya gidiyorum."

Dante bana sessiz bir gülümseme veriyor. "Ve ben, ne yazık ki," çenesiyle başını sallayıp bize kadehlerini kaldıran bir grup yaşlı adama işaret ediyor, "kendi yatak odalarından çok genelevlerde ve bodrum kumarhanelerinde zaman geçirmiş ürkütücü yaşlı İtalyan adamlarla konuşmaya gitmek zorundayım."

"Evinizde gibi hissedeceksiniz."

Ben ona sırtırken o bana alaycı ve sert bir bakış fırlatıyor. "Vay vay, Bayan Sartorre-"

"Evet, hayır, hala Bayan Black."

"Nikah masasında imzaladığın yasal belgelere daha fazla dikkat etmelisin *canım.*"

Gözlerimi devirirken sırtıyorum. "Ki bunu hiç postalamadım. Yani, bilirsin, şah mat."

"Bu hızlıca düzeltmemiz gereken bir hata." "Ben

öyle düşünmüyorum."

İkimiz de duraklıyoruz, ikimiz de sırtıyoruz.

Tanrım, onunla flört mü ediyorum?

Evet, öyleyim.

Oldukça iyi hissettiriyor.

"Ürkütücü yaşlı adamlarınızın
tadını çıkarın." "Kokteylinizin
tadını çıkarın."

Kulaktan kulağa sırtıyorum ve bara doğru ilerlerken süzülüyorum. Kocama biraz aşık olmuş olabilirim.

Bir kadeh beyaz şarap sipariş ediyorum ve henüz bir yudum almıştım ki genç bir kadın kalabalığın arasından sıyrılıp tam önümde duruyor.

"Aman Tanrım-

Tempest?" Kaşlarım

gerildi. "Evet?"

Kahretsin, bu esmerin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Benden birkaç yaş büyük gibi görünüyor.

"Oh, hiç tanışmadık, merak etme!" Elini uzatırken gülümsüyor. "Ben Michelle. Kardeşlerinizi Şövalye Kanından tanıyorum. Gabriel'le birlikte Para Bellum'daydım." Gülümsemesi soluyor. "Ben... Aslında kız kardeşinle de arkadaşım."

Bir an için aklıma geçen gün Alistair'le Dante'nin bu işle ilgisi hakkında yaptığım konuşma geliyor. Etrafıma bakıp onu arıyorum ama kalabalığın içinde onu göremiyorum. Michelle'e gülümserken bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum!" Elini sıktım.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim diye soracaktım ama..." Elimdeki dolu şarap bardağına başını sallıyor. Sonra bana muzipçe sırtıyor, göğüs dekoltesine uzanıyor ve bir esrar çıkarıyor.

"Siz...." Kaşlarını sallıyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Teşekkürler ama hayır," diyerek gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Bana göre değil." "Endişelenme," diye omuz silkiyor Michelle.

Kız kardeşimle ilgili karanlık, rahatsız edici düşünceler tekrar içeri süzölmeye başlarken omzumun üzerinden Dante'ye bakıyorum.

Öldüğü gece oradaydı. Daha önce hiç kullanmadığı bir ilacı aşırı dozda aldığı gece.

Ve Dante onunla evlendi, tıbbi kayıtlarını mühürledi ve ailemize taş attı.

Michelle'e gülümserken zayıf bir şekilde yutkunuyorum. "Biliyor musun? Ben içmeyeceğim ama dışarı çıkacaksınız... Biraz hava alsam iyi olur."

Sırıttıyor. "Harika! Hadi, bir yer biliyorum."

Beni MOMA'nın kalabalık ana salonundan çıkarıp bir yan koridora götürüyor. Koridorun sonunda bir güvenlik görevlisi var, ama onu tanıyor gibi görünüyor ve bilerek göz kırparak bizi geçiriyor.

Bir yanım bir yabancıyı ot içeceği rastgele bir yere kadar takip ettiğim için *şok olmanın* ötesinde. Ama Michelle iyi birine benziyor ve kardeşlerimi tanıyor.

Bir köşeyi dönüyoruz ve loş ışıklı, güzel peyzajlı küçük bir avluya açılan büyük bir cam kapıya geliyoruz. Michelle kapıyı benim için açık tutarken dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor.

"Biraz serin, kusura bakma," diye mırıldanıyor ben

dışarı çıkarken. Hafifçe gülüyorum. "Ne kadar

dayanacağımı göreceğiz-"

Aniden kapıyı çekip kapattığını görmek için dönüyorum ve bir kilit sesi duyuyorum: o hala içeride, ben dışarıda soğukta.

"Ne yapıyorsun?!"

Michelle bana bakıp esrarı yakarken kalbim gırtlığıma tırmanıyor, yavaşça bir nefes çekiyor ve cama çarpıp yüzüme doğru ince bir duman çıkarıyor.

Ne oluyor lan?

Ağzım bu soruyu yüksek sesle dile getirecekmiş gibi açılıyor ki arkamdan gelen bir erkek sesi sessizliği bozuyor.

"Michelle'e aldırma."

Renata'nın oğlu Silvio Bonpensiero'yu görmek için dönerken nefesim kesiliyor. Gölgelelerin arasından ayaklarını sürüyerek çıkarken yüzüm soluyor. Bandajlar hâlâ yüzünün bir tarafını kaplıyor.

"Ablam bana karşı biraz aşırı korumacıdır," diyerek karanlık bir şekilde sırtıyor ve bana doğru ilerliyor. Geriye doğru hareket etmeye çalışıyorum ama kapının soğuk camı tarafından durduruluyorum.

"Komik, insanların kafamda lanet *kokteyl bardaklarını kırmasından* hoşlanmıyor," diye homurdanıyor Silvio, yüzü öfkeyle buruşuyor. "Ve *ne de. Yapma. I...*"

DANTE

Carmine viskisinden bir yudum alarak, "Yaşlandıkça yumuşuyorsun, Dante," diye iç geçirdi.

Ben ikisine de ekşi bir bakış atarken Nico homurdanıyor.

"Lanet olası *belediye başkanı* burada, eğer siz iki dahi bunu kaçırdıysanız," diye homurdandım. "Ve?"

"Ve tipik olarak, büyük şehirlerin liderleri, davetiyeleri *olmayan* gala katılımcılarını hoş karşılamayan büyük bir güvenlik gücüyle birlikte gelirler. Özellikle de söz konusu katılımcılar oldukça tanınmış bir mafya babasıyla aynı soyadını paylaşıyorsa."

Nico bana sırtıyor ve sonra kardeşine bakıyor. "Evet, tam isabet. Dante yumuşuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi, ama NYPD sizi kışınıza tekmeyi bastığında gelip bana ağlamayın."

Sırtıyor. "Yani, Dante, artık evli bir adam olduğunu biliyorum ama gözlerini açıp etrafına bakar mısın? Buradaki kadınları *gördün* mü? İçeri girmemiz gerek!"

Başımı sallayarak sırtıyorum. "*İtfaiyecilerin* galasına katılan bekâr kadınların genellikle -bir dakika- *itfaiyeci* aradıklarını biliyorsun, değil mi?"

Nico iç geçiriyor ve Carmy'ye tekrar bakıyor. "Sanki *bekâr* kadınlar hakkında bir şey söylemişiz gibi. Yaşlılıkta kesinlikle yumuşuyor. Belki de bu evliliğin bir belirtisidir."

"Kesinlikle." Carmy omzuma vurdu. "Rahatla dostum. Potansiyel yatırımcılarının, casuslarının, muhbirlerinin ya da bu gece her ne halt arıyorsan onların eşlerine yaklaşmamaya dikkat edeceğiz."

"Bir de şövalyelik öldü derler," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Carmine kıkırdar. "Evliliğin insanı yumuşattığından bahsetmişken, sevgili gelinin nerede?"

Onun yanından bara doğru bakarken kaşlarımı çatıyorum. Birkaç dakika önce Tempest'ı orada bir kadeh şarap içerken görmüştüm. Ama o zamandan beri ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Muhtemelen bütün akşam saklanmak ve kaçmak için sessiz bir köşe bulmuştur.

Bir yanım bunu tamamen anlıyor. Diğer yanım ise onu bulup şımarık tavırları yüzünden cezalandırmak istiyor - örneğin dizimin üstünde.

Ya da onunkinde.

Sikim smokin pantolonumun içinde zonklayıp kalınlaşırken bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

İkimizin oynamaya başladığı bu oyun tehlikeli. Çünkü tüm bunlar, bekârlığımı yadırgayan züppeleri yatıştırmak için bir oyundan ibaret.

İkincisi, ben ilişki kurmam, sıradan bile olsa. Peki ya evlilik? Gerçek anlamda mı? Bir kere bile radarıma girmedi.

Sürekli aklımda olan, her düşüncemi işgal eden bir kadın kavramı da değildi.

Ve yine de buradayız.

Elbette, tüm bunların bir de karanlık yönü var: Tempest'ın sağlık durumu. Eğer gerçekten ruhsuz, kalpsiz bir piç olsaydım, durum ideal olurdu. Komisyon'un onun ölümünden sonra beni kanonlaştıracağına dair teorisinde haksız değildi. Dul bir adam mı? Venom Kulübü'ndeki operasyonlarımda dokunulmaz ve sorgulanamaz olurdum.

Yine de, genel kamuoyu görüşüne ve kendi şüphelerime rağmen, aslında bir ruhum ve en azından bir kalbin gölgesi *varmış gibi* görünüyor.

Belki bir gölgeden daha fazlası. Çünkü Tempest'ın benden alınması fikri.

Dayanılmaz.

Kabul
edilemez.

Beni şok eden bir şekilde *öfkelenendiriyor*.

Belki de işleri fiziksel hale getirmek bir hataydı. Suçu ona atmak ve bunu benim onun ilki olmama ve onun naifliği yüzünden fiziksel şehveti duygular ve hislerle karıştırmasına bağlamak çok kolay olurdu.

Ama bu ucuz olurdu. Ve

hiç doğru olmaz.

Çünkü Eğer Fırtına o Kafa karıştırıcı fiziksel
yakınlık ile duygusal yakınlık?

Sadece o değil. Ve bu kendime itiraf etmek istediğimden daha büyük bir sorun.

"Dante?"

Göz kırparak gerçekliğe geri dönüyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkiyorum. "Belki yürüyüşe çıkmıştır?"

Nico sırtıyor. "Dikkatli ol,

kardeşim." "Neden?"

"Bu galada sahipsiz kadınları arayan tek köpekbalığı Carmy ve ben değiliz."

Kızgın bir tavaya sıçrayan yağ gibi içimde sıcak ve vahşi bir şey parlıyor. Ama tam o sırada Drazen küçük çemberimize katıldı.

Bana döndüğünde yüzündeki karanlık ifadeyle tüylerim diken diken

oluyor. "Karın nerede?"

İç çekiyorum. "Üçünüz de MOMA'da olduğumuzun, belediye başkanının güvenlik ekibiyle birlikte olduğumuzun ve hava karardıktan sonra Mogadişu'da olmadığımızın farkındasınız, değil mi? Tempest'ın lanet olası yanına yapışmaması da neyin nesi?"

"Silvio Bonpensiero burada."

Soğuk ve keskin bir şey omurgama doğru sürükleniyor. Kalabalığı taramak için döndüğümde yüzüm sertleşiyor. Tempest'ı göremiyorum.

Silvio'yu da göremiyorum.

Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Ben ön tarafı kontrol edeyim," diye homurdanıyor Carmine, az önceki ses tonunun tüm şapşallığı bir anda kaybolmuş.

"Ben üst kattaki galerileri alacağım. Bu gece güvenlikte olan birkaç kişiyi tanıyorum," diye ekliyor Nico, artık tamamen ciddileşmiş bir şekilde.

Bu ikisini sevmemin nedenlerinden biri de bu. Bazen tam bir kukla gibi davranabilirler. Ama işler ciddiye bindiğinde, yanımda olmasını tercih edeceğim başka kimse yok.

Drazen telefonunu çıkararak, "Bu gece yanımda iki adamım var," diye mırıldandı. "Ana katın güvenliğini sağlayacağız."

Başımı sallayarak teşekkür ettikten sonra bara doğru ilerliyorum ve barmenin dikkatini çekiyorum. Ona telefonumdaki Tempest'ın resmini gösterip onu görüp görmediğini soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, efendim. O ve başka bir siyah saçlı kız konuşuyorlardı. Onlar, uh..." Nazikçe öksürüyor. "Sanırım birlikte esrar içmeye gitmiş olabilirler." Galanın arka tarafına doğru başını sallıyor.

Lanet olsun, Tempest.

Ana salonun en ucundaki koridora göz atıyorum ve sonunda bir gardiyanın durduğunu görüyorum. Beni görür görmez cep telefonunu çıkarıp delicesine biriyle mesajlaşmaya başlaması bana ipucu veriyor. Ona doğru hışımla ilerlerken gözlerindeki gergin bakış beni çileden çıkarıyor.

"Efendim," diye başlar. "Bu bölge kapalı-"

"Kimi aradığımı biliyorsun," diye hırladım ve yakasından tutup duvara yapıştırdım. "Ve senin de *benim kim olduğumu* bildiğine dair içimde bir his var."

Yutkunuyor. "Bay Sartorre-"

"Karımın nerede olduğunu söylemek için iki saniyen var."

Sesi soluğu kesilir ve bir parmağını arkasına sıkıştırır. "Avlu!"

Köşeyi dönüp karanlık bir koridordan sonra diğerine geçerken onu titreyerek bırakıyorum. Son köşeyi döndüğümde donup kaldım.

Gördüğüm ilk şey koridorda duran bir kız, yüzü cam kapıya dönük bir şekilde esrar çekerken kendi kendine kıs kıs gülüyor. Ama kapının diğer tarafında gördüğüm şey beni bir yırtıcı hayvan gibi saldırtıyor.

Kız çığlık atıyor ve ben onu kenara çekip kapıyı açarken elindeki esrarı düşürüyor. Silvio Bonpensiero'nun diz çökmüş Tempest'e hırlayarak baktığı, bir eliyle saçlarını avuçladığı, diğer elini de ona tekrar vuracakmış gibi kaldırdığı soğuk avluya fırladım.

Yine, çünkü gözlerindeki dehşet dolu bakış ve yanağındaki pembe iz bana zaten ona bir kez vurduğunu söylüyor.

Bu onu ölü bir adam yapar.

Ona bir tren gibi çarpıyorum, ayaklarını öyle bir yerden kesiyorum ki ayakkabılarından biri fırlıyor. Silvio'nun göğsüne basıp ona vurmaya başladığımda, bir saniye önce kenara ittiğim kızın çığlık attığını hayal meyal fark ediyorum.

Ve ona vurdu.

Ve ona vurdum.

Burnunun köprüsünü ve birkaç dişinin kırıldığını hissedene kadar yüzüne vuruyorum. Yumruğumun altında göz çukurunun çatladığını hissedene kadar. Eskiden ağzı ve burnu olan etli, şişmiş kütleden kan akana kadar.

Ta ki Tempest'a dokunduğu için bu pisliğe acı çektirmenin tatmininden başka bir şey hissetmeyene, görmeyene ve bilmeyene kadar. Soğuğu, ellerimdeki zonklamayı, içimdeki kızın çığlıklarını görmezden geliyorum. Hepsini görmezden geliyorum.

Ta ki yumuşak, nazik bir el koluma inene

kadar. "Dante."

Kıpırdamadan duruyorum, burun deliklerim alevleniyor ve yan tarafa bakarken kanım kükşüyor. Tempest yanımda diz çökmüş, gözleri gözlerime kilitlenmiş, koluma dokunurken endişe ve aynı zamanda anlayışla dolu.

"Onu öldüreceksin."

"Biliyorum. Bana yapmamı söyle," diye kalınca törpüledim, gözlerim onunkilere kilitlendi, "ve yapacağım."

Ben onu görmezden gelirken bile arkamdaki kız tekrar tekrar

bağırıyor. "Sadece kelimeyi söyle, ve o lanet-"

Tempest başını sallayarak sessizce, "*Onu öldürmeyin*," der. "Lütfen."

Artık tamamen baygın olan Silvio'ya ters ters bakıyorum. Ayağa kalkarak kaburgalarının yan tarafına son bir kez sertçe tekme atıyorum, arkamdaki kızın çığlıklarını duymazdan gelmeye devam ediyorum.

Elim Tempest'ın eline kayıyor ve onu sıkıca

kavırıyor. "Biz gidiyoruz. *Şimdi*."

Eve döndüğümüzde hala içimde kükreyen duygulardan oluşan YAKIN ÖLÜMCÜL KOKTEYL, yarım çay kaşığı korkuyla çalkalanmış eşit miktarda intikam ve öfke içeriyor.

O orospu çocuğunun ne yapmaya hazır olduğunu ya da ona ne kadar zarar vermeye hazır olduğunu bilmiyorum. İntikam ve öfke buradan geliyor. Ama kızgın olduğum tek kişi Silvio değil ve karımın da bunu bildiğini çok iyi biliyorum.

Tempest galadan eve dönerken bütün yol boyunca sessizdi. Asansörde ve çatı katının kapısını açtığımda da sessiz kaldı.

Şu anda hâlâ dilsiz, ön girişte dururken neredeyse uysal görünüyor, paltosunu giymiş ve ben oturma odasından bar arabasına doğru fırlarken korkmuş görünüyor. Kendime ağır bir burbon dolduruyorum ve bir tane daha doldurup ona doğru dönmeden önce geri deviriyorum.

"Bu da neydi böyle?"

Ona dönüp baktığımda Tempest'ın gözleri kısılmıştı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

Bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim, beni pusuya düşürüp tokatlayan o hıyar yüzünden yargılanan *ben* miyim?!"

"O avluya çıkmayı nasıl başardığını bana anlatmak ister misin?"

Ağzı büzülüyor.

"Ot içmek için tamamen yabancı birini takip ederek, değil mi?" Şak diye söyledim. Alt dudağı titriyor. "Siktir git, bu hiç adil değil-"

"Hayır, ama *gerçek* bu!"

Tıslıyorum. "Neden umursuyorsun

ki?!" "Çünkü sen benim *karımsın*!"

"Sadece sana uygun olduğunda!" diye karşılık veriyor.

Küçümseyerek ona doğru hışımla yaklaştım. "*Yapma*," diye öfkelen dim. "Bu kartı oynamaya *çalışma* bile. Pervasısın ve bunu ikimiz de biliyoruz!" Onu titretecek kadar yüksek sesle bağırıyorum. "Seçimlerinizin ve eylemlerinizin sonuçları hakkında hiçbir fikriniz yok!"

Gözleri parlıyor. "Çizgiyi *çoktan* aştın, pislik."

"Aceleciliğin çok *tehlikeli*, Tempest!" Ben de karşılık verdim. "Hiç dürtü kontrolün yok! Bir şeyler *yapıyorsun* ve neler olabileceğini bir kez bile düşünmeden hareket ediyorsun!"

O kadar kızgın ki titriyor ama ben duramıyorum. Pislik olmaya çalışmıyorum. Ama bu kadın beni o kadar derinden etkiledi ve o kadar çok önemsiyorum ki, artık bunu geçiştirmek imkansız.

"Beni Silvio'nun küçük pususuna götürebilmek için partide arkadaşımın gibi davranan o psikopat sürtükten mi bahsediyoruz?" diye tersliyor. "Yoksa diğer Venom'la ilgili kıskançlık mı?"

"*Dikkatli ol*, küçük kasırğa," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde.

"Boş zamanlarımda ne yaptığım seni ilgilendirmez, göt herif..."

"Lanet olsun değil!" Kükrüyorum. "Sen benim lanet olası *karımsın*. O yüzden bana bir kez daha Club Venom'daki özel odalara sıvışmanın beni nasıl ilgilendirmediğini anlat. Can kulağıyla dinliyorum."

Yutkunuyor. "Ayrıcalık hakkında hiç konuşmadık-"

"Bunu *şimdi* konuşacağız," diye hırlıyorum, ona doğru hamle yapıp yüzünü bana doğru kaldırıyorum ve gözlerindeki ela yeşili ateşin parıltısını izliyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Tesadüflere inanmaktan bıktım."

"Anlamı?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Apex'i nereden bildiğini öğrenmek

istiyorum." Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yüzükler, Tempest."

Sesi soluğu kesildi ve sinirlendiğimi anladım.

"Cevap istiyorum. *Şimdi*. O herifi özel odaya kadar takip etmeniz bir sebebi vardı."

Küçümsüyor. "Belki de sadece onu becermek istedim-"

Onu morartacak kadar sert öptüğümde nefesi kesiliyor ve bakır tadı alana kadar dolgun alt dudağını ısırduğımda inliyor.

"*Hayır, yapmadın*," diye tıslıyorum.

Gözleri kısıılır. "Seni bu kadar emin yapan ne-"

"Çünkü seni herkesten daha iyi beceriyorum," diye hırlıyorum. "Ve ben Bunu bildiğini biliyorum."

Dudağını emiyor, göğsü kabarıyor.

"Yüzükler yüzünden onunla gittin. Yüzükler yüzünden *düğünümüzde* beni bıçaklamaya çalıştın."

Yüzünü kendime doğru çevirip ona doğru yaklaştığımda inliyor.

"Sana son kez söylüyorum. Ben.. İstiyorum. *Cevaplar.*"

İlk başta gözüne bir şey kaçtığını d ü ş ü n d ü m . Ama aniden, buruşmaya başladı.

Sikeyim.

Düşerken onu yakalıyorum ve nazikçe kendime doğru çekiyorum. Sadece ağlamaya başlamıyor. Sanki tüm ruhunu gözlerimin önünde parçalıyor.

Ve sonra, bana her şeyi anlattı.

Her korkunç, kabus gibi detayı.

Geçmişinin en karanlık kısımlarından gelen her sır, dudaklarından dökülürken kalbimi ikiye ayırıyor.

Aman Tanrım.

Bana Nina'dan ve on yedi yaşındayken sahte kimliklerle nasıl dışarı çıkıp özel bir dans kulübüne girdiklerinden bahsediyor. Kendilerinden birkaç yaş büyük bir grup havalı, zengin adamlarla tanıştıklarını ve onları içki içmek için VIP kabinlerine davet ettiklerini.

Ondan hemen sonra hafızası nasıl da bulanıklaşıyor.

Tempest bana süslü bir daireye getirildiğini belli belirsiz hatırladığını anlatıyor. O orospu çocuklarından biri onu yatak odasına götürdüğünde ve *ikisi* arkadaşı Nina'yı içeri çektiğinde nasıl "hayır" dediğini hatırlıyor.

İlk seferinin acı ve utançtan başka bir şey olmadığını, o dışkı parçası canını yakarken, ona verdikleri şey yüzünden hareket bile edemediğini. İki sikik hemen yanındaki en iyi arkadaşına tecavüz ederken, Nina'yı gözlerindeki ışık sönene kadar boğarken nasıl güçsüzce izleyebildiğini.

...ve *üçünün de* altın aslan başı yüzüğü taktığını. Tıpkı

Claudia'yı öldüren pislikler gibi.

O korkunç gecenin her korkunç detayını göğsüme hıçkırı hıçkırı ağlamayı bitirdikten sonra, evimde yerde otururken, kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere kaldırıyor ve yüzündeki acı kalbimi kırmaya yetiyor.

Ya da öldürmek

istememi. Onun

şeytanlarını öldürmek

için.

Onun için dünyayı yakmak. "Dante..."

Uzanıp yakamı tutuyor ve ben bir şey söyleyemedim ya da yapamadan beni aşağı çekip ağzını ağzıma yapııştırıyor. Onu öpüyorum, inliyorum, o inleyip yavaşça kucağıma doğru sürünmeye başladığında kanım ateşe dönüyor. Eli aramıza giriyor ve küçük parmakları şişen çıkıntımı bulduğunda derinden hırlıyorum.

"Tempest..."

Onu istemediğimden değil, elbisesini yırtıp atmak ve Tanrı'yı görene kadar ona *ziyafet çekmek istemediğimden de değil*. Bu kadın az önce bana ruhunu açtı ve bana yaralarının ve travmasının en kötüsünü gösterdi.

"*Lütfen*," diye inleyerek tişörtümü çekip çıkarıyor. Ağzı boynuma düşüyor ve kulağıma doğru öpmeye başladığında inliyorum. "*Lütfen sik beni...*"

"Tanrım, Tempest," diye inliyorum ellerim gövdesinin üzerinde kayarken, onu pantolonumdaki zonklamaya karşı çekerken ince belini kavıyorum.

"Senden bana aşık olmanı istemiyorum," diye boğuluyor. "Umursamanı bile istemiyorum. Tek bildiğim, sen ve ben ilk kez seks yaptığımızda, ben

Sonunda kendimden, seksten ve yakınlıktan nefret etmeyi bıraktım." Geri çekiliyor ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını görebiliyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Her gölgeye atlamayı bıraktım. Tekrar o hislere geri dönemem, bu yüzden beni becermene *ihtiyacım var.*"

Çenem sıkıştı.

"Lütfen," diye fısıldıyor, yüzümü okşuyor, gözleri yalvarıyor. "Sadece başka bir şey hissetmek istiyorum. Karanlık *istiyorum. Becerilmek* istiyorum, Dante. Sevişmek değil. Şımartılmak değil. Acınmak değil. *Becerilmek* istiyorum, her şeyi unutana kadar-"

Ağzımı onunkine yapıştırdığımda

inliyor. "Kendimi tutmayacağım, küçük

kasırğa." "*Yapma,*" diye inliyor.

"Ve durmayacağım."

"*Yapmanı istemiyorum,*" diye inliyor dudaklarıma, onu kollarıma aldığımda, bacakları belime dolanıyor.

"Seni sahip olduğun her bir sınırın ötesine iteceğim. *benim.*"

"*Zaten öyleyim.*"

TEMPEST

Hayatta öyle anlar vardır ki, kendinizi bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissedersiniz. Küçük bir esinti -bir dokunuş, bir nefes alış- sizi uçuruma düşürebilir.

Ve düştüğünüzde, zihniniz sanki tek tek duyulara odaklanır. Kulaklarınızın yanından geçen havanın sesi. Arkanızdaki uçurum duvarının tozunun dilinizde biriken tadı. Adrenalinin etkisiyle kendi korkunuzun kokusu.

Dante beni kollarına alıp yatak odasına girdiğinde ve dudaklarımı yalayıp yuttuğunda gerçek anlamda bir uçurumdan düşmüyor olabilirim. Ama gerçekliğim parçalara ayrılırken bunu hislerime anlatmaya çalışın.

Bacaklarım kalçalarına dolanırken ellerini kıçımda hissediyorum. Kulaklarımda kendi nabzımın gümbür gümbür sesi, onun iniltilerinin alçak baritonuyla karışıyor.

Ağzının tadı.

Vücudunun kokusunu.

İlk başta yatak odası karanlık olduğu için görüş yok. Sonra, daha görüşüm alışmadan, gözlerimin üzerine ipeksi bir şey geçirip gözlerimi bağlıyor.

Bir an için adrenalinim yükseldi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve uyluklarımın arasında biriken arzu, kısır bir karanlığın beni ele geçirmesiyle buharlaşıyor.

"Orada değilsin, küçük kasırğa," diye kulağıma homurdanıyor Dante, ben kenarına tünerken ağırlığı arkamdaki dört direkli yatağın üzerinde kayıyor. Elleri göz bağını biraz daha sıkıyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

"*Değilsin. İşte,*" diye boynumu törpülüyor. Bu adamı koklamanın bile bende uyandırdığı yoğun fiziksel arzuyla kas hafızası paniğinin karışımı aynı anda hem nefes kesici hem de sinir bozucu.

Sıcak ve soğuk.

Yin ve Yang.

Düzen ve kaos.

"Buradasın, benimlesin," diye sessizce homurdanıyor.

Dişleri kulak mememi ısırırken irkiliyorum, inliyorum. Elleri elbisemi avuçluyor ve onu kalçalarımın üzerinden yukarı çektiğini hissettiğimde ürperiyorum, giysi omurgamdan yukarı kayarken kığım kalkıyor. Yavaş, şehvetli, telaşsız hareketlerle kollarımı kaldırıyor ve elbiseyi üzerimden kaydırıyor. Bir kenara atıldığını duyuyorum, ellerinin yavaşça kalkık kollarımdan aşağı kaydığını hissediyorum.

"*Yap. Sen. Güven. Bana.*"

Her kelime kulağıma bir ressamın boyayı fırlatması gibi çarpıyor. Fısıltılı bir dua ya da bir büyü gibi.

İçimde dalgalanan ve beni canlı canlı yüzmekle tehdit eden korkuyu hâlâ hissedebiliyorum. Ama onun yakınlığı ve kulağımın dibindeki sesinin tınısı rüzgârda uçup gitmemi engelliyor.

"*Evet,*" diye nefes nefese boğuluyorum.

"Seni zorlayacağımı söylemiştim, Tempest," diye sessizce homurdanıyor. "Sınırlarını yıkacağım konusunda seni uyarmıştım. Bana güvendiğine emin misin?"

Tekrar başımı

salladım. "*Evet.*"

"*Aferin kızıma.*"

Kollarımdan birini kaldırıyor, elleri ön kolumun ve bileğimin iç kısmında

aşağı yukarı şehvetli bir şekilde geziniyor, o kadar nazık ki gerginliğimin gittiğini hissedebiliyorum.

Gözlerim gözbağı altında kapanırken vücudum.

Ve sonra metalik bir şey keskin bir klik sesiyle bileğinin etrafına kenetlenir.

Hay sikeyim.

"Hâlâ benim," diye mırıldanıyor Dante kulağıma, diğer kolunu okşayarak.
"Sadece ben varım ve sadece sen varsın. Ve bana güvendiğini biliyorsun."

Diğer kolunu kaldırıyor ve bu sefer bekliyor olsam da bileğime dolandığını hissettiğimde yine de sarsılıyorum.

"Benimle kal, küçük kasırğa," diye yumuşakça homurdanıyor. "Burada benimle kal."

Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, omuzlarımdan üzerinden geçiyor ve sonra göğüs kafesimin yanlarına doğru kayıyor. Ancak o zaman kollarımın ikisinin de yukarıda, tamamen hareketsiz olduğunu fark ediyorum.

Tıpkı uzun zaman önceki o gece gibi.

Korku içime dolmaya başlıyor, titremeye başladığımda nefesim kısa, kesik kesik geliyor. Ama yavaşça, sıcak, güçlü elleri parmak uçları göğüslerimi okşayana kadar tenimin üzerinde kayıyor. Korku olsa bile, dokunuşunun hissi ve kokusu, parmakları ağrıyan tomurcukları sıkıştırana kadar göğüslerimi kavrayıp kaldırıp sıkarken, meme uçlarımdan avucuna karşı sıkışmasına neden oluyor.

Hay sikeyim.

Adrenalin ve korku karışımından titriyorum. Ama bu, hayır demek ya da karşı koymak için çaresiz kaldığım geceden farklı. Sadece bu sefer sesimi yükseltebileceğimi ve her şeyi sona erdirebileceğimi bilmem değil.

Bu sefer Dante.

Güvendiğim kişi.

"Seni korkutmak ya da incitmek için zihnindeki o yere geri götürmüyorum," diye homurdanıyor. Parmakları meme uçlarımdan okşayıp yuvarlayarak içime elektrik kıvılcımları gönderirken nefesim kesiliyor.
"Seni oraya geri götürüyorum, böylece kafadaki o yeri *yok edebilirim*. Kısıtlanmanın çekiciliğini hissettiğinde ya da kendini karanlıkta bulduğunda ya da uçurumun kenarına itildiğini hissettiğinde

Sınırlarının kanayan kenarları, artık korkmayacaksın, küçük kasırğa."

Eli yavaşça karnımdan aşağı kayıyor ve dokunuşundan çıkan kıvılcımlar dalga dalga yayılıyor. Parmak uçları külotumun dantel kenarının altından kayıyor ve ıslak bir şekilde dudaklarımın arasından geçip klitorisimin üzerinde yuvarlandığında, gözlerim geri dönüyor ve çenem coşkuyla açılıyor.

"Çünkü *beni* hissedeceksin."

İki kalın parmağı amımın derinliklerine batıyor. İnliyorum, kollarımı tutan kelepçelere karşı titriyorum ve vücudunun sıcaklığının benimkini sardığını hissettiğimde titriyorum. Parmakları geri kayıyor, tekrar *derinlere batmadan* önce klitorisimi yavaş dairelerle ovuyor. Haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor ve kollarım bileklerimdeki bağlara karşı geriliyor. Dante parmaklarını sırlıslam olmuş amıma sokup çıkarıyor, avuç içi ben nefes nefese kalana kadar klitorisime sürtünüyor.

Tam da o anda benden uzaklaşıyor. Birden parmakları dudaklarımda gezinmeye başladı.

Islak. Kaygan. Benim tadıma

bak. "*Em.*"

İNliyorum, ağzımı açıyorum ve dudaklarımın az önce amımı okşadığı parmakların etrafına kapanmasına izin veriyorum.

Tadım *güzel*.

Parmakları ağzımdan ayrılıyor ve yataktan kayarak tam önümde durduğunu duyuyorum. Elleri kalçalarımı ve kıkırmı kavırıyor, beni yatağa geri kaydırmadan önce hafifçe yukarı kaldırıyor.

"Daha yeni başlıyoruz, bebeğim."

Elleri kalçalarımda geziniyor, parmakları külotumun bel bandına girerken kalçalarımın kendiliğinden kalkmasına neden oluyor. Ellerin bir ayak bileğimi sardığını hissetmeden önce dantel bacaklarımdan aşağı kayıyor. Ayağımı kaldırıp yatağın üzerine koyuyor ve yana doğru itiyor. Bu sefer kelepçenin takılmasını neredeyse bekliyordum ama yine de içim yanıyor.

"Eğer çok fazlaysa, söyle bana," diye homurdanıyor, elleri amıma dokunmadan *hemen önce* durana kadar k a l ç a l a r ı m d a n yukarı kayıyor.

"Eğer yaparsam duracak mısın?"

Fısıldıyorum. "Belki."

Siktir, bu kadar ateşli olmamalıydı.

Diğer ayak bileğimi de kaldırıp kelepçeliyor ve beni yatağın kenarına oturtup bacaklarımı olabildiğince açtığı bu iffetsiz, savunmasız pozisyonda yüzümün ısınmasına neden oluyor.

Eliyle amımı kavırıyor, ben keskin bir şekilde nefes alırken bir parmağı kaygan dudaklarımdan yukarı doğru sürükleniyor. Onun için her zaman bu kadar ıslanmam delilik: İçimden damladığını ve parmaklarını kapladığını hissedebiliyorum ve yüzüm ne *kadar çok* olduğu konusunda utançla zonkluyor.

"Utanma," diye homurdanıyor Dante sessizce. "Tatlı amcığının benim için sırlıslık ve dağınık olmasından ne kadar hoşlandığımı hakkında bir fikrin var mı?"

Nefesini önce bir kalçamda, sonra diğerinde, sonra da arkamda hissettiğimde sarsılıyorum, bu sırada gittikçe yaklaşıyor, ta ki aniden dili dudaklarımdan arasından geçene kadar ve yüksek sesle haykırıyorum.

"*İyi kız*," diye homurdanıyor, beni tekrar yalıyor. "Dilimi bu güzel amcığın üzerinde ne kadar çok istediğini duymama izin ver."

"*Lütfen*," diye boğuluyorum. "Durma-oh, *kahretsin*..."

Dili içimin derinliklerine dalıyor, sanki içimdeki her damlayı almaya ya da beni içten dışa doğru tatmaya çalışıyor. Dante amımı yalayıp yutarken gözlerim gözbağının altında tekrar geriye dönüyor, tüm vücudum kasılıyor ve sarsılıyor.

Dili klitorisime doğru sürüklendiğinde inliyorum, dudakları zonklayan yumrunun etrafını sarıyor, dili üzerinde dönüyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, vücudum titremeye ve sıkılmaya başlayana kadar emerken baskı uyguluyor.

Yavaşça iki parmağını içime sokuyor, klitorisimi dillerken g noktama doğru sokup çıkarıyor. Başparmağı *aşağıya* iniyor ve büzüşmüş arka deliğimin

üzerinden *geçtiğinde*, *içimde* elektrik kıvılcımları patlıyor.

"*Aman Tanrım-*"

"Eğer birine dua edeceksen, küçük kasırğa," diye amcığma sürtünüyor, "Bu ben olsam iyi olur, çünkü Tanrı'yı burada dilini senin pis küçük amcığının derinliklerine gömmüş olarak göremiyorum."

Amcığma tekrar saldırırken nefesim ciğerlerimden zevk ıgıllıklarıyla boşalıyor. Dili her yerde: yalıyor, alay ediyor, tadına bakıyor, döndürüyor. Dudakları mırıldanıyor ve emiyor ve parmakları en mahrem yerlerimi okşayarak derine iniyor. Ağzının verdiği zevkle boğulurken kaslarım kasılıyor, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki kelepçelere karşı geriliyor.

Boşaldığımda sanki tüm dünya bembeyaz oluyor ve alevler içinde patlıyor. Başım geriye düşüyor, tüm vücudum Dante'nin diline karşı utanmazca eğiliyor.

Ağzı olduğu yerde kalıyor, hala aşırı hassas klitorisimi emiyor ve içimde artçı sarsıntılar yaratıyor. Geri çekildiğinde parmaklarını içimde bırakıyor. Ayağa kalktığını hissediyorum ve açılmış kalçalarımın arasından kaydığında çıplak olduğunu fark ediyorum.

Zonklayan sert, şişmiş horozunun göğüslerime sıcak bir şekilde bastırıldığını hissettiğimde inliyorum. Bir elinin parmakları içime girip çıkarken diğer eli yanağımı okşuyor. Ağzı benimkine çarpıyor ve nabzım hızla yükseliyor. Dili benimkiyle dans ediyor ve ben onu açlıkla ağzıma çekiyor, öpücüğünde kendimi tadıyorum.

"Hala korkmuyor musun, küçük kasırğa?" Başımı sallıyorum.

"Peki ya şimdi?"

Beni geriye doğru iterken nefesim kesiliyor, metalik bir kayma sesi kol bağlarının bir tür ray üzerinde biraz geriye kaydığı hissine eşlik ediyor. Durduklarında, kollarım hala başımın üzerinde ve bacaklarım hala genişçe açılmış halde, yatağın yarısına kadar geriye doğru eğildim.

"Korktun mu?"

Başımı tekrar sallıyorum. "*Hayır.*"

Dante tıslar gibi bir ses çıkarır. "Peki ya *şimdi*?"

Eli aniden boğazıma sıkıca sarıldığında adrenalın sistemimde yeniden yükseliyor. Biraz sıkıyor, vücudumdaki her sinir ucu aynı anda alevler içinde patlıyormuş gibi hissettiriyor.

"*Peki ya şimdi*?" Hırlıyor, sesinde bir tehdit var. "Hala korkmuyor musun?"

"*Bana ne istersen yap*," diye soluyorum, amım parmaklarının etrafında sıkılaşıırken zevkten titriyorum. "Beni korkutamayacaksın."

Sertleştiğini ve durakladığını hissediyorum, dudakları

benimkinden bir santim ötede. "Hayır mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "*Hayır*," diye boğuluyorum. "Çünkü bana istediğin her şeyi yapmanı istiyorum."

"*Ne dilediğine dikkat et*, küçük kasırğa," diye homurdanıyor.

"*Lütfen*-"

"Aletimin her santimini ne kadar iyi alabildiğini görmekle başlayalım."

O kadar hızlı oluyor ki nefesim kesiliyor. Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor. Ve aniden, sikinin kocaman başı içime giriyor. Kahretsin, her zaman büyük hissettiriyor, ama bu sefer her zamankinden daha da sert gibi, eğer bu mümkünse. Sanki beni sikmek için ekstra istekli.

Yaptığı da tam olarak bu.

Dante sikini muhtaç amımın derinliklerine soktuğunda inliyorum. Kalınlığı beni sınırlarıma kadar geriyor, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, ayak bileklerimin sıkıca tutulduğunu hatırlamadan önce bacaklarımı etrafına sarmak için aresizim.

Onun istediği gibi kullanması için bağı ve açık olduğumu bilmek, kelimenin tam anlamıyla hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kontrolü kaybetmek, kontrolü bana verir. Beni

özgür kılan hareketsizliktir.

Geçmişle yüzleşmek ve artık ondan korkmadığım için ona siktir olup gitmesini söylemek, üzerimdeki etkisini kırıyor.

Dante'nin ağzına doğru haykırdığımda, bu bir özgürlük çılgılığıdır. Bir serbest bırakma hıçkırığı ve daha fazlası için bir yalvarış. Eli boğazımda sıkılaşıyor, diğer eli saçlarımı yumruklarken dili benimkiyle dans ediyor. Boynumdaki eli göğüslerime iniyor, beni sertçe sikerken meme uçlarımı sıkıyor ve yuvarlıyor.

Saçlarımdaki el başımı geriye doğru çekip boynumu ortaya çıkarıyor ve dudakları benimkilerden ayrılıp hassas etimi ısırıp emiyor. Eli bacaklarımın arasına düşüyor ve beni cehenneme çevirirken klitorisimi ovmaya başladığında tamamen çözülüyorum.

"Dante!"

"Daha yüksek sesle," diye boynuma doğru hırlıyor. "Çılgılık atmanı istiyorum." "Dante!!"

"DAHA YÜKSEK SESLE. Bir *blok* ötedeki komşuların seni kimin becerdiğini, aldığını ve *sana sahip olduğunu* bilmelerini istiyorum."

"DANTE!!!" Tüm vücudum kasılırken ve beyaz-sıcak bir topa dönüşürken nefesim kesilerek haykırıyorum. "Fuuuucckk meee!"

Onun diliyle daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşaldım. Bu orgazm daha da güçlü.

Sanki zihnimin ve bedenimin molekülleri parçalanıyor ve evrene dağılıyor. Tüm ruhum kendi boyutunun on katı kadar şişiyor, gözeneklerimden, ağzımdan ve parmak uçlarımdan patlıyor. O beni bir orgazmdan diğerine geçirirken, bayılacakmışım gibi hissedene kadar amım dalgalanıyor ve sikinin etrafında tekrar tekrar kenetleniyor.

Dante bir iniltiyle nefesini keserek çekiliyor. Dölünün sıcak spreyi kalın ipler halinde karnıma, göğüslerime ve boynuma sıçrarken inliyorum. Meme uçlarımdan yapışkan ve sıcak bir şekilde damlarken, amıma ve kalçalarımına daha fazla püskürüyor ve tekrar içime dalmadan önce beni dölleriyle kaplıyor.

Durduğumuzda titriyorum - kelimenin tam anlamıyla, tüm vücudum pes etmek üzereymiş gibi. Ayak bileklerimi çözdüğünün sadece belli belirsiz farkındayım.

siki hâlâ içimdeyken bacaklarımdan tutuyor. Sırada kollarım var ve ilk kelepçeyi çözdükten sonra ikincisini çıkarmadan önce boynuna asmak için duraklıyor.

Beni nazikçe kaldırıp banyoya taşıırken dört uzvumla ona yapışmış, gevşek ve titriyorum. Küveti tekmelemek için ayağını kullanırken kıcımlı makyaj masasının kenarına koyuyor. Bacaklarım onun etrafında, siki hâlâ içimde, öylece dururken küvet buhar ve köpüklerle doluyor.

Ben dünyaya geri dönerken ağzı benimkini nazikçe öpüyor.

Ve küvet dolduğunda ve beni taşıyıp içine batırdığında da tam olarak böyle kalıyoruz: ben hala onun sikine gömülmüşken ve dudaklarım onunkiyle kilitlenmişken.

TEMPEST

"ONA NE OLDU?"

Dante'nin yatağında çırılçıplak uzanmış, yanağımı göğsüne dayamış ve kollarını bana dolamışken bu garip bir düşünce.

Tüm vücudum hala karıncalanıyor ve uğulduyor, sanki parmak uçlarım canlı tellere değiyormuş gibi. Bileklerim ve ayak bileklerim ağrıyor-aslında *her* yerim ağrıyor. Ama lezzetli, ayak parmaklarımı kıvrandıran, nabzımı hızlandıran türden bir ağrı.

Bu, geçmişimin şeytanlarından ve karanlığından kurtulduğumu hissettiren bir acı.

Ve yine de, bu rahatsız edici düşünce içeriye doğru kıvrılmaya

devam ediyor. "Kim?" Dante mırıldanıyor.

Yüzüne bakıyorum, bunu söylemeyi bile

tartışıyorum. "Tempest..."

"Venom'daki adam." Dante'nin

yüzü kararır.

"O öldü mü?"

Cevap yok.

"Dante-"

"Evet," diyor sonunda sessizce. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "O öldü."

Boğazım ağır bir şekilde sallanıyor ve eli nazikçe benimkinin üzerine inene kadar parmaklarımın göğsüne pençe gibi kıvrıldığını fark etmiyorum.

"Konuş benimle, Tempest," diye mırıldanıyor Dante, çenemi yukarı kaldırarak gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağlıyor.

"Ben..." Dudaklarım şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben iyiyim."

Bunu söylediğim anda ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Sadece iyi değilim. O kabus gibi geceden *kurtuldum*. Topuklarıma tırmanan geçmişten özgürüm.

Olan oldu.

Ama şimdi, canavarların hepsi gitti. Dante

benim için sonuncusunu da öldürdü.

Dante'nin kaşları biraz çatılıyor ve dudaklarında gezinen soruyu zaten biliyorum.

Başıma gelenleri ona anlatmış olmam hâlâ aklımı başımdan alıyor. Kardeşlerim ve Taylor dışında kimseye o geceden bahsetmemiştim. Başka birine anlatacağımı *hiç düşünmemiştim*.

Utanç. Yargılanma korkusu. Bunun hakkında konuşarak yeniden yaşama korkusu. Ama Dante'yle her şey bir anda ortaya çıktı.

Zorla olmadı. Yapmak *zorunda* hissettiğim bir şey değildi. Ve garip bir şekilde, ona söylemek beni o karanlığa geri itmedi. Perdeleri açtı ve ışığın içeri girmesini sağlayarak gölgeleri kovdu.

Geçmişimin en kötü kısımlarına girmesine izin vermek, ruhumu elleriyle sarması için ona açmak gibiydi. Bu beni korkutmalı. Ama yine de korkutmuyor. Bunun yerine, sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış gibi.

Dante'nin kaşları çatılır. "O..."

Fısıldayarak söyledim. "Nina'yı öldüren iki kişiden ikincisiydi."

Ve Dante'de zaten diğerk yüzük var, uyumsuz gözlü olan, onun hayatını boğan adamdan. O geceki canavarların üçünün de artık ölü olduğunu iyice anlamama izin veriyorum.

Kaşlarım çatılırken ona tekrar bakarken dudağım dişlerimin arasına çekiliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başını sallıyor ve bir tutam siyah saçını yüzümden geriye doğru itiyor. "Bunu neden yaptın?" Yavaşça söylüyorum.

"Ne, onu öldürmek mi?" "Evet."

Kaşlarını çatar. "Sen benim *karımsın*, Tempest," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, gözleri parlıyor.

İçimdeki sıcaklık cızırdıyor.

"Evet, ama..." B a ş k a t a r a f a bakıyorum. "Hadi ama, Dante. Bu... Yani, *ben* geçici bir dekorum-"

Beni yukarı çekiyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri sıcak bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. "Hâlâ bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap veremedi, dudakları dudaklarımı morartırken hafifçe inliyorum.

"Gerçekten herhangi biri için adam öldürebileceğimi mi düşünüyorsun, küçük kasırğa?" Hırlıyor. "Bir *dekor* için mi?"

Onu tekrar öpmeye başlamadan önce başımı sallayarak dudaklarına gülümsüyorum. Geri çekildiğimde dudaklarımda ikinci bir soru asılı kalıyor.

"Ne oldu?" Dante sessizliğimi açıkça görerek mırıldanıyor.

"Onları nereden tanıyorsun?" Dudağımı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Aslan yüzüklü adamlar."

Hüzünlü, uzak bir ifadeyle dönüp uzaklara bakarken çok uzun süren birkaç saniye boyunca sessiz kalıyor.

"Kız kardeşim Claudia'yı benden aldılar."

Yüzüm düştü. "*Tanrım*, Dante-

"*Yetkililer*," diye sertçe tükürüyor, "onun sadece bir istatistik olduğunu söylediler-yanlış yer, yanlış kıyafet, yanlış adam." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ama ben daha derine indim, çünkü benim işim bu. Ve onları böyle buldum."

"Onlara daha önce Apex mi diyordunuz?"

Başını salladı. "Evet. Apex Club. 'Apex predators' gibi."

Midem kıvrılıp düğümleniyor, ekşi safra boğazımdan yukarı süzülüyor.

"Onlar aynı öğrenci birliğinde bulunmuş ve aynı işletme okuluna gitmiş bir grup sadist zengin dangalak. Ve onlar..." Bakışları şiddetle duvara saplanıyor. "Bu şekilde zevk alıyorlar. Kadınları incitiyorlar."

Bir parçam kusmak istiyor. Onlardan bir *kulüp mü* var?

"Söyleyebileceğim kadarıyla," diye tükürdü Dante, "yedi kişilerdi." Başını çeviriyor ve bakışlarının benimkileri tutmasına izin veriyor. "Ben beşini öldürdüm."

Kalbim sıkışıyor. *Vay anasını*.

"Şu anda altı tane," diye homurdanıyor Dante. "Ama hiç izini bulamadığım biri var. Brett adında bir adam-"

"Sinclair." İsmi bir küfür gibi tükürdüm. "Brett Sinclair."

Başıma gelenler, Brett'in avukatlarının mahkemeden çıkardığı yayın yasağı kararı nedeniyle hiçbir zaman haber olmadı. Ama kardeşlerim bunu kabul etti, Sinclair adını "lekelemek" umurlarında olduğu için değil. Ama medya hikayeyi öğrenirse beni parçalayacağından endişe ettikleri için kabul ettiler.

Uyuşukça başımı salladım. "Evet, o öldü. O..." Gözlerim kapanıyor ve arkamı dönüyorum.

"Bana söylemene gerek yok, Tempest," diye mırıldanıyor Dante.

"Hayır, istiyorum." Yutkunuyorum, safra tadı alıyorum. "Uyanık olduğumu hiç bilmiyorlardı. Sanırım Nina gibi tamamen kendimden geçtiğimi düşündüler. Sonra da..." Ürperdim. "Sonrasında *beni* Chelsea'de bir caddenin kenarına *bıraktılar*."

Dante derin, ölümcül bir hırıltı çıkarıyor ve dönüyor; komodinin lambasını kaptığı gibi fişinden çekip çıkardığında ve acımasızca duvara fırlattığında nefesim kesiliyor.

Nabzımın kulaklarımdaki gümbürtüsü dışında her şey sessizleşiyor. "Özür dilerim, Tempest," diyor sonunda sessizce.

"Olma," diye fısıldıyorum, göğsünü tekrar öperek. "Beni bıraktıklarında hâlâ hareket edemiyordum. Ama onlar beni yolun kenarına atmadan önce tırnaklarımı ön koluna geçirebildim. Böylece sağlık görevlileri beni hastaneye götürdüklerinde DNA örneği alabildiler."

Bana bunu yapan adamın Sinclair ailesinden Brett Sinclair olduğu haberi geldiğinde kardeşlerimin ve Taylor'ın yüzlerindeki inançsızlığı hala hatırlıyorum.

"Kefaletini ödedi, belli ki," diye tükürdüm. "Ama sonra ülkeyi terk etmeye çalışırken yakalandı ve hapse atıldı." Yüzümü buruşturuyorum. "Kapüşonundaki ipi kullanarak hücresinde kendini astı."

"*Güzel*," diye homurdanıyor Dante sıkılmış dişlerinin arasından, vücudu bana doğru kenetlenirken öfkesi hissediliyor.

"Ailesi olayı örtbas etti, ama..." Başımı salladım. "İşte aradığın yedinci adam."

Başımı yavaşça göğsünden kaldırmadan önce ikimiz de bir dakika sessiz kaldık, kaşlarım endişeyle çizilmişti.

"Ya daha fazlası varsa?" Mırıldanıyorum.

"O zaman onları yok ederim," diye mırıldanıyor, sessiz tonu yüzündeki saf kötülük ve vahşet ifadesini yalanlıyor.

Beni kucağına kaydırıyor ve ben biraz geri çekilmeden önce yavaşça öpüyor. "Neden?"

Kaşları çatılır. "Neden ne?"

"Neden onları yok edesin ki? Yani, gölgelerimi ve hayaletlerimi avlamak için neden her şeyi, özellikle de imparatorluğunuzu riske atasınız ki?"

"Çünkü sen benim *karımsın*," diye acımasızca tükürüyor Dante. Bu konuda o kadar gerçekçi ki, omurgamda bir ısı dalgalanmasına neden oluyor.

Elleri belimde kenetleniyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken beni kucağına sabitliyor. Onları çiğnerken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum başımı

sallayarak. "Yapma mı?" diye

homurdanıyor.

"Sakin... daha fazla bir şey söyleme," diye mırıldanıyorum, yüzüm hüznle buruşuyor. "Bu iş *bitecek*, Dante. Bunu unutma."

Alaycı, acı bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Yani... Sana aşık olmak yok." Dudaklarım kıvrılırken yüzüm ısınıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum usulca.

"Peki ya aşklar?"

Sırıyorum, yanaklarım pembeleşiyor. "*Kes şunu*."

Dante beni yavaşça ve derinden öperken sırtarak karşılık veriyor. "Bu... bitene kadar," diyor sessizce, "sen benim karımsın, Tempest. Sen *benimsin*." Gözleri cesurca benimkilere kilitleniyor. "Ve benim olan için öldüreceğim."

DANTE

"OTURUN."

Ben onun oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye gömülürken Vito yorgun görünüyor.

Bazı şeylerin değıştikçe aynı kalması ne kadar da komik. Ben çocukken Vito, Carmy, Nico ve beni buraya iş yerine ziyarete getirirdi. O zamanlar ofis, muhtemelen gelmiş geçmiş en fantastik isimli striptiz kulübü olan Lickety Splits'in üzerindeydi.

Bugünlerde, ilk iki kat artık sadece aynalı VIP şampanya odaları ve striptiz direklerinden ibaret değil. Artık zemin katta iki Michelin yıldızlı bir Fransız restoranı ve onun üstünde de bir teknoloji startup'ı var. Ama Vito'nun üçüncü *kattaki* ofisi hâlâ aynı görünüyor.

Aynı masa. Aynı eski deri Chesterfield kanepeler. Hâlâ sigara içtiği zamanlardan kalma aynı tütün kokulu hava. Ve duvardaki aynı neon Lickety Splits tabelası.

"Seni bugün buraya neden çağırdığım hakkında bir fikrin olduğunu varsayabilir miyim? Sen akıllı bir çocuksun, Dante."

Şaşıracağımı sanmıyorum. Vito'yla Silvio hakkında konuşmak ve annesinin amcasının Vito'yla birlikte Komisyon'da yer alan Don Luciano Amato olduğunu hatırlatmak için buraya geldiğim neredeyse kesin.

"Çocuğu komaya soktun, Dante."

Evet. Silvio şu anda bir hastane odasında, biri onun yerine nefes alan olmak üzere yaklaşık yarım düzine makineye bağlı.

Bunu kendisi için yapmakta zorlanıyor.

Gözlerim soğuk bir şekilde kısıldı. "*Karıma* saldırdı, Vito. Başka nasıl tepki vermem gerektiğini tam olarak bilmiyorum!"

Vito'nun ağızı buruşur. "Bak, tutkunu takdir edebilirim, Dante. Elbette takdir edebilirim. Ama Tanrı aşkına, evlat! Son zamanlarda Komisyon masasında işlerin gergin olduğunu biliyorsun, özellikle de Massimo'nun işleri yönetmesiyle."

Tanrım, bu gündüz pembe dizisi. Kısaca özetlemek gerekirse, Komisyon en güçlü İtalyan aileleri arasındaki barışı korumak için var olsa da, parlak yüzeyin altında her şey gökkuşağı ve tek boynuzlu atlardan ibaret değildir. Don Amato yıllardır Komisyon'un neden gerekli olduğunu yüksek sesle merak ediyor. Ve Massimo babasını Carveli *ailesinin* reisi olarak "rahatlattığından" beri -sözde rahatladı- aynı melodiği söylüyor.

Kısacası, Silvio'yu hastaneye yatırmak, iki gergin ordu arasındaki ayrım çizgisine kadar yürüyüp o çizginin üzerinden çizmelerine işlemeye benziyor.

"Luciano kan istiyor, Dante. Hatta bunu seni Venom'dan uzaklaştırmak için bir oylama yapmak amacıyla kullanacağına dair söylentiler var."

"O küçük pislik Silvio *karıma* saldırdı!" Kükreyerek Vito'ya doğru hamle yapıyorum ve yumruklarımı sehpaye indiriyorum. "Buna uygun şekilde karşılık verdiğim için asla özür dilemeyeceğim! Ne senden, ne Don Amato'dan, ne de Silvio'dan!"

Ofis sessizleşiyor. Vito çenesini sıvazlıyor, bana soğukkanlılıkla bakarken arkasına yaslanıyor.

"Komisyon bunun için bastırdı, Vito. Evlenmemi istediler-" "Kulübünü korumak için!"

"Ki öyle yapıyorum!" Tersledim. "Ve şimdi geri kalanını da yapıyorum!"

Ama hepsi bu değil ve ben bunu biliyorum. Tempest'a aşık olduğum an her şey değişti.

Onun için adam öldüreceğimi anladığım an.

Evet, tüm bu evlilik olayı planladığımdan daha ileri gitti. Ve onu çok yakında kaybedecek olmaktan *nefret ediyorum*. Yani o zamana kadar, bunun benim için "sahte" bir tarafı yok. Artık yok.

Ben de tam Vito'ya aynı şeyi söyleyecektim ki ağzının bir sırtışa dönüştüğünü görüyorum. Kendi kendine sessizce kıkırdamaya başladığında kaşları çatılıyor.

"Sanırım bu artık o goomara ihtiyacın olmayacağı anlamına geliyor, ha?"

Derimin yüzeyinin altında gürleyen buharın bir kısmı hafifliyor. Başımı sallayarak yavaşça nefes veriyorum.

"Hayır. Yapmayacağım."

Tekrar arkasına yaslanmadan önce dizimi okşamak için sehpanın üzerine eğiliyor.

"Sen ve kayınpederin," diye iç geçirdi Vito. "İlişkiniz... en hafif tabirle *huysuz*."

Kaşlarımı çatıyorum. "Alistair ve Gabriel benim en büyük hayranlarım sayılmazlar, hayır."

"Şey," diye iç geçiriyor Vito. "İkimiz *de* nedenini biliyoruz ve ikimiz *de* basit bir konuşmayla bunu açıklığa kavuşturabileceğinizi biliyoruz-"

O da değil. "Bu olmayacak," diye tıslıyorum sessizce ve kesin bir ifadeyle.

"Tempest'ın kardeşleri bir yana," diye bastırıyor. "Büyükbabası başka bir hikâye."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamıyorum."

İç çekiyor. "Bak, Charles Black'i ben de senin kadar sevmiyorum. Öyle davransa da o bir Don değil. O sadece çıkarıcı, kendine hizmet eden bir pislik. Ama denge değişiyor."

Bazen Vito, başkalarının işlerini bilmeyi kendi *işim* haline getirdiğimi unutuyor.
iş.

"Yani Luciano ve Massimo ile iş yaparken çok samimi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Vito başını sallar. "Aynen öyle."

Genelde Komisyon'un işleyişine pek dikkat etmem. Ama ben bile Massimo'nun pimi çekilmiş bir el bombası olduğunu görebiliyorum. Luciano çok daha akli başında biri - kırk küsur yıldır bu oyunun içinde- ama güce aç ve asla yetmiyor.

"Dante, seni aile politikalarına karışmaya zorlamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun..."

Gerçekten öyle değil. Vito'nun bu yönünü hep takdir etmişimdir. Bana kurduğu hayat göz önüne alındığında, benden istediği her iyiliği istemeye hakkı var. Ama o asla oraya gitmez. O yüzden şu anda istemesi çok şey anlatıyor.

"Ama Charles'ın Massimo ve Luciano ile çalışmayı bırakmasını *istiyorum*. Sadece ben değil. Michael Genovisi ve Cesare Marchetti de aynı şeyi düşünüyor. Charles'ın bu adamlarla çalışması hepimiz için tehlikeli ve bunun durdurulmasını istiyorum."

Ne de olsa sahip olduğum neredeyse her şeyi bu adama

borçluyum. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Ayağa kalkarken gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Elbette. Ama cidden, Luciano ya da onun sık kafalı büyük yeğeni Tempest hakkında bir şey söylerse ya da bir daha peşine düşmeye kalkarsa," diye hırlıyorum, "diplomatçılık oynamayı bırakırım."

Vito sırtarak masanın etrafında dolaşıyor ve omzuma vuruyor.

"Sanırım tüm şehir karına el sürmenin sonuçlarını çok iyi biliyor, dostum."

TEMPEST, Venom'a giriş yaptıktan çok sonra eve geldiğimde uyuyordu.

...yatağında.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp yatağın ayak ucuna doğru yürürken sırtıyım ve onun uyumasını izliyorum. "Onun" odasında uyumaktan benim odamda uyumaya geçtiği günü bile tam olarak hatırlamıyorum.

Bir anda oldu.

Dişlerimi fırçalıyorum, kıyafetlerimi sessizce çıkarıyorum ve arkasına geçip onu kollarımla sarıyorum. Tempest uykusunda sessizce mırıldanıyor, bana sokulurken dudakları tembel bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sikeyim.

Bu sahte olarak başladı.

Daha önce hiç bu kadar gerçek bir şey

hissetmemiştim. Her şey değiştikçe.

Aynı kalmalarını daha çok istiyorum.

Bu anın sonsuza dek sürmesini o kadar çok istiyorum.

TEMPEST

"FIRTINA."

Birinin arıyorum benim İsim, ama o sesler olarak Eğer
Bu olmak Suyun altında konuşuluyor. Neden bu
kadar halsiz hissediyorum?

Kaşlarımı çatıyorum ve aşağı bakıyorum.

Neden Dante'nin banyosunda tuvaletin yanında yerde oturuyorum?

Kafamdaki sisi dağıtmak için gözlerimi kırıştırarak kendimi ayağa
kalkmaya zorluyorum. "Tempest, iyi misin?"

Elim saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken kaşlarım çatılıyor.
Dönüyorum, tuvaletteki kırmızıya çalan kusmuğa kaşlarımı çatarak
bakıyorum.

Oh. Bu iyi olamaz.

Yavaş yavaş, son beş dakikada yaşadığım olaylar aklıma geliyor. Akşam
yemeği için giyiniyordum ve aniden hem başımın döndüğünü hem de
midemin bulandığını hissettim ve banyoya koştum. Kendimi nasıl yerde
bulduğumu bilmiyorum ama kan kustuğumu fark ettikten sonra olduğunu
düşünmeye başladım.

"Ben iyiyim!" Kapalı banyo kapısından Dante'ye sesleniyorum. "Hemen
çıkıyorum."

Tuvaletin sifonunu çekiyorum ve hafif dengesiz ayaklarımla lavaboya
doğru yürüyorum; orada yüzüme soğuk su çarpıyorum ve ağzımı gargarayla
çalkalıyorum.

Daha da hastalanıyorum.

Kötüleſen semptomlarımı açıklamak için kitaptaki her bahaneyi bulmaya devam etsem bile, içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum. Kötü uyuduğumu. Dante'nin evine göndermeye devam edecek kadar harika olan Pam'in smoothie'lerinden daha fazlasını yemem gerektiğini.

Çatı katındaki merkezi

havalandırma. *Hava durumu.*

Kısacası, giderek daha açık hale gelen gerçek yerine suçlayabileceğim herhangi bir şey: *ölüyorum.*

Kum saatimdeki kumlar tükeniyor.

Derin bir nefes alarak banyonun kapısını açtığımda Dante'nin tam karşımda durduğunu görüyorum. Ama ben banyodan çıkarken yüzünde öfke ya da şüphe yoktu.

Bu endişe verici.

"Özür dilerim, telefonumla ilgileniyordum," diye yalan söyledim. "Gitmeye hazır mısın?"

Eli gelip çeneme hafifçe dokunuyor ve gözlerimi onunkilere kaldırıyor.

"İyi misin?" diye sessizce gürlüyor ve göğsümün derinliklerine... ne olduğunu bilmiyorum... bir ş i m ſ e k gönderiyor.

Bizde bir şeyler değışti. İtfaiyecilerin balosunun olduğu gece, Silvio bana saldırdığında oldu diyebilirim. Birlikte acılarımızın kanamasına izin verdiğimiz zaman oldu diyebilirim; ben ona başıma gelenleri anlattım, o da bana Claudia'yı anlattı.

Ama çok derinlerde değıl, tam olarak ne zaman olduğunu tespit edemesem de bundan çok daha önce başladığını biliyorum. Her şeyin bir anahtar gibi değıştiğı bir "an" olduğunu bile sanmıyorum. İyi bir kitap okumak ve içinde kaybolmak gibi, sonunda kafanızı kaldırdığınızda gün geceye dönmüş oluyor.

Değışti. *Biz değıştik.*

...Trajik son için tam zamanında.

"Evet," gözlerim onun gözlerinde kaybolurken yanağımı avucuna yaslıyorum. Tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve yakınlığının içimi sıkılaştırdığını, tenimi karıncalandırdığını ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olduğunu hissediyorum.

"Ben harikayım."

Aşık olmak yok.

Aşık olmak yok.

Ama ben bu kuralı çoktan çiğnedim.

DANTE

GABRIEL'in oturma odası sessizdir. Fon müziği yok. Konuşma yok. Sadece arada bir boğaz temizleme sesi ve koridorun sonundaki mutfakta yemek pişiren Pam'in uzaktan gelen sesi.

Tempest, kardeşleri, Charles ve Maeve'in katılacağı bu akşam yemeğinin soğuk geçeceğini söylemek lanet olası milenyumun en hafif tabiridir.

Charles burada bile değil, gelmesini beklediğimden değil. Ama sorun değil. Bu yemeğin ana sebebi, evet, Vito'nun elçisi olmak ve Charles'ın artık Massimo Carveli veya Luciano Amato ile iş yapmadığından emin olmaktır. Ama başka nedenlerim de vardı.

Alistair, Gabriel ve benim aramdaki Soğuk Savaş bitecek mi bilmiyorum. Ama bir süreliğine askıya alınabilirse, bu iyi olur. Tempest'in kardeşleri onun için çok önemli. Onlar onun tüm ailesi.

Bu husumeti yatıştırmanın bir yolu olduğunu biliyorum. Ama hayatımı borçlu olduğum bir arkadaşına verdiğim söz yüzünden oraya gidemiyorum.

Her şeyi berbat ettim, değil mi Dante? Kahretsin, Alistair ve Gabriel çok kızacaklar. Ya Tempest? O benim hakkımda ne düşünecek?

Layla'nın sırrını mezara götüreceğim. Ama bu Tempest'in kardeşleriyle olan ilişkiye bir yara bandı koymaya çalışamayacağım anlamına gelmiyor.

Geçici olsa bile.

Aslında Black ailesini akşam yemeği için Hampton'daki evime davet etmiştim. Kesin bir "hayır" cevabı alınca, mekânı şehirdeki çatı katım olarak değiştirdim. Gabriel sonunda ev sahipliği *yapması* şartıyla kabul etti -sanki tavanımdan atlayıp kayınvalideme suikast düzenlemek için bekleyen gizli ninjalarım mı var?

Ama her neyse. Her neyse, işte hepimiz Gabriel'in evindeyiz.

Gabriel ve Alistair odanın bir tarafında durmuş, ara sıra bana karanlık bakışlar atıyorlar. Odanın diğer tarafında Tempest, akşam için Charles'tan uzaklaşmayı başardığını tahmin ettiğim Maeve ile sessizce konuşuyor.

Birden oturma odasının kapısı açılır ve Pam yüzünde garip bir ifadeyle içeri girer.

"Bay Black, efendim," diye zayıfça gülümsüyor. "Uh, Bay

Black burada." Bu ilginç olacak.

Charles yüzünde derin bir çatık kaşla içeri giriyor ve bakışları Maeve'e takılınca daha da kararıyor.

"Evden veda etmeden çıktın tatlım," diye gürlüyor sessizce.

Maeve, Tempest'ın arkasına gezerken sertleşir.

"Öyle olsaydı," diye mırıldandı yaşlı adam, boğazını temizlemeden önce ona sertçe bakarak, "seni bıraktırdım." Torunlarına soğuk bir bakış fırlatmak için döndüğünde nefes veriyor. "Eee? Akşam yemeğinde ne var?"

Alistair ve Gabriel, Charles ve bana doğru yürümeden önce birbirlerine bakıyorlar. Tempest, Maeve'i odadan çıkarıp bitişikteki yemek odasına götürmeden önce bana bir bakış attı.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş," diye homurdanıyor Alistair büyükbabasına.

Charles bana kaşlarını çatarak dönerken onu görmezden geliyor. "Bu saçma yemeği neden istediğini biliyorum, Dante."

Buz gibi gülümsüyorum. "Peki neden Charles?"

"Çünkü Vito tekrar birlikte çalışmak istiyor."

"Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

Gülümsemem azalıyor. "Eğer hâlâ Massimo ve Luciano ile çalışıyorsan."

Charles kendini durduramadan kaşlarını çatıyor. Sırıttıyorum.

"Balayı şimdiden bitti mi?"

Bana bir bakış attı. "Luciano her yerde. Ve kuzenin..." "Uzak kuzen,"

diye mırıldandım.

Charles kaşlarını çatar. "Senin için ne olursa olsun, o lanet olası bir sosyopat ve iş çıkarlarıma saygı duymak bir yana, beni kafamın arkasından vurmayacağına bile güvenmiyorum."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Peki, bu durumda, Vito ilgilenebilir-"

"O kadar çabuk değil," diye homurdanıyor Gabriel, Charles ile benim aramdan geçip büyükbabasına ters ters bakarak. "Maeve artık on sekiz yaşında. Bu da onu yasal olarak bir yetişkin yapıyor."

Charles kaşlarını çatar. "Nereye gidiyorsun-" "O

artık burada yaşayacak. Seninle değil."

Charles gülmeye başlamadan önce oda bir saniyeliğine sessizleşir. "Bu bir gerçek mi?"

Gabriel gözünü bile kırpmıyor. "Öyle. Onunla ne zaman aynı odada olsan gözlerindeki korkunç korkuyu görmüyormuş gibi davranmaktan *bıktım*. Ve senin ve servet avcısı karının onun üzerinde kötü bir etki bıraktığını söylemek çok hafif kalır. Şimdi bitiyor. Maeve liseyi bitirmek için buraya taşınıyor. Ondan sonra, New York'ta okula giderse burada yaşamaya devam edebilir. Gitmezse, istediği yerde yaşayabilir."

Öfke Charles'ın gözlerini

bulutlandırır. "Böyle bir

şey olmayacak-"

"Crown and Black yönetim kurulu masasında hala bir koltuğunuz olabilir..." Alistair tıslıyor.

"*Büyük* bir koltuk!" Charles tersledi.

Alistair, "Ama bir an için bile imparatorluğunuzun uçlarda yandığını bilmediğimizi sanmayın," diye devam ediyor. "Artık genç bir adam değilsin Charles. Dostlarını ve ittifaklarını kaybettin. Köprüleri yaktın."

Oh, ne güzel. Dikkatini veren bir tek ben değilmişim.

"Yani küçük krallığınızın başı dertte olduğu için teknenizi Vito Barone'ye mi bağlamak istiyorsunuz? İyi," diye mırıldandı Gabriel. Büyükbabasına dönmeden önce bana çok anlamlı ve ağır bir bakış fırlatıyor. "Ama eğer bunu yapmak istiyorsan, Maeve buraya taşınır."

Ben de yemeğin sıkıcı olabileceğini düşünmüştüm.

Charles bir kahkaha atıp bana döndü. "Vito'ya söyle, ikimiz için irtibatta olacağım-"

"Şartları geçerli," diyorum ve Tempest'in kardeşlerine çenemi sallayarak dönüyorum. "Ya da Vito ile bir anlaşma yok."

Charles bana bakıyor, şakağında bir damar atıyor. "*Pardon?!*"

"Beni duyduğuna eminim. Maeve buraya taşınacak, yoksa anlaşma falan yok."

Charles tükürür ve duman çıkarır. "Vito adına konuşma yetkisine sahip değilsin-"

"Bugün var."

Oturma odası bir anlığına sessizliğe gömüldü. Charles önce bana, sonra torunlarına baktı.

"İyi," diye tersledi sonunda. "Tamam."

O uzaklaştıktan sonra Gabriel ve Alistair'e bakıyorum. Bir an için hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz ama Gabriel çenesiyle hafifçe başını sallıyor.

"Biliyor musunuz, cömert düğün hediyeleriniz için ikinize de teşekkür notları göndermek istiyordum."

Alistair gözlerini devirir. "Bok ye, Dante. Sana hiçbir şey almadım. İkimiz de almadık."

Gülümsüyorum. "Eminim Black ailesinin o meşhur şarap mahzenine gidip derdimize derman olacak bir şeyler bulabiliriz-"

"Bütün bunlar da ne demek *oluyor*, Dante?" Alistair araya girer. "Yani cidden, bu kadar umutsuz olduğun bu akşam yemeği de neyin nesi? Babamızın *evinde* diplomatçılık oynamanı ve mafya işlerini yürütmeni izlememizi mi istedin? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Bu benimle ilgili değil."

Tempest hakkında. Ve onlara bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyememekten nefret ediyorum. Ona en azından farklılıklarını ve çatışan geçmişlerini geride bırakmış bir aile görüntüsü vermek istiyorum.

"Bak, biz artık bir aileyiz-"

Gabriel bana ters ters bakıyor ve Alistair soğuk bir şekilde gülüyor. "Hatırlatma bana."

"Ve eğer üçümüz silahları bırakırsak kız kardeşin için çok anlamlı olur-"

"Tempest hakkında sanki onu tanıyormuşsun gibi konuşma," diye hırlıyor

Alistair. "O benim *karım*, Alistair."

"*Dikkatli ol*, Dante," diye hırlıyor, dişlerini göstererek. "Kız kardeşlerimden biriyle ilgili seni yerin dibine sokmama yetecek kadar kanıt var zaten. Diğerine dokunursan ben de-"

"Kanıt *demişken*," diye devam ettim, "ve ikinizden de düğün hediyesi almamış olmama rağmen, *ikinize de bir şey* hediye etmek istiyorum. Hadi, bana ne olduğunu sorun."

Sessizlik.

"*Ne*," diye tükürür Gabriel sonunda. "Ne oldu, Dante?"

"Şey..." Alistair'e gülümsemek için dönüyorum. "Üzerinde çalıştığın DiBella davası mı?"

Oldukça yüksek profilli bir dava. Marchettiler'e bağlı Impastato ailesinin en iyi tetikçilerinden biri olan Jimmy DiBella, *tetikçilik suçundan* yargılanmaktadır.

"Yıldız tanığınızın ifadesini paramparça edecek altın bir mermim var." Alistair bana sert bir bakış atarken çenesi sıkıştı. "Siktir git, Dante."

"Kaybedilmesi çok zor bir dava olurdu. Neredeyse mükemmel olan sicilini mahveder. Ve Jimmy'nin savunucusu olarak hapse girmesi halinde Cesare Marchetti'nin faturalanabilir yasal ihtiyaçlarının daha fazlasından seni sorumlu tutmak için can atacağını sanmıyorum."

Ben kendini beğenmiş bir gülümsemeyi ısırırken birbirlerine bakıyorlar. Haklı olduğumu biliyorlar. "Ne tür bir altın mermi?" Alistair mırıldanıyor.

"Al." Ona bir flash disk uzattım. "Yıldız tanığın iki yıl önce DiBella ile gizli bir ilişkisi olmuş."

Bunu saklamaya çalışsa da Alistair'in bu haber karşısında çenesini sıkmasına engel olamıyor.

"İkisi de bunu itiraf etmedi, tabii ki *mafya olduğu* ve ikisi de kapısını bile bulamayacakları kadar dolabın içinde oldukları için. Ama Jimmy işleri bitirmeye çalıştığında tanığınız DiBella'ya saldırmış. Dairesini dağıttı, kıyafetlerini yaktı, arabasını parçaladı. Gerçek bir psikopat. DiBella bunu rapor etmedi, ya da onu, çünkü, şey..." Omuz silkiyorum. "Eşcinsel meselesi, mafya tetikçilerinin hiçbir şey için polis çağırmamayı tercih etmelerinden bahsetmiyorum bile."

Alistair bana bakıyor. "Bunun kanıtı var mı?"

Elindeki USB belleğe başımı sallayarak bakıyorum. "Hepsi orada. Ve *senin* için, Gabriel, kendini dışlanmış hissetmeni istemediğimiz için..."

Ona ikinci bir USB bellek veriyorum.

"Medyanın bir yıl önce Vali Atkins'le ilgili olarak kısa süreliğine karıştırdığı fahişe dramı mı?"

Omuzları gerildi. "Vali Atkins neden umurumda olsun ki?"

"Bilmiyorum," diye gülümsüyorum. "Ama eminim üç kez görüştüğün siyasi danışmanlık firması bunu birazcık umursayabilir."

Gabriel sertleşir. Alistair de öyle, dönüp ona ters ters bakıyor.

"Biz de bunun hakkında konuşacaktık," diye tıslıyor.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyor Gabriel.

"Her neyse, bunlar sadece söylenti değildi." İkinci USB belleğe bakarak çenemi sallıyorum. "Ve sanırım danışmanlık şirketiniz bunu araştırmaya bayılacaktır."

İkisi de bakışlarını başparmak belleklerine indiriyor, sonra şüpheyle gözlerini tekrar bana çeviriyorlar.

"Bunu neden yapıyorsun?" Alistair homurdanıyor.

"Çünkü birbirimizden hoşlanmayabiliriz ve bunun hafif kaçtığını biliyorum. Ama ben Tempest'ın kocasıyım, siz de onun kardeşlerisiniz. En iyi arkadaş olmak zorunda değiliz ama en azından şu lanet silahları indirebilir miyiz? Onun için?"

Bir saniye sessiz kalırlar, sonra Gabriel derin bir iç çeker. "Siktir et. Tamam."

"Dediğin gibi," diye homurdanıyor Alistair. "En iyi arkadaş olmak zorunda değiliz." USB belleği havaya kaldırıyor. "Ama eğer bu söylediğin şeyse, o zaman... Teşekkür ederim."

"Çocuklar?" Tempest kafasını içeri sokuyor. "Akşam yemeği hazır."

Hepimiz yemek odasına giriyoruz ve Gabriel, masaya bir tepsi yemek koyan Pam'e dönüyor. "Pam, lütfen 95 Chateau Margaux'dan bir şişe getirir misin? Burada açabilirim."

"Hemen, Bay Black."

Ona bakarak sırtıtıyorum. "Vay canına, Gabriel. Bu sekiz bin dolarlık bir şişe şarap."

"Evet, mutlu düğünler, seni pislik."

Tekrar söylüyorum, en iyi arkadaş olmayacağız. Ama garip bir şekilde, tüm bunların üzerindeki kara bulutlar hafifçe kalkmaya başladı.

...Yani, bir kadeh aşırı pahalı şarabı yudumlamanın da pek zararı olmaz.

Tempest Maeve'e Gabriel'in evine taşınacağını söylediğinde diğer odadan gelen tiz ciyaklamayı duyduğumda gülümsemeden edemiyorum. Charles bile sakinleştiği için iyi görünüyor.

Pam akşam yemeğini getiriyor - şeftali soslu mükemmel pişmiş domuz pirzolası - ve hepimiz tıkınıyoruz. Norman Rockwell sahnesi değil. Her şey şen kahkahalar ve esprili sohbetler değil. Ama ölüm sessizliği ve karanlık bakışlar da değil.

Sanırım "iyi bir başlangıç" dedikleri şey bu.

Tempest Maeve ile sohbet ediyor, ama dönüp bana hızlı bir gülümseme gönderiyor.

Teşekkür ederim, dedi.

Sadece başımı sallıyorum çünkü "kalan zamanımız" hakkında daha derin düşüncelere dalmama izin verirsem delireceğim.

"Öyleyse Tempest..." Gabriel hikâyenin ortasında kıkırdıyor. "Babamın söylediklerini tamamen görmezden geliyor ve o bakmıyorken bütün bu lanet çikolatalı pastayı alıyor. Unutmayın, dokuzuncu yaş günü için her an otuz kişi gelebilir. Ama o lanet pastayı üst kata çıkarıyor-"

Gabriel kısa durur. Yüzü solgun ve giderek daha da solgunlaşıyor. "*Kahretsin*," diye inliyor, karnını tutarak.

Ayağa fırlıyor ve beceriksizce yana, masadan uzağa doğru tökezliyor. Tempest yanımda ayağa fırlıyor.

"Gabriel?"

Başını sallıyor, bir eliyle yanındaki duvarı tırmalıyor. "Ben iyiyim..."

Yüzü kül rengine dönüyor ve aniden dönüp duvara doğru kusmaya başlıyor.

Kahretsin.

Gabriel dizlerinin üzerine çöküyor, Alistair ve ben aynı anda ona doğru koşarken hala kusuyor.

"Ben hallederim," diye homurdanıyor Alistair ve kardeşine dönüyor. "Hey, kardeşim, hadi seni-"

Alistair'in gözleri geri döner. Aniden inliyor ve yere yığılıyor, tam zamanında tüm yere kusuyor.

Hay sikeyim.

Tempest'a doğru ilerlerken Charles'ın da dizlerinin üzerine çöktüğünün farkındayım.

Yemek yüzünden. İçinde bir şey var.

Ama Tempest ve Maeve griye dönmüyorlar. Kusmuyorlar ya da yere düşmüyorlar. Etraflarındaki herkes çökerken onlar sadece dehşet içinde ağızlarını açıyorlar.

"Tempest-"

Bacaklarım tutmuyor ve onun önünde yere yığılıyorum. "I-"

Görüşüm

bulanıklaşıyor.

"911'i ara..."

Ben kusmaya başlarken o adımı haykırıyor. Sonra dünyam kararıyor.

DANTE

"BEN KALACAĞIM."

Başımı sallıyorum ve hastane yatağımın kenarına tünemiş oturan Tempest'in gözlerinin içine bakıyorum. "Bir saat içinde serbest bırakılacağım."

Yüzüne bir kaş çatma geliyor. "Kim diyor?"

"Doktorlar."

"*Hangi* doktorlar?" diye ağzından geçiriyor, sesi

kuşkulu. Gülümsüyorum. "Ben iyiyim, küçük

kasırğa."

Ona böyle seslendiğimde her zaman olduğu gibi yanakları biraz daha pembeleşiyor. Bu da bende sürekli söyleme isteği uyandırıyor.

"Ayrıca, sanırım kardeşlerinizle konuşmam gerekiyor."

Alistair ve Gabriel'i görmek için dönüyoruz, her biri kendi hastane yatağında, benim odamı onlarınkinden ayıran cam bölmenin ötesinden bize bakıyorlar.

"Ben yetişkin bir kadınıym," diye mırıldanıyor Tempest nefesinin altında.

"İkimizin de onlara şeyimiz hakkında bir şey açıklamamıza gerek yok..."

İlişki. İlişki de. "Anlaşma."

Dişlerimi biraz gıcırdatıyorum.

Birlikte yaşıyoruz. Her gece aynı yatağı paylaşıyoruz. O yatakta ve birkaç yerde daha düzenli olarak *sevişiyoruz*.

Tanrı aşkına, biz *evliyiz*.

Ancak ikimiz de bunu çoğu insanın yapacağı gibi adlandırmaktan kaçınıyoruz. Bu kadar yakınlaşmamıza ve birbirimize açılmamıza rağmen, ikimiz de hala savunmamızı biraz yüksek tutuyoruz.

Çünkü ikimiz de bunun bir zaman sınırı olduğunu biliyoruz ve bunu "anlaşma" dışında bir şey olarak adlandırmak çok fazla acı veriyor.

"Tempest, Lorenzo aşağıda seni bekliyor. Maeve'i yanına al ve benim evime geri dön. Buradan çıkar çıkmaz seninle orada buluşacağım."

K a r a r s ı z c a kaşlarını çatıyor. "Biz... Yani, tehlikede olduğumuzu mu düşünüyorsun-"

"Hayır," diye hızla başımı

sallıyorum. "Ama Dante, *arsenik*

zehirlenmesi?"

Dördümüzün bayılmadan önce her yere kusarak düşmemize neden olan şey buydu. Arsenikten *zehirlenmiştik*.

"Eski şarap şişelerinde olabilir," diye yalan söylüyorum, ona gülümseyerek.

Sorun yemek değildi. Bu çok açıktı çünkü yemeği yiyen Tempest ve Maeve iyiydi. Ama hiç şarap içmediler. Sadece Gabriel, Alistair, Charles ve ben içtik ve hastanede serumlara bağlandık. Pam bile Gabriel'in evine vardıklarında sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmek zorunda kaldı, çünkü kendisi için gizlice içtiğini utanarak itiraf ettiği aşırı pahalı şaraptan küçük bir yudum almıştı.

"Bunun kasıtlı olduğunu

düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

Tabii ki biliyorum. Ama bu gece olanlardan sonra açıkça aklını kaçırmışken onu bu küçük haberle korkutmayacağımdan eminim. Şu anda sadece benim evime gitmesini istiyorum.

Lorenzo ve birkaç adamım onu gizlice izleyebilir ve Maeve ile onu güvende tutabilir.

Tempest iç çeker ve başını sallar. "Tamam. Charles'ın odasından Maeve'i alıp Lorenzo'yu bulmaya gideceğim."

"Mükemmel. Yakında görüşürüz."

Biraz gülümsüyor, eğilirken yanakları kızarıyor... Ve beni öpüyor.

Ağzına. Şefkatle. Kardeşleri camın arkasından bize bakarken.

Sikerim böyle iş i. Onu biraz daha sert öperken elim yüzünü okşamak için kalkıyor. Geri çekildiğinde dudakları şişmiş ve yüzü pembeleşmişti.

"Bu benim için miydi?" Homurdanıyorum. "Yoksa onlar için mi?"

"Sen. Kardeşlerim kendi işlerine baksınlar."

O dönüp odadan çıkarken sırtıyorum, çıkmadan önce kapı aralığında bana göz kırptıyor. O gittikten sonra bakışlarımı Gabriel ve Alistair'e çeviriyorum, ikisi de orada öylece oturmuş bana bakıyorlar.

Sanırım bu toplantı için seyahat eden benim.

Arsenikle zehirlenmek berbat bir şey. Konsantrasyonunuzu, dengenizi bozar, midenizi delirtir ve çeşitli organlarınızda her türlü kargaşaya neden olabilir. Kısacası, yataktan kalkıp yan odaya gitmek eğlencenin tam tersi.

Alistair ve Gabriel'in odasına girerken dişlerimi sıkıyorum, serumumu arkamdan çekiyorum. Pencerenin yanındaki sandalyeye çöküyorum, mide bulantısı üzerime çökerken derin derin nefes alıyorum.

"Şarap için teşekkürler, Gabriel," diye homurdandım. "Sanırım bir dahaki sefere pas geçeceğim."

İkisi de gülmüyor. Alistair'in kaşları bana karşı daha da çatılıyor. "O da neydi öyle?" diye hırlıyor.

"Arsenik. Doktorlar bunu en az beş kez söyledi, Alistair-"

"Kız kardeşimizle, göt herif," diye tersliyor.

"Şey, Alistair," diye ince ince gülümsüyorum. "İki yetişkin evlenmeye karar verdiğinde-"

"Siktir git, Dante," diye tükürür. "Tempest'la aranızdaki şey müstehcen bir iş anlaşması, başka bir şey değil. Hâlâ elimden geldiğince iptal etmenin bir yolunu arıyorum. O yüzden ona *aşık olduğun* konusunda şaka bile yapma, seni pislik."

Çenem ağrıyana kadar sıkıştığımı fark etmiyorum.

"Alistair." Gabriel kardeşine uyarıcı bir bakış fırlattı. Sonra bana bakıyor. "Tempest tüm bunlardan ne anladı?"

"Ona eski şarap şişelerinde bazen arsenik bulunabileceğini

söyledim." Alister kaşlarını çatı. "Kız kardeşimize yalan söylemek

gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Onu *korumak* gibi bir alışkanlığım var!" Tersledim.

"Yeter!" Gabriel gürlüyor. Kardeşine ters ters bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Şu anda Tempest hakkında konuşmama konusunda anlaşabilir miyiz?"

"İyi," diye omuz silkiyorum. Sonra ona daha yakından bakıyorum. "Bu şişe de nereden çıktı?"

Nefes veriyor. "Yaklaşık iki ay önce bir müşterimin hediyesiydi."

"Ne müşterisi?"

Başını sallar. "Ölmemi isteyecek biri değil. Margret Worthington." "Sosyetik olan mı?"

Başını salladığında dudaklarımdan hava üflüyorum.

Margret Worthington, babası bir telekomünikasyon kralı olan seksen dört yaşında bir sosyete kadınıdır. Babasının parasını onlarca yıldır New York'taki hastaneleri, kadın sığınma evlerini ve yetimhaneleri finanse etmek için kullanmıştır.

Kadın tam bir *azize*.

Gabriel, "Ona bazı emlak planlamaları konusunda yardımcı oluyordum,"

diyor. "Vasiyeti, vakıflarının nasıl yapılandırılacağı, ölümünden sonra tüm bu hayır kurumlarına para akışının nasıl sürdürüleceği. Bu tür şeyler." Kaşlarını kaldırıyor. "Faturalandırılabilir

Saatler belki de beklediğinden biraz daha fazlaydı ama bunun için beni öldürmeye çalışacağından şüpheliyim."

"Demek biri gizlice girmiş," diye homurdandım. "Eminim ikinizin de düşmanları vardır. Göze çarpan biri var mı?"

Alistair gözlerini devirir. "Bazı ciddi suç davalarına bakıyorum. Ryker Adası'nda ölmemi isteyecek muhtemelen yüz kişi vardır. Muhtemelen bir o kadarı da Gabriel'in boğazına silah dayamayı hayal ederek mastürbasyon yapıyordur."

"Harika, görüntü için teşekkürler," diye mırıldanıyor kardeşi.

Alistair omuz silkiyor. "Ben sadece listenin pek de kısa olmadığını söylüyorum. Ve *senin* de orada olduğunu hesaba katarsak" -beni işaret ediyor- "Charles'tan bahsetmiyorum bile, şehrin yarısını suçlayabiliriz."

Kahretsin.

Bunun onlarla ilgili olduğunu varsayıyordum. Hedef *ben* de olabilirdim. Ya da üçümüzün. Aklıma çılgınca bir fikir geldi.

"Apex Club hakkında bir şey biliyor musun?"

İkisi de anında sessizleşiyor ve Alistair hastane yatağında biraz daha doğrulup bana soğuk bir şekilde bakıyor.

"Bunu sana bir kez ve sadece bir kez soracağım Dante," diye homurdanıyor. "Apex hakkında ne halt biliyorsun?"

"O ve bazı arkadaşlarının Tempest ve arkadaşı Nina'ya yaptıklarından sonra, kendini nezarethanede asmadan önce onlardan biri hakkında dava açacağınızı biliyorum."

Gabriel dişlerini göstererek yataktan kalkmaya çalışıyor. "Onu kazmaya *hiç* hakkın yoktu-"

"Ben kazmadım," diyorum sessizce. "O bana söyledi."

Gabriel duraksıyor, şaşkınlıkla bana bakıyor. Önce kardeşine, sonra bana döndü.

"Tempest *sana*

söyledi mi?" Başımı

salladım. "Söyledi."

Alistair kaşlarını çatar. "Brett'in arkadaşlarından herhangi biri ölmemizi isteseydi, yıllar önce bir şeyler yapabilirlerdi."

"İkinizin de hedef olduğunu ima etmiyordum," diye

homurdanıyorum. Gabriel meraklı bir kaşını kaldırıyor. "Sen mi?"

Başımı salladım.

"Peki Apex Club sizi tam olarak neden düşman olarak görüyor?"

"Çünkü kız kardeşimi öldürdüler, Claudia," diye sessizce tıslıyorum. "Bu yüzden son on beş yılımı onları avlamak ve teker teker öldürmekle geçirdim."

Hastane odası bir anda sessizliğe büründü. Gabriel bana endişeyle bakıyor, kaşları çatılmış. Alistair neredeyse sırtıtaçakmış gibi duruyor.

"Toplam yedi kişilerdi," diye homurdandım. "Küçük kulüplerinde."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gabriel mırıldandı.

Ona dönüyorum. "Çünkü altı numarayı kısa bir süre önce Tempest'a zarar vermeye çalışırken yakaladım. Bana söyledi."

"Ve sen ona inandın mı?" Alistair mırıldanır.

"İnsanlar *parmakları* kesilirken doğruyu söyleme eğilimindedirler, Alistair."

O ve Gabriel önce birbirlerine, sonra da bana bakıyorlar.

"Bunu ona bilgi almak için mi yoksa Tempest'a zarar vermeye çalıştığı için mi yaptınız?"

"Bilginin güzel bir bonus olduğunu söyleyelim."

Gabriel dudağını kıvrır.

"Peki, haklı mıydı?"

Gabriel kaşlarını çatar ve hemen cevap vermez.

"Tanrı aşkına, Gabriel," diye çıkışıyorum. "Bu, Tempest'ın peşinden başka birinin gelip gelmediğini öğrenmekle ilgili!"

O ve kardeşi tekrar birbirlerine bakıyorlar. Alistair hafifçe başını salladığında Gabriel bir nefes alıyor ve bana dönüyor.

"Bize de söylenen sayı yediydi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendini asan o küçük pislikten mi?"

Alistair başını sallar. "Evet. Brett Sinclair." İsmi tükürüyor. "İyi ki kurtulduk."

Bu sefer gerçekten kafasını çevirip tükürdü. Onu suçladığımı söyleyemem. Ama sonra aklıma bir şey geliyor ve gözlerim kısılıyor.

"Apex arkadaşlarını unut. *Ailesi* ikinizden birini ister mi-" Gabriel

kesin bir ifadeyle, "Hayır," diye homurdanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu konuda son derece emin görünüyorsun."

Alistair sırtıyor. "Sadece bir Sinclair kaldı ve o da her yıl dünyanın çeşitli yerlerindeki malikanelerinden birinden bize Noel kartı gönderiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Brett nezarethanede kendini öldürdükten sonra Sinclair ailesi boka sardı. Bayan Sinclair-Jacqueline'in

-Tenis koçuyla yatıyormuş. Brett'in babası Grant Sinclair her şeyi aldı ve Jacqueline'e *hiçbir* şey bırakmadı. Birkaç yıl sonra Grant ve yeni kız arkadaşı bir araba kazasında öldü ve tüm servet Grant'in tuhaf, tembel kardeşi Chris'e kaldı. Yani bu adam lanet bir kombucha şirketi kurmaya çalışıyordu ve bir sabah uyandığında ölü bir kardeşi ve sekiz milyar dolar değerinde bir banka hesabı vardı. Sanırım birbirlerinden nefret ediyorlardı ama Grant'in elinde kalan tek aile buydu. Şimdi Chris bize Noel kartları gönderiyor, ürkütücü bir teşekkür notu gibi."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya eski karısı? Jacqueline?"

"O da öldü," diye iç geçiriyor Gabriel. "Kürklerini ve mücevherlerini satarak birkaç yıl dayanmayı başardı. Ama sonunda beş parasız kaldı ve bir ya da iki yıl önce Vegas'ta bir otelde aşırı dozda uyuşturucudan ölü bulundu."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Başladığımız yere geri döndük."

Alistair bana değer biçerek bakıyor. "O piçlerin altısını gerçekten öldürdün mü?" Başımı salladım.

"Yani şimdi hepsi öldü," diye düşünüyor sessizce. "Tempest bunu biliyor mu?" "Biliyor."

"Güzel," diye homurdanıyor.

Tam o sırada kapı açılır ve Lorenzo yüzünde sert bir ifadeyle hızlı adımlarla içeri girer.

"Neler oluyor?" Homurdanıyorum. "Nerede-"

"Bayan Sartorre ve Bayan Black en güvendiğim adamlarımla birlikte güvenli bir şekilde evinize doğru yola çıktılar efendim. Ama bunu hemen görmeniz gerekiyor." Üzerinde "Kanit" yazan plastik bir torba tutuyor. "NYPD'deki adamlarımızdan birinden."

Çantayı bana uzatıyor ve içindeki mantara kaşlarımı çatıyorum.

Lorenzo Gabriel'e, "Senin evinden," diyor. "Şişeden." "Test ettiler mi-"

Çantayı ters çevirdiğimde duruyorum, gözlerim mantarın kenarına elle, mürekkeple yazılmış kelimelere kilitleniyor.

***Tek bir aslan bile savanayı dize getirebilir. Bizden birini
kaçırdın.***

Saniyeler içinde kolumdaki serumları çekip çıkarıyorum ve Lorenzo'ya dönüyorum. "Beni *hemen* eve götür."

Sonra Gabriel'e dönüyorum. "Maeve'i seninle birlikte evine gönderiyorum, her ihtimale karşı on adamla birlikte."

Gabriel başını sallar. "Ya Tempest?"

"Onu şehir dışına, güvende olacağı bir yere götürüyorum."

TEMPEST

NEW YORK'U SEVİYORUM. Burada doğdum ve tüm hayatım boyunca buranın muhteşem kaosunun tadını çıkararak yaşadım. Bununla birlikte, zaman zaman buradan *uzaklaşmak* da harika.

...Bu kaçış "tatil" olmaktan çok "açık ve mevcut tehlikeden kaçış" olsa bile.

Hamptons'a doğru yola ilk çıktığımızda, Dante inanılmaz derecede ikna edici bir şekilde sanki sadece işine ara vermek istiyormuş ve *bu* yüzden oraya gidiyormuşuz gibi konuşuyor.

Ya da en azından, tam bir aptal olsaydım ikna edici olurdu.

"Eski şarap şişeleri rastgele arsenik üretmez. Google'da araştırdım."

Gözleri bir an için benimkilere kayıyor. "Bak, bu sadece bir önlem-"

"Biri seni öldürmeye çalıştı!" Kalbim küt küt atıyor. "Ve kardeşlerimi! Ve senin cevabın sadece *gitmemiz* ve-"

"Kardeşlerini, Maeve'i ve hatta o boktan büyükbabanı izleyen on tane en iyi adamım var."

Kaşlarımı çattım. "Ama kardeşlerimi sevmiyorsun bile."

"Şey..." Eli Mercedes SUV'un orta kolonu boyunca kayıyor, parmakları benimkilerle sımsıkı kenetleniyor. "*Senden* hoşlanıyorum. Bu yüzden onları da güvende tutabileceğimi düşündüm."

Yüzüm ısınıyor. "Benim gibi, ha?"

"Kafana girmesine izin verme."

Yolcu camından aptal gibi sırtarak arkamı dönüyorum. "*Tam*

bir boktan dede, değil mi?"

Araba 495'ten aşağı doğru hızlanırken ve şehir gözden kaybolmaya başlarken Dante kıkırdar.

Dante'nin evinde geçirdiğimiz ilk birkaç gün kardeşlerimi, Maeve'i ve Bianca'yı neredeyse her gün arayarak onları kontrol ediyorum, bu da beni rahatlatıyor ve çıldırmamı engelliyor. Pam, sağ olsun, donmuş smoothielerimle dolu dev bir soğutucuyu Hamptons'a götürmesi için bir kurye ayarlıyor. Pek sıcak kanlı biri olmayabilir ama bunu yapması çok hoş. Özellikle de Gabriel'in açtığı şaraptan biraz içtikten sonra hafif arsenik zehirlenmesinin artçı etkileriyle uğraştığı için. Sanırım bu yüzden kovulacağına da inanıyordu, ta ki kardeşim onun iyi olmasının birkaç yudum şaraptan daha önemli olduğunu söyleyene kadar.

Birinin beni ve en yakınlarımı zehirlemeye çalıştığını öylece unutamam. Ama günler geçtikçe, burada olmak giderek daha fazla tatil gibi gelmeye başlıyor.

Dante ve ben her akşam yemek pişiriyoruz. Sahil boyunca yürüyüşler yapıyoruz - tabii ki en az üç adamı tarafından gölgelenerek. Eski filmler izliyor, kitap okuyarak oyalanıyor ve birbirimizin beynini sikerek gülünç miktarda zaman geçiriyoruz.

Tanrım, buna alışabilirim.

Ama Dante'nin geniş sahil evinde yaşamaya başlayalı bir hafta oldu, biraz kafayı yemeye başladım. Burası muhteşem, ama aynı zamanda sahilde çok fazla yürüyüş yapamazsınız.

Keşfe çıkmaya karar verdiğim gün hava berbattı. Dante ofisinde bazı iş görüşmeleri yapıyordu, ben de birkaç bin metrekarelik alanı dolaşmaya başladım.

Bu evin metrekaresini henüz görmedim.

Kütüphanede, havuz evinde, bodrumdaki *devasa* şarap mahzeninde dolaşıyorum. Misafir odalarını, oturma odalarını, nişan partimizi verdiği devasa balo salonunu kontrol ediyorum.

Sonunda, Dante'nin ikinci ev ofisi gibi görünen bir kapıyı açıyorum. Küçük, muhteşem gömme kitap rafları ve Long Island Sound'a bakan büyük resim pencereleri var.

Bu öyle bir ev ofis ki, kendimi toparlayıp büyüyünce ne olmak *istediğime karar vereyim de öyle çalışayım* istiyorum.

En azından büyüyecek *olsaydım*.

Gittikçe kötüleşiyorum. Kafa karışıklığı ve baş dönmesi nöbetleri giderek sıklaşıyor. İştahım *berbat*, *öyle ki* temelde smoothie, su ve garip krakerlerle yaşıyorum.

...Ve birkaç gün önce daha fazla kan kustum.

Tüm bunları kararlılıkla bir kenara ittim.

Ölmek berbat bir şey, ama bu kalan zamanımı sefil bir şekilde geçirmem gerektiği anlamına gelmiyor. Demek istediğim, işte buradayım, bir malikanede yaşıyorum, günlerimi ve gecelerimi tatildeymişim gibi uzanarak geçiriyorum ve gerçek bir seks tanrısıyla herhangi bir kadının yaşayabileceği en akıl almaz seksi yaşıyorum.

Kum saatinizdeki son kum tanelerini harcamanın cidden daha kötü yolları var.

Masamdaki rahat deri ofis koltuğuna yığılıyorum. Birkaç dakika boyunca boş boş dönüp pencereden okyanusa bakıyorum. Sonra, tabii ki, merakım beni ele geçiriyor ve sıkılmaktan başka bir sebep yokken masayı karıştırmaya başlıyorum.

Bazı mali kayıtlar, Club Venom'da yapılan işler için bazı müteahhit makbuzları var. Plaza'daki bir gala için açık bir davetiye ve bir yat için alıcı bilgi paketi. Ooh, yat.

Sonra, en alt çekmecedeki rastgele kâğıtların altında onu buluyorum: koyu renkli ahşap bir kutu.

Beynimin arkasındaki bir şey bana onu rahat bırakmamı söylüyor. Bu benim değil ve kesinlikle beni ilgilendirmez ve bu şekilde burnumu sokmamalıyım.

Tabii *ki* onu çıkardım, önümdeki masanın üzerine koydum ve kapağını yavaşça açtım.

Bir anda nefesim kesiliyor, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, sanki bir hayalet görmüşüm gibi.

Layla'nın gülümseyen yüzü Polaroid fotoğraftan bana bakıyor, yeşil gözleri parlıyor, gülümsemesi geniş ve davetkâr, elini kaldırmış parmaklarıyla barış işareti yapıyor. Kalbim hızla sıkışırken irkiliyorum.

Tanrım, o çok güzeldi. Eğlenceli ve neşeliydi. Dikkat çekmeye çalışmadan ya da her şeyi kendisi için yapmadan her partinin hayatıydı. Herkes Layla'ya yönelirdi.

...Hâlâ bilmediğim ve son bir aydır düşünmekten korktuğum nedenlerden dolayı Dante de dahil.

Onunla arkadaş olmayan Dante, yine de o gün onu hastaneye getirdi.

Dante, son dakikalarında *onunla evlendi* ve sonra tüm ailemizi tamamen dışladı.

Fotoğrafi kutudan çıkarırken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Altında başka bir Polaroid var: Yine Layla, ama bu kez kolunu Dante'nin omuzlarına dolamış bir selfie çekiyor.

Gülümsüyor.

Ne oluyor lan?

Layla'dan Dante'ye el yazısıyla yazılmış bir mektup var, Sicilya'dan ona gönderilmiş. Mektupta Knightsblood'dan kış tatili için eve döndüğünden, kardeşlerimizden ve benden bahsediyor ve Dante'nin Barone ailesiyle iyi bir Noel geçirmesini umduğunu söylüyor.

Kutudan daha fazla Polaroid çıkarıyorum: Layla'nın Knightsblood'daki yurt odasında uzanırken çekilmiş fotoğrafları. Dante'nin kışlık montuyla okyanusun kıyısındaki bir kayanın üzerinde durup aptalca poz verdiği bir fotoğraf.

İkisinden biri, birbirlerine sokulmuşlar.

Göğsüme bir şey saplandığını hissediyorum.

Birbirini tanımayan yabancılar gibi görünmüyorlar. En iyi arkadaşlar gibi görünüyorlar.

Bıçaklanma hissi keskin bir şekilde

bükülür. En iyi arkadaş değil. Ondan

daha yakın.

Bunu açmamalıydım.

Titriyor olmaktan nefret ediyorum, kıskanıyor olmaktan nefret ediyorum ama Dante ve *öz kız kardeşimin* "yabancı" olmaktan çok daha fazlası gibi görünmesinden gerçekten nefret ediyorum. Öfkeyle, midem çalkalanarak, kutuya geri koymak için her şeyi aceleyle toplamaya başlıyorum. Aceleyle kutuya dirseğimle vuruyorum ve kutu devrilerek içindekilerin geri kalanını masanın üzerine döküyor.

Daha önce incinmişim. O fotoğrafları görünce midem bulandı, yıkıldım ve inanamayacağım kadar kıskandım.

...Ama yeryüzündeki hiçbir şey beni, masanın üzerinde siyah beyaz duran şeye bakarken bulduğum şeye hazırlayamaz.

Ben odaya dalınca DANTE masasından başını kaldırıyor. Telefonunu kapatmadan önce telefonuna bir şeyler mırıldanıyor ve ayağa kalkıyor.

"Whoa, ne oluyor-"

"Gerçeği istiyorum!!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken titreyerek bağıriyorum. Tüm vücudum ikiye ayrılmış gibi hissediyor, midem düğümlenirken kalbim kendi etrafında dönüyor.

Dante şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Tempest-"

"SÖYLE BANA!" Çığlık atıyorum. "Sen ve kız kardeşim neydiniz?!" Hareketsiz kaldı.

"Devam et!" Bağırıyorum. "Devam et ve yalan söyle! Bana birbirinizi tanımadığınızı söyleyin! O gece onu hastaneye götürdüğünü söyle! Ve onunla *evlendiğini*!!"

Dante'nin çenesi kasılır. "Karmaşık bir durumdu, Tempest," diye sessizce homurdanır. "Tıpkı o korkunç gün yaptıklarımın nedenleri gibi-"

"*Hamile* olduğu için mi karmaşıktı?!"

Üstünde Layla'nın adının yazılı olduğu ultrason fotoğrafını ona fırlatıyorum. Kontrolsüzce titremeye başladığımda görüşüm bulanıklaşıyor.

"Seni *orospu çocuğu*!!" Tekrar bağırdım. "Sen-sen-"

"Tempest, dinle-"

"Hasta olacağım." Nefes alışım gittikçe hızlanırken amaçsızca daireler çiziyorum. "Bu çok boktan... Bu çok *boktan*!" Aniden ona doğru dönüyorum. "Bu senin hastalıklı, sapkın bir fetişin mi?! Bir kızı sik, sonra onun küçük kız kardeşini de sik-"

Dante sıkılmış dişlerinin arasından, "Layla'yla hiç yatmadım," diye boğuk bir ses çıkarıyor. "O lanet olası *hamileydi*, seni orospu çocuğu-"

"*DEĞİL. TARAFINDAN. BENİM TARAFIMDAN!!*"

Sesi odaya yayılıyor, bir anlığına beni sersemletiyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Dante masasının köşesinden fırladı ve ben kaçamadan beni bileklerimden yakalayıp göğsüne doğru çekti.

"*Beni dinle.*"

"Çek o lanet ellerini üzerimden!" Çığlık atıp hıçkırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Benden uzak dur! Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

"Kız kardeşin, *Tempest!*" Dante aniden kükreyerek beni şoke edip susturuyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor, alnında bir damar patlarken çenesi sıkılıyor. "Kız kardeşin," diye biraz daha sessiz konuşuyor, "hayatımı kurtardı ve benim en iyi, bir süre için de *tek* arkadaşımdı."

DANTE

On beş yıl önce:

UMUT ÖLEBİLİR.

Ayak parmaklarımdan bir santim ötede, uçurum aşağıdaki girdaplı siyah dalgalara doğru alçalıyor. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor, sırtımı tırmalıyor ve göğsümde düğümlenen soğuk sert yumruyu ürpertiyor.

"Eninde sonunda" daha iyi olacağını söylediler. Bir şekilde, bir gün, Claudia'nın ölümünü "atlatmam" gerekiyordu.

Hayır. Bazı yaralar iyileşmez. Bazı acılar tekrar kanamadan çıkamayacak kadar derindir.

Knightsblood'daki ilk yılımın, kız kardeşimin başına gelenlerden sonra yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Carmy bile yanımda. Ama buraya gelmek, ailem öldüğünden ve Vito kız kardeşlerimle beni yanına aldığından beri göz ardı etmeye çalıştığım şeyin altını çizdi: mafyanın inşa ettiği bir evde yaşıyor olabiliriz ama mafya *değiliz*.

Vito'nun etkisi, gücü, şöhreti ve parası sayesinde Knightsblood'dayım. Carmine da öyle. Ama aramızdaki fark kan bağı. Knightsblood'daki *her* mafya bağlantılı öğrenci aileleri yüzünden buradadır.

Sadece Vito iyilik istediği için buradayım ve burada geçirdiğim her gün bunu daha da vurguluyor.

Carmine ve ben birlikte vakit geçirmiyor değiliz. Sadece onun diğer mafya varisleriyle, yani bir gün iş yapacağı ya da savaşacağı diğer öğrencilerle ilgili kendi işleri var.

Ama bu benim geleceğim olmayacak. Kendimi periferide buldum, ruhum Claudia'yı kaybettiğim için hala parçalara ayrılmış durumda.

Denedim: Tanrı biliyor ki denedim. Onun için. Kendim için. Bianca için tabii ki. Barone ailesi için de, bizim için yaptıklarından sonra.

Ama bazen denemek yeterli olmaz. Bazen başınızı suyun üstünde tutmak için ne kadar çok mücadele ederseniz, o kadar çabuk yorulur ve boğulmaya başlarsınız.

İlginç bir kelime seçimi.

Altımdaki okyanusa ve ayak bileğime bağlı cüruf taşına bakıyorum. Düzenlemeler çoktan yapıldı. Bianca sahip olduğum her şeyi alacak, dün gece ona yazdığım mektup da dahil. Onu yalnız bırakmak istediğimden değil, aslında bunu yapmanın en zor yanı da bu.

Sadece artık savaşamıyorum.

Artık savaşmak *istemiyorum*. Bundan yoruldum, Claudia'yı ve onun korkunç ölüm şeklini her düşündüğümde kalbimde hissettiğim sonsuz acıdan yoruldum.

Ayrıca, hayatımda ne yapacağım? Don'un yerine geçtiğinde Carmine için mi çalışacağım?

Yavaşça nefes veriyorum ve ayak parmağımı kaldırım taşına

vuruyorum. "Dostum... ne yapıyorsun?"

Yumuşak, kadınsı sesle başım dönüyor. Kız benim yaşımda, belki bir yaş daha büyük, iri ela yeşili gözleri, siyah saçları ve elf çenesi var. Bakışları brikete, ipe ve arkamdaki uçuruma düşüyor.

Birkaç saniye cevap vermedim. Orada öylece durmuş, hiç tanımadığım ama kapüşonuna bakılırsa muhtemelen öğrenci arkadaşım olan bu meraklı kızı inceliyordum.

üzerinde üniversite amblemi olan bir elbise
giyiyor. "Bu arada, bunu yapmanın korkunç bir
yolu."

"Affedersiniz?" Homurdanıyorum.

"Şu anda gelgit var, yani su belki... üç metre derinlikte?" Ona
ters ters baktım.

"Eğer cinderblock *olmadan* giderseniz, dalgalar muhtemelen sizi bayıltacak
ya da beyninizi parçalayacak kadar sert bir şekilde kayalıklara çarpacaktır.
Ya da sizi boğulabileceğiniz daha uzak bir yere taşırdı."

Kaşlarımı kaldırıyorum, hâlâ sessizim. Bu kız çok *garip*.

"*Ama* taşla gidersen, seni demirleyecek. Ve sen kaç boyundasın, 1.80 mi?"

"Altı-iki," diye mırıldandım.

"İşte böyle. Ayak bileğinden bağlanacaksın. Ve o ip bir buçuk ayak
uzunluğunda, belki, yani suyun altında bile olmayacaksın. Gelgit biraz daha
çekilip sonra tekrar gelene kadar orada sıkışıp kalacaksın. Yani yavaş ve
gerçekten soğuk olacak. Ayrıca aşağı inerken bacağınızı kırma ihtimaliniz
de yüksek. Sadece söylüyorum."

Ona bakmadan duramıyorum. "Biraz tuhafısın."

Kaşlarını çattı. "Dostum, Jane Austen'ın trajik bir karakteri gibi uçurumdan
atlayarak intihar etmeye çalışan ben değilim."

Ağzımın kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Notlar mı? Terk edildin mi?"

Cevap vermeyince omuz silkiyor.

"Her neyse, güven bana, o kadar da kötü değil. Hayatta kaldınız. Buradasın
ve hayattasın."

"Bunda bu kadar harika olan ne?"

Homurdanıyorum. "Umm... Ölü

olmamak mı?"

Biraz daha geniş gülümsüyorum. Garip ama aynı zamanda eğlenceli. Ve ilginç, tuhaf bir şekilde.

"Ben Layla, bu arada. Layla Black."

"Dante," diye sessizce homurdandım.

"Sartorre."

Okyanusun üzerinden uzaklara bakıyorum, uçurumun çağrısı giderek azalıyor. "Gerçekten atlamayacaktım."

Layla sırtıyor. "Hayır mı?"

"Hayır. Sadece evcil cinderblock'umu yürüyüşe çıkarıyorum."

Gülümseme sırtmaya dönüşür. "Güzel. Bunu kullanabilirmiş gibi hissediyorum. Halsiz görünüyor."

"Piç kurabiyelere hayır diyemiyor."

Tekrar sırtıyor ve kapüşonunun cebinden bir paket American Spirit sigarası -açık mavi türden- çıkarıyor. "Bir tane ister misin?"

"Asla olmaz. O şeyler seni öldürür."

Ayak bileğime bağlı taşa anlamlı anlamlı bakıyor.

"Tuş. Teşekkürler, bir tane alacağım."

Uçurumun kenarından bir metre kadar uzakta sessizce oturuyor, sessizce sigara içiyor ve siyah dalgaları seyrediyoruz. Sigaralarımızı bitirdiğimizde, kayanın bileğimden çözüldüğünü fark ediyorum ve bunu hangimizin yaptığını bile hatırlamıyorum.

Ayağa kalkıyoruz ve sanki bana kullanılmış bir araba satmış gibi elimi

sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dante Sartorre."

"Aynı şekilde, Layla Black."

Sırtıyor. "Kayanda yürürken iyi eğlenceler."

"Teşekkürler."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı. Benden bir metre kadar uzaklaştığında dönüp çenesini sallıyor.

"Hey, Dante?"

"Öyle mi?"

Omuz silkiyor. "Uçurumun kenarına gitme, tamam mı? Dışarıda koca bir dünya var."

On üç yıl önce:

BAZEN, kalbinizi saran karanlık ve hüznün o kadar içgüdüsel bir şeyden gelir ki, yüzünüze bir tokat gibi iner. Görmezden gelmek imkansızdır ve sizi pervasız, aptalca, umutsuz şeyler yapmaya iter... ayak bileğinize bağlı cüruf taşlarıyla uçurum kenarlarında durmak gibi.

Diğer zamanlarda, Layla'nın durumunda olduğu gibi, o karanlık öylece *oluverir*. Ve ne zaman ya da ne kadar sert vuracağı belli olmaz.

Depresyon bir *orospu*

çocuğudur. Bağımlılık da öyle.

Layla'nın hastane yatağının üzerinde duran makineler ritmik bir şekilde bip sesi çıkarıyor. Orada durup en iyi arkadaşıma bakarken dişlerimi öyle sıkıyorum ki canım acıyor.

Çok zayıf görünüyor. Çok zayıf. Neredeyse cansız.

İşler nasıl bu hale geldi?

Layla her zaman bağımlı bir kişiliği olduğunu söylerdi. Arkadaş olduğumuz iki yıl boyunca bunu açıkça gördüm. Sigara en büyüğü. Ama aynı zamanda ona çok daha iyi davranması gereken erkekler. Ve hayır, Layla'nın ona pislik gibi davranan bok kafalılarla çıktığını görmek benim açımdan bir kıskançlık *değil*. Bu... koruyuculuk.

Layla objektif olarak çok güzel bir kız ama aramızda hiçbir şey yok. Ve kampüsteki hiç kimse birlikte *olduğumuzu* düşünmez, çünkü özel olarak takılıyoruz.

İkimiz de birbirimizden utandığımız için falan değil. Sadece onun kendi arkadaşları ve kardeşleri Gabriel ve Alistair ile kendi dünyası var, benim de Army, Nico ve diğer mafya tipleriyle kendi dünyam var.

Layla platonik ilişkimizin ona farklı şekillerde kardeşlerini hatırlattığım için olduğunu söylüyor. Ayrıca bunun benim "Claudia'nın dilek nokta com versiyonu" olduğum için olduğunu söylüyor ki bu hem ona *hem de* ölmüş kız kardeşime bir şekilde saygısızlık gibi geliyor ama yine de çok komik.

Çok komik.

Hastane yatağında yarı ölü yatan kızın kabuğuna bakıyorum.

Artık kimse gülmüyor. Çünkü Layla'nın bağımlılık yapan kişiliği, sigaradan ve berbat erkek arkadaşlardan sıkıldıktan sonra sonunda eşini buldu.

Bir yıl önce, Layla *eroin* buldu.

Bunu yaptığı günden sonsuza dek nefret edeceğim.

İlk kez çok fazla almıyor. Bir keresinde onu oldukça kötü durumda bulduğumda ona adrenalin verdim ve kliniğe götürdüm. Onu *iki kez* rehabilitasyona soktum.

Neredeyse yüz kere kardeşlerine söyleyecektim. Ama söylemedim, çünkü söylememem için bana defalarca yalvardı. Layla ailesinin şeytanlarını bilmesini hiç istemedi.

Bağımlılığını öğrendiğimden beri bununla mücadele ediyorum: onlara söylemek ve arkadaşlığını kaybetme pahasına ona daha fazla yardım almasını sağlamak. Bu, onun iyiliği için yapmaya hazır olduğum bir takas. Ama o da uçurumda tanıştığımız o geceyi ve hayatımı nasıl kurtardığını anlatmaktan geri kalmıyor.

Bu yüzden hep sessiz kaldım.

Bugün, bunun için kendimden *nefret* ediyorum.

İşler iyi görünmüyor. Kalbi vurulmuş: yüzeyi enfeksiyon kapmış. Doktor yarım saat önce bana yarını görmesinin bir mucize olacağını söyledi ve vedalaşmaya başlamamı önerdi.

Layla'nın göz kapakları yavaşça aralanıyor ve kuru bir boğulma sesi çıkarıyor. Hemen komodinden suyu alıyorum ve pipeti kavrulmuş dudaklarına götürüyorum.

Yutkunduktan sonra başı yastığa gömülüyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Benden uzaklaşıyor.

"Her şeyi berbat ettim, değil mi Dante?"

Ben bir şey söylemeyince bana baktı. "Ne kadar kötü?"

Bu sefer uzaklara bakan benim.

"*Kahretsin*," diye mırıldanıyor sessizce. Kalın kalın yutkunurken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "*Kahretsin*, Alistair ve Gabriel bunun için bana çok kızacaklar."

"Daha iyi olabilirsin," diye tıslıyorum. "Sen-" "Dante."

Elini benimkine doğru kaldırmaya çalışırken yüzü acı içindeydi. Ona uzanıyorum, elini tutuyorum ve sıkıyorum.

"Sen-"

"*Öyleyim*," diye mırıldanıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme. "Bunu hissedebiliyorum." Başını yavaşça iki yana sallayarak yere bakıyor. "Çok özür dilerim."

"Üzülme Layla, sadece dinlen. New York'taki bir uzmanı aradım. Yarın burada olacak-"

"Ama olmayacağım." Bana bakıyor, gözleri artık üzgün değil, sadece teslim olmuş. "Günahlarımı örtmene neden olduğum için özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Sorun değil," diye homurdandım. "Bunun için endişelenme."

İç çekiyor. "Ve Tanrım... *Tempest*. Kız kardeşim bunu öğrendiğinde ne düşünecek?"

Elini daha sıkı tutarken gözyaşlarına karşı

koyuyorum. "Dante."

"Evet."

Layla'nın yüzü gülümseme ve üzüntü arasında bir şeye dönüşüyor. "Başka bir şey daha var. Başka kimse bilmiyor ama ben bilmeni istiyorum."

Ağlamaya

başladı.

"Hamileyim."

Vay canına.

Sikeyim.

Hızla göz kırpıyorum, nefesim daha hızlı geliyor.

"Daha erken," diyor sessizce, yüzü acıyla buruşuyor. "Çok erken..."

Ağlarken ona sarılıyorum, acısını haykırırken onu göğsüme yaslıyorum.

"Jason?" Homurdanıyorum.

Bana karşı başını sallıyor ve yüzüm öfkeden

kuduruyor. *Satıcısı.*

"Bir nevi çıktığı" pislik torbacısı. Onu kokainden eroine yönlendiren orospu çocuğu. Ve şimdi de aşırı dozdan ölmesi için onu hamile bıraktı.

Onu çıplak ellerimle öldüreceğim. Gerçekten.

Öfkeden titremeye başladığımda "Dante, lütfen," diye mırıldanıyor. "Sadece..." diye nefes veriyor. "Onlara söyleyenin sen olmasını istiyorum. Kardeşlerime yani. Ben gidene kadar bekle, çünkü bu konuda onlarla kendim yüzleşemeyecek kadar korkağım. Ama ben-"

"Ya hiç bilmeselerdi."

Bana bakıyor. "Ne hakkında?" "Her şey hakkında."

Çatlamış alt dudağını çiğniyor, yüzü solgun ve gri. "Nasıl? Yani Alistair ve Gabriel benim en yakın ailem. İçeri girdikleri anda haberdar olacaklar-"

"Ya *başka, daha yakın bir ailen* olsaydı?" Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Ya benimle evlenseydin."

Oda, onu hayatta tutan makinelerin bip sesleri dışında sessizdir.

"Ha-ha," diyor kuru bir sesle. "Ölüm döşeği şakaları. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun-"

"Şaka yapmıyorum." Daha yakına eğildim. "Evli olsaydık, tıbbi kayıtlarını yasal olarak mühürleyebilirdim, kardeşlerinden bile."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Eroin kullanmak ağır bir suç Dante," diyor sessizce, sesi titreyerek. "Ben zaten sistemdeyim. Hastaneye geldiğimde bunu bildirmem gerekiyordu-"

"Hamilelik değil." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İstersen o kısmı saklayabilirim."

Bana bakıyor, tüplerin çıktığı göğsü yükselip alçalırken boğazı titriyor.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldanıyor.

Elini daha sıkı tutuyorum. "Çünkü sen beni kurtardın. Ve ben seni kurtaramam." Son kelimeleri boğuk bir şekilde söylüyorum, öfke, hiddet ve üzüntü göğsümde alev alev yanıyor.

"Eğer öğrenirlerse, beni hamile bırakanın sen olduğunu düşünecekler."

"Evet. Ama öğrenmeyecekler."

"Ama *eğer* yaparlarsa..."

Tekrar soluyor. Gözleri odağını kaybediyor ve nabızı zayıflıyor.

Şu anda bunu yapıyoruz. "*Senden nefret edecekler,*" diye fısıldıyor.

"O zaman benden nefret edecekler. Sadece evet de Layla, ben de hemen hastane papazını ve şirket avukatını arayayım."

Elimi olabildiğince sıkı tutarken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, ki bu hiç de sıkı değil.

"*Evet,*" diye sessizce mırıldanıyor. Sonra başını sallıyor, gözleri biraz kapanıyor. "Şu vaizi çağırırsan iyi olur, Dante," diye mırıldanıyor. "Daha ne kadar nabızı atan bir gelinin olacak bilmiyorum."

Adımı tekrar söylediğinde kapıdaydım. "Oh, ve Dante?" Gözlerini açıyor ve uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Unutma, aşırıya kaçma, tamam mı?"

Yirmi dakika sonra, belgeler imzalandı ve Layla benim karım oldu.

Ondan beş dakika sonra da dul kaldım.

Bundan bir saat sonra, Jason'ın ön kapısını tekmeliyor ve ilk cinayetimi işliyorum - söz verdiğim gibi çıplak ellerimle.

Ve sonra beni kurtaran en iyi arkadaşımı kaybetmenin yasını tutuyorum. Ben onu geri kurtaramadım.

Burada:

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde TEMPEST hiçkır a hiçkır a ağlıyordu. Kollarıma yığılıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü bana doğru kaldırıp beni sertçe öperken bana yapıyor.

"Hiçbir şey söylemedin..." diye hiçkırıyor.

"Ona söz verdim," diye sıkılmış dişlerimin arasından boğuluyorum. "Bunu bozamazdım." "Peki neden şimdi?"

Başka tarafa bakıyorum, kollarım onu sıkıca sarıyor.

"Çünkü kız kardeşin bana hep uçurumun kenarına gitmememi söylerdi. Ve sana gerçeği söylemeden bir saniye daha geçirmek o sınırı aşmak olacaktı."

Onu sıkıca tuttuğumda Tempest kollarıma gömülüyor: dudaklarımız kilitlenmiş, kalplerimiz birlikte atıyor.

İki zehirli ruh birbirine çarpıyor.

TEMPEST

Hamptons'daki haftamız ikiye, sonra üçe dönüşüyor. Sahilde on bin metrekarelik bir evde üç hafta, sürekli gelmiş geçmiş en inanılmaz seksi yapmak?

Çok tatlı.

Bununla birlikte, zaman zaman New York'taki hayatımı özleyorum. Gabriel, Alistair, Bianca ve Taylor ziyarete geldiler. Ve Pam, sağ olsun, saat gibi smoothie göndermeye devam ediyor. Yine de aynı değil.

İşin pek de tatlı olmayan kısmı ise Charles'ın akşam yemeğinde olanları Maeve'in Gabriel'in yanına taşınması konusunda verdiği sözden dönmek için kullanması. O zamandan beri oyalıyor ve taşınmanın söz verdiği gibi gerçekleşmemesi için kardeşlerimin etrafındaki "güvensiz ortamı" suçluyor. Ki bu tamamen saçmalık.

Eğer büyükbabam kendi kızını zerre kadar umursuyorsa, bu onun gücü ve bir şekilde daha fazlasını elde etmek için onu kullanmayı umursamasının yanında sönük kalır.

Buraya geldikten üç hafta sonra kütüphanede oturmuş kitap okurken kapı çalındı.

Kafamı bile kaldırmadan sırtıyorum.

"Oh, güzel, daiquiri'mi ve taze güneş kremimi getiren havuz

çocuğu." "Bence havuz için fazla giyinmişsin."

Yanıma gelip kitabı elimden aldığında kıkırdıyorum ve kitabı kenara atmadan önce içine bir kitap ayracı koymasda da... *evet*.

Şefin öpücüğü.

Dante beni usulca öpmek için eğiliyor. Dili ağzımı keşfediyor, eli saçlarıma dolanıyor. Sonunda çekildiğinde, nefesim kesiliyor ve onun için yanıp *tutuşuyorum*.

"Tüm bunlar ne içindi?" Nefes alıyorum.

"Bu," diye mırıldandı, "sana giyinmeni söyleyen bendim. Dışarı çıkıyoruz." Gözlerimi kırıştırdım. "Pardon, *ne dedin?*"

Son üç haftadır, arsenik zehirlenmesi tehdidi üzerimizdeyken bu evin bahçesinden hiç çıkmadık. Ve şimdi *dışarı mı çıkıyoruz?*

Dante ince, acımasız bir gülümsemeyle gülümsüyor. Kaşlarım çatılıyor. "Bekle, ne oldu?"

"Adamı buldular."

Gözlerim açıldı. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Ken Freeman. O bir hiç. Zengin bir uyuşturucu bağımlısı. Ama ilk kuzeni Lance Hammond'dı." Benim kaşlarım çatılınca, onunki kararıyor. "*Lance Apex Club'daydı. Ken onun ölümünün intikamını almayı umuyordu sanırım.*"

Titriyorum, midem düğümleniyor. "Oh, bu arada o öldü." "Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

"Ken aşırı dozda fentanil bağlayıcı kokain almış. Endişeli bir komşu polisi aradı ve polisler dairende arsenik, lastik eldivenler ve kimya ekipmanlarının yanı sıra Gabriel'in arka bodrum kapısının kopyalanmış anahtarlarını buldular. Görünüşe göre kardeşiniz birkaç hafta önce anahtarlarını yarım günlüğüne kaybetmiş ve kuru temizlemeci onları pantolonunun ceplerinden birinde bulmuş."

Başım dönüyor. "Bekle, yani... bitti mi?"

Beni öpmek için eğildiğinde sırıtıyor. "Evet, küçük kasırga," diye mırıldanıyor. "Bitti artık. O yüzden dışarı çıkıyoruz. Ne yapmak istersen yaparız-"

"Dans etmek," diye geveledim. "Dansa gitmek istiyorum."

O korkunç gece benim için kulüpleri mahvetti. Ama sonra Dante oldu. Adam duvarlarımı yıktı ve beni kendi kafamın dışına çıkardı, eskiden zevk aldığımı unuttuğum şeyleri gösterdi.

Kulüplerde dans etmek gibi.

Dante kaşlarını çatar. "Michelin'de bir akşam yemeği düşünüyordum ya da-"

"Her şeyi söyledin," diye sırıtıyorum. "Ben dansı seçiyorum. Yani, eğer berbat etmekten korkmuyorsan ve-"

Beni sertçe öperken kıkırdıyorum. "Dans ayakkabılarını giy."

EĞER BİLMİYORSANIZ, Hamptons tam bir büyük S *Sahnesi*'dir. Manhattan'ın güven fonu veletleri, finans kardeşleri, ünlüler, Fortune 500 şirketlerinin varisleri ve her zamanki sosyetik kalabalık. Bu benim nefret ettiğim hemen hemen her şeydir, ancak Long Island kıyılarını süsleyen ve birlikte "Hamptons "ı oluşturan uykulu küçük kasabaların akşam yemeği ve içki için beş yıldızlı mekanlarla ve bazı harika dans kulüpleriyle dolu olduğu anlamına gelir.

Dante ve ben -o tunç grisi pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş, ben de kalçalardan dışarı taşan kısa siyah bir elbise giymişim- Beachsider'a gidiyoruz. Kalabalık her zamankinden biraz daha az dangalak görünüyor ve Dante'nin kapıdaki adamlardan birini tanıdığı ortaya çıkıyor.

"Bu Leo," diye mırıldanıyor kulağıma, adam bizi sıranın içinden geçirip içeri aldıktan sonra. "Burada olmadığı zamanlarda Venom'da güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

Buharlı sığağa ve neon ışıklı karanlığa adım attığımızda sırıtıyorum. "Venom'dan başka biri seni tanıyacak mı merak ediyorum."

"Bundan şüpheliyim. Personelim ve birkaç seçkin VIP dışında kimse yüzümü bilmez. Venom'da çalışırken herkes gibi benim de maskem her zaman takılıdır."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Bunu çok yapar mısın? Ana kattaki sahneye göz atar mısın?"

Dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor ve eli kıcıma inerek beni kendine çekiyor. "Bu, kendi kulübümde halka açık sekse katılıp katılmadığımı *sormanın* - tekrar ekleyebilirim- ince bir yolu muydu? Katılmadığımı biliyorsun."

Göğsüne gömülürken nefesim kesiliyor. "Ya ben olsaydım?"

Boğazında bir hırıltı gümbürdüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Venom'un zemininde sen ve ben olsaydık, maskeler t a k ı l s a y d ı ama başka bir şey olmasaydı? O zaman *katılır* mıydın?"

"Sadece sen ve ben

mi?" Başımı

salladım.

"Peki ya daha sonra seni o şekilde gören her bir erkeğin gözlerini oyabilseydim?"

Sırıtiyorum. "Elbette."

Dante'nin kaşları çatılır. "Şaka

yapıyorum." "Şaka mı yapıyorsun?"

Gözlerinde tehlikeli bir şey titreşiyor. "Olabilir. Eğer bunu istiyorsan-"

"Ben demiyorum-"

"Eğer *öyleyse*," diye homurdanıyor. "Kendinle ilgili keşfetmek istediğin şeyleri her zaman keşfedebilmeni istiyorum."

"Oh, güzel!" Sırıtiyorum. "New York'a döndüğümüzde, üç yabancının tamamen sevişmesini keşfetmeyi çok isterim-"

Eli çeneme kenetlenip yüzümü ona doğru eğdiğinde nefesim kesiliyor. Gözleri benimkilere bakarken alev alev yanıyor ve içime sıcak bir zonklama gönderiyor.

"*Dikkat et, küçük kasırga,*" diye

hırlıyor. Titriyorum. "Senden mi?"

"O üç yabancınn bacaklarının ve aletlerinin kesilmesi gibi rahatsız edici bir pozisyona sokulmasından, böylece kanlarının üzerinde seni becerirken çaresizce izleyebilmelerinden."

Aman Tanrım.

Bu neden bu kadar berbat ve korkutucu ve neden beni bu kadar *ıslatıyor*?

"Benim... sorunlarım olma ihtimali var," diye homurdanıyor Dante, dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Bunun süper seksi olma ihtimali de var," diye mırıldanıyorum sessizce, ona bakarak.

"Hadi dans edelim."

Dante beni piste götürüyor ve dalgalı, dönen vücutların girdabına sokuyor. Müzikten, kalabalıktan ve ellerinin her yerimde olmasından dolayı kısa sürede sıcak ve terli bir şekilde birlikte öğütüyoruz.

"Bir içki almaya gidiyorum!" Müziğin üstüne bağıyorum. "Bir şey ister misin?"

"Viski," diye kulağıma hırlıyor, beni pantolonundaki kalın şişkinliğe doğru çekiyor, böylece alt karnımda zonkladığını hissedebiliyorum. "Neat."

"Yani, sadece

bardakta mı?" "Ya

da derinden."

Gözlerimiz kilitlenirken sırtıyorum. Sonra sıvışıp kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum. Dante'nin viskisini ve kendime bir votka soda alıyorum. Dante'yi tekrar bulmak için dönüyordum ki bir figür önüme çıktı.

"Bu gece nasılız?"

Adam uzun boylu, geniş omuzlu ama yine de *yumuşak* görünüyor. Şımartılmış. Zayıf. Sanki kulüpteki herkesten daha fazla ayna karşısında vakit geçirmiş gibi fazla süslü ve güzel.

"Biz... iyi gidiyor muyuz?" Ona kararsızca gülümsüyorum. "Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

Ellerimdeki ikisini kaldırıyorum. "Ben iyiyim, ama teşekkür ederim. Keyfinize bakın-" "Bekle."

Yanından geçmeye çalışırken eli kalçama indiğinde kaskatı kesiliyorum. "Daha yeni tanıştık, en azından bir saniye konuşmaya ne dersin?"

"Bırak beni."

Adam kıkırdar. "Tavrını sevdim," diye sırtıyor. "Alınan."

"Bırak beni yoksa *ne kadar* alınan olduğunu göreceksin dostum."

Gülüyor. Birden sarsılıyorum, beni yumuşak bedenine doğru çektiğinde her yerim geriliyor.

"Burası çok gürültülü, güzelim. Hadi gidip sessiz bir yer bulalım-"

"İlgilenmiyorum. Şimdi *bırak. Git. Of-*"

Bir anda sarhoş bir hareketle üzerime atlıyor. Beni öpecekmiş gibi yüzünü indirirken eli kışımı kavramak için kayıyor.

...Tam da bu sırada bir şey onu bir yük treninin gücüyle itiyor.

Dante hırlıyor ve adamı uçuruyor, kendi ayaklarına takılıp yere düşüyor. Dante adamın üzerine atılıp karnına sert bir tekme attıktan sonra dizlerinin üzerine çökerek adamın göğsünün üzerine oturur ve yüzüne defalarca vurmaya başlar.

...Bende çok yanlış bir şeyler olmalı ki, kocamın elleri kanlı bir pisliğe karşı "onurumu koruduğu" görüntüsünü *delicesine* seksi buluyorum.

Siyahlar giymiş iri bir adam koşarak geliyor. Onun *Dante-Leo'yu* tanıyan adam olduğunu fark ediyorum, aynı zamanda *Leo* da dayacağı atan adamın zaman zaman patronu olduğunu anlıyor.

Dante ayağa kalkar ve Leo o pisliği yakasından tutup yerden çeker.

"Aşağıda boş bir depomuz var Bay Sartorre," diye mırıldandı Leo, Dante'ye bakarak. "Biraz daha mahremiyet için onu oraya götürmemi isterseniz."

Dante kanlı, sarhoş, dangalağa doğru yürürken gözleri kısılır. "Senin adın ne?"

"*Carl!*" Adam kanlı dudaklarının arasından hıçkırıyor. "Lütfen..."

"Carl, az önce ellerini sürdüğün o kadın benim *karım*." Adamın beti benzi attı.

"Ama bu gece senin şanslı gecen, *Carl*. Görüyorsun, zamanımı karımı *becermek*, vücudundaki her kemiği kırmaktan daha iyidir. Ama şunu söyleyeceğim." Carl'ın yakasına yapışır ve onu daha yakına çeker.

"Eğer seni bir daha görürsem -burada ya da başka bir yerde- seni öldürürüm. Anladın mı?"

Carl acınası bir şekilde başını sallar.

"Çıkar onu buradan, Leo." "Tamamdır,

Bay Sartorre."

Leo burnundan soluyan Carl'ı sürükleyerek götürürken ben de Dante'nin kollarına atılıyorum.

"Ellerin..." Nefes nefese onları elime aldım. "Sana biraz buz getireyim-"

Bunun yerine, Dante aniden beni yakaladı ve kalabalığın içine dalarken beni de peşinden sürükledi. Dönen, gıcırdayan insanlık yığınının tam ortasında beni hızla döndürüyor ve sonra kendine doğru çekiyor. Kıçım onun şişkinliğine karşı kıvranıyor ve usulca inliyorum.

Lanet olsun, çelik gibi sert.

Elleri yanlarımda aşağı yukarı geziniyor, göğüslerimin yanlarıyla alay ediyor ve kalçalarımı kavlıyor. Aleti kıçımda zonkluyor ve aniden eli elbisemin ön eteğinin altına kayıyor.

"Dante..."

Arkamdan boynumu ısıyor, parmakları külotumun kenarını kızdırırken beni inletiyor. Dantelin altından aşağı doğru itiyorlar, ben titremeye ve sallanmaya başlarken çıplak amımı kavırıyorlar.

Parmakları klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor ve sonra daha derine iniyor, iki kalın parmağını istekli amıma sokarken kıvrılıyor.

I. Am. *Sırılsıklam.*

"Benim için ıslansan iyi edersin, onun için değil," diye tehlikeli bir şekilde kulağımı tırmalıyor, sanki bir bıçağın ucu hassas bir etin üzerinde geziniyormuş gibi.

Beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklamaya başladığında inliyorum, avuç içi klitorisime sürtünüyor. Başımı çeviriyorum, gözlerim neon karanlığında onunkilerle kilitleniyor.

"Senin için her zaman ıslağım..."

Parmakları içime girip çıkarken ağzı ağzıma yapışıyor. Bacaklarım titriyor ve bükülüyor, bedenim onun dokunuşu altında kıvranıyor. Diğer eli aramıza giriyor. Sonra aniden bir çekiştirme oluyor ve eli elbisemin arkasını kavrayıp kıkımın üzerine doğru çekiyor.

"Dante!" Elini çıplak kıkımda hissettiğimde kalbim küt küt atıyor.

Kıçıma başka bir şey daha sıcak bir şekilde bastırıyor ve gözlerim şişiyor.

Lanet olsun, gerçek mi bu?

Dante'nin kalın, şişmiş siki arkadan kalçalarımın arasından kayıyor. Dizlerini büküğünü, eli külotumu yana çekerken sikini yukarı kaldırdığını hissedebiliyorum.

Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını.

"Kim olduğunuzu asla unutmayın."

Güçlü bir hamleyle içime batıyor. Bir elimle ağzımı kapamadan önce neredeyse çıgık atıyordum, Dante'nin kalın siki arkamdan içime giriyordu.

Neredeyse çok fazla: çok fazla his. Çok fazla tehlike. Çok fazla risk ve adrenalin. Ama beni müzik eşliğinde sikmeye devam ederken

ellerim kalçalarımda ve elbisem çoğunlukla bizi örtüyor, sadece birbirimizle ekstra kirli dans ediyormuşuz gibi görünüyor.

Şu anda bizi gören tek bir kişi bile bu adamın sikinin her santiminin damlayan ıslak amımın derinliklerine girdiğini hayal edemez.

Ritim hızlanıyor ve onun hızı da artıyor. Bana vahşice ve saldırgan bir şekilde vuruyor, ben sırtımı eğip kıçımı ona doğru iterken elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor. Göğüslerimden birini avuçluyor, muhteşem siki taşaklarım kadar batarken elbisemin içinden meme ucunu kabaca sıkıyor.

Hepsi bir arada çarpıyor: kalabalık, müzik, bunun kamusal doğası ve yakalanmanın ya da görülmenin heyecanı. Ve tabii ki *o* ve onun beni *tam da* ihtiyacım olan şekilde becerme konusundaki tanrısal yeteneği.

Ve aniden onun için paramparça oldum.

Tam haykırdığım anda Dante saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve yüzümü çeviriyor. Ağzı benimkine çarpıyor, inlemelerimi ve zevk çığlıklarımı yutuyor ve beni tekrar tekrar sikiyor. Kalın sikinin daha da şiştiğini hissettiğimde hâlâ boşalıyordum. Derinlere batıyor ve içime sıcak, kalın sperm fişkirmelerini hissettiğimde ağzına doğru inliyorum.

Öylece kalıyoruz, müzik eşliğinde sallanıp dans ediyoruz-dudak dudağa, vücutlarımız birbirine yapışmış, aleti hâlâ içimde.

Sonra her şeyi baştan yaparız.

TEMPEST

Yapmak üzere olduğum Şeyin el altından, sinsice ve yanlış olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama ben buna farklı bir gözle bakmayı seçiyorum. Bu Dante'yi sırtından bıçaklamak ya da hayatına karışmak değil.

Sadece benim yüzümden yaşadığı bir sorunu çözüyor.

Hamptons'da gerçek ortaya çıktığından beri Layla'yı çok düşünüyorum ve New York'a döndüğümüzden beri daha da çok düşünüyorum. Dante'nin onun için yaptığı son Şey, hiçbirimizin öğrenmesini asla istemediği bir sırrı gömmek oldu. Bunu yaparak tüm ailemizin ondan nefret etmesine ve onun hakkında en kötü Şeyleri düşünmesine neden oldu.

Belki de yapmak üzere olduğum Şey için *benden* nefret edecek, ama sorun değil. Burada uzun süre kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ve gitmeden önce, bu sorunu onun için çözebilirim.

Dante genellikle Venom Kulübü ile ilgili her Şeyi ve kesinlikle mafya ile ilgili her Şeyi gizli tutar. Ancak geçen gece, sonunda Vito Barone olduğunu anladığım biriyle telefonda konuşurken ofisinin kapısı açıldı. Açık kapıdan Dante'nin Luciano Amato'nun Silvio Bonpensiero ile olan durum yüzünden Venom'u kapatmak ya da en azından Dante'yi sahibi olmaktan çıkarmak istediğine dair konuşmasını duydum.

Bu da bana, Renata Bonpensiero'nun benim için büyük bir sürtük olduğu, gittiğimiz itfaiyeciler galasını düşündürdü. Dante'nin, kocasının patronu Don Amato'nun çıkarlarına karşı çalıştığına dair elindeki bilgilerle onu tehdit ettiğini hatırladım.

Dante'nin Vito ile konuşması da bana ipucu *verdi*.
Frank Bonpensiero'nun verdiği bilgiye göre, henüz kullanma konusunda
emin değilmiş. Aynı fikirde değilim.

Geçen gece bu bilgiyi *edindim*. Demek istediğim, Dante'nin ofisine
çırılçıplak girmiş, dizlerimin üzerine çökmüş ve sikini gırtlığıma kadar
almış olabilirim. Ve beni masasının üzerinde becermeyi bitirdikten sonra
tekrar uyandırmak için bilgisayarının şifresini yazmasını izlemiş *olabilirim*.

Tekrar söylüyorum, Dante'yle konuşmadan bunu yapmam yanlış olabilir.
Ama benim için yaptıklarından sonra onun için yapabileceğim tek şey bu,
Layla'dan bahsetmiyorum bile. Bazı insanların onun Venom'dan
uzaklaştırılmasını istemesini engelleyebilirim.

Brooklyn'in Gowanus semtindeki Amato Kardeşler Cenaze Salonu'nun
önünde Uber'den inerken derin bir nefes alıyorum.

Bir mafya anlaşması müzakerecisi olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte
buradayız.

Ön kapının yanında sigara içen siyah takım elbiseli iri bir adam var. Yanına
gittiğimde merakla bana bakıyor.

"Angelino töreni yarına kadar değil, bayan." "Bunun
için burada değilim."

Kıbarca gülümsüyor. "Şey, iş görüşmeleri sadece randevu ile yapılır. Web
sitesinde bunu yapmanın bir yolu var-"

"Don Amato'yu görmeye geldim."

Adam sessizleşiyor, kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Sonra bana yukarıdan
aşağıya baktı, ceketini kolunun altındaki silahı görebileceğim kadar açtı.

"Bence yapman gereken-"

"Don Amato'yu görene kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye gülümsüyorum.
"Güven bana, benimle görüşmek isteyecektir. Ona Bayan Sartorre olduğunu
söyleyebilirsiniz."

Gardiyan sigarasının geri kalanını hızla emer. Sonra sigarayı bir kenara
fırlatır ve söndürür.

"Burada bekle."

İçeri girdi. Bir dakika sonra geri döndü, meraklı bir ilgiyle bana bakıyordu.

"İçeri gel."

"MY, MY, MY. *BAYAN. SARTORRE...*"

Luciano Amato hem dikey hem de yatay olarak iri bir adam. Aynı zamanda *çok* iyi giyiniyor ve ince çizgili takım elbiseyi bir şekilde sadece "çekip çevirmiyor", cidden sallıyor.

Cenaze evinin üst katındaki ofisine götürüldüğümde ayağa kalkıyor; kardeşlerimden duyduğuma göre, bir tabuta bazen *birden fazla ceset* koyup gömmekle ün salmış.

...Ne demek istediğimi anladınız mı?

"Lütfen oturun," diye gürledi Don Amato, masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim, Don Amato. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." "Elbette. Sanırım özür dilemek için buradasınız?"

Sandalyeme yerleşirken iyi niyetle gülümsüyorum. "Ne için?"

Kaşlarını çattı. "Yeğenimin oğlunun yüzünü mahvettiğin için ve kocan onu lanet olası bir komaya soktuğu için, işte bu."

Boğazımı temizliyorum. "Silvio'nun uyandığını duydum." Luciano homurdanıyor. "Uyandı. Peki, nerede bu özür?"

"Oh," diye gülümsedim. "Özür dileyecek bir şey yok. Yeğeninin oğlu kocaman bir pislik ve bana kalsa yine komaya girerdi."

Luciano'nun kaşları havaya kalkıyor. Ellerini birleştirip masanın karşısından beni incelerken yarı eğlenmiş, yarı kızgın görünüyor.

"Cesaretiniz var Bayan Sartorre, hakkını vereyim," diye mırıldanıyor sonunda. "O zaman neden bana neden burada olduğunu söylemiyorsun?"

"Tabiri caizse baltaları gömmek istiyorum."

Kapıdaki görevlinin çoktan incelemiş olduğu çantama uzanıyorum ve Dante'nin bilgisayarından bir yığın çıktı çıkarıyorum - telefon görüşmesi dökümleri, kısa mesaj ekran görüntüleri, banka ekstreleri ve Frank Bonpensiero'nun Kratos Drakos ile buluşmasının fotoğrafları.

Paketi masanın üzerine bırakıyorum. "Bunu görmelisin." Luciano hemen yere bakmıyor.

"Nedir bu?"

"İlgili bir bilgi paketi-"

"Hayır. *Sen*, buraya böyle geliyorsun. Bu Dante'nin fikri mi?" "Hayır, Bay Amato," diye soğuk bir şekilde gülümsedim. "Bu *benim fikrim*."

Gözleri sonunda masanın üzerindeki sayfalara kayar. En üstteki birkaç sayfayı kenara itip Frank Bonpensiero'nun Kratos Drakos'la el sıkışırken, iri yarı ve yakışıklı Yunanlı adamın Frank'e bir tomar para uzatırken çekilmiş fotoğrafının çıktısına geldiğinde kaşları çatılır.

Luciano çıktıları gözden geçirdikçe daha da öfkeli görünmeye başlar, ta ki dişleri parlayıp gözleri yarıklara dönüşene kadar.

Yavaşça bakışlarını bana doğru

kaldırdı. "Bu bok da nereden çıktı?"

"Kocamın istediği zaman bilgi toplama konusunda yetenekli olduğunu söyleyelim."

Luciano acımasızca gülümser. "Görünüşe göre öyle." Gözlerini üzerimden kaldırmadan önce parmaklarını masaya vuruyor. "PAULIE!" diye kükreyerek beni yarı yarıya sandalyemden sıçrattı. "Paulie! Buraya gel!"

Ofisin kapısı açılır ve dışarıdaki iri adam içeri girer. "Evet, Don Amato?"

"Frank Bonpensiero şu an hangi cehennemde?"

Adam kaşlarını çatıyor. "Yani, şu *anda mı*? Sanırım iş için Sheepshead Bay'de."

Luciano sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını ıtlatıyor. "Git getir onu. Onu buraya getir. Ya Paulie?" Dudakları kıvrılır. "Günün geri kalanı için programımı boşalt ve alt kattaki ücretsiz mumyalama odalarından birini aç, tamam mı?"

"Tamamdır, patron."

Paulie gittiğinde Luciano soğuk gözlerini bana dikti. "Burada işimiz bitti, Bayan Sartorre."

Sessizce başımı sallıyorum, ayağā kalkıyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Ama Dante ve Vito'yu bir dahaki görüşünüzde Venom Kulübü ile ilgili tehdidimin söz konusu olmadığını söyleyebilirsiniz. *Anlaştık mı*?"

Döndüm ve başımı eğdim. "Teşekkür ederim, Don Amato."

Sırıtır. "Seninle evlenmekle akıllılık etti, tatlım. Ve sadece küçük seks kulübünü elinde tutmak için demiyorum."

Başımı tekrar eğerken yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

DANTE

Hayatımda çok şey başardığımı düşünmek isterim. Depresyonu ve kız kardeşime olan üzüntümü yendim. Venom Kulübü'nü kurdum ve bugün tepesinde oturduğum imparatorluğu inşa ettim. İblisleri avladım ve canavarları dize getirdim.

Ama bu gece, üstesinden gelmem gereken yepyeni bir zorluk var, hayatta kalabileceğimden emin değilim: Tempest kulübe gelmek istiyor.

Ofisimde saklanmak için arka kapıdan değil. Ön kapıdan, karım, sevgilim ve Club Venom misafiri olarak. Taylor olarak da değil. Kendisi olarak.

İlk başta kesin bir "Hayır" dedim. Ama karım...
İkna edici.

Toplarım hala karıncalanıyor ve horozum daha önce ikna edici olmasından dolayı hala biraz ağrıyor.

Ayrıca, onun burada olması fikri beni etkiliyor. Yani *burası* benim kalem ve o da benim kraliçem. Açıkçası, ikimiz de ana odadaki "grup aktivitelerine" katılacak değiliz. Ama Tempest izlemek isterse?

Neden olmasın.

Komik. Buraya ilgi duyduğum bir kadını getirebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız.

Ama tüm bunlardan önce, Venom'a erken geldiğim için ofisimde telefonla konuşuyorum. Sıradan bir telefon görüşmesi de değil.

Bu Şimdiye kadar yaptığım en önemli telefon görüşmesi olabilir. "Emin misin?" Pat diye söyledim.

Karşıdaki adam olumlu cevap verdiğinde, adrenalin ve dopamin sistemimi doldururken nabzımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

Vay anasını.

"Evet, ayarla," diye sırtıyorum telefonda. "Bunu gerçekleştir. Ve teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum sessizce. "*Teşekkür ederim, Dr. Han.*"

Kendime bir içki koyarken ve her an gelebilecek olan Tempest'ı beklerken vızıldıyorum. Sırtarak içkimi yudumlarken neredeyse aşağı yukarı zıplıyorum. Sonra saate bakıyorum.

Beş dakika önce burada olması gerekiyordu.

Kendime ikinci bir içki hazırlıyorum ve akşamki şenlikler başlarken bazı adamlarımla görüşerek bekliyorum. Yirmi dakika daha geçmesine rağmen Tempest'tan hâlâ haber alamayınca onu arıyorum.

Cevap vermiyor.

Yarım saat sonra, hala burada değil, ön kapı personeliyle görüşmemiş ve telefonuna cevap vermiyor.

Tenim karıncalanmaya, ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Tempest'a akşamki onuncu mesajımı gönderiyorum, her ne kadar tek bir tanesine bile cevap vermemiş ya da okumamış olsa da. Kulaklarım çınıyor, onu tekrar arıyorum.

Hiçbir şey.

Çenem sıkıştı ve onun yerine Lorenzo'yu denedim. "Neredesin?"

"Hey, patron," diye homurdanıyor hoparlörden. "Arabadayım, Hamptons'daki eve varmak üzereyim. Bianca'nın şehre dönmek için araca ihtiyacı vardı."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, Lorenzo." Yani, adamın onu hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi olarak gördüğünü biliyorum, ama hadi. "Uber'e binebilir."

Sessizce kıkırdıyor. "Biliyorum. Ama yakında baş balerin olarak dünya turuna çıkacak ve ben onu daha fazla şımartamayacağım."

İç çektim. "Tamam, sadece... Döndüğünde bana haber ver." "Her şey yolunda mı Bay Sartorre?" diye homurdanıyor, sesinde endişe var.

"Sorun değil Lorenzo," diye başımı sallıyorum. "Kendim halledebilirim. Bianca ile döndüğünde beni ara."

Parmaklarımı masaya vurup Tempest'ı bir kez daha aramaya hazırlanırken birden telefonum ondan gelen bir mesajla aydınlanıyor:

TEMPEST:

Gel sik beni.

Yavaşça nefes veriyorum, endişe düğümleri omuzlarımdan düşüyor.

Birileri bu gece biraz ileri gidiyor.

BEN:

Venom için planlarımız olduğunu sanıyordum.

TEMPEST:

Planlar değişti. Yeterince erkek değilsen

Kaşlarım çatılıyor ve sırtıyorum. Birileri bu gece kendini *çok* önde hissediyor.

BEN:

Yirmi dakika içinde başın belada.

En iyi adamlarımdan bazılarını kulübün başında bırakıyorum ve eve gitmek için cipime atlıyorum. Arabayı valeye bırakıp lobiye gidiyorum.

...Kapıcı masasının yanındaki duvara dayalı bankta oturan ve kaşlarını çatan Gabriel ve Alistair ile göz göze geldiğimde birden donup kalıyorum.

"İyi akşamlar, Bay Sartorre, efendim!" Resepsiyon görevlisi Joey bana gülümsüyor. "Bu beyler sizi görmeye geldiler."

"*On dakika önce* buradaydık," diye homurdanıyor Alistair. "Burada yaşayan kız kardeşimizi görmek için."

Joey bana mahcup bir bakış fırlattı. "Özür dilerim Bay Sartorre. Ama biliyorsunuz ki bina politikası gereği sadece listedeki sakinlerin misafirleri içeri alınabilir. Açıkçası, Bayan Sartorre'un eşiniz olduğunu biliyorum ama kayıtları onun çatı katında oturduğuna dair hiç güncellemedik-"

"Sorun değil Joey," diye gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatarak Black kardeşlere bakıyorum. Ayağa kalktıklarında onlara doğru yürüyorum. "Ne yapıyorsunuz burada?"

Gabriel kaşlarını çatır. "Tempest bana mesaj atıp senin evinde bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Beş dakika önce geldim ve bu adamı görünce şaşırdım" - Alistair'e dirsek atıyor - "zaten ondan gelen aynı mesajla buradaydım."

Hah. İsmi "T" ile başlayıp "empest" ile biten birinin kardeşleriyle benim aramda sürpriz bir arabuluculuk oyunu oynadığı izlenimine *kapılıyorum*. Ama siktir et, eğer istediği buysa, öyle olsun.

Tanrım, bu kadın beni çok etkiledi.

"Nedir bu, lanet olası bir müdahale mi?" Alistair homurdanıyor. "Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum.

"Evet, sağ ol ama almayayım," diye mırıldanıyor Alistair. Gitmesi için kardeşine dirsek atar. Gabriel olduğu yerde kalır ve Alistair omuz silkmekle yetinir. "İyi. İyi eğlenceler." Dönüyor ve ben tükürdüğümde uzaklaşmaya başlıyor.

Siktir et. Bir söz verdim ama benim geleceğim Tempest ile. Ve bu gelecek dürüstlük gerektiriyor. Ayrıca, Layla bana hep uçurumun kenarından dönmememi söylediler ve eğer onlara gerçeği söylemezsem ve benden nefret etmeye devam etmelerine izin verirsem, bu olacak. Düşeceğim uçurum *bu olacak*.

"Senin bilmeni istemedi. Layla yani." Alistair adımının ortasında donakalır. Gabriel'in yüzü taşa döner. "Az önce ne dedin sen?" Alistair tıslar.

Joey'e dönüyorum. "Joey, sakıncası yoksa..."

Başını sallar. "Elbette, Bay Sartorre." Bir sigara yakmak için yanımızdan

geçip dışarı çıkıyor ve lobiyi bize bırakıyor.

"Knightsblood'da birinci sınıftayken," diye mırıldandım sessizce, "karanlık bir yerdeydim. *Karanlık* demek istedim. Claudia yeni ölmüştü, ailemin ölümünü düşünmek zorundaydım, ayrıca Bianca'nın bir geleceği olması ya da okulda olmadığım için uygun bir gözetim altında olması konusunda endişeleniyordum..."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Layla'yla olan ya da olmuş olan her şeyi sana anlatmamam seni incitmek için değildi-"

"Saçmalık," diye hırılıyor Alistair. "Sırf dalga geçmek için bizi oyaladın-"

"*Sen mi?!*" Ben de karşılık verdim. "Bu asla seninle *ilgili değildi*, ikinizle de! Layla'nın son arzularına saygı duymakla ilgiliydi!"

Gabriel'in gözleri kısılr. "Ne sikime umurunda olsun ki-"

"Çünkü o benim *en iyi arkadaşımdı!*" Kükrüyorum. "En kötü zamanlarımda beni bu durumdan o kurtardı. Bakın, hiçbir zaman platonikten öte bir şey olmadı. Onun benim için Claudia gibi, vekil bir abla olduğu konusunda şakalaşırdık."

"O bizim *gerçek* kız kardeşimizdi," diye hırılıyor Alistair. "Ve bir kez bile kullanmadı-"

"Eroin mi? Yanlış. Bunun için iki kez rehabilitasyona gitti. Öldüğü gece dördüncü aşırı dozuydu."

İkisi de sessizleşiyor, yıkılmaları mı yoksa yüzümü kırmaları mı gerektiğinden emin değillermiş gibi görünüyorlar.

"Bilmenizi hiç istemedi çünkü onda hayal kırıklığına uğramanızı hiç istemedi. Şeytanları olduğunu biliyordu," diye homurdandım, "ve ikiniz de fark etmeden onları yenmeyi çok istiyordu."

Alistair yumruklarını lobinin mermer döşeli duvarlarına bastırmak için dönerken başını geriye atar ve bir küfür savurur.

"Neden evlendiniz?" Gabriel sessizce soruyor. "Uyuşturucu kullanımını gizlemek için değildi. Kontrolden geçtiği ve narkotik testi yapıldığı anda kayıtlara geçti."

Ben bir şey söylemeyince gözleri kısılıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "*Söylesene lan!*" diye tıslıyor.

Başımı eğiyorum.

"Layla hamileydi."

Alistair aniden bana doğru koşmaya başlamadan önce bir süre geçiyor. Gabriel onu yakaladı ve sıkı bir kucaklamayla geri çekti.

"*Sakin ol!*" diye çıkışır kardeşine.

"Seni öldüreceğim!" Alistair bana kükrüyor.

Başımı salladım. "*Benim değildi*. Sana daha önce de söyledim, Layla benim için bir kız kardeş gibiydi. Ona o şekilde dokunmak aklımın ucundan bile geçmedi." Çenem sıkıştı. "Onun satıcısıydı."

Alistair'in gözleri parlıyor. Benimkileri onunkilere kilitliyorum.

"O öldü," diye sessizce homurdanıyorum, kelimelerim anlam yüklü. "Ve ne olursa olsun... İyi ya da çabuk ölmedi."

Gabriel çenesini yavaşça bana doğru eğmeden önce kaşlarını çatıyor. Muhtemelen "teşekkür ederim" demeye en çok yaklaştığım an bu olacak ama kabul ediyorum. Ben de başımı sallıyorum.

Alistair sonunda yavaşça iç çekip bana bakmadan önce bir iki saniye daha geçiyor. "Bu konuşmayı henüz bitirmedik ama yukarı çıkıp Tempest'ın ne istediğine bir bakalım mı?"

Dönüp asansör düğmesine basarken kendi kendime gülümsüyorum. "Kesinlikle. Şu anda kulüpte olmam gerekiyordu. Ama Lorenzo Bianca'yı almaya gittiği için uğrayıp kontrol edemedi."

Asansörün kapısı açılırken Gabriel kaşlarını çatıyor. "Benim evimden mi?"

Gözlerimi ona diktiğimde başım şiddetle dönüyor. "*Affedersiniz?*"

Kaşları biraz şaşkınlıkla kalkıyor. "Bianca benim evimde. Az önce oradaydım."

"Kız kardeşimin senin evinde ne işi var?"

"*Sakin ol*, Dante. Maeve ile takılıyor. Onlar artık arkadaş."

"Ne?" Şak diye söyledim. "Ben bunu neden duymadım?"

Alistair homurdanıyor. "Muhtemelen Bianca böyle bir şey yaparsan ortalığı ayağa kaldıracağını bildiği içindir."

Asansörün kapıları kapanıp yükselmeye başladığımızda hiçbir şey söylemeden homurdanıyorum. Tam benim katımda iniyorduk ki telefonum çaldı.

"Lorenzo," diye iç geçiriyorum cevap verirken. "İletişimsizlikten mi yoksa Bianca'nın seninle dalga geçmesinden mi bilmiyorum ama o-"

"Yanlış adamı yakalamışlar Bay

Sartorre." Kaşlarımı çattım, gerildim.

"Ne?"

"Üzgünüm, evet, az önce Bianca ile görüştüm. Hamptons'taki evinizde olduğuna dair mesajın telefonundan nasıl gönderildiği hakkında hiçbir fikri yok ama bu yüzden aramıyorum." Boğazını temizliyor. "Az önce NYPD'deki adamımla konuştum. Hani şu şarabına arsenik koyan adam var ya?"

"Öyle mi?" Temkinli bir şekilde homurdandım.

"Bunun bir tuzak olduğunu

düşünüyorlar." Kanım dondu.

"Ne?!"

Alistair ve Gabriel donuk ve endişeli ifadelerle bana bakıyorlar.

"Adamın Bay Black'in şarap mahzenine gizlice girmiş olabileceği tarihler için çok sağlam bir mazereti var. Hepinizin zehirlendiği gecenin iki tarafında da bir hafta boyunca çıkamayacağınız bir detoks merkezine yatırıldı."

"*Kahretsin*," diye tıslıyorum.

"Oh, ve pencerelerinden birinde zorla girme izleri var. Sanırım birilerinin zavallı piçi düşmesi için tuzağa düşürdüğünü söylemek yanlış olmaz. Hatta ona içinde fentanil olan kokaini veren aynı kişi ya da kişiler olabilir."

"Lanet olsun."

"İşler daha da garipleşiyor patron. Sonunda mantardan el yazısı analizini aldılar. Bu bir kadının el yazısı, Bay Sartorre. Aslında, eşleşiyor

kayıtlara geçmiş biri."

"*Kim?*"

"Jacqueline Sinclair ile yüzde doksan sekiz eşleşme."

şaşkın bakışlarla Alistair ve Gabriel'e bakarken birden dünya ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyorum. "Jacqueline Sinclair mi? Brett Sinclair'in annesi mi?"

"Bekle, ne?" Gabriel tıslıyor.

"İşte o, Bay Sartorre," diyor Lorenzo. "Ama o

ld. Bu imkansız-"

"Dante."

Alistair'in soğuk, uyarıcı mırıltısına doğru dönüyorum ve işaret ettiği yeri gördüğümde kanım buza dönüşüyor: atı katımın kapısı bir aralık açık.

"Lorenzo," diye tıslıyorum sessizce, adrenalinim aniden sertçe pompalanıyor. "Olabil-diğince çabuk evime gel."

Telefonu kapatıyorum ve ceketime uzanıp silahımı çıkarmadan önce telefonu cebime koyuyorum. Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve çatı katımın kapısını açmak için ayak parmağımı kullanıyorum. Tempest'in kardeşleri hemen arkamdayken içeri szlyorum.

Gözlerim kapının hemen içinde kapağı açık, içi o lanet olası *smoothie'lerle* dolu bir soğutucuya takılınca anında duruyorum.

Bunlardan biri açık ve iğrenç, kremsi yeşilimsi bir su birikintisi içinde yere devrilmiş.

Çok yanlış bir şeyler var.

Glock'umun horozunu geri çekip oturma odasına doğru ilerliyorum, duvara sarılıyorum. Birden duruyorum.

Hay sikeyim.

Tempest oturma odamın verandasında bir sandalyede oturuyor, ağzı bağlı ve ağzı tıkalı.

"Fırtına!"

Aniden metalik bir tıkırtı duyduğumda avlu kapısına doğru ilerliyorum.

"Bu kadar yeter, Dante. Silahı yere koy ve buraya tekmele.
Şimdi."

Vay anasını. Bu sesi tanıyorum.

"Ne oluyor lan?!" Gabriel arkamdan geldiğinde tısladı. "*Pam?!"*

Gabriel'in hizmetçisi merdivenin arkasından çıkıp kafama bir silah doğrultuyor.

"Gelebildiğinize *çok* sevindim Bay Sartorre," diye mırıldanıyor Jacqueline Sinclair, dudakları kıvrılıyor. "İntikamımı aldığımı görmek için burada olmanızı istiyorum."

TEMPEST

"Pam" -ya da Jacqueline Sinclair, yarım saat önce bana smoothie getirip sonra da bana *silah* çektiğinde öğrendiğim gibi- Dante'yi ve kardeşlerimi silah zoruyla verandaya çıkarırken çığlık atıyorum. Bir an panik ve korkudan gözlerim kamaştı, ayağa fırladım. Anında silahını bana doğru çevirdi, gözleri kısıldı.

"*Lütfen*," diye tıslıyor. "Tetiği çekmem için bana bir sebep ver, seni küçük amcık."

Gözlerim Dante'ye kaydı. Çenesi sıkılmış, bakışları beni hem korkutan hem de içimi güçle dolduran bir yoğunlukla bakışlarıma kilitlenmiş.

Otur, küçük kasırga, diye bağıyor.

Sandalyeye geri gömülürken yutkunuyorum ve Pam olarak tanıdığım kadının hepsini avlunun karşısındaki üç sandalyeye doğru itmesini izliyorum.

Bu, bana harika smoothie'ler hazırlayan sessiz, biraz soğuk hizmetçi değil.

Bu beni neredeyse yok edecek olan canavarın annesi.

Bir yanım Pam'ın kim olduğunu hiç görmediğim için şaşkın. Jacqueline ve ben açıkça hiç tanışmamış olsak da, o *Jacqueline Sinclair*. Yıllarca New York sosyetesinde büyük bir isim oldu ve resimleri tüm sosyete haberlerinde yer aldı.

Ama "Pam" o göz alıcı, kozmetik açıdan mükemmel sarışın kadına hiç benzemiyor. Brett kendini öldürdükten sonra Gabriel'in bana

Jacqueline uyuşturucu ve yoksulluk batağına düşmüş, anne ve babası boşanmış ve kendisi de vefat etmiştir.

Görünüşe göre, bu son kısım biraz abartılıymış. Ama artık kim olduğunu bildiğime göre, "Pam "in grileşmiş, telaşlı, zamanından önce yaşlanmış yüzünün ardında eski göz alıcı Jacqueline'in parıltılarını görebilirsiniz.

"Sen," diye çıkışır Alistair'e. "Bağla onu." Çenesini Gabriel'e doğru sallar. "Ve benimle dalga geçme. İşin bittiğinde kontrol edeceğim. Eğer gevşemişse, bir kurşun kullanırım. Anladın mı?"

Alistair sessizce başını sallıyor, Gabriel'in sandalyesinin arkasında diz çöküyor ve kardeşimizin ellerini sıkıca bağlıyor.

"Şimdi de o." Dante'ye başını sallar. "Ve bana saçmalamayın, *Bay Black*."

Alistair, Dante'nin bileklerini arkadan bağlar. İş bittiğinde Jacqueline Alistair'i üçüncü sandalyeye oturtuyor ve kendisi de onu bağlıyor. Ayağa kalkıyor, silahı düşünceli bir şekilde tutuyor ve bana doğru yürürken sırtıyor.

"Bu anın hayalini kurdum, biliyorsun," diye tıslıyor. "Her gece, bataktan kurtulmaya çalışırken. Kendimi evine soktuktan ve sana *boyun eğdikten* sonra," diye alay ediyor. "Lanet yatağını yaptım! Çamaşırlarını yıkadım! *Yemeğini* pişirdim!"

Başını sallar, gözlerinde vahşi bir bakış vardır.

"Sevgili Brett'imın peşinden koşan ve sonra tecavüz diye ağlayan o altın arayıcısı küçük fahişeler gibi parayı öylece alamazdın! Parayı öylece *alamazdın!*"

"Çünkü senin oğlun boktan bir tecavüzcüydü!" Alistair onun arkasından kükrer.

Yüzünde öfkeli bir ifadeyle dönerek yanıma geldi. Silahın kabzasını kardeşimin şakağına vurup inlemesine ve geri sıçramasına neden olurken ağzımdaki tıkaçtan çığlık atıyorum. Hızlıca gözlerini kırptırırken başının yan tarafından kan damlıyor.

"*Sakın* Brett'im hakkında bu şekilde konuşayım deme!" Çığlık atıyor. "İftira! Basın tarafından kötülendi! Kendine bu şekilde zarar vermeye sürüklendi!" Başını sallar, silahını kaldırır ve Gabriel'in gözlerinin tam ortasına nişan alır.

Ağzımdaki tıkaçtan çığlık atmaya başlıyorum. Jacqueline duraksıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, sürtük?!"

Jacqueline bana doğru yürüyor, elindeki silahı sallayarak beni ürkütüyor. Dante kükrüyor, bağlarını çekiştirirken kolları şişiyor. Jacqueline uzanıp ağzımdaki tıkaçı çekerek tatlı ve temiz havayı içime çekmemi sağlarken onu görmezden geliyor.

"Bırakın onları! Lütfen!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bağıriyorum. "İstersen canımı yakabilirsin! Brett'i sürüklediğim şey için bana zarar verin!"

"TEMPEST!" Dante kükrer. "Kesin

şunu!" "Onunla konuşma!" Gabriel

bağırır.

İkisini de görmezden geliyorum, gözlerim Jacqueline'inkilerle aynı hizada.

Bu kolayca yapabileceğim bir takas. Öldürecek birini istiyor, bok kafalı oğlunun intikamını almış gibi hissetmek için. *Olur*. Bu ben olabilirim. Bunu yapabilirim. Ama bu kardeşlerimden biri olmayacak. Ve sevdiğim adam da *olmayacak*.

Kelime aklıma geldiği anda bile kaskatı kesiliyorum.

Sevgiler.

Onu seviyorum.

"Birini incitmek mi istiyorsun?!" Pat diye söyledim. "Oğlun için öldürmek mi istiyorsun?! O zaman öldür beni!! Lütfen!"

Jacqueline'in kaşları kalkıyor ve dudaklarının kenarları yavaşça yukarı kıvrılıyor. "Oh, ama Tempest," diye hınzırca sırtıyor. "Zaten aylardır öyleyim."

Ne?

"Smoothie'lerini seviyor musun, tatlım?" diye alay ediyor.

Aman Tanrım.

"Kendiniz yaptığınızda tatları birazcık farklı mı oluyor?"

Vay anasını.

Jacqueline soğuk bir ifadeyle, "Sana arabayla da çarpabilirdim," diyor, gözleri içimdeki nefreti yakıyor. "Ya da seni vurabilirdim. Ya da suratını dağıtması için birini tutabilirdim." İnce ince gülümsüyor. "Ama zavallı oğlumu mahkemeye vermek istedikleri ve hayatını mahvettikleri için *onlara* da acı çektirmek istedim. Senin yavaş yavaş yok oluşunu izlemelerini istedim." Dudakları daha da kıvrılıyor, yüzü bir kötülük maskesine dönüşüyor. "Değerli Dr. Han asla test yaptırmazdı, çünkü sen zaten metilmalonik asideminin tüm belirtilerini gösterirken kim arsenik düşünebilir ki?"

Hayır.

"Fırtına!" Alistair bağırır, gözleri çılgına dönmüştür. "Bu da ne-"

"Son birkaç aydır ölüyordun, seni aptallar," diye alay ediyor Jacqueline, kardeşlerime doğru dönerek. "Sadece size söylemeye zahmet etmedi."

İkisi de bakışlarını onun üzerinden bana çevirdi, yüzleri bembeyazdı.

"Tempest..." Gabriel boğuluyor, başını iki yana sallıyor. "*Hayır*. Bu değil-"

"İşin en iyi yanı, Tempest," diye devam ediyor Jacqueline, "seni çoktan öldürmüş olmam. Seni şu anda bırakabilirim ve seni kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey yok. Organların iflas etmeye başladı. Son zamanlarda hiç kan kustun mu?"

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölmeye başlıyor. Jacqueline bunu fark ediyor ve soğuk bir şekilde gülüyor.

"Hmm, yapacağım şey bu. Orada oturup bu dünyada sevdiğin her şeyi almamı izleyebilirsin: kardeşlerini ve küçük sahte kocanı. Ve sonra gitmene izin vereceğim. Böylece sen de benim gibi amaçsızca dolaşabilirsin. Böylece bir bataklığa düşebilir ve sana yapılan adaletsizliği dinleyen hiç kimseye bağırabilirsin. Ve sonra, Tempest," diye tıslıyor, bana yaklaşıarak. "Sonra da *ölebilirsin*."

Dönerek Dante ve kardeşlerime doğru yürüyor ve silahını kaldırıyor.

"Şimdi... En çok hangisini seviyorsun?"

"*Lütfen...*"

Boğuluyorum.

"Gabriel mi?"

Silahın namlusunu adamın alnına bastırırken sırtıyor.

"HAYIR!"

Gülüyor. "Ya da belki evlatlık olan?"

"DUR!" Silahı Alistair'in şakağına dayadığında çığlık atıyorum.

"Ya da *belki*," diye düşünüyor, çatıdaki verandanın kenarına en yakın olan Dante'ye doğru yürürken. "Belki de-"

"ONDAN UZAK DUR!"

Tüm sahne bir an için durgunlaşıyor. Jacqueline soğuk bir şekilde gülümseyerek başını bana doğru çevirdi. "Sanırım bir kazananımız var."

Hayır.

Böyle bir şey olmayacak. Böyle olmaz.

Jacqueline'in silahı kaldırıp namluyu Dante'nin alnına dayamasını midem bulanarak ve dehşete kapılarak izliyorum. Sonra aklıma geliyor.

Ben zaten ölüyüm. Beni

kurtaramazsın. Ama onu

kurtarabilirim.

Koşana kadar ayaklarımın üzerinde olduğumun farkında bile değilim. Ellerim önümde bağlı, ama Jacqueline bana silah doğrulttuğu için bacaklarımla hiç uğraşmadı.

Bu ona pahalıya patlayacak.

Ayak seslerimi duyunca son anda geri döndü. Ama tam yüzü solup silahı bana doğru savurmaya çalışırken ona olabildiğince sert bir şekilde çarpıyorum. İkimiz de çığlık attık ve geriye doğru.... geriye doğru devrildik.

...ve bel hizasındaki korkuluklara çarptı.

Dante'nin adımı haykırdığını duyuyorum. Jacqueline'i havada geriye doğru iterken yükseldiğini hissediyorum, sonra onu New York sokaklarının kırk küsur kat yukarısındaki korkulukların üzerinden takip ederken yerçekiminin çekimine kapılıyorum.

Sorun değil.

Faturam çoktan ödendi. Biletim çoktan kesildi. Ve ben her zaman bu ölüm işinin en kötü yanının yavaş yavaş ölecek olmam olduğunu düşünmüşümdür.

Görünüşe göre artık çok daha hızlı olacak. Ve

ayrıca, Dante ile paylaştığım zamanım vardı.

Aşkı hissettim.

Ve bu iyi yaşanmış bir hayattır.

Bedenim Jacqueline'inkini uçuşumun kenarından takip ediyor, ikimiz de uçuşuma yuvarlanana kadar momentum beni aşağı çekiyor.

DANTE

HER ŞEY O KADAR HIZLI OLUYOR Kİ, sanki bir merminin silahtan çıkışını izlemek gibi.

...Ama ben daha hızlıyım.

Tempest ve Jacqueline'in parmaklıklara çarptığı an, sırtımdaki ipler, onlara uyguladığım baskı altında nihayet koptu. Omzumun çıktığından oldukça eminim ama boş ver.

Bir nanosaniye sonra ayağa kalktım. İp hâlâ sandalyeye dolanmış durumda, ben de onu kaptığım gibi kenarda sallanan iki kadına doğru fırlıyorum.

Bu şekilde ölmeyeceksin, Tempest.

Onu kurtarabilirim.

Onu kurtaracağım.

Tam kaymaya başladıklarında, ipin ucunu bileğime doluyorum ve sandalyeyi verandanın kenarındaki saksılara fırlatıyorum.

Hey, Dante. Uçurumun kenarına gitme, tamam mı? Dışarıda koca bir dünya var.

Bir daha asla uçurumun kenarına

gitmedim. Ama şimdi yapacağım.

Tempest için.

Verandanın kenarından atlıyorum, yerçekimi beni onların peşinden aşağı çekiyor. Elim Tempest'ın bileğine dolanıyor, o kadar sıkı ki lanet olası ayağını koparabilirim. Ama ben de düşüyor olmama rağmen bırakmıyorum.

Ve sonra, iki şey olur:

Önce sandalye saksıları yakaladı. Halat geriliyor ve kolum daha önce yuvasından çıkmadıysa bile şimdi kesinlikle çıkıyor. Kollarım kırılma noktasını geçecek şekilde gerilirken kükrüyorum; bir elim sandalyeye dolanan ipi yukarıdaki parmaklığa doğru tutarken, diğer elim Tempest'in bileğini tutuyor.

Sonra ikinci şey olur. Uzattığı eliyle son bir hamle yaparken Jacqueline'in yüzü bembeyaz kesilir...

...Ve Tempest'in bileklerini birbirine bağlayan ipi koparır.

Kahretsin.

Tempest, Jacqueline'in ağırlığı yüzünden kolları çok sıkıştığında çığlık atıyor. *Her iki* kolum da yuvalarından çıkarken, vücudumdaki her sinirde patlayan acıyla birlikte yakıcı beyaz bir acı görüyorum.

Ama bırakmamın *imkanı yok*.

Zaman bir an için duraklıyor, diye düşünüyorum: üçümüz Manhattan sokaklarının kırk dört kat yukarısında sallanıyoruz. Jacqueline Tempest'i tutuyor. Ben Tempest'i tutuyorum. Sandalye beni tutuyor.

...Bir saniye sonra *çok* yüksek sesle gıcırdamaya başlayan sandalye.

Tempests çığlık atıyor, saçları rüzgârda çılgınca savrulurken bana bakıyor. Ela yeşili iri gözleri benimkilere kilitlenirken dehşete kapılmıştı.

"*Bırakmayacağım!*" Tıslıyorum. "Bırakmıyorum.

Bırakmıyorum. Bırakmıyorum!" "Dante!"

Halat hafifçe sallanırken yukarı bakıyorum. Gabriel kenardan bakıyor, çılgınca ipi tutmaya çalışıyor. Tuttuğum uç hızla yıpranıyor - üçümüzü yukarı çekebileceğinden daha hızlı.

Birdenbire Alistair de orada, halata tutunuyor ve bizi yukarı çekiyor.

"Siktir...*seni!*"

Jacqueline'in elindeki silahı Tempest'e doğru kaldırdığını görmek için tam zamanında başımı eğiyorum.

Hay sikeyim.

İlk atış silahtan çıkarken Tempest çığlık atar. Ama Jacqueline havada dönüyor ve atışı çok uzakta.

Bir sonraki olmayabilir.

Kenardan kaybolmadan hemen önce gözlerim Gabriel'e kayıyor ve umarım o da ben de aynı şeyi düşünüyoruzdur. Bir saniye sonra geri dönüyor ve gerçekten de daha önce düşürdüğüm silah elinde.

"Vur onu!" Kükrerim.

Alistair bizi yavaşça yukarı çekmeye devam ederken Gabriels'in gözleri çılgına dönmüş, hedefi şaşırmış durumda.

"Gabriel!" Ona bağıryorum. "*Vur-*"

"Daha önce sadece iki kez lanet bir silahla ateş ettim!!" diye kükrer.

Tempest şiddetle titremeye başladı. Gözlerim tekrar aşağıya kayıyor ve ağzı köpürmeye başladığında onunkilerin de kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığını görüyorum.

Tanrım, hayır.

Nöbet geçiriyor. *Ölüyor*

amına koyayım.

Aniden, Jacqueline tam silahını kaldırırken, bileklerimi kavrayan eller hissediyorum. Rüzgâr yavaşlıyor ve uçümüzün vahşi dönüşü durgunlaşıyor.

İpi bırakıyorum, ayak bileklerimin etrafındaki kolların gerildiğini hissediyorum. Gabriel'e bakarken elimi kaldırıyorum.

"At silahını!"

Bana bakıyor. "*Ne?!*"

"BIRAK! BIRAK! BANA!"

BANA!"

Zaman yavaşlıyor. Gabriel'in silahı bırakmasını izliyorum, parmaklarının arasından kayıp bana doğru düşerken gözlerimle takip ediyorum. Silah elime çarpıyor. Parmaklarım silahın etrafında kıvrılıyor ve onu yukarı kaldırıyorum.

Parmağım sıkıyor ve mermi namludan fırlıyor.

Jacqueline'in başı geriye düşüyor, alnının tam ortasında siyah ve kırmızı bir delik açılıyor. Elleri Tempest'in bileklerini bağlayan ipten kayıyor ve boşluğa düşerek bizden uzaklaşmasını izliyorum.

Fırtına hala kıvranıyor.

"Bizi yukarı çek!!"

Kollar bizi parmaklıkların üzerinden yukarı çekerek avlunun zeminine yuvarlanmamızı sağlıyor. Tempest'in üzerine atılıyorum, başını kucaklarken omuzlarımdaki acıyı görmezden geliyorum.

"Ona ne oluyor böyle!!" Telefonumu çekip kilidini açtığımda Alistair kükrüyor.

"Böbrekleri iflas ediyor."

İkisi de dehşet içinde bana boş boş bakıyorlar.

"Nöbet geçiriyor çünkü ölüyor!" İkisine de bağırdım. "Telefonum!" Tempest'ı kollarıma alırken çenemi ona doğru salladım. "Rehberimde Dr. Han diye biri var. Onu ara, bunu *hemen şimdi* yapacağımızı söylediğimi ve olabildiğince çabuk orada olacağımızı söyle. Anlayacaktır."

Ben Alistair'le göz göze gelirken Gabriel telefonumu kapıyor. "Ne yapabilirim?" diye soruyor.

"*Sür. Hızlı. Şimdi.*"

TEMPEST

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey üzerimde gezinen kardeşlerim oluyor. Kaşlarımı çatıyorum, onlara odaklanırken karanlığı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"O kadar da yakın değil, ikinizin de gözlüğe ihtiyacı var mı?" Burnumu kırıştırıyorum. "Gabriel, ciddi. Nefesinden patates kızartmasının kokusunu alabiliyorum."

İkisi de genişçe sırtıyor ve nefes veriyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İ-"

Dante.

Dik durmak için sarsılmaya başlıyorum ama karnımda patlayan acıyla anında boğuluyorum.

"Dur bakalım T," diye homurdanıyor Alistair, omuzlarımdan tutup beni tekrar aşağı indiriyor. "Daha yeni büyük bir ameliyat geçirdin."

Nabzım atıyor. "Bekle, *ne*?! Dante nerede?!"

"Sadece nefes al, Tempest," diye mırıldanıyor

Gabriel.

"*Nerede o*?!"

"O *iyi*," diye araya giriyor Alistair. "O da burada, hastanede."

Gabriel gülümsüyor ve gözlerimin içine bakarken elimi tutuyor. "Evet, o iyi. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

Beynimi Dante'nin verandasında olan her şeyi tekrar oynatmaya zorluyorum. Tek hatırlayabildiğim düşüp bayıldığım.

Kahretsin, nöbet geçirdim.

Gözlerimi kapatıyorum, tekrar açmadan önce yavaşça nefes veriyorum. "İkinize de bir şey söylemem gerekiyor."

"Tempest, bu bekleyebilir. Seninle konuşmamız gereken bir konu var-"

"Kapa çeneni, Alistair," diye mırıldandım. "Bak, bende bir şey var ve çok kötü, tamam mı? Buna şiddetli geç başlangıçlı metilmalonik asidemi deniyor-"

Gabriel bana sessizce gülümseyerek, "Hayır, bilmiyorsun," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sadece *çeneni kapa* ve bunu içimden atmama izin ver, tamam mı? İkinize de söylemedim ve bu konuda kendimi bok gibi hissediyorum, ama ben-"

"Tempest, sende metil-asit-her neyse yok."

Alistair'e ters ters baktım. "Metilmalonik asidemi."

"Tamam. Tabii. Sende yok."

Göz kırpıyorum. "Pardon, *ne dedin?*"

"Verandayı hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. Beynim az önce söylediklerini işlemeye çalışırken sessizce "Sadece ufak tefek şeyler" diyorum. "Özür dilerim, az önce bende metilmalonik asidemi *olmadığını* mı söylediniz?"

"Doğru. Ama uzun süreli ciddi bir arsenik zehirlenmesi yaşıyorsunuz."

Vay anasını.

Sonra birden hatırladım.

"Pam..."

"Jacqueline Sinclair olarak da bilinir," diye hırılıyor Gabriel. "Tempest, çok özür dilerim. O deli sürtük radarıma yakalanmamış. Yani, seninle birlikte benim *evimdeydi...*"

Başka tarafa bakıyor, yüzü acı içinde. Yavaşça elimi onunkine götürüp sıkıyorum.

"Onun öldüğünü düşünmüştünüz. *Pam* de her zaman gazetelerde gördüğümüz Jacqueline'e hiç benzemiyor."

Hâlâ uzaklara bakarak başını sallar. Alistair boğazını temizler.

"Yemeğini yavaş yavaş zehirliyordu. İştahını kaybetmeye başladığında da sana o smoothie'leri yedirmeye başladı. Bu arada hastane onlar üzerinde bir laboratuvar testi yaptı." Kaşlarını çatıyor. "O amcık onlara mide bulantısını önleyici ilaçlar da koyuyordu, midenin kaldırabileceği tek şeyin onlar olduğunu düşünmeni sağlamak için."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bulantı önleyici ilaçlar. Muhtemelen smoothie'leri tekrarlamaya çalıştığımda tatlarının farklı olmasının nedeni *buydu*. Sonra gözlerim üzerimdeki hastane önlüğüne takılıyor ve onu karnımın üzerinden yukarı doğru çekiyorum. Yan tarafımdaki bandajları görünce yüzüm soluyor.

"Ne oluyor *lan!*"

"*Nefes* al kardeşim," diye homurdanıyor Alistair, Gabriel'e bakarak. "Ameliyat oldun. Sanırım sana daha önce söylediğimizde bunu kaçırdın."

"Ne için?!"

"Uzun süreli arsenik zehirlenmesinin etkileri çoğunlukla tersine çevrilebilir. Sizi normale döndürmek ve bağışıklık sisteminize verilen tahribattan sonra onu yeniden çalıştırmak için bir ay kadar bir süre boyunca bir dizi ilaç ve vitamin alacaksınız." Alistair kaşlarını çatıyor. "Geri döndürülemeyen ve kanınızdaki asidoza katkıda bulunan ve size bu kafa karışıklığı nöbetlerini yaşatan şey, böbreklerinizin toksin oluşturmasıydı."

Karnıma, etrafına sarılmış gazlı bezlere ve bandajlara bakarken gözlerim büyüyor ve midemde iğrenç bir his birikiyor. Şişmiş, morarmış derime. Damarlarıma girip çıkan tüplere ve kesi yerine.

Aman Tanrım.

"İkisi de hâlâ içeride," diye kıkırdıyor Gabriel. "Senin ameliyatına kadar nasıl yaptıklarını bilmiyordum. Ama sende de yeni bir tane var."

Gözlerim ona kaydı. "Kim-?"

"Dante," diye gülümsüyor.

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bir süre önce Dr. Han ile konuşmuş ve bazı testler yaptırmış. Mükemmel bir eşleşme olduğu ortaya çıktı. Sen kriz geçirirken seni tekrar çatıya çıkardıktan sonra Dante Dr. Han'ı aradı, ameliyatın hazırlanmasını istedi ve seni içeri aldık."

Başımı kaldırmadan önce bir kez daha karnıma bakıyorum.

"Onu görmek istiyorum. Şimdi."

Alistair kıkırdar. "Ben de öyle

düşünmüştüm-." "*Şimdi*, Alistair!"

Kalbim küt küt atıyor.

"*Organ nakli* ameliyatı geçirdiğin kısmı hatırlıyor musun?" Alistair homurdanıyor. Ama o ve Gabriel yatağımın tekerleklerini açıp beni, makineler ve serumlarla dolu rafı kapıya doğru itmeye başlıyorlar.

Beni koridora götürüyorlar, orada bir görevli notlarımı kontrol ediyor ve Dante'nin odasına alınmama izin verildiğini onaylıyor. Kapı açıldığında, Lorenzo ve Bianca ile konuştuğu yerden başını kaldırıp baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ikincisi ciyaklayarak bana doğru koşuyor.

"Aman Tanrım, Tempest!" diye bağırarak elimi sıkıca kavradı.

Ona sırtıyorum ama sonra gözlerim tekrar Dante'ye dönüyor. Yatağımı onunkinin yanına taşırlarken neredeyse yatağımdan fırlayacaktım. Hareket etmeyi bırakır bırakmaz onun yatağına girmeye çalışıyorum ama hepsi bağırarak beni durduruyor.

"Sakin ol, Tempest!" Gabriel tersler. "Tanrı aşkına, seninkini öldüreceksin-"

Dante'nin yatağını işaret ederek, "*Orada olmam gerekiyor*," diye geveliyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitlenirken sırtıyor.

"Rüzgârın hızlandığını hissettim." Kardeşlerime ve Lorenzo'ya döndü.
"Ona yardım edelim mi?"

"Bu *çok* boktan bir fikir," diye homurdanıyor Alistair ama o, Gabriel ve Lorenzo beni yatağımdan kaldırıp Dante'nin yatağına götürüyorlar.

"Hey, küçük kasırğa," diye mırıldanıyor sessizce.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Cidden bana bir *böbrek mi* verdin?" "Bu sadece bir borç. İşin bitince geri verirsin."

Kıkırdıyorum, onu öpmek için elimden geldiğince eğiliyorum.

"Bu bir süre için olmayabilir. Görünüşe göre ölmüyorum." "O

zaman sanırım biraz daha dayanabilirsin."

Sırtıyor, beni tekrar öpmek için eğiliyor. Tam o sırada kapı açıldı ve Maeve içeri girdi.

"İyisin!" diye hıçkırıyor, Alistair ve Gabriel'i iterek bana sıkıca sarılıyor ve irkilmeme neden oluyor.

Bana sırtıtmak için geri çekiliyor ve bir damla gözyaşını siliyor. Gözlerim sol gözünün etrafındaki morluğa kilitlenince kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım, Maeve!" diye bağurdım. "Gözüne ne oldu böyle?"

Aşaağıya bakar. "Ben... bir şey yok. Düşüm."

Gabriel onu kendine doğru çevirip morarmış gözüne bakarken yüzü taştan bir maskeye dönüşüyor.

"Maeve..." diye

homurdanıyor.

"Gerçekten bir şey değil-"

"Tanrı'ya şükür iyisin, Tempest!"

Charles hışımla odaya girdiğinde hepimiz döndük. Hepimiz önce Maeve'in yüzüne, sonra da ona bakarken bir anda her şeyin üzerine bir ürperti çöküyor.

"Gözüne ne oldu Charles?" diyor Alistair sessizce, sesi buz gibi.

Büyükbabamız boğazını temizlemeden önce yüzü bir anlığına kararıyor. "Ne dedin? Yok bir şey. O düştü. Değil mi tatlım?"

"Sikerim böyle işi," diye hırlıyor Gabriel. "Daha fazla oyalanmak yok. Daha fazla saçmalık yok. Maeve, benim evime taşınyorsun. Bugün."

"Onun bir evi *var*, Gabriel," diye mırıldanıyor Charles.

Ama kardeşim sadece başını sallıyor. "Artık seninle değil, seni pislik herif."

Charles'ın burun delikleri Gabriel'e bakarken alevlenir. "*Dikkatli ol*, Gabriel."

"Yoksa *ne olur*, Charles?" Alistair tersler. "Lanet olası bir yönetim kurulu toplantısında büyük bir olay mı çıkaracaksın?"

Alistair alay ediyor.

"Seni yönetim kurulundan çıkaramayız Charles," diyor Gabriel sert bir ifadeyle. "Ama Maeve senin evinden taşınyor. Bugün. Onu para karşılığı gelin olarak pazarladığına emin olduğum bu geciktirme taktiğın *sona erdi*. Eğer bu konuda kıyameti koparırsan, Maeve tanıklık etse de etmese de *seni* yasal işlemlere ve suç duyurusuna boğarım."

Büyükbabamızın yüzü öfkeliydi. "Lanet kızımı benden alamazsın-"

"Bay Black."

Dante'nin sesi yorgun. Ama yine de odanın içinde gürlüyor.

"Gitme vaktin geldi."

Charles ona ölümle bakar. Elleri yumruk oldu. Ama sonra bir hırıltıyla dönüp kapıdan dışarı fırlar.

Maeve dudağını ısıyor, bakışları Gabriel'de karar kılmadan önce sırayla her birimize bakıyor. "Gerçekten senin yanına taşınabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Herkes on dakika kadar daha kaldıktan sonra yavaşça vedalaşıyor ve yakında tekrar geleceğine söz veriyor. Dr. Han burnunu içeri sokuyor, elimi sıkıyor ve yeni böbreğimin gayet iyi olduğunu ve iyi olacağını söylüyor.

Sonunda Dante ve ben yalnız kaldık, küçük hastane yatağına sıkışmıştık. Beni yavaşça öpmek için başını çeviriyor ve ben de onu öperken sırtıyorum.

"Bana bir böbrek verdiği hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyorum başımı omzuna yaslarken.

"Zaten kalbim sende küçük kasırga," diyor sessizce. "Neden bir böbreğin de olmasın?"

Ben homurdanıp acıtsa da gülmeye başlamadan önce ikimiz de bu mücevher gibi cümlelerin bir saniye orada asılı kalmasına izin verdik.

"Bu *berbat bir* şakaydı."

Beni tekrar öperken kıkırdıyor. "Özür dilerim. Bunun üzerinde çalışacağım." "Sen sevmesen bile ben seni hep seveceğim."

Öyle mi?" Eğilirken sırtıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Güzel, çünkü ben de seni her zaman seveceğim."

EPİLOG

TEMPEST

İki ay sonra:

Ayağa kalkıp Dekan Keller'ın elini sıkmak için masaya uzandığımda kalbim hızla çarpıyor.

"Bugün benimle görüştüğünüz için çok teşekkür ederim hanımefendi."

Sırıtarak resmiyeti elinin tersiyle itiyor. "Biliyor musun, bir keresinde senin bezlerinden birini değiştirdiğim için, bence Maureen'le devam edebiliriz. Sen ne dersin?"

Yüzüm ısınırken gülüyorum. "Sanırım başlamak için gerçekten heyecanlıyım."

"Güzel! Çünkü gelecek dönem seni görmeyi *gerçekten dört gözle bekliyoruz*, Tempest."

Maureen Keller benim altımı değiştirdiği zamanlarda New York'un en iyi avukatlarından biriydi ve babamla iyi arkadaşlıklar. Şimdi, özel hukuku bıraktıktan sonra, babamla birlikte öğrenci oldukları Columbia Hukuk Fakültesi'nde Kabul Dekanı olarak görev yapıyor.

Onun izinden gideceğim.

Sonunda.

Yarın ölmeyeceğinizi fark ettiğinizde hayat biraz daha az tekdüze bir hal alıyor. Tamam, *hepimiz* yarın ölebiliriz, ne kadar ürkütücü bir düşünce olsa da. Ancak son nefesinize kadar takvimden günleri işaretlediğinizde, bu sadece karanlık bir tünel görüşüdür.

Ve sonra bir gün, biri size o tünelin sonunda bir ışık gösterir. Aslında benim durumumda, size tünel *olmadığı* söyleniyor. Ve aniden, dünya açılıyor.

Yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri tekrar yapıyorum. Açıklayabileceğimden bile emin olmadığım nedenlerden dolayı koşmaya başladım, çünkü aslında koşmaktan nefret ederdim.

Ayrıca yemek yapmayı da öğrenmeye başladım... Dante önüne ne koyarsam koyayım, yenilebilir ya da başka türlü, Oscar'a layık bir performans sergilese bile, *karışık* sonuçlar elde ettim.

Her halükarda, tekrar kilo alıyorum ve bu *harika bir* his.

Ama şu anda gerçekten bir geleceğim olduğu için yaptığım bir başka şey de okula geri dönmek.

Bana olanlar olduğunda ve Nina öldüğünde, münzevi moduna geçtim. Liseyi uzaktan bitirdim ve ardından lisans eğitimimin çoğunu yatak odamın rahatlığında bir dizüstü bilgisayar ekranının arkasında yapmaya devam ettim. Kardeşlerim Columbia'daki hukuk programına başvurmam için çok baskı yaptılar, ben de istemeye istemeye başvurdum ama teşhis konulunca bir kenara attım.

Alistair benim için gönderdi ve sonra beni bir tür "ertelenmiş kabul" listesine sokmak için bazı torpiller yaptı. Aylarca, ölü bir kız onların yerini aldığı için şans bulamayan başka genç avukatlar olduğu için kendimi suçlu hissettim.

Ama şimdi, nihayet önümüzdeki dönemden itibaren bu şansı kendim kullanacağım.

Dekan Keller'ın Columbia kampüsündeki ofisinden ayrıldıktan sonra, Dr. Han ile randevum için şehir merkezine gidiyorum. Ama önce, sevdiğini bildiğim kırmızı kadife kek için Magnolia Bakery'de bir mola veriyorum.

Dr. Han asidozumun aslında arsenik zehirlenmesi olduğunu öğrendiğinde *dehşete kapıldı*. Görünüşe göre, adam New York Tıp Kurulu'na bir mektup bile hazırlamış ve bunu gözden kaçırdığı için lisansının iptal edilmesini istemiş. Neyse ki karısı onu el bombasının üzerine böyle atlayamadan durdurmuş.

Yanlış teşhis onun suçu *değil*. Hatta Alistair'i beni malpraktis davası açmaya zorlamaktan vazgeçmezse şiddet uygulamakla tehdit ettim. Yani bende olduğunu düşündükleri semptomlar ile gerçekte olan semptomlar aynı ve 1900'lerin Londra'sının dışında kim *lanet olası arsenikle* zehirlendiğini düşünür ki? "Karindeşen Jack'in akut bıçaklanma hastalığı" teşhisi koymak gibi bir şey olurdu.

Bu yüzden, nakil sonrası kontrol için her gittiğimde çörekler ona iyi olduğumuzu söylemenin bir yolu.

Hâlâ zaman zaman kâbuslar görüyorum. Hala ara sıra kendimi karanlık yerlere kayarken buluyorum. Ve Pam/Jacqueline olayından sonra son zamanlarda yeni insanlara güvenme konusunda bazı sorunlar yaşıyorum. Yani o kadın hiçbir zaman en iyi arkadaşım olmadı ama neredeyse bir *yıl boyunca* zehir içmemi izlerken yüzüme gülümsedi.

O talihsiz akşam yemeği partisinin olduğu gece, Dante, Charles ve iki kardeşim Jacqueline'in tüm şarap kadehlerini zehirle yıkamasının ardından hastaneye gittiklerinde, Jacqueline kendine de küçük bir doz vererek ve şaraptan biraz içtiğini iddia ederek izlerini kapatmıştı. Maeve ve ben hariç herkesin hastalandığı o kaos sırasında mantarın üzerindeki mesajı karalamıştı.

Yani, evet, yeni insanlara açılmak söz konusu olduğunda bu sizi şaşırtabilir. Ama terapi harika bir şey ve terapistim Alessia harika biri.

Unutulmaması gereken en önemli şey, hiç kimsenin asla "iyi" olmadığıdır. *Hiç kimse* tek bir çatlak, gölgelerinde gizlenen bir karanlık ya da adımlarını takip eden bir korku olmadan her şeyi bir arada tutamaz.

Önemli olan, her gün uyanmanız ve günün tadını çıkarmanızdır. Ve eğer sizi güçlendiren birini bulursanız, ona sıkıca tutunursunuz.

Dr. Han'la geç saatte yaptığım görüşmeden sonraki ve son durağım da o kişi.

Lorenzo ben daha çantanın fermuarını açmadan Escalade'in bölmesini kaldırıyor ve beni arka tarafa kapatıyor.

"zerinizi değıştirmek için önce eve gitmek istemediğimize emin misiniz, Bayan Sartorre?" Dahili telefondan sorar.

"Hayır, geç kalmak istemiyorum," diye homurdanıyorum botlarımı tekmeleyip siyah kot pantolonumu çıkarmaya başlarken. "Zorbanın nasıl olduğunu bilirsin."

Ben hırkamı silkelerken Lorenzo bölmenin kendi tarafından kıkırdıyor.

"Ve Lorenzo, gerçekten, ne zaman sadece Tempest'a geçeceğiz?" "Bayan Sartorre benim için gayet uygun, hanımefendi."

Giysilerimin geri kalanını çıkarırken gözlerimi deviriyorum, bölme açık ve camlar film yıldızı gibi renkli olsa bile hareket halindeki bir arabanın arkasında çıplak olduğum için kızarıyorum.

"*Hanımefendi*? Cidden mi?"

Giysi torbasını çekip açıyorum ve sıcaklık boynumu okşarken sırtıyorum.

Kocamın moda konusunda *harika bir* zevki olduğunu söylemeliyim. Elbise altın sarısı ve ince, boynun arka kısmında kaymasını engelleyecek tek bir iplik bile yok. Dürüst olmak gerekirse, elbisenin tamamının yarıya kadar göründüğü düşünülürse, bu pek bir fark yaratmayacaktır.

Sanırım bu yüzden altına giyilmek üzere bir çift *ok açık saçık* siyah dantel i amaşıyla birlikte asılı duruyor. antada ayrıca bir çift diz hizasında, bağıcıklı siyah bot da var.

Beni çok iyi tanıyor.

"Yaza ne dersin Lorenzo? İlk isim bazına geçmek için bunu hedefleyebilir miyiz?"

"Korkarım hayır, Bayan Sartorre."

Gözlerimi deviriyorum, iç çamaşırlarımı ve dar elbisemi giyerken iç çekiyorum. "*Harika* bir Noel hediyesi olurdu."

Ön koltuktan bir duraklama var.

"Bu bir belki!" Kahkahalarla inleyerek ötüyorum.

Her iki topuklu botu da bağladıktan sonra son dokunuş için giysi çantasının derinliklerine uzanıyorum, tam araba dururken.

"Buradayız..." Lorenzo kaba bir şekilde öksürüyor.

"*Bayan.*" Hey, bu bir başlangıç.

Altın ve siyah maskemi takıp arabadan çıkıyorum.

"Beklemeyin!"

Cipin dışında, mütevazı koyu ahşap kapılı mütevazı binaya bakarken nabzımın hızlandığını ve içimin sıkıştığını hissediyorum.

İnce bir sis yağmaya başladığında, üzerinde durduğum sessiz, mütevazı yan sokağın geri kalanıyla birlikte burada da kapı zili sessiz.

Kapı açılıyor ve loş içeriye adımımı attığımda, uzun boylu, yapılı, geniş omuzlu, kapa çeneni ve beni becer smokinini dolduran bir adam önüme çıkınca ürperiyorum. Delici mavi gözleri içimi oyuyor, sanki vücudumdaki dantelleri sıyrıyor. Yontulmuş çenesi sanki kaderimi şimdi ve burada belirliyormuş gibi gıcırıyor.

Bana doğru uzanıyor ve güçlü eli kalçamı sahiplenici bir şekilde kavrayıp beni içine çekerken, temiz, hafif baharatlı kokusuyla beni sararken içimde bir nabız atışını hissediyorum.

"Kocamın bana böyle dokunan bir adamı öldüreceğini biliyorsun."

"Öyle mi?" Adam homurdanıyor, bana doğru eğilirken dişleri parlıyor.
"Ondan şimdiden hoşlanıyorum."

"Ben de ondan çok hoşlanıyorum."

Dante sırtarak ağzını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

"İçeri girmeye hazır

mısın?" "Hazırım."

"Peki o zaman," diye döner ve iki muhafız günahın, karanlığın ve arzunun derinliklerine açılan bir sonraki kapı setini açar. "Club Venom'a hoş geldiniz."

Zehirli Tanrılar serisi, Alistair'in hikâyesinin anlatıldığı *Seytani Yemin* ile devam ediyor.

Dante ve Tempest'a doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın:

<http://BookHip.com/RTSGDFV>

Bu, *Zehirli Aşk*'ın sonsözü ya da devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikâyesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Zehirli Aşk'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Zehirli Tanrılar serisi Alistair'in hikayesiyle *Devious Vow*'da devam ediyor. Ayrıca bu kitapta bahsi geçen diğer karakterlerden bazılarını (Drakos ve Kildare aileleri), bir başka karanlık düşman-aşık, zorla evlendirilen mafya romanı olan *Sapkın* Kalpler ile başlayan Karanlık Kalpler serisinde görebilirsiniz. İlerleyen sayfalarda sizin için o kitaba bir ön bakış bile var.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim.

Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu cidden *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemekle ilgili sorun nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran *o*.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da tamam, gerçekçi olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metre karelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, *evet*. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Tamam. Aynı sebepten dolayı herhangi bir romantik ilişki yaşamakta sorun mu yaşıyorum? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne *yapıyor*?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiye sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan *çatı katı*.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımaya anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Nina Simone ses sisteminden mırıldanırken kendimi

kitaplara. Ama birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatıldı.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor küçük kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

Çocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle, Eilish'in ve benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard "dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapıllı gölgeye hayranlık duyardı. Ya öyle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "çocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı

dışarı çıkarıyorum. "Ama *Caaaastle*-"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "B i l m i y o r u m . Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saç ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında.

Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, elimden gelenin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?"

Omuz silkiyor, arkasını dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas, cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi *biri* hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtıırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"Boo," diye kıkırdıyor Hades, omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıksıklıklar, Hades'le karşı karşıya geldiğinde derinleşir.

"Bu Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlkinin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü cipten inenleri hayal meyal fark ediyorum: Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürliyor sessizce, sesi tartışmasız bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım

Ares'e bağıymışım gibi. Ya da bakışları beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?" "Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümser.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş kadar sıcak oluyor.

"BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin rengin değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda kaşlarım çatıldı. "Ben giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ılık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Bölüm 2

Ares

Taç giyen baş huzursuzdur.

Bunu herkes bilir. Ancak krallar genellikle tahta geçmeden çok önce kral *olacaklarını* bilirler. Tüm hayatları boyunca buna hazırlanırlar, bunun için eğitilirler. O gün geldiğinde hazır olurlar.

Değildim. Çünkü ben asla kral olmak için *yaratılmadım*. Ben Lancelot'um, yakıp yıkan, yağmalayan ve kırlarda yol alan. Kral Arthur *değilim*.

Ama hayatın, kaderin, karmanın ya da adına ne dersiniz deyin, benim için başka planları vardı.

Dokuz ay önce, tüm Drakos Ailesi'nin başı olan babam Aeneas, ağabeyim Atlas'ın ellerinde öldü. Babam sert ve acımasız bir adamdı. Ama Atlas dengesizdi. Ve güce aç.

Lanet olası bir aptaldan bahsetmiyorum bile.

"Hükümdarlığı" üç haftadan az sürdü. Sonra da derin cepleri ve tehlikeli dostları olan bir adama karşı bir kadın uğruna anlamsız bir savaş verirken öldürüldü.

Absürd bir hikâye. Yıllar yıllar önce Atlas bir zamanlar bu kadının annesi Saoirse ile nişanlanmıştı - İrlandalı bir mafya prensesi ve Cillian Kildare'ın kız kardeşi. Ancak Saoirse başka biriyle kaçamak yapmış ve Rose adında bir kız çocuğu dünyaya getirmiş; bu kız da derin cepleri ve tehlikeli arkadaşları olan bu adamla birlikte olmuş.

Atlas, aldatıldığı gelinin kızının kendisine ait olması gerektiğine karar verdi. Belli ki kızın birlikte yaşadığı ve aynı yatağı paylaştığı adam aynı fikirde değildi. Ortalık yatıştığında kardeşim ölmüştü ve ben de onun yerine kral olmuşum.

Bazen hayatın gerçekten bir Yunan trajedisi olduğuna

ikna oluyorum. Ya da ne kadar alaycı olduğunuza bağlı

olarak bir komedi.

Ama liderlik yükü ne kadar ağır olursa olsun, ben bunun için doğmuşum. Tüm kardeşlerim ve ben öyleydik. Babamızın yönetimi altında yaşamak vahşet ve gaddarlık konusunda bir ders olmuş olabilir ama bizi sertleştirdi. Bizi liderlik etmeye ve fethetmeye hazırladı. Beklenmedik bir şekilde üzerime yıkılan tahta geçtiğimde hazırdım.

Ve sonra, tabii ki, hayat bana başka bir falsolu top attı.

Kardeşlerim ve ben burada, New York'ta doğduk. Ama babam sonunda büyüdüğü yer olan İngiltere'yi tercih etti. Böylece son on iki yıldır Drakos imparatorluğunun asıl merkezi orasıydı, amcam Vasilis ise New York'taki operasyonlarımızı yönetiyordu.

Dört ay öncesine kadar, dediğim gibi, meşhur bok meşhur fana çarptığında.

Bizim ailemiz ve İrlandalı Kildare ailesi hiç anlaşılamadı. Aramızda nesiller boyu süren bir husumet var, kim bilir ne kadar eskiye dayanıyor. Bir noktada, Saoirse Atlas'la sözlendiğinde en azından yarım bir ateşkes vardı. Ve bu evlilik suya düştüğünde bile, en azından sonraki yirmi yıl boyunca ailelerimizin arası soğumuştur.

Ta ki işler *kötü bir şekilde* ters gidene kadar.

Potansiyel bir barış anlaşması olarak başladığını duydum. Vasilis, Cillian'ın üvey kardeşi ve New York'taki Kildare operasyonlarının başı olan Declan Kildare ile masaya oturmuş. Ancak her ne "barış" sağlamaya çalışıyorlarsa, aralarında çıkan silahlı çatışmada ikisi de ölünce paramparça olmuş.

Bu topyekûn savaş anlamına gelmeli. Sokakların kan gölüne dönmesi. Kildare ve Drakos aileleri arasında sadece biri ayakta kalana kadar son bir hesaplaşma.

Neyse ki ne Cillian ne de ben intihara meyilli değiliz.

Cillian *tam* bir psikopat, buna hiç şüphe yok. Birden fazla kez, duman kokusundan hoşlandığı için dünyanın yanışını izlemek isteyen türden bir adam olarak tanımlandı. Ve bence bu adil bir değerlendirme. Ama ya kişisel çıkarları ya da açgözlülüğü yüzünden bir anlaşma yapmayı başardık.

Ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek çözmenin zamanı geldi.

Ve bunu çözmenin anahtarı şu anda odanın diğer ucundan bana hançer gibi bakıyor. Belli ki henüz kimse ona söylememiş. Ama o söyledi.

Biziz.

Bakışlarım Neve Kildare'ın yüzündeki çatık kaşlarda gezinirken gözlerim kısılıyor, ağzım bir çizgi halinde geriliyor.

Benden nefret etmesi mantıklı. İkimizin de birkaç ay önceki şiddet olaylarıyla bir ilgisi olmasa bile, günün sonunda amcam ve babası birbirlerini öldürdüler. Anladığım kadarıyla ne o ne de kız kardeşi Eilish, Declan ile çok yakın değildi.

Ama yine de. Kan kandır.

Ve yakında, *biz de* kan

olacağız. Birleştik.

Sonsuza dek birbirine bağlı.

Aklıma masanın karşısındaki çarpıcı ve öfkeli görünümlü kızıl saçlıyı bağlayabileceğim daha gerçekçi yollar gelirken çenem gıcırıyor.

Yatak odasına perde taktırması gereken baştan çıkarıcı, günahkâr derecede çekici komşum.

Beni gözetleyen kişi. *Ben* de onu gözetliyordum. Sadece bu işte ondan çok daha iyiyim.

Zihnim bugünün erken saatlerine geri dönerken arzum sikimin kabarmasına neden oluyor. Mutfağında durmuş kahve fincanımı durularken, lavabomun üstündeki pencereden bakarken...

Yatak odasına. Orada eşofmanlarını ve kapüşonlu tişörtünü çıkarmasını ve giyecek başka kıyafetler bulana kadar o felaket odanın içinde çıplak dolaşmasını izledim.

"Eline geçen ilk fırsatta sikini ısırp koparacağının farkındasın, değil mi?"

Çenem gıcırıyor ve konferans masasının bizim tarafımızda oturan küçük kardeşim Hades'e yan gözle baktığımda düşünce akışım kesintiye uğruyor.

Biz çocukken babamızın hepimize Yunan tanrılarının, titanların ve ilham perilerinin isimlerini vermesine gözlerim dolardı -Atlas, Ares, Hades, Deimos,

Kratos ve kız kardeşimiz Calliope. Ama yaşıımız ilerledikçe, hepimiz garip bir şekilde isimlerini aldığımız mitolojik figürlere dönüştük. Özellikle Hades.

Hepimizin içinde bir karanlık ve bir sınır var - babamız ağır eli ve katı disipliniyle bundan kesinlikle emin oldu. Ama Hades -ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının kralı- her zaman bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Şu anda gözlerinde görebildiğim sadistçe sosyopatik parıltı bu karanlığın bir kanıtı.

Soğuk sessizliğime omuz

silkiyor. "Haklı olduğumu

biliyorsun."

"Bildiğim tek şey, bunun ne yeri ne de zamanı olduğu, Hades," diye homurdanıyorum.

Kardeşim yine omuz silkiyor, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor. Annemizin delici buz mavisi gözleri ona çekmiş. Ben de babamızın karanlık, düşünceli gözlerini aldım.

Onun arkasında, Hades ve benden daha genç olmasına rağmen hepimizin üzerinde yükselen Kratos, benim kardeşimize sert bakışımı taklit ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma," diye gürlüyor o dağ gibi sesiyle.

Kardeşıme başımı salladım. Kratos mantığın iyi ve istikrarlı bir sesi. Gerçi Londra'da kaleyi koruyan Deimos, biz kardeşler arasında gerçek bir barış koruyucusu.

Nükleer caydırıcı tarzda bir barış muhafızı, yani Gandhi değil.

"Katılıyorum," diye kırılgan bir şekilde gülümsüyor Hades. "Bu barış için iyi ve kan dökülmesine son verecek. Yani, çiğnenecek olan *benim* sikim değil."

"Sadece iki dakikalığına bir pislik *olmamayı deneyebilir misin*, Hades?"

Diğer tarafımda oturan sivri dilli küçük kız kardeşim Calliope'ye sessizce sırtıtmak için dönüyorum. Hepimizin en küçüğü ve en küçüğü ama yine de bir şekilde kanun koruyucusu. Büyükanнемiz Dimitra'nın genlerini taşıyor.

Odanın diğer ucunda, kendi aralarında sessizce konuşan bir grup Kildare erkeğı nihayet masaya oturuyor. Cillian ve ben

birbirimizin gözlerine bakarız ve başımızı sallarız.

Bu onun ya da benim fikrim değildi. Bunu ilk ortaya atan Dimitra'ydı: ailelerimiz ve iştiraklerimiz arasındaki düşmanlıkları sonsuza dek geride bırakmanın bir yolu. Onun da belirttiği gibi, daha önce barışa en çok yaklaştığımız an Atlas'ın Saoirse ile evleneceği zamandı.

Farklılıklarımızı gidermek için aile olmaktan daha iyi bir yol var mı?

Ama masanın karşısında oturan Neve'e baktığımda, hala bana saf kötülükle bakıyor, amcasının ona hala ne olacağını söylemediği açık.

Bu ilginç olacak.

Cillian boğazını temizliyor, yeşil gözleri odayı kesip bir bakışla sustururken koltuğuna geri oturuyor.

"Ben süslü konuşmalar yapan biri değilim, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Buradayız çünkü örgütlerimiz arasındaki düşmanlıklar savunulamaz bir seviyeye ulaştı. Rekabet bir şeydir. Ancak çok fazla çizgiyi aştık ve sokaklarda çok fazla kan var."

Göğüs cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıyor, açıyor, dudaklarının arasına bir tane yerleştiriyor ve gümüş bir Zippo'ya hafifçe vurarak ustalıkla yakıyor. Parıldayan yeşil gözleri dumanı delip geçerken duman İrlandalı'nın başının etrafında kıvrılıyor.

"Ağlamaklı ve duygusal olmayacağım. Gerçek şu ki, hepimizin burada olmasının nedeni savaşın hem Kildare hem de Drakos aileleri için yıkım anlamına gelecek olması. Ticari çıkarlarımızı yok edecek. Ve zaten etrafta saldırmak için ilk zayıflık işaretini bekleyen yeterince çakal var. Bolinaro Karteli. Carveli Ailesi. Reznikov Bratva, müttefiklerinden bahsetmiyorum bile."

Cillian'ın buz gibi bakışları

üzerimdeydi. Gözümü

kırpmadım.

"Bu yüzden, biz okul çocukları gibi didişirken bir düşman tarafından arkadan vurulmamak adına, Ares ve ben bir anlaşmaya vardık - bu düşmanlıkları sonsuza dek sona erdirecek ve her iki ailemizi de birleşik bir cephe olarak her zamankinden daha güçlü hale getirecek bir anlaşma."

Amcasına dönüp kaşlarını çatarken Neve'in yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izliyorum.

İşler iyiye gidiyor. "*Birleşik*

bir cephe mi?" *Lanet olsun,*

Ezio.

Öne doğru eğilirken sessizce kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Ezio Adamos'un Cillian'a hançer gibi baktığı masaya doğru çeviriyorum.

"Lütfen, şu lanet olası *birleşik* cephe hakkında konuşmaya *devam* et-"

"Ezio."

Sesim ne yüksek ne de çok güçlü. Ama yine de odayı kesiyor ve onu çabucak susturuyor. Bana bakıyor, gözlerinin ardında öfke ve acı kaynıyor.

Adamos ailesi bizimkine bağlı, haraç veren bir aile. Nesillerdir Drakos ailesine bağlılık sözü verdiler ve Ezio'nun tüm bu tartışmayı intihar bombasına çevirmek üzere olduğunu gördüğümde çenem sert bir şekilde gıcırıyor.

Ama anlıyorum. Ve onun için üzülüyorum.

Ezio'nun tek oğlu Jason, Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in ateş açtığı toplantıdaydı.

O da öldürüldü.

"Ares, *lütfen*," diye tıslıyor bana, gözlerinde acı parlıyor. "Bu kalleş, onursuz *Mick'lerle* ittifak kurmayı ciddi ciddi düşünüyor *olamazsın*-"

"*Sessiz ol*," diye çıkıştım.

Tamamen kalpsiz değilim. Acı çektiğini anlıyorum. Ama bu kesinlikle bunun yeri *değil*. Ya da hakaretler savurmaya başlamasının

zamanı değil. Cillian boğazını temizliyor ve masanın öbür

ucundaki Ezio'ya bakıyor.

"Kederinizi ne *hafifletir*?"

Sikeyim.

Bu Cillian'ın diplomatik davranması değil.

Bu onun gırtlığına yapışmasıdır ve Ezio tuzağına düşmek üzeredir.

"Kahrolası *kederimi* ne *hafifletecek*?!" İrlandalı'yı tersler.

"Kekelediğimi sanmıyorum, Bay Adamos. Bugünlerde yas tutmanın bedeli nedir? On bin mi? Yirmi mi?"

Lanet olsun.

Ezio ayağa fırlıyor, kafasını çevirip bana bakarken yüzünde kaynayan bir öfke maskesi var.

"Bu çok aşağılayıcı! Burada oturmayacağım-"

"Evet, yapacaksın." Bakışlarım onun üzerinde sertleşiyor.

Kaybı için ne kadar üzgün olduğumu ona daha sonra tekrar söylerim. Burada değil. "Sen. *Will*."

Parmağıyla masanın karşısındaki Cillian'ı işaret ederken ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Bu bok parçası bana *para* teklif etmeye *cüret mi ediyor*?! Ben bir oğul kaybettim, Ares!"

Cillian soğuk bir şekilde, "Ve ben de lanet olası bir *kardeşimi* kaybettim," diye tersliyor. "Ama işte buradayız. Ya gemiye binersin ya da gidip bir yerlerde güzel bir ip bulup oğluna katılırsın."

Evet, Cillian'a sadist bir sosyopat derken abartmıyorlar.

Oda sessizleşir. Ezio'nun yüzü morarır. Masanın üzerinden atlayıp Cillian'ı çıplak elleriyle öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibi görünüyor. Ama bunun yerine topuğunun üzerinde dönüyor, bana acımasızca bakıyor ve hışımla odadan çıkıyor.

"Söylemeliyim ki. Bu hayal ettiğimden *İKİ KAT* daha eğlenceli," diye mırıldanıyor Hades yanımda.

Cillian iç geçiriyor, bakışları tekrar bana dönerken parmaklarını masaya vuruyor.

"Köpeklerinizin tasmaını daha sıkı tutmalısınız." "Ateşkes uyacaktır," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tekrar Neve'e dönüyor, kızgın kızıl saçlarını, burnunun üzerindeki çilleri ve amcasının kine çok benzeyen, hala şaşkınlıkla kısılmış keskin yeşil gözlerini içime çekiyorum.

"Ya sen?" Bakışlarımı Neve'den Cillian'a çekerek mırıldanıyorum.
"Anlaşmamıza sadık kalacak mısın?"

Sigarasından uzun, yavaş bir nefes çekiyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Yapacağız."

Yeğenine dönüyor ve benim gözlerim de ona kilitleniyor.

"Neve," diye iç geçirdi Cillian. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ve eğer başka bir yolu olsaydı..." Omuz silkiyor. "Ama yok. Daha fazla kanla sonuçlanmayacak bir yol yok."

Kaşları daha da çatılır.

"Amca, sen neden bahsediyorsun? Ve neden ben-"

"Ares Drakos'la evleneceksin, Neve. Bu, ailelerimiz arasındaki bu saçmalığı sonsuza dek sona erdirecek son ateşkes olacak."

Oda *sessizliğe gömülür*. Neve'in yüzü bembeyaz olur ve şaşkınlıkla amcasına bakar. Gözlerini kırıştırıyor, az önce yaptığı muhteşem şakaya gülmesini istercesine kaşlarını çatıyor.

Ama bu şaka değil.

Bu gerçekleşiyor. Ve *ben* bu konuda ne kadar isteksiz ve mutsuzsam, onun yüzüne yayılan dehşet ifadesinden iki kat daha isteksiz ve mutsuz olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?!"

Cillian sigarasından son bir nefes çekip tavana doğru üflüyor ve izmariti önündeki kahve bardağına bırakıyor.

"Tek yol bu, Neve. Ares'le evleneceksin ve bu son sözüm." Gözlerini

kırpıştırıyor, ağzından sessiz sözcükler çıkarken titriyor. "Hayır-"

"Korkarım bu bir tartışma değil, Neve," diyor sessizce, yüzünde bir pişmanlık ve Cillian için nadir bir özür titreşimi.

"Cehennem gibi-!"

"Neve," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu.. Oldu. Karar verildi."

Yavaşça, yüzü bir hayalet kadar solgun, Neve dönüp vahşi yeşil gözlerinin benimkilere bıçak gibi saplanmasına izin veriyor.

Ben de öyle bakıyorum.

Benim küçük röntgenci komşum.

Benim düşmanım.

Karım.

"Sanırım bunun tüm küskünleri barıştırmamanın en iyi yolu olduğunu göreceksin Neve-"

"Ve sanırım bana yaklaşırsan kendini boğazında bir bıçakla bulacaksın, Ares."

Aniden ayağa kalkıyor, gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Neve," diye tıslıyor Cillian sessizce. "*Bitti*-"

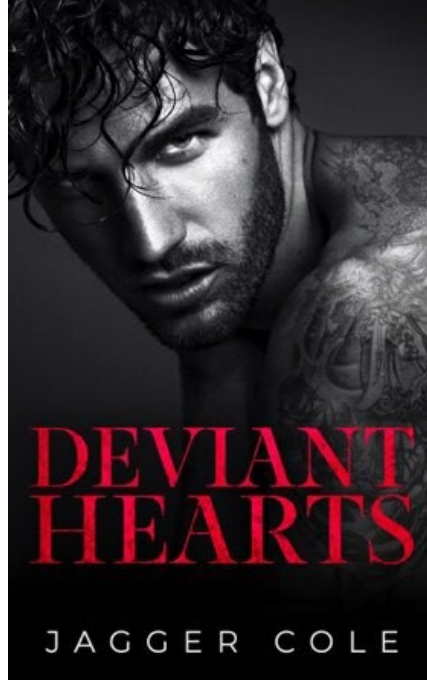
"Oh, işimiz bitti, tamam."

Başka bir şey söylemeden döner, konferans odasının kapısına doğru fırlar ve kapıdan içeri girer.

Kahretsin.

"Ee," diye iç geçiriyor Hades, sesinden eğlence damlıyor. "Aletin için vücut zırhını tartışmaya hazır mısın, yoksa bekârlığa veda partisini mi konuşmak istiyorsun?"

[Okumaya devam edin!](#)

[Sapkın Kalpler - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!](#)

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

Zehirli Tanrılar:

Zehirli [Aşk Sinsi](#)

[Yemin](#) Zehirli

Öpücük

Bozuk Kalp

Karanlık

Kalpler: [Sapkın](#)

[Kalpler Kötü](#)

[Kalpler](#)

[Günahkâr](#)

[Kalpler Çarpık](#)

[Kalpler Çalıntı](#)

[Kalpler](#)

[Pervasız Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Yanmış Kül](#) (Cinder Düeti #1) [Kül](#)

[İmparatorluğu](#) (Cinder Düeti #2)

[Avcı Kral](#) (Hunted Duet # 1) Avlanan

[Kraliçe](#) (Hunted Duet #2) [Nefret](#)

[Prensi](#)

Vahşi Varisler:

Vahşi [Varis](#)

[Karanlık Prens](#)

[Acımasız Kral](#)

[Yasak Taç Kırık](#)

[Tanrı Meydan](#)

[Okuyan Kraliçe](#)

Bratva'nın İddiası:

[Bratva'nın Borcunu Ödemek](#)

[Bratva'n ın alman Gelini](#)

[Bratva Canavarı Tarafından](#)

[Avlanan Esir Bratva Prensesi](#)

[Bratva Kralı Tarafından](#)

[Sahiplenilen](#)

[Bratva'nın Kilitli Aşkı](#)

Scaliami Suç Ailesi:

[Tetikinin Saplantısı](#)

[Patronun Ayartması](#)

[Bodyguard'ın Zayıflığı](#)

Güç:

[Tiran](#)

[Haydut](#)

[Savaş](#)

[Lordu](#)

Bağımsızlar:

[Kırık izgiler](#)

[Bosshole](#)

[Benim](#)

[Grumpaholic](#)

[Takipim](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Her Şeyden 6nce bir okur olan Jagger Cole, yıllar 6nce 6eŐitli ateşli hayran kurgu 6yk6leri kaleme alarak romantizm yazarlığına adımı attı. Yazarlık 6izmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta 6alıştı. Bu, kendisinden 6ok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki k666k prensesin babası ve bir krali6enin kralı olan Jagger, klavyenin başına d66nd6đ6u i6in 6ok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını 6ıkartıyor ve yağmur 6amur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

T6m kitaplarını www.jaggercolewrites.com
adresinde bulabilirsiniz.

